

РИДЛИ ПИЪРСЪН ШАНХАЙСКА АФЕРА

Част 1 от „Risk Agent“

Превод от английски: Стоянка Христова Лазарова, 2012

chitanka.info

На студентите от Университета Фудан, които направиха възможен едногодишния ми престой в Шанхай.

БЛАГОДАРНОСТИ

Заедно със семейството ми имахме възможност да прекараме една година в Шанхай (2008–2009 г.) и да живеем в китайски лионг сред китайския народ. Каракме колела сред водовъртежа на шанхайския трафик, оцеляхме и след бурята, която заля улиците на града с 90 см воден стълб точно на първия учебен ден. Това посещение беше уредено от части чрез Мери Гилеспи и връзките ѝ с д-р Джоуел Гласман от Университета на Мисури, Сейнт Луис. Моят приятел имигрант Патрик Кранли ни разведе на много разходки из Шанхай и ми помогна с ръкописа (всички евентуални останали грешки са изцяло по моя вина). Заедно с Тина, негова съпруга и бизнес партньор, Патрик ни показва не само как да се забавляваме, но и много места, които нямаше как да видим без тяхна помощ. Спенсър Додингтън ни показва много от архитектурните забележителности.

Д-р Сун Жиен от Университета Фудан ми осигури работа, много усмивки и много полезна информация по време на двата семестъра, в които преподавах творческо писане в Колежа по езици и литература. Аз, съпругата ми — Марсел, и дъщерите ни — Пейдж и Стори, се запознахме с много нови приятели през тази една година — Стив, Лиз и Тъкър, Мишел, Бруно, Шели Лим и Еди, Бианка Бао, Шие Аи, Джоджо, Шели Ценг, Лорънс Но. Много от тях (често под друго име) имат малки роли в този роман. Благодаря и на всички в Американското консулство, включително на генералния консул и началника на охраната, за това, че отвориха вратите си за мен.

Фей от Куинтет забавлява искрено гостите ни и ми помогна много с проучванията ми.

Благодаря на редакторката ми в Пътнам — Кристин Пепе, както и на Ми-Хо Ча в рекламния отдел и на Айвън Хелд начело на проекта. Благодаря и на: Ейми Бъркоуър и Дан Конъуей от Райгърс Хаус, Фийби Джейн Маквей, Джен Уд и Нанси Застрюв от моя офис, Ед Стаклър и Дженевийв Гание-Хоус за съветите и напътствията им, Лоръл и Дейвид Уолтърс и Джуди Смит за редакциите и коректурите им,

BigWideSky за рекламата в социалните медии, Роби Фройнд от Creative Edge, Тод Рансъм и създадената от него програма StoryMill.

Написването на роман, чието действие се развива в Шанхай, ми напомни колко дълбоко ценя китайския народ, културата на страната и незабравимата година, която прекарах там. Надявам се, че поне малка част от това усещане ще се предаде и на читателя.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Между 2003 г. и 2009 г. в Китай са разследвани 240 000 случая на злоупотреби, подкупи, неизпълнение на служебни задължения и корупция. През 2009 година 3193 души са подведени под съдебна отговорност за предлагане на подкупи. За периода 2001–2009 г. държавната земя, отдадена за ползване чрез търгове, се е увеличила от 7.3 процента до 85.3 процента.^[1]

През 2009 г. корупционната служба към Министерството на правосъдието на САЩ е обвинило 36 души в корупция и корупционни престъпления.^[2]

По приблизителна оценка за периода 2009–2010 г. са платени между 250 и 400 милиона щатски долара откуп за похищени, при средна стойност на откупа 400 хиляди долара. Няма информация за броя заложници, които са спасени и живи.^[3]

[1] Опитите на Китай да се пребори с корупцията и да изгради демократично правителство. Бяла книга на информационната служба на Държавния съвет на Китайската народна република, Пекин, 29 декември 2010 г. ↑

[2] mainjustice.com ↑

[3] Различни източници. ↑

ПЕТЬК, 17 СЕПТЕМВРИ

1

22:07 часа
остров Чунмин
Китай

Лу Хао, слаб и елегантно облечен млад мъж, стоеше прав на покрива на миниатюрната си кола и надничаше над триметровата бетонена ограда към паркинга пред старата работилница.

Гледката от другата страна на оградата дразнеше изтънчените му сетива — оттам се носеше острата миризма на катран, тракане на боклуцкийски камиони и потоци от китайски думи, изречени като в скоропоговорка.

Още в невръстните си години Лу Хао бе слушал приказки за решаващата роля, която играеше късметът в живота на хората. Ако не се беше случило така, че да мине точно покрай онази бензиностанция точно в онзи момент, то може би никога не би разпознал противния монголец, когото беше срещал при доставките си в Шанхай. И никога не би го проследил до това затънто място. И не би станал свидетел на срещата, при която тримата мъже влязоха във фабrikата, а след това оттам се появиха само двама...

Преди да излязат, той надзърна през пролуката между двете крила на портала и забеляза как най-дребният и най-млад от тримата спореше с господина и как след това монголецът го смаза от бой с тояга. Миг по-късно, вече извън сградата, монголецът стисна ръката на другия мъж — добре облечен едър китаец, който се отправи към черно „Ауди Седан“ с четири врати, качи се в него и потегли. Регистрационният номер на колата проблесна под светлината на една от уличните лампи и Лу остана поразен от това, което видя: първият знак на табелата беше йероглифът *ху*, последван от латинската буква *a*, което в комбинация означаваше, че автомобилът е собственост на правителството. В него се возеше високопоставен държавен служител. Какво ли правеше тук, на стотици километри от Шанхай?

Лу Хао се разтрепери и се вкопчи в бетонената ограда; не смееше да помръдне, за да не привлече вниманието им. Беше скован от страх,

но и осенен от прозрение — това беше възможност, риск, награда...
Беше шанс. Съдба.

Какво ли означаваше всичко това? Искаше му се да забрави видяното, да побегне незабелязан и да се скрие някъде из страничните улички. Тъкмо се канеше да го направи, когато монголецът, който оглеждаше павираното пространство пред фабриката, внезапно вдигна глава и се обърна към далечния ъгъл на двора.

Лу Хао извърна поглед в същата посока.

По дяволите! От другия край на стената го наблюдаваше обективът на доста голяма видеокамера, придържана от мъж от европейската раса. А той беше... беше wai guy ren^[1] — чужденец!

Лу Хао веднага се спусна по стената, трескаво затърси ключовете от колата си и само след миг се озова в нея. Стига толкова! По-късно на спокойствие щеше да реши как най-добре да се възползва от получената информация. Вероятно щеше да му се наложи да потърси помощ.

Може би по-късно щеше да отиде в храма и да запали тамян.

Но сега трябваше колкото може по-бързо да се махне оттук, да се върне в Шанхай и с цялото си сърце и душа да се моли и да се надява, че не е бил забелязан.

[1] Чужд, външен, чуждоземен, чужденец (кит.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТЬК, 23 СЕПТЕМВРИ

1.

*16:30 часа
квартал Чаннин
Шанхай, Китай*

Лу караше страхотен реставриран мотоциклет с кош, модел CJ-750, със странична седалка, покрита с водонепроницаем брезент. На седалката до него имаше пътна чанта, която само допреди няколко минути бе пълна с пари в брой. И то доста... Пари, които бяха нужни на Лу Хао — Едуард, за да заплати на баща си за собствената си глупава грешка. Но сега чантата беше почти празна, останали му бяха само няколко хиляди юана. Лу отново се съ средоточи върху улицата пред себе си — и най-малкото разконцентриране при натоварения трафик в Шанхай можеше да се окаже смъртоносно.

13... 12... 11...

Жълтата светлина на светофарите в мегаполиса представляващо само светещ брояч, който показва времето до смяната на червеното и зеленото, давайки кратка възможност на многобройните мотористи поне да се сетят, че съществуват правила за движение по пътищата. Не че някой ги спазваше — така или иначе в Шанхай никой не контролираше това.

Лу форсира двигателя на мотоциклета и се наслади на мощния му рев. Звукът привлече и няколко завистливи погледа от шофьорите наоколо.

4... 3... 2...

Стотиците чакащи превозни средства бавно потеглиха. В това упражнение напредваха само най-бързите и силните: водеха мотоциклетите, следвани от скутерите и електрическите велосипеди, а най-накрая бяха колоездачите. Не изsviri нито един клаксон. Всеки знаеше мястото си на пътя.

Лу зави по широкия десетлентов булевард „Янан“, където трафикът рязко се разреждаше. След още няколко завоя мотоциклетът му сякаш се превърна в машина на времето и го пренесе в една друга епоха — в Шанхай такъв, какъвто бе изглеждал преди сто години.

От прозорците на сградите над главата му висеше разноцветно пране, което се развяваше, окачено на бамбукови пръчки, подобно на шарени будистки молитвени флагчета. По улицата имаше повече пешеходци, отколкото превозни средства. Лу намали и двигателят замърка спокойно. Непосредствено пред него някакъв доставчик бе съборил половина дузина пластмасови бидони за вода от скутера си и беше блокирал движението.

Лу зави вдясно по една тясна улица, претъпкана със сергии. Беззъби старци по бели ризи надничаха през прозорците от вторите етажи на сградите и наблюдаваха какво се случва. Отнякъде отекваше весел смях и възгласи при игра на маджонг, примесени с тоновете на разстроено пиано, на което някой се упражняваше да свири Гершвин.

С периферното си зрение Луолово движение вдясно и щом обърна очи в същата посока, забеляза, че някакъв мъж с наведена глава се е затичал право към него. Беше попаднал в засада, подгответа от съборените туви с вода! В другия си край уличката беше задънена. Лу погледна към пътната чанта на седалката до себе си.

В този миг нападателят го бълсна силно с рамо, Лу изгуби равновесие и падна настрана. Появиха се още двама мъже, които побързаха да го сграбчат. Замаян от удара, Лу усети, че го влачат нанякъде, а миг по-късно непознатите го натъпкаха в задната част на някакъв микробус, където трети мъж залепи устата му с тиксо и пристегна китките му с найлоново въже.

Тогава всички започнаха да крещят едновременно.

Клейт Данър носеше визьора на шлема си за мотор спуснат, за да прикрие европейските черти на лицето си. Приведе се към дръжките на кормилото, за да смали ръста си — не бяха много китайците, високи метър и деветдесет и с тегло около стотина килограма. Щом видя мъжа, който заплашително се приближаваше отляво на Лу, Данър опита да даде газ, ала в този миг върхът на дясната му обувка се закачи в бронята на мотоциклета. Той инстинктивно се опита да я освободи, но изведнъж изгуби равновесие и мотоциклетът се прекатури настрана, само на няколко метра от микробуса.

Извневиделица във въздуха се появи нунчаку^[1], засилено и свистящо като перка на вертолет, чиито алуминиеви пръчки удариха

дясната му ръка. Усети как костта се пречупи. Причерня му от болка.

Вдигна десния си крак, за да се предпази, но второ нунчаку го удари по бедрото. Данър успя да ритне мъжа, който се опита да го сграбчи. Нападателят залитна назад, бълсна се в металната броня на буса и се свлече в безсъзнание.

Моментално го издърпаха в отворената задна част на буса и отвътре се чуха викове на мандарински^[2]. Двигателят запали и ауспухът избълва облак изгорели газове. Бусът даде назад и удари Данър. Той рухна, шлемът му издрънча тежко в асфалта и всичко пред погледа му се замъгли...

След няколко секунди изтръпна от нечовешка болка. Счупената ръка, удареното бедро... Издърпаха го във вътрешността на буса, а миризмата на пот, машинно масло и кръв го замая. Вратите се затръшнаха след него и това, което последва, бе порой от гневни думи на мандарински, изречени, докато потегляха. Някой свали насила шлема от главата му.

„Wai guy ren!“, чу да казват — чужденецът. Знаеше, че не е много вероятно той самият да е част от плановете на похитителите. Беше следил Едуард Лу в продължение на месеци. Откъде ли се бяха появили тези? Прикритието му беше разкрито, цялата операция се провали.

В този миг болката взе превес над съзнанието му и той потъна в дълбока и благодатна тишина.

[1] Инструмент за лющене на ориз, който впоследствие бива използван от населението на Китай и Япония като бойно оръжие. Състои се от две гладки пръчки, свързани посредством въже или верига. — Б.пр. ↑

[2] Традиционен китайски език; група от диалекти, говорени предимно в северната част на Китай. — Б.пр. ↑

**ПЕТЬК, 24 СЕПТЕМВРИ
7 ДНИ ДО РАЗМЯНАТА**

2.

11:00 часа

Хонконг

Специален административен район, Китай

Ъгловият офис на двадесет и четвъртия етаж, с гледка към натовареното пристанище на Хонконг и Колун на отсрещния бряг, бе просторен и удобен. В приемната бяха инсталирани три телевизора с плоски екрани. На единия светеше черно-синьо лого с две огледални букви „R“, а над тях стоеше надписът „Ръдърфорд Риск. Сигурността има значение“.

Брайън Праймър ръководеше азиатския офис на „Ръдърфорд Риск“. Беше мъж с правилни черти, проницателни сиви очи и гъста тъмна коса, подчертаваща лекия тен на кожата му, придобит от редовните игри на голф. Той погледна наляво към Дейвид Дулич, един от шестимата оперативни агенти, който му сочеше снимка на някаква кутия за храна с кафява хартиена опаковка и с телени дръжки. Беше една от многото снимки, разпръснати на масичката за кафе пред тях.

— Господи! — възклика Альн Маргарт, четиридесет и пет годишният изпълнителен директор на „Бертолд Груп“, по момчешки симпатичен. Маргарт носеше тъмносин спортен костюм и вратовръзка в същия нюанс, а от вътрешния джоб на сакото му се подаваше ъгълчето на самолетен билет от „Чайна Еър“. Реакцията му беше породена не толкова от самата фотография, колкото от спомена за отварянето на заснетата кутия, състояло се преди по-малко от десет часа, и за това, което бяха намерили в нея. Вътре имаше снимка на двама мъже: единият беше китаец и държеше вестник, а другият — човек от европейската раса — стискаше счупената си ръка. Двамата бяха снимани на фона на бял чаршаф, окачен зад тях, а на снимката се виждаха още внимателно сгънатата бележка с искане за откуп и две найлонови пакетчета с по една клечка за уши във всяко от тях.

— Този вдясно е от нашите — поясни Дулич. — Казва се Клейт Данър. Той имаше за задача да следи действията на господин Лу.

Сигурно се е замесил в цялата тази работа по случайност. И двамата са били живи към момента на заснемането им. Имаме потвърдени ДЖ.

— Това ще рече „доказателства за живот“ — обясни Праймър на Маргарт. — Ще трябва бързо да свикнеш със съкращенията. Ако не разбираш нещо, просто питай.

— Като например: „Защо му е на някого да прави всичко това?“ — подсмихна се Маргарт.

— Това е бизнес. Недей да го превръщаш в нещо лично. През изминалата година американските концерни са платили над четиристотин милиона долара за откупи само в Мексико.

— Хайде де! — не можа да повярва Маргарт.

Въпреки че беше само на тридесет и девет, Дулич изглеждаше на повече години заради замисления си и угрожен вид. На шията му, точно под яката на тениската, се виждаше голям белег от белезникава и избледняла кожа, подобна на восьък.

— Предполага се, че клечките съдържат натриивки за ДНК проба — каза Дулич. — В момента ги проверяваме, но ще ни отнеме поне още два дни. Сигурни сме обаче, че резултатите ще покажат, че това са именно Едуард Лу и Клейт Данър. Преди ни изпращаха отрязани пръсти, за да сравним отпечатъците, а това с клечките е ново — явно похитителите ни са млади, образовани и доста находчиви. Възможно е да са някое подразделение на „Триад“, известната мафиотска групировка. Но които и да са, определено са умни и действат много внимателно. Те в никакъв случай не са случайни, а ние искали тази ситуация да бъде разрешена бързо и незабавно да върнем и двамата похитени у дома.

Брайън Праймър подаде на Дулич найлоновия плик с бележката за откупа.

— Подобна кафява хартия се среща често в Китай — рече Дулич, след като обстойно я разгледа. — Може да бъде купена навсякъде. Символите са на улеснен китайски и са изписани с молив, в тях няма нищо особено, а липсата на политическо послание в бележката сочи, че всичко е само бизнес. Вероятно това е по-добре за всички ни.

— Застрахователите ни ще платят половината от откупа — намеси се Маргарт. — Предполагам, че вашите ще направят същото.

Праймър кимна.

„Типичен изпълнителен директор — помисли си Дулич, — загрижен първо за парите, а едва след това за човешкия живот.“

— Веднъж щом получат парите, ще ги убият — каза Дулич.

— Не можеш да си сигурен — отвърна Маргарт.

— Нашият човек със сигурност ще бъде мъртъв към онзи момент — хладнокръвно продължи Дулич, — освен ако не го ликвидират още преди това. Единствената ни надежда е, че като американски гражданин засега той е по-ценен за тях жив.

— А защо им е въобще да го убиват? — попита Маргарт.

— Със задържането му поемат твърде голяма отговорност. Ако това са хора от групировката „Триад“ — а предполагаме, че са точно такива — те знаят какво ще им се случи, ако някой разбере, че са отвлекли *wai guo ren*. Не си струва рисъкът.

— Господи!

Мисията беше изпълнена. Дулич някак си се примири с възможната човешка жертва, а Маргарт бе силно пребледнял.

— Искат откупа на осми този месец, така че вече сме назад с времето — продължи Дулич.

— Обикновено отлагат със седмици или дори с месеци получаването на парите... Съкратеният срок е доста обезпокоителен — отбеляза Праймър.

— На осми е първият ден на Националния празник — продължи Дулич, — който тази година съвпада с Есенния фестивал... Доста интересен избор на дата — заключи той и остави бележката с искането за откуп на масичката пред себе си.

— От твоята уста това звуци толкова нормално... — отбеляза Маргарт.

— Де да беше! — отвърна Праймър. — ДНК пробите, съкратеният срок за отговор... Това в никакъв случай не е нормално.

Дулич реши да се престраши и да зададе въпроса, който Праймър старательно отбягваше:

— Кое е по-важно за „Бертолд Груп“? Данните, събрани от Лу, или животът на самия Лу?

— Това е ужасен въпрос — намръщи се Маргарт.

— А това не е отговор — отбеляза Дулич, с което накара шефа си да се почувства още по-неудобно.

— Господин Дулич иска да каже само, че е важно да изясните целите и приоритетите си — намеси се Праймър.

— Няма да те лъжа — започна Маргарт, — данните за нашите поощрения, събрани от Лу, могат да бъдат изключително вредни за компанията, както и лично за мен.

— Имате предвид двамата австралийци, които наскоро получиха присъди от дванадесет години в китайски затвор за подобни „поощрения“, нали? — поинтересува се Дулич.

— Случаят привлече вниманието ни — призна Маргарт.

Всъщност този случай беше потресъл цялата дипломатическа общност. Подкупите, предплатите, „поощренията“ бяха все неща, характерни за договарянето и сключването на сделки в Китай. Правителството бе посветило почти цяло десетилетие, за да работи за изкореняването на корупцията сред хората от властта, но посягането на частния сектор и вкарването в затвора на чуждестранни бизнесмени досега бе изглеждало малко вероятно, дори невъзможно.

— Алън — намеси се Праймър, — помни, че ние сме твоите хора във всичко това. Не сме тук, за да те съдим, а само за да свършим работата. И то тази, която ти ни възлагаш. Това означава да се определят приоритетите. В случай че документите са по-важни, така да бъде! Ние също рискуваме един от хората си и той е нашият приоритет, така че и за миг не си помисляй, че ще го зарежем там. Относно подхода ни при извеждането на господин Лу, ще се съобразим с приоритетите и нуждите на „Бертолд Груп“ и с тези, определени от теб.

— Тук говорим за човешки живот... — отбеляза Маргарт. — Никога не съм си представял, че в такава ситуация може да има никакви други приоритети. Ще платим откупа. Ще си върнем хората.

— Както вече казах — внимателно започна Дулич, — нещата не са толкова прости. Ще ни се да е така, но ако похитителите са професионалисти — а ние нямаме причина да вярваме в противното — то в играта ще са замесени поне шестима различни человека или групи. Един осигурява организацията и следи цялата операция; самите похитители; тези, които трябва да пазят отвлечените; една или повече наблюдателни групи; някой, който да поиска откупа, да го вземе и да им го занесе; и още един, който да върне заложниците...

— Господи!

— Работата е сериозна — отбеляза Дулич. — Само мозъкът на организацията е запознат с пълната картина и знае всичко, което се случва, а той е отделен от останалите. Никога не успяваме да стигнем до него. Нито един човек от групата не познава нито него, нито останалите. А това прави залавянето му почти невъзможно. Така че работим с вас, за да ви помогнем да запазите спокойствие при воденето на преговорите и освобождаването на заложниците. Както знаете, в средата на деветдесетте години имахме известни успехи в това, така че сме наясно какво да правим. Ако всичко това се случващо в Колумбия, Боливия или някоя от страните от Средния изток, нещата щяха да са далеч по-лесни. Но това е Китай, а и нашият човек е американец, макар вашият да не е. Отвлечен е американски гражданин, а това дава две преимущества на похитителите: първо, така си осигуряват възможността да искат много повече пари, и второ, ще имат причина да убият заложниците.

Дулич забеляза, че Маргарт пребледня още повече. Изглежда, убягващо му фактът, че исканата сума от четиристотин хиляди долара беше мизерна. Но това обстоятелство не беше убягнало на него и на Праймър. Обикновено преговорите за освобождаване на заложници започваха от десет милиона долара...

— Щом е отвлечен китаец, а след това е върнат невредим, това слага край на нещата. Но американец? Похитителите ще бъдат преследвани от полицията, заловени и екзекутирани. Те го знаят. Ние — също. Независимо дали са имали намерение да отвличат точно нашия човек, или не, вече е твърде късно. Затова са поставили толкова кратък срок за даване на откупа — за да привършат бързо с това, да опитат да се измъкнат. Но недейте да си мислите, че всичко ще приключи, щом веднъж им бъде платено: получат ли парите, има риск да убият нашия човек, а може би и двамата заложници. Така е най-сигурно за тях.

— Света Дево! — прошепна, объркан, Маргарт.

— Но *помнете* — наблегна на думата Праймър, — те все пак искат да получат откупа, а за да го вземат, ще трябва да ни покажат поне още едно доказателство, че похитените са живи. Разполагаме със седмица да набележим мястото, където държат отвлечените, и да ги измъкнем оттам, да отклоним исканията им и със сигурност да водим

преговори за размера на откупа, защото те ще го очакват. Възможно е да се направи. Ясен ли съм?

Маргарт кимна.

— Но да се върнем обратно към сметките — припомни Дулич. — Има още нещо важно. Данните за подкупите, които Лу е съbral, могат да се окажат от изключително значение както за нас, така и за вас. Във ваш интерес е така наречените „поощрения“ да останат в тайна. Добре тогава. Може да използваме списъка на хората, получили подкупи, за да открием нашите момчета. Някой от подкупните може би е пряко или косвено замесен в отвличането. Така или иначе, разполагаме с твърде малко време и данни, тъй че това ще е тема, в която си струва да се поразорим.

— Има и много други неща, които ще проверим — побърза да добави Праймър, — но данните на Лу са най-добрата ни следа. Също толкова важен е и фактът, че всичко, което „Ръдърфорд Риск“ прави в Шанхай, трябва да бъде вършено изключително дискретно. Така че докато търсим данните, събрани от Лу, в никакъв случай не трябва да даваме вид, че и ние сме замесени в това. Подобно нещо най-малкото би довело до излагане на заложниците на излишен рисков. Похитителите искат полицията да не бъде замесвана, а това включва и нас. Нямаме и правната възможност да действаме законно на територията на Китай, а както знаете, китайските власти не са били уведомени за отвличането.

— Разбирам ви... — кимна Маргарт.

— Това, което ни е нужно, е някой с високо ниво на компетентност и по възможност с китайска националност, за да действа като лице за контакт с нашата „Бертолд Груп“ — продължи Праймър и накрая замълча за момент.

— Имаме някого предвид — намеси се Дулич.

Маргарт ги изгледа с любопитство.

— Този човек — допълни Праймър — по една случайност е същото лице, което препоръча услугите на господин Лу на вашата компания, което означава, че тя има лична връзка с господин Лу. Налага се да го знаете и да го одобрите, за да продължим. За нас това не представлява стандартна процедура, но в Китай се сблъскваме с определени трудности и ограничения...

— Знам, забранено ви е да осъществявате дейност тук, наясно съм с това — каза Маргарт.

— Забранено ни е въобще да присъстваме на територията на Народна република Китай — поясни Дулич.

— Дейвид ще събере екип от специалисти — хора, които не работят за някоя конкретна компания по сигурността, като ще включим и наши кадри. Те ще се опитат да открият сметките на господин Лу, да оставят откупа и да освободят двамата заложници. За вас нито е нужно, нито е добре да сте запознат с повече подробности. Важното е да ни вярвате и повече от всичко — да ни съдействате изцяло.

— Разбира се.

— С помощта на вашия отдел за подбор на персонал Дейвид е готов да внедри една жена още днес. Можете да се свържете с нея когато пожелаете, но само където и когато тя прецени, че е удобно.

— Разбирам. Коя е тя?

— Грейс Чу. Тя е китайска гражданка и е много подходяща за целите ни. Завършила е университет в Шанхай, има магистърска степен по икономика от Бъркли и втора по криминология от университета в Южна Калифорния. Работи тук, в Хонконг, като съдебен счетоводен одитор. Технически погледнато — поне що се касае за китайските власти — тя се занимава с частна практика и не е наш служител, така че не може да бъде свързана с нас, но в същото време тя е и един от най-добрите съдебни експерт-счетоводители, с които съм работил. Скоро ще се запознаете с нея.

Праймър направи знак на Дулич и той излезе от стаята. В „Ръдърфорд Риск“ малко неща се договаряха по телефона, а комуникацията в самия офис се осъществяваше само лично.

— Никога не сме подписвали трудов договор с госпожица Чу — продължи Праймър, — нито пък името й някога се е появявало в списъка на лицата, на които плащаме. Тя може да влезе в Китай като насърчен служител на „Бертолд Груп“. Може да оглави търсенето на данните, събрани от господин Лу, както и да подпомогне счетоводния ви отдел с каквото е необходимо. Освен това може да направи съответните корекции, за да отстрани неточностите в счетоводната ви база и публичните финанси. Тя ще знае какво да направите с данните на господин Лу, когато ги намери.

— Звучиши толкова уверен... — каза Маргарт.

— Дейвид трябва да разполага с втори човек в Шанхай още утре. Госпожица Чу ще пристигне още тази вечер или най-късно до утре на

обяд.

— Колкото по-рано, толкова по-добре — заяви Маргарт. — Така или иначе, имаме време само до...

— Осми — обади се нечий melodичен женски глас.

Грейс Чу влезе в стаята, придружена от Дулич, който затвори вратата след нея. Небесносиньото ѝ ципао^[1], изчистен модел на традиционната китайска рокля, изшумоля, докато жената се приближаваше до свободния стол вляво от Праймър. Маргарт се изправи и двамата се здрависаха.

Лицето ѝ беше широко и изльчваше спокойствие. Имаше стегнато и тренирано тяло. Кожата ѝ изглеждаше леко румена, но това, което поразяваше, бяха красивите ѝ очи с прям поглед.

— Простете, господин Маргарт — започна тя, — но направих цялостно проучване на счетоводната документация на компанията ви за последното тримесечие. Договорът на Едуард Лу и парите за поощренията са били заведени като плащания в главната ви счетоводна книга. Засега разходът възлиза средно на сто седемдесет и две хиляди долара на месец. Ще трябва да погледна и останалата част от счетоводството ви, както и годишния баланс, за да мога да ви кажа как по-добре да прикриете тези разходи, понеже в момента счетоводството ви буди много подозителни въпроси... И то такива, на които хората ви трудно могат да дадат отговор. Нахвърляла съм някои препоръки, както ме помоли господин Праймър — каза тя и подаде прилежно подвързана пластмасова папка на Маргарт.

— Благодаря ти, Грейс — каза Праймър.

Тя прие думите му като сигнал, че срещата е приключила, и се изправи.

— Моля... — побърза да я спре Маргарт. — Разбрах, че сте познавали господин Лу.

— Познавам господин Лу — поправи го тя. Грейс бързо погледна Праймър, който ѝ кимна едва забележимо. — Той е по-малкият брат на един много близък мой приятел — продължи тя. — Аз го препоръчах, когато разбрах, че се нуждаете от човек, който да заплаща поощренията от ваше име.

— Имате ли някаква представа къде можем да намерим записките му? — попита Маргарт. — Доколкото разбрах, те могат да се окажат ключови за оцеляването му, както и за това на господин Данър.

— Представа ли? Аз се занимавам с проследяването на пари — такива, които искат да бъдат проследени, и такива, които не искат. Ще започна с най-очевидното, ще продължа с най-вероятното и ще изследвам всички възможности. Проверката е просто процес на елиминиране на вероятности.

— Двамата навярно ще обсъздите това по-подробно, когато се върнете в Шанхай. Сега трябва да решим как да нагласим нещата, така че всичко да изглежда нормално. Грейс, имаш ли някакви идеи? — намеси се Дулич.

— Поправете ме, ако греша — отвърна тя, — но в Китай при всички случаи служител с ранга на обикновен счетоводител няма пряк контакт с изпълнителния директор. Така че ще трябва да намерим достоверно обяснение за характера на срещите ни, което да не буди подозрения. Извинете неуместния ми въпрос, но бихте ли си хванали любовница?

— Какво? — изчери се Маргарт.

— Ако секретарката или асистентката ви е запозната с факта, че очаквате такава компания, то това би улеснило нещата. Бих ви предложила да играем тази роля... Като всичко ще бъде изцяло платоническо, разбира се.

— Не. Женен съм — заяви Маргарт и завъртя брачната си халка. Сетне добави: — Щастливо при това. А колкото до китайските ни служители...

— Всички те са под ниво вицепрезидент на компанията — допълни Грейс.

Маргарт мълкна и Дулич побърза да се намеси:

— Истината е, че китайските ви служители са невидими в компанията, нали? Американското образование на Грейс ни помага до известна степен, но все пак не е достатъчно добро извинение за това, че ще ви виждат заедно, освен ако двамата нямате и романтични интереси. Това е — заключи той.

— Не може да е чак толкова трудно — мрачно заяви Маргарт.

— По-трудно е, отколкото си представяте — възрази Дулич. — Много е вероятно вече да сте наблюдаван от няколко места с различни интереси — от полицията, похитители, а може би и от пресата. Със сигурност има очи и уши, внедрени и в компанията ви. Вашето евентуално похищение дебне иззад ъгъла.

— Мили боже! Не говорите сериозно, нали?

— През следващата седмица всеки ваш ход ще бъде следен внимателно. Не се съмняваме, че дори и пристигането ви в тази сграда е било проследено.

Маргарт изглеждаше наистина уплашен, докато се взираше в лицата на събеседниците си.

— Нека да ви предложа нещо — намеси се Грейс, след като получи леко кимване от страна на Праймър. — Мога да подам оплакване до отдел „Човешки ресурси“ в рамките на няколко часа след като бъда назначена. Няма да бъде свързано с някакво сексуално посегателство или обида, а може би ще е нещо от финансово естество, като например неизпълнение на трудовия договор. Неудовлетвореност от условията на настаняване? Така господин Маргарт, който ще държи на това да ме запази като служител, ще поискам среща с мен, за да изясни нещата... След тази първоначална среща той ще има възможност да подобри условията ми на настаняване, а впоследствие ще имаме и втори повод да се срещнем лично.

След тези думи Праймър изгледа първо Дулич, а след това и Маргарт.

— Харесват ми жените, които умеят да разсъждават, докато са здраво стъпили на краката си — усмихна се Маргарт.

— По-добре здраво стъпила на краката си, отколкото по гръб — заяви Грейс.

За момент Праймър, изглежда, щеше да я порицае за думите ѝ, но вместо това избухна в смях.

— Грейс е служила две години в армията на Народна република Китай. Това е една важна подробност, свързана с разузнаването, която въсъщност я направи изключително подходяща за целите ни. Преминала е през обучение по разузнаване, ръкопашен бой, боравене с оръжие и комуникации — допълни Праймър и ѝ се усмихна. — На работното ѝ място можете да останете с впечатление, че тя е твърде пасивна и въздържана, но насаме ще видите, че е... да кажем, не толкова безобидна — завърши той.

— Добре дошли в нашия екип, госпожице Чу! — каза Маргарт.

— При следващата ни среща — поясни Грейс — имайте предвид, че трябва да се държим така, сякаш се виждаме за пръв път. Може би ще ви уведомят лично за оплакването, което ще подам, но ще трябва да

заявите, че не сте в настроение да се занимавате с моите претенции, така че на мен да ми се наложи да положа усилия, за да стигна до вас.

— Разбрано.

Тя се изправи и двамата отново се здрависаха. Той задържа ръката ѝ миг по-дълго от приетото, но Грейс не направи опит да се отдръпне, а внимателно наклони глава на една страна. И за миг изражението ѝ се промени.

— За мен беше чест да се запознаем, сър — заяви тя вместо довиждане и отстъпи крачка назад, а той успя да вдъхне аромата на парфюма ѝ с дъх на сандалово дърво и канела.

Грейс се усмихна и изчака. Дулич да ѝ отвори вратата, преди да си тръгне.

[1] Женска дреха, представляваща дълга рокля или роба, прилепнala по тялото. — Б.пр. ↑

3.

16:05 часа

Бан Лунг, Камбоджа

Джон Нокс, целият изпохапан от комари и придружаван от местен водач и шофьор, бе прекарал последните девет дни в пътуване през джунглите на Камбоджа, за да купува сувенири. Багажното отделение на хъмвите^[1] му бе претъпкано до тавана с племенни изделия — предимно ръчно издълбани каменни съдинки и предмети от кован бронз. Беше прекарал последните два дни в националния парк Вирачи, откъдето минаваше най-прекият път до Бан Лунг.

Нокс се огледа в страничното огледало на ленд роувъра и слезе от колата. Сапунът му бе свършил преди три дни и беше доста брадясал, а тъмните косъмчета по бузите му подчертаваха искрящо сините му очи. Косата му беше сплъстена, а ризата лепнеше по гърба му от пот и засъхнал прахоляк. Прокара език по зъбите си, за да ги почисти от остатъците от ядки и стафиди, които беше ял по пътя през последните осемдесет километра, и отпи гълтка топла вода от пластмасова бутилка.

Шофьорът говореше малко тайвански и това се оказа единственият език, на който можеха да комуникират.

— Разтоварвам кола? — попита той.

— Първо си намери стая — отговори Нокс и му подаде тълста пачка банкноти с ясното съзнание, че човекът щеше да предпочете да си ги запази и да спи в колата. — Довечера ще разтовариш всичко в моя хотел. На сутринта ще го изпратим.

Селото представляше странна смесица от стари бетонени блокове и схлупени колиби, издигнати на колове. Нокс се насочи към верандата на малкия хотел и редицата столове, разположени под вентилаторите с витла от плат, които се въртяха мудно в горещия ден. Очите му срещнаха погледа на някакъв човек, седнал на единия от столовете, и напуканите му сухи устни се разтегнаха в болезнена усмивка. Дейвид Дулич вдигна за поздрав запотената си бутилка с бира и махна към празния стол до себе си.

— Виж ти каква среща! — възклика Нокс, докато изкачваше няколкото стъпала до верандата.

— Изглеждаш като пребит — посрещна го Дулич, бившият сержант от армията, който в сегашния си цивилен живот ръководеше транспортната фирма, наела Джон Нокс да превозва някои доставки от Кувейт до Ирак. Толкова рисковани превози носеха около 80 000 долара на месец и Нокс беше спестявал повечето от тях, за да може да покрива разходите по лечението на брат си у дома.

Двамата мъже се здрависаха и дружески се потупаха по гърбовете. Дулич направи знак на сервитьора да донесе още две бири, докато Нокс го гледаше изпитателно.

— Какво да ти кажа... Наминах наблизо — усмихна се Дулич.

— Аха, сигурно е така, сержант — отвърна Нокс.

— Исках пръв да огледам глинените саксии, плетените килимчета, дървените флейти или каквото там друго си отмъкнал от нищо неподозиращите местни жители.

— Само Томи знаеше, че ще идвам в Бан Лунг — заяви Нокс. — Виждам, че си се възползвал от информацията.

През целия си живот Нокс винаги бе защитавал брат си Томи и бе отблъсквал честите шеги по негов адрес. Изрази от рода на „не е най-схватливият“, „не е от най-интелигентните“ и други подобни често стигаха до ушите на Нокс и юмрукът му бе разбил не една и две физиономии заради тях.

Брат му имаше пристъпи на епилепсия, която можеше да бъде контролирана с лекарства, а освен това често страдаше от мигрена и имаше изразени трудности в ученето. При правилно наблюдение и подкрепа Томи можеше да работи като бизнес партньор на Нокс, а и момчето имаше забележителни умения в областта на математиката и компютрите. Често изумяваше околните си бързото си смятане и обработка на информацията, въпреки че бе социално незрял за възрастта си. Томи беше на тридесет и една. Братът на Нокс бе единствената абсолютна величина в живота му. Двамата бяха много близки и ги свързваха общият портфейл, кръвта и Skype.

— Томи звучеше чудесно — невъзмутимо каза Дулич. — Разказа ми, че в момента се занимавал с онлайн продажби, и доколкото разбрах, се справя доста добре.

Бирите им пристигнаха и тъй като беше много изморен, гладен и жаден, Нокс трябваше да внимава да не изгълта наведнъж изстудената напитка. Като се има предвид в чия компания се намираше, трябваше да запази съзнанието си чисто и с мъка си наложи да отпие само малка глътка.

Дулич го изгледа изпитателно. Погледът му бе режещ и сякаш проникваше направо в мозъка.

— Не се интересувам... — заяви Нокс, а устните му отново твърде бързо срещнаха гърлото на бутилката.

Не му трябваше кой знае колко проницателност, за да разбере каква беше играта — вече неведнъж бе отказвал на Дулич да се включи в цивилните конвои към Афганистан. Осъзнаваше какъв късмет бе извадил да се измъкне невредим от Кувейт. Останалите, към които се числеше и Дулич, се бяха отървали с наранявания, които едва не им бяха коствали живота. Сега двамата с Томи си имаха добър бизнес и при условие че родителите им отдавна не бяха на този свят, беше важно Нокс да остане жив и да следи за развитието на общата им работа. Освен това беше важно да не оставя Томи без наблюдение и подкрепа, а това струваше доста пари и старание.

Засега нещата вървяха прилично. Не можеше да се каже, че са идеални, но бизнесът им беше добър и без съмнение човекът, седнал срещу него, вече беше направил проверка на кредитните му сметки. Дулич бе твърде приложен, щом ставаше въпрос за подобни неща. Без съмнение той вече бе запознат с желанието на Нокс да открие специален фонд, от който да покрива медицинските разходи на брат си. Знаеше също, че двамата се движат по ръба на бръснача и че лекарите постоянно искаха повече пари. Сканана работа.

Дулич му показва снимките на двамата похитени и му разказа на дълго и на широко за отвлечане в Китай, при което се споменаваше името на някой си Едуард Лу.

— Бях назначил човек, който да следи Лу, но той също беше заловен. Взеха го за заложник заедно с него. Беше Данър. — Дулич разгърна ксерокопираната бележка с искането за откуп и я подаде на Нокс. — Това пристигна в офиса на една строителна фирма като част от обедните пратки до изпълнителния директор. Името му е Маргарт, а строителната компания се казва „Бертолд“.

Нокс погледна бегло бележката и отново се обърна към Дулич.

— Не се интересувам — изльга той, — независимо какво или колко ще ми предложиш.

— Заедно с бележката са му били предадени и клечки памук с ДНК проби и една снимка. Трябва ни база за сравнение.

— ДНК-то на Дани ли? — попита Нокс.

— Да.

— Опитай да се свържеш с Пеги.

— Гледаме да не замесваме съпругите, докато не сме съвсем сигурни — отвърна Дулич.

— Това честа практика ли е? — попита Нокс. — Имам предвид изпращането на проби с ДНК.

— Не. На нас поне ни се случва за пръв път.

— Значи са младежи — заключи Нокс.

— Да, така е...

— Спомена, че имате и снимка — припомни Нокс.

— Ти чувал ли си за „Фотошоп“? Трябва ни ДНК проба. Това е Данър.

— Тогава не мога да ви помогна.

— Това е Шанхай — продължи Дулич в опит да обясни ситуацията, — а ти нали работиш извън Шанхай?

— Понякога.

— Но имаш шест пътувания дотам само за последните четиринадесет месеца — продължи Дулич.

Нокс го изгледа преценяващо за момент и реши, че новото назначение на Дулич му дава достъп до твърде много информация.

— Харесвам Китай — заяви той.

За повечето хора на пръв поглед Нокс приличаше на номад по душа, но много малко от тях бяха запознати в действителност с това, което правеше. Когато не му се налагаше покрай търговията да живее на палатка в някое затънено село, обикновено хотелите и мотелите бяха негов дом. У дома, в Детройт, Томи беше този, който се занимаваше с управлението на фирмата им за онлайн продажби, без да подозира, че идващите в къщата им хора бяха всъщност платени домашни помощници, наети от Нокс да го наблюдават и обслужват, докато той работеше като снабдител и обикаляше надлъж и нашир по света — в Азия, от Средния изток до Източен Китай и от Южна Америка до Източна Европа.

След смъртта на баща им преди три години Нокс бе получил пълно попечителство и носеше отговорност за Томи. Беше изоставил високоплатената си и високорискова работа и бе започнал да ръководи търговска фирма, като постепенно бе успял да привлече и брат си в това. Засега двамата се справяха добре.

— Какво ще кажеш за искането за откуп? — попита Дулич.

Нокс огледа копието по-внимателно.

— Писано е с лявата ръка и пишещият е на не повече от тридесет.

— По какво съдиш за това? — заинтригува се Дулич.

— Писането на китайски с опростени йероглифи е започнало около 1920-а година, но се е наложило масово едва към средата на петдесетте и през шестдесетте. Този йероглиф — посочи Нокс и очерта знака с върха на пръста си — е променен по-скоро и са започнали да го преподават в училищата едва в края на осемдесетте. По това съдя за вероятната възраст на този, който го е писал. Колкото до калиграфията, по начина на изписване на опашките си личи, че е правено с лявата ръка. Това с мастило ли е писано, или с молив?

— С молив.

— По това как са свързани отделните линии и удебеляването им предполагам, че моливът е бил механичен. Срещат се доста често в Китай, но може би пишещият вероятно работи като чертожник или инженер, или пък се занимава с броене и засичане на сметки. Колкото до датата — осми, изписана е с арабска цифра, а не с китайски символ. Интересно защо не е написана на китайски? — Нокс плъзна листа обратно по масата към Дулич. — Но ти вече знаеше всичко това.

— Не всичко... Трябваш ми, Нокс. Данър има нужда от теб. Търсим негов косъм, някоя стара негова самобръсначка, каквото и да е, от което може да се извлече ДНК за разпознаването му.

Когато за пръв път се запозна с Дулич в Кувейт, Нокс първоначално реши, че е от типа мъже, които си падат единствено по вкусното хапване и четат само съдържанието на шампоаните в банята, докато седят на тоалетната чиния. Но с времето Нокс откри, че той е далеч по-интелигентен и с доста по-широки интереси, отколкото изглеждаше. Сега Дулич разполагаше с ресурсите на голямата охранителна компания „Ръдърфорд Риск“, а фирмите като тази работеха

подобно на частно ЦРУ или АНС^[2]. Нокс добре знаеше, че не трябва да се замесва с техните операции.

— Виждам поне двама замесени в това — каза Нокс.

— В качеството му на консултант на „Бертолд Груп“ — продължи Дулич — основната работа на Лу е била да поощрява определени лица и компании, свързани със строителството.

— Имаш предвид, че е плащал подкупи?

— Да — сви рамене Дулич. — Известно е, че е имал тефтери със записи за тези конфиденциални плащания. Едната версия е, че някой от конкурентните на „Бертолд Груп“ фирми е разбрал колко ценен кадър е Лу и го е отвлякъл. Другата е...

— Виж, чувствам се ужасно заради Дани... — прекъсна го Нокс.

— Така е. Но успях да уредя Томи добре и не мога да си позволя да изляза от бизнеса ни дори и за малко. Съжалявам.

— Ти си обучен войник от спецчастите на ОСБ. Аз съм платил, за да станеш такъв.

Малко бяха цивилните лица, допусканни до обучение в програмата „Оцеляване, Съпротива, Бягство“. Преди много време Дулич бе осигурил на Нокс и шестима други мъже да преминат през обучението в ОСБ, както и през школата на ФБР в Куантико, откъдето Нокс притежаваше уникални за цивилен гражданин умения и квалификация.

— Знаеш, че има и много други, преминали през програмата ОСБ, включително и момчета от военновъздушните сили. Защо не наемеш някого от тях?

— Те не се занимават със задачи в Шанхай — прекъсна го Дулич.

— А в случая говорим за Клейт Данър, човече. Може би все пак съм те преценил погрешно.

— Вероятно е така... — въздъхна Нокс и отмести поглед.

— Виждал ли си някога какво представлява китайски затвор? — попита Дулич.

— Стига, това е под нивото ти! — възпротиви се Нокс.

— Ако китайската полиция залови Данър, той ще отиде точно в такъв затвор. Завинаги! Знаеш какви са законите. Ще го осъдят като шпионин. Трябва да го измъкнем, и то бързо.

— А ако прецакам нещата, мен ще ме чака същото — заяви Нокс.

— Аз се грижа за Томи. Няма начин да се съглася.

— Внедрили сме една жена в Шанхай, тя е счетоводител и е познавала заложника лично. Ще се преструва на новоназначена служителка на „Бертолд Груп“ и ще прегледа счетоводната документация заедно с теб. Тя може да ти превежда, ако имаш нужда. Надяваме се, че документите ще ни помогнат да стигнем до похитителите навреме, а междувременно ние ще подгответим всичко необходимо за уговорянето на откупа и размяната на заложниците.

— Доста е опасно така да се играе и за двете страни — отбеляза Нокс.

— Прав си, но ти какво би направил? Ако „Триад“ са отвлекли Лу и Данър, какво мислиш, че биха сторили на американеца веднага щом получат откупа?

— Недей да ме замесваш в това.

— В случая не става въпрос за теб, а за Данър. Грози го затвор или смърт. Знаеш, че не бих те помолил за помощ, ако нещата стояха по друг начин.

— Друг път не би ме помолил! — поклати глава Нокс.

— Виж, ти имаш достоверна причина да влезеш в Шанхай. Можеш да го направиш така, сякаш пътуваш по работа. Ще се срещнеш с жената, ще й помогнеш да намерите сметките на Лу. Междувременно ние ще те снабдяваме с каквото можем, а ако успееш да се докопаш до Данър, ще трябва да го измъкнеш.

— Ами ако аз самият не мога да се измъкна? — гневно попита Нокс и в същия миг осъзна, че изречението неочеквано се беше изплъзнало от устата му. — Какво ще стане с Томи тогава?

— Ще изплатим възнаграждението ти на него — отвърна Дулич, съзнавайки, че е постигнал напредък. — Дори ще го удвоим. При всички случаи ще се бръкнем дълбоко в джобовете.

— Всичко това не ми харесва — каза Нокс.

— Томи спомена, че ти било скучно.

— Томи обича да говори твърде много. Стига вече с евтините номера.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита Дулич.

— Не си спомням да съм те питал — отвърна Нокс.

— Веднъж каза, че всичко се е променило, след като ме измъкна от онзи камион. Помниш ли?

— Да. Горе-долу по същото време реших да не ходя в Афганистан и да прекратя с този бизнес — отвърна Нокс.

— Пеги е бременна в осмия месец с второто им дете — заговори Дулич за съпругата на Данър. — Изпадна в истерия, когато ѝ съобщих, че е изчезнал. В момента е в Хюстън и ѝ е забранено да лети.

По дяволите! Защо Нокс не знаеше за бременността ѝ? Би трябвало да поддържа по-добра връзка с приятелите си.

— В момента не мога да изпратя нито един от нашите хора в Шанхай — продължи Дулич. — Официално запитахме дали някой от служителите ни не е изчезнал. Сега Иммиграционните ще следят внимателно всеки, влизаш в страната, но тъй като ти често пътуваш дотам по работа, ще имаш възможност да влезеш със собствения си паспорт, все едно за пореден път ще се занимаваш с търговия. Ще се срещнеш с жената и заедно ще намерите счетоводните книги, както и Лу и Данър.

— Не се занимавам с наглеждане на момиченца... — отвърна язвително Нокс.

— Няма и да ти се наложи. Тя е бивш военен, много е умна, а освен това изглежда страхотно.

— Тъпо, много е тъпо... — ядосано въздъхна Нокс.

— Трябва да тръгнем тази нощ. — Дулич погледна часовника си и добави: — По-точно — след час и половина.

Нокс забарарабани с пръсти по ратановата масичка и попита:

— А какво ще стане, ако го убият?

— Тогава с теб ще изсипем божия гняв върху тях, без значение какво ще ни струва.

Нокс се изправи бавно и се протегна.

— Ще имам ли време да се изкъпя? — попита той.

— Господи — засмя се Дулич, — искрено се надявам да имаш.

[1] Високопроходима многоцелева колесна машина (от англ. High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle, HMMWV). — Б.пр. ↑

[2] Агенция за национална сигурност. — Б.пр. ↑

4.

17:00 часа
квартал Хуанпу
Шанхай

Чакалнята в Шанхайското обществено бюро по сигурността, поизвестно като полицейското управление на улица „Гуандон“, представляше сива стая с луминесцентни лампи, изпълнена с тежък мириз на цигарен дим. Постери, обясняващи опасността от птичи грип, бяха окачени по стените. Снимката на „полицая на месеца“ не беше сменяна от юни насам. Над вратата жужеше и припукваше неонов унищожител на насекоми.

Шен Деши, едър широкоплещест китаец, обикаляше нервно напред-назад из чакалнята. Мъжът беше с късо подстригана черна коса, тънки устни и сплеснат нос, който явно беше чупен преди. На врата си имаше златен ланец, носеше черно кожено яке и смъкнати наполовина тъмни очила, които прикриваха недоверчивия му поглед.

Той за пореден път отиде да даде данните си на секретарката, която работеше усилено, за да прикрие притеснението си. Народната въоръжена полиция се ползваше с най-висок ранг и уважение сред всички държавни институции. Като част от въоръжените отряди на военните и полицейските бюра, офицерите от НВП имаха право да носят скрито оръжие и да го използват по своя преценка. Офицерите от елитните полицейски части носеха прозвището *Желязна ръка*.

Шен Деши опря лакти в ръба на издигнатата преграда пред бюрото на секретарката. Пръстите му бяха широки, кокалести и странно извити — явно всеки един бе чупен поне по веднъж.

— С какво мога да ви помогна? — попита го тя на шанхайски, за да провери произхода му.

— Казвам се Шен Деши — отвърна той също на шанхайски диалект. — Искам да говоря с най-главния дежурен офицер, и то веднага.

Секретарката погледна към телефона, но явно размисли и каза:

— Един момент, моля.

Шен Деши седна на свободното място между две жени, които чакаха на редицата столове до стената. Огледа по-младата от глава до пети и леко ѝ се усмихна, след което впери поглед право напред, сякаш беше съвсем сам в помещението.

Секретарката се върна, придружена от слаб мъж в униформа на капитан. Беше около петдесетгодишен, с хълтнали страни и носеше евтини очила.

— Офицер Шен — каза той, — насам, моля.

В малкия офис на капитана Шен Деши поизступа ненужно прашинките от стола за посетители, преди да седне.

— Посещението ви е чест за нас — поласка го капитанът.

Двамата си размениха визитки, като си ги подадоха по церемониален начин — с леко кимване.

— Уверявам ви, че честта е изцяло моя — отвърна Шен Деши по приятия маниер, като от тона му пролича, че няма търпение да приключат с формалностите.

— Да ви предложа ли чай?

— За мен е удоволствие, но не желая да притеснявам нито вас, нито персонала ви — отвърна Шен.

— Уверявам ви, че за нас това не представлява притеснение — отвърна капитанът, включи интеркома и поръча чай.

Двамата не си казаха нищо повече цели пет минути, докато не им донесоха чая.

Шен Деши прие чашата и веднага побърза да я остави на страна.

— Благодаря ви — каза той.

— За мен е удоволствие — процеди през зъби капитанът.

— Трябва ми всичко, което имате за отрязаната ръка, която сте извадили от река Яндъз. Не искам да криете нищо — заяви той, облегна се на стола си и погледна към димящата чаша чай, но не посегна да я вземе. — Чакам!

Капитанът натисна повторно копчето на интеркома, за да поиска всички доказателства и документацията по случая.

— Доста необичаен случай... — започна колебливо той.

Шен Деши го удостои единствено с неодобрителен поглед.

— Разбира се, при работата си сме следвали всички законови процедури — продължи капитанът.

— Това означава, че ще мога да напиша чудесен доклад — рече Шен.

Капитанът преглътна мъчително.

— Подобни открытия следва да се докладват незабавно — додаде Шен.

— Боклукчиите, които ровят в устието на Яндъзъ, редовно намират мъртви тела — докладва капитанът. — Но повечето са на моряци, загинали при инциденти.

— Разбира се — съгласи се Шен Деши. В едно утопично общество не се гледа с добро око на самоубийците.

— Не знаех по какъв начин да докладвам за тази отрязана ръка — внимателно продължи капитанът. — Наличието й предполага извършено тежко престъпление или инцидент, но вероятно това е станало някъде нагоре по течението, в далечната част на Шанхай.

— Ситуацията е сложна — съгласи се Шен Деши, въпреки че погледът му говореше друго.

— Проверих докладите — продължи капитанът.

— Разбира се.

— Но не намерих нищо, което би могло да има връзка.

— Сигурен съм в това — отвърна Шен Деши. — Министерството се интересува от тази ръка... — Той имаше предвид Министерството на държавната сигурност, разузнавателната агенция на Китай. — Бързото разрешаване на разследването по този случай би било от полза за всички.

— Цялото ми внимание е насочено към това — увери го капитанът.

— Смятаме, че придвижването на определени членове от екипа на една американска филмова продукция в страната може да има нещо общо с това.

— Така ли?

— Да предположим, че вероятно са се отклонили от параметрите, заложени изрично във визите им. Министерството иска да знае къде са ходили и което е по-важно — защо.

— Визите им може да се прекратят...

— Възможно е — заяви Шен Деши, а в погледа му се четеше предупреждение към капитана да внимава с предположенията си.

Няколко минути изтекоха в пълно мълчание. Капитанът се опита да направи комплимент на госта си за доброто име. *Шен* на китайски означаваше „неотстъпен“, а *Деши* — „благороден“. В комбинация двете звучаха впечатляващо. И очевидно гарантираха много късмет.

Шен Деши пропусна да изтъкне, че името на капитана всъщност бе безлично, а звученето на фамилията му много наподобяваше числото пет, което носеше лош късмет.

Капитанът се пресегна за телефона, когато на вратата се почука и в кабинета влезе униформен офицер с прозрачен найлонов плик, в който се намираха отрязаната ръка и купчина снимки и документи.

— Съхранявахме я при постоянна температура от два градуса — обясни капитанът.

Шен Деши я огледа през найлона и я върна на офицера. Посъветва го да продължават да я държат замразена. След това се зае да изучава снимките, листа с частичните отпечатъци от пръсти и съпътстващите документи.

— А пръстенът? — попита той накрая.

— От Държавния университет в Оклахома е — отвърна капитанът.

— Виждате ли? — Шен Деши изгледа изпитателно полицая. — Не е толкова трудно да се досетите, че е американец, ала това не е записано никъде — продължи той, подразнен от факта, че капитанът бе пропуснал да отбележи и да докладва, че вероятно става въпрос за мъртъв чужденец.

Капитанът побърза да се защити:

— Възnamерявахме да приключим с предварителното разследване и едва след това да се обърнем към началниците си.

— Да, разбира се.

— Вижте третия документ — продължи той, — изпратили сме копия от него в Министерството и очакваме отговор.

— Добре сте се подсигурили! — отвърна Шен Деши с рязък тон, едва успявайки да сдържи гнева си. — Вижда се, че ръката е била отрязана чисто от китката, а това означава, че или някъде тук се разхожда еднорък американец, който си търси пръстена от училище, или е мъртъв. Убит е и накълцан на китайска територия, а частите от тялото му се носят из Яндъ. Вероятно останалото от него отдавна е изчезнало. При всички случаи трябва да се уведомят американците.

— Веднага! — с готовност отвърна капитанът.

— И всички доказателства трябва да им бъдат предоставени — продължи Шен Деши.

— Ще се погрижа лично за това, сам ще се обадя в посолството. Тутакси... — Капитанът посегна към телефона.

— Не в посолството! — спря го Шен Деши, вече истински вбесен. — Идиотското ви държание е срам за всички ни!

Капитанът се отдръпна, объркан. Това беше една от най-големите обиди, които човек можеше да изрече. Обхвана го срам и притеснение за кариерата му.

— Нека да помисля за момент — каза Шен Деши, взе чашата и отпи. — Хубав чай, благодаря ви... — добави с изненадващо спокоен тон.

— Удоволствието е мое — отвърна капитанът, който бавно започва да се поти от напрежение.

— Най-добре ще е да предоставите доказателствата в Американското консулство тук, в Шанхай — каза Шен Деши. — Ще трябва да им се обадите.

— Много се извинявам, уважаеми господин Шен, но няма ли да е по-бързо... — несигурно започна капитанът.

— По-бързо — да. Именно в това е смисълът. Ще отнеме известно време на Консулството, докато определят с какво точно си имат работа, а това време ми е нужно, за да проведа моето разследване и да бъда с една крачка пред тях. Трябва да мога да отговоря на очевидните въпроси, които ще искат да ни зададат. Вие междувременно ще направите дискретни проучвания дали от някой квартал не са докладвали за нападение, убийство или изчезване на чужденец.

— Веднага! — с готовност се съгласи капитанът.

— Ще ми трябват копия на всички документи.

— Незабавно.

— Не трябва да се срамим пред американците, това ще означава лош късмет за нас.

— Ще се обадя, където е необходимо.

— И по-дискретно.

— Без излишен шум, обещавам. Ще предам информацията на един от служителите на ниско ниво, когото познавам в Консулството,

но няма веднага да им даваме всички доказателства, не и докато не ги поискат официално. Това може да ви спечели поне още един ден.

— Добре разсъждавате, капитане. Все още има шанс да поправите грешките, които несъмнено са допуснати от някого от подчинените ви.

— Толкова сте благороден! — засия капитанът.

— Може би — отвърна Шен Деши с кисела усмивка. — А дисциплината е нужна, за да се зададе правилният тон на работа.

**СЪБОТА, 25 СЕПТЕМВРИ
6 ДНИ ДО РАЗМЯНАТА**

5.

*14:00 часа
квартал Пудон
Шанхай*

Самолетът на Нокс кацна на чисто новия терминал на Шанхайското международно летище. Джон носеше кафяво спортно яке с много скрити джобове, пълни с паспорта му, пари в брой, документи и електронни устройства. Беше си сложил чифт бели слушалки, чийто кабел се криеше в яката на якето, свързан за прибран в джоба му бял айфон, който Дулич му даде. Айфонът беше една от последните играчки в „Ръдърфорд Риск“ и беше програмиран така, че по време на разговор на случаен принцип и на всеки десет секунди да превключва сигнала през различни клетки, като по този начин накъсваше разговора при евентуално подслушване.

Митническият отдел на летището беше отделен с въжета, а зад тях се виждаше тълпата от китайци посрещачи, които държаха табелки или махаха усилено на пристигащите. Цареше шум и хаос — точно както го харесваше Нокс.

Той се смеси с тълпата и се запъти към високоскоростната железница — инженерно чудо, което се придвижваше с електромагнити без триене по релсите. Измина разстоянието от тридесет километра за седем минути вместо за обичайните четиридесет, които му бяха нужни, ако беше използвал натоварения трафик по магистралата. За момента прецени, че не го следяха, ако не се броеше видеонаблюдението навсякъде. Китай използваше повече от седем милиона видеокамери, инсталирани на публични места, и разполагаше с най-бързите компютри за разпознаване на лица в света. Само в Шанхай работеха половин million от камерите.

Нокс се качи на линия 2 на метрото и смени влака на Народния площад, пристигайки на натовареното кръстовище на булевард „Хуахай“. Тротоарът беше претъпкан с хора, валеше лек дъжд. Шарените чадъри се движеха като в танца на хартиения дракон под огромните чинари, останали от Френската концесия в Шанхай в

средата на деветнадесети век. Тогава голяма част от града е била дадена на французите с идеята „миризливите чужденци“ да бъдат държани в отделен квартал.

Иzmорен от дългото ходене и мокър до кости, Нокс пристигна в четирииззвездния хотел „Джин Джанг“. След дълго пазарене мениджърът на хотела се съгласи да му направи отстъпка и Нокс плати цената на стаята в брой. Не за пръв път му се налагаше да се регистрира на две места, за да запази в тайна точното си местопребиваване. Два пъти преди му се беше случвало по време на напрегнати преговори с дилъри на черния пазар да се страхува за сигурността си и да трябва да се регистрира в „Джин Джанг“, който като всички хотели предоставяше списъка с гостите си в местното полицейско управление, независимо дали бяха китайци или чужденци.

Влезе в стаята си на петия етаж — като предохранителна мярка никога не наемаше стаи на по-високо. Остави чантата си на тоалетната масичка, разхвърля завивките на леглото, пусна душа и навлажни една от хавлиите, за да изглежда така, сякаш някой е ползвал помещението. Скъса опаковката на рулото с тоалетна хартия, извади нов сапун и го намокри на чешмата. Изля в тоалетната малко количество от шампоана и балсама, които хотелът предлагаше на гостите си, и пусна водата.

От огледалото го гледаше лице с тъмен тен и остри черти, на чийто фон яркосините му ириси изпъкваха още повече. Именно очите му винаги привличаха вниманието и на жените, и на мъжете, както и несиметричните му вежди, белегът до лявото ухо и трапчинката на брадичката, която му придаваше самоуверен вид, възприеман от хората по-скоро като арогантност. Спокойствието на погледа му бе идеалното външно прикритие на трескавите му мисли. И макар че нищо в осанката и поведението му не изльчваше пряка заплаха, никой не се съмняваше на какво е способен. И не беше нужно да се гадае какво ще изригне изпод маската на спокойствието му, ако някой го предизвикаше.

Върна се в стаята, премести дистанционното на телевизора до леглото и спусна тъмните завеси. Посмачка още малко възглавницата и се огледа, за да се наслади на работата си, докато очакваше почукване на вратата. Даде бакшиш на пиколото за това, че му върна паспорта. Прибра го обратно във вътрешния джоб на якето си.

Нахлупи бейзболна шапка на „Тигрите“, огледа коридора през шпионката на вратата и излезе от стаята. Ако се наложеше, по-късно можеше отново да се върне, за да поразхвърля вътре за втори или трети път — в зависимост от риска, на който щеше да се изложи.

Скоро се озова отново сред тълпата. Отне му петнадесет минути, за да стигне до задната пресечка, която минаваше зад сградата на улица „Чангъл“ №808. Изтърска дъждовните капки от непромокаемото си яке и се изкачи по тясно стълбище до първия етаж. Почука леко на една от вратите и влезе.

— Джон Нокс!

— Nihao ma? — поздрави Нокс с китайското „Здравейте! Как сте?“.

— Hen hao — отвърна Фей, собственичка и управител на малкия хотел. Беше около тридесетгодишна жена с дълга изящна шия и широко разположени очи. Носеше обикновена сива тениска, по ръцете й не се забелязваха никакви бижута.

Нокс потрепна при вида ѝ, припомняйки си приятните моменти, прекарани с нея.

— Ще ми осигуриш ли прикритие за около седмица? — попита той на английски. — Официално съм регистриран в „Джин Джанг“.

— За какво става въпрос този път? — поинтересува се Фей.

— Нефрит — изльга Нокс и се почувства виновен за това.

— Все се замесваш в разни неща... — Тя кимна и провери в компютъра. — За тази вечер нямам нищо, но след това мога да се погрижа за теб, ако нямаши нищо против няколко пъти да те местя от стая в стая. Довечера може да спиш тук, ако искаш — посочи тя към канапето зад гърба си, без да отделя поглед от монитора.

— Идеално. Благодаря ти, Фей — усмихна се Нокс.

— Тоалетната е там — посочи тя към една от вратите, — но няма душ. Ще имаш, когато ти осигуря стая.

— Доволен съм и на това.

Фей се завъртя на стола си и добави:

— Радвам се да те видя.

— И аз теб — отвърна Нокс и измъкна пачка юани от джоба на якето си. Най-голямата по стойност китайска банкнота бе 100 юана, равняваща се на около 15 долара. Нокс отдели две банкноти, които

покриваха двойно стойността на стаята, и ги подаде на Фей. Тя ги прие, без да ги погледне, и ги пъхна в чекмеджето на бюрото си.

— Бих те поканила да спиш при мен — извини се тя, — но имам приятел.

— Добре за теб и твърде зле за мен — усмихна се Нокс.

— Приятелят ми преобразува единия етаж на къщата в офиси, а част от приземния даваме под наем на една закусвалня. Правят хубави салати, ако те интересува. Ти обичаше „Коб“, нали?

Нокс се усмихна и мислено отбелаяза, че Фей явно има навика да помни доста подробности. Трябаше да го има предвид.

— Ще предупредя персонала си за теб — продължи тя. — Те ще се държат така, сякаш никога не са те виждали, но по-добре да избягваш нощната охрана. Служителят е нов и все още не го познавам много добре. Има навика да излиза и по цяла нощ да пуши в предния двор, но мисля, че всичко ще е наред, ако използваш ключа си за задната врата.

— Нямам ключ.

Тя му подхвърли един, окачен на ключодържател.

— Мъж като теб сигурно е свикнал да се промъква през задните врати — подразни го тя.

Нокс превключи на мандарински и изруга.

Тя се засмя и му отвърна с още по-люта ругатня. Той се подготви за словесна атака от размяна на обиди — нещо, което китайците практикуваха почти като национален спорт, — но беше прекъснат от телефонно иззвъняване.

Фей се обърна, за да вдигне слушалката, и секунда по-късно, когато отново погледна към бюрото си, Нокс вече го нямаше.

*16:15 часа
квартал Пудон
Шанхай*

Всяка изгубена минута отекваше в съзнанието на Нокс, както дъждовните капки по паважа. С всеки изминал час вероятността да намерят Данър жив намаляваше все повече. Някои приятелства по презумпция носеха със себе си само задължения, а сред тях най-ярко изпъкваша тези между съученици или между хора, оцелели след

някакво катастрофално събитие. Данър се отнасяше и към двете категории — той беше едновременно съученик на Нокс от цивилната програма за обучение по ОСБ и негов спътник от конвоите с доставки между Кувейт и Ирак. Двамата заедно бяха направили състояние, успявайки да останат живи и да избегнат сериозни наранявания, и определено си бяха благодарни един на друг. Но Дани беше дори нещо повече — той бе настойник на Томи, в случай че нещо се случеше с Нокс. А това беше ангажимент за цял живот, който той прие с готовност веднага щом Нокс го помоли. Сега животът на Дани беше застрашен и ако Нокс му обърнеше гръб, това би било равнозначно Дани да зареже брат му, ако се наложеше да се погрижи за него.

Нокс се качи на автобус, който премина от другата страна на река Хуанпу и навлезе в квартал Пудон. Преди да се опита да претърси мястото, в което живееше Лу, с надеждата да попадне на записите за подкупите му, Нокс реши първо да отиде до жилището на Данър. Знаеше, че намирането на образец от ДНК за сравнение беше от изключително значение, но също така беше наясно, че Данър бе човек, който разучаваше внимателно възложените му задачи. Ако той беше следил Лу за „Ръдърфорд“ и „Бертолд Груп“, то със сигурност знаеше всичко за „консултантската“ му дейност. Съществуващия малък шанс Данър да е направил копия на документите на Лу или да ги е преписал. Можеше дори и да е знал точното място, където Лу е съхранявал тайните си. Същевременно ако Данър се бе усъмнил в някого от клиентите на Лу, вероятно това беше станало доста преди и двамата да бъдат отвлечени.

Нокс с удоволствие щеше да проследи всяка евентуална следа, оставена от Данър.

Квартал Пудон беше започнал да процъфтява заради корабостроителниците и оризищата преди двадесет години и сега представляваше китайската версия на „Уолстрийт“ в Шанхай. Широките му улици бяха изпълнени с новаторски офис сгради и небостъргачи с богаташки апартаменти. Охранителите в жилищната кооперация на Данър, от която имаше пряка гледка към реката, бяха двадесетина годишни момчета, облечени в зле скроени сиви костюми. Нокс предварително знаеше, че те не биха желали да си създават проблеми с един *wai guo ren*. Тяхната работа се състоеше в това да наглеждат квартала и да държат настрана крадците и взломаджиите.

Нокс се представи като приятел на господин Данър и по изражението им разбра, че те знаеха за отсъствието на наемателя.

— Той ме помоли да дойда и да му взема някои неща, които да му занеса — обясни Нокс и отново огледа какво е изписано на лицата им. Това, което забеляза, го удиви. Какво искаха да кажат? Приличаше на страх, на стаен ужас...

Нокс се поколеба за миг, но след това прозря истината и сърцето му посърна — явно някой бе идвал тук и бе пребил приятеля му, а той имаше доста добра представа кой би могъл да е.

— Влизането в апартамента на господин Данър не е възможно — каза най-старшият от охранителите. — Много съжаляваме. Трябва лично господин Данър да разреши.

Нокс заговори на шанхайски — местен диалект, който малцина от западняците владееха, и културно смъмри момчето за проявеното нахалство.

Охранителят се изчерви.

— Ти ще ме придружиш — заяви Нокс на шанхайски. — Двамата ще изнесем малко оборудване. Ще ви се подпиша за всичко, което взема. Няма проблем. Искаш ли да се обадиш на началника си?

— Мисля, че така става... — отвърна охранителят, внезапно успокоен.

— Радвам се, че се сетихте за толкова добро разрешение — похвали го Нокс. — Със сигурност ще уведомя началника ви с каква готовност сте отвърнали на молбата ми.

По пътя към асансьора той отдели 200 юана от пачката в джоба на якето си, като нарочно гледаше охранителят да го забележи, и сви банкнотата в левия си юмрук. Продължи да върви с ниско наведена глава, така че козирката на бейзболната шапка да скрива лицето му от камерите във фоайето.

Луксозният апартамент на Данър беше идеалният пример за кичов декор: мраморните подове, кожените дивани и огромната стъклена маса за хранене, разположени под приглушената светлина на нисковолтови лампи, бяха съчетани със завеси от червено кадифе, излъскани до блясък месингови кранове в банята и полилии с висулки от оловен кристал. Всичко това създаваше усещане за прекалена натруфеност и помпозност.

Нокс остави момчето от охраната да чака отвън в коридора, и влезе сам. Претърси внимателно бюрото на Данър, отвори всички шкафове и чекмеджета и се насочи към банята. Търсеше косми, от които да осигури на Дулич нужната му ДНК проба, но камериерките бяха изчистили мястото до блъсък. Не успя да намери гребен, по който да са останали косми. Забеляза една електрическа четка за зъби, но се усъмни, че от нея можеше да се извлече нужната проба. Тъкмо беше на път да се откаже, когато забеляза прозрачна кутийка за използвани ножчета за бърснене. Огледа внимателно изхвърлените ножчета и забеляза, че почти всичките бяха задръстени с къси черни косъмчета, останали след бърсненето. Прибра кутийката в джоба си, за да я разгледа по-подробно.

Продължи да търси доказателства за вероятното отвличане. Данър беше достатъчно умен и внимателен, за да не оставя важни следи на места, където лесно можеха да бъдат открити, така че Нокс огледа помещенията за тайни панели и провери за разхлабени плочки на пода. Отвори и четирите решетки на вентилационната инсталация и надникна вътре. Сейфът в гардероба беше заключен, но ако Нокс беше прав в предположенията си за човека, който бе идвал в апартамента преди него, съдържанието му отдавна би трябвало да е изпразнено.

Петте минути станаха десет, а след това петнадесет. Нокс се зае да претърси дрехите на изчезналия си приятел. В едната от стаите имаше велоергометър, обърнат към голям плазмен телевизор, а през дръжките му беше преметната чиста снежнобяла хавлиена кърпа. Нокс огледа под нея, провери пространството на стената зад телевизора и самия телевизор за наличието на слот за карта памет или USB флашпамет. Зарови ръце в пръстта на саксиите, претършува хладилника и фризера, а сетне ги отмести, за да огледа зад тях. Извади запушалките на мивката в кухнята и банята, както и тази на ваната, и надникна в отворите за скрити кабели или верижки, на които би могъл да бъде закачен предмет, но нищо не успя да намери. След това се насочи към казанчето на тоалетната, обърна и кошчето за боклук в банята.

Накрая вниманието му бе привлечено от снимка на Пеги и двегодишния им син, поставена в рамка на нощното шкафче. Нокс я разгледа детайлно, извади я от рамката, но не откри нищо скрито. За да

има какво да покаже на охраната на излизане, взе една пижама и я пъхна в раницата си заедно с две книги с меки корици.

Направи няколко снимки с айфона си, разглоби стационарния телефон в апартамента и го огледа за инсталирани „бръмбари“. Иззад бюрото се подаваше зарядно устройство за лаптоп, но компютърът на Данър не се виждаше никъде. В разклонителя беше оставено включено още едно зарядно с надпис „Garmin“, беше от джипиес. Нокс го изключи и също го прибра в раницата.

Намери инструкциите за употреба на джипиеса в едно от чекмеджетата на бюрото заедно с инструкции за мотоциклет „Хонда 220“ и за използване на велоергометъра.

Обади се на охранителя и му посочи няколкото предмета, които щеше да вземе от апартамента, но не му показа зарядното за джипиеса. Мъжът само кимна и не поискава от Нокс да се разпиши за това.

— Другият човек, който е идвал тук — започна Нокс, — китаец ли беше или wai guo ren?

— Не съм виждал никакъв друг човек... — отвърна мъжът.

— Е, ще те попитам отново — настоя Нокс.

Охранителят не отговори.

— Помисли си. Иначе ще трябва да съобщя, че компютърът липства.

— Чужденец — отвърна мъжът.

— Висок? С късо подстригана черна коса и идентификационна карта от американското консулство? — предположи на глас Нокс, тъй като това беше единственият човек извън служителите на „Ръдърфорд Риск“, който би могъл да влезе в апартамента и да си тръгне оттам с лаптопа на Данър.

Въпреки това охранителят продължи да мълчи.

— Той подписа ли се за него? Има ли някъде списък на това, което е било изнесено?

— Никой не е вземал нищо. Нито се е подписвал.

— Моля за извинение — внимателно каза Нокс, — но съм сигурен, че грешите. Вижте, господин Данър ме помоли да му занеса лаптопа, а се оказва, че той липства. Виждате ли го някъде?

Охранителят сви рамене.

— Щом не се е подписал за него, вие претърсихте ли чужденеца, преди да си тръгне? — притисна го още малко Нокс и сам побърза да

си отговори: — Не, не мисля.

Мъжът облиза нервно устни и се огледа наоколо.

— Вижте, нямам намерение да ви обвинявам, но работата ми се затруднява много от това, че компютъра го няма.

— Казах ви, че мъжът не е вземал нищо... — прошепна охранителят.

— Добре. Грешката е моя.

Качиха се заедно в асансьора и Нокс му подаде банкнотата от 200 юана.

— Чужденецът ти е поръчал да му се обадиш, ако някой като мен дойде да разпитва, нали? — попита на шанхайски Нокс.

Охранителят остана безмълвен.

— Ако искаш да се занимаваш с онези от американското консулство, давай, обади му се! — тихо продължи Нокс. Сетне му подаде още две банкноти от по 100 юана. — Колкото до мен, не ми се иска да се замесвам с тях, братко. Моето правительство може доста да ми стъжни живота, точно както вашата Партия може да стъжни твоя, нали?

Банкнотите изчезнаха в джоба на охранителя.

Нокс го гледаше изпитателно през целия им бавен път надолу с асансьора. Мъжът се взираше, съсредоточен, право пред себе си в отраженията им в лъскавия метал. След това вратите се отвориха и Нокс излезе от сградата с наведена глава, за да скрие лицето си от охранителните камери под козирката на бейзболната си шапка, и се изгуби в настъпващия вечерен здрав на Шанхай.

16:50 часа
квартал Чаннин
Шанхай

Вратата към ъгловия офис на Альн Маргарт се охраняваше от две махагонови бюра, заети от двадесетина годишни момичета с интелигентно излъчване, правилна стойка и приятни лица. Въпреки че повечето от служителите си бяха тръгнали за уикенда, все пак не всички в компанията почиваха. Като се имаше предвид настоящата кризисна ситуация, Маргарт не можеше да си позволи почивен ден. Същото важеше и за секретарките му.

Грейс разговаря с главния секретар Селена Минг, която потвърди срещата ѝ с директора и стана, за да ѝ отвори вратата на кабинета. Грейс изпъна рамене, приглади сивия си делови костюм, нагласи яката на ризата си и пръстите ѝ нежно докоснаха семплия наниз от перли, който красеше шията ѝ. Селена Минг я последва с папка и стенографски бележник в ръка.

Щом вратата се затвори зад гърбовете им, Маргарт се изправи, за да я посрещне. На Грейс веднага ѝ се прииска да не го беше правил.

— Мис Чу, радвам се да се запознаем — поздрави я той. — Чувал съм много за вас.

„Така е по-добре“, помисли си тя.

Офисът беше облицован с орехова ламперия, а паркетът на пода бе покрит с ръчно тъкани килими. Претъпканите с книги лавици по стените придаваха усещането, че човек е попаднал в нечия частна библиотека. На малка маса в ъгъла стоеше лакиран поднос от черно дърво с множество гарафи и бутилки, пълни с цветен ликър, и обърнати чисти чаши. Грейс се почувства така, сякаш беше попаднала в Шанхай от времето на Британската империя.

— Каква зашеметяваща гледка! — възклика тя, прекосявайки просторната стая, за да се здрависа с него.

Маргарт ѝ посочи един от столовете пред бюрото си. Беше покрит с червена коприна с избродирани колибри. Във въздуха се носеше аромат на сандалово дърво. Селена Минг им сервира зелен чай и двамата отделиха пет минути за общи разговори.

— Разбрах, че сте подали оплакване в „Човешки ресурси“ — каза накрая Маргарт.

Асистентката му веднага се приготви да стенографира.

— Става въпрос само за едно дребно недоразумение — отвърна тя.

— Не сте ли доволна от условията на настаняване?

— Бях информирана, че жилищната сграда, в която ще бъда настанена, ще разполага с охрана и фитнес център...

— Да? — подканя я да продължи Маргарт.

— Но в действителност на мястото, където съм настанена в момента, няма такива неща.

— Искрено съжалявам за получилото се недоразумение — извини се той.

— Не е недоразумение. Всичко е описано в договора ни — отвърна Грейс.

— Веднага ще разрешим този въпрос, госпожо Чу. С ваше позволение ще преместим вещите ви в ново жилище — заяви той, погледна към някаква бележка на бюрото си и добави: — Ще бъдете настанена в комплекса „Кингланд Ривърсайд“ в Пудон най-късно до края на днешния ден — уточни той и й подаде цветна брошура, а Селена Минг вдигна глава от бележника си, видимо заинтересувана, но веднага побърза отново да сведе поглед. — Ключовете от новия ви апартамент ще бъдат на бюрото ви, преди да си тръгнете тази вечер. Вярвам, че ще останете доволна — заяви той с безупречно учтив тон.

— Би било чудесно, благодаря ви... — отвърна Грейс.

— А сега — каза той и даде знак на Селена да напусне — нека да ви покажа гледката оттук.

Селена напусна кабинета, а Маргарт и Грейс излязоха на тесния балкон, притваряйки елегантните френски прозорци след себе си.

— Преди споменах, че ще ми трябва достъп до годишното счетоводно приключване, а не просто до счетоводните баланси — тихо каза тя. — Ще се радвам, ако ми дадете паролите за достъп.

— Ще ги имате — отвърна той.

Петдесет етажа под тях се виждаха пъплещите като мравки коли. Пропитото с гъст смог небе се пресичаше тук-там от стърчащите рамене на кулокрановете, а непрекъснатият шум от строителната дейност и тътенът от натоварения трафик изпъльваха целия град.

— Виждате ли сградата с жълтия кран най-отгоре, разположена вдясно от „Джин Мао“, точно до Световния финансов център? — посочи с ръка той.

— Да.

— Наша е. Това е „Ксуан Тауър“.

— Да — каза тя, — означава „малка звезда“, нещо като китайския вариант на песничката „Блести, блести, звездишке“.

Маргарт кимна.

— Сградата е много красива — продължи той. — А и досега получавахме разбиране от страна на правителството, но определено не може да се каже, че бяхме посрещнати с „добре дошли“ на този пазар... — Маргарт я погледна. — Проформа ние сме международна инвеститорска компания със седалище в Пекин, която служи пред

света за модел, доказващ, че Китай не предпочита само свои фирми за възлагане на поръчки. Надминали сме много от китайските фирми, Грейс. Знам, че е така. Но не ми е ясно с колко точно стоим пред тях.

— Сградата изглежда почти завършена — отвърна тя, посочвайки последните двадесет етажа от небостъргача, които бяха обвити в зеленикаво платно, опънато върху скеле. Сетне се замисли дали отвличанията не бяха пряко свързани със строителството на сградата.

— Остават още много недовършени неща и се съмнявам дали ще успеем да я завършим. Сега Лу е отвлечен, а това означава край на поощренията и евентуална поява на проблеми. Само от няколко дни се намираме в това положение, а цената на строителството вече започна да скача — на материалите, на труда... Доставчиците ни не могат да си получат плащанията. — Маргарт погледна Грейс в очите и продължи: — Проблемът е в това, че единствено господин Лу беше запознат с тях. Работата, с която се заемате, е изключително важна, госпожице Чу.

— Кои от китайските ви конкуренти биха спечелили от това? — попита тя.

— Ако ще следваме този ред на мисли, започнете от Йонг Ченг. Той е дяволски нагъл тип, който от десетилетия насам не пропуска възможност да ми напомни, че чуждестранните строители нямат работа в тази страна. Той никога не е признавал приноса ни в изграждането на „Ксуан Тауър“.

— Ще се захвана с апартамента на Едуард Лу — каза Грейс. — Колкото по-скоро получа сметките за годишното приключение, толкова по-добре. Мога да ви помогна с това да направим дейността на господин Лу достатъчно дискретна, за да не бие на очи пред финансовите одитори. Това ще е важно, в случай че не успеем да възстановим всички данни.

— Да, разбира се — потвърди той, въпреки че не звучеше много убеден.

Блекбърито в джоба ѝ завибрира.

— Обадете се, ако трябва — каза той.

— Всичко е наред — отвърна тя, след като видя, че се обаждаше майка ѝ, и се изчерви леко, докато връщаше устройството обратно в калъфчето му.

— Интересувате ли се от още нещо? — попита той.

— Да, в компанията ви имаше ли човек, който е осъществявал преки контакти с Едуард Лу?

— Престън Чи — отвърна Маргарт.

— Искам да ми организирате среща с господин Чи. Но да не бъде тук, не и в сградата на компанията. Може би ще е добре да е на някое обществено място. Нека да е скоро.

— Ще се погрижа за това. Но моля, обещайте, че ще внимавате, госпожице Чу — изрече той с приглушен глас, преди да отвори френския прозорец, за да се върнат в офиса.

Грейс кимна.

Щом влязоха, Маргарт умишлено повиши леко тон, така че асистентката му да чуе:

— Вярвам, че ще харесате новото място, на което ще бъдете настанена. В случай че имате други проблеми, моля обърнете се директно към мен — заяви той и след като направи малка пауза, добави: — Удоволствие е, че работите за нас, госпожо Чу.

Грейс се качи в единия от асансьорите и слезе във фоайето. Позвъни на майка си, която започна да ѝ се кара на мандарински:

— Дошла си в Шанхай и не си се обадила? Що за дъщеря си ти?

Грейс се изуми от факта, че жената знаеше, че е в града.

— Как е възможно?... Пристигнах едва тази сутрин! — възклика тя.

— Тиърдроп Чанг, третата ти братовчедка по бащина линия, е била в същия полет от Хонконг. Как може да не се обадиш на майка си? На жената, която те е носила девет месеца и те е родила?

— Естествено, че щях да ти се обадя — излъга Грейс.

— Ако си се завърнала заради малкия ни Лу, по-добре не казвай това на баща си. Той ще получи сърдечен удар — предупреди я майка ѝ.

— Защо пък да съм си дошла заради Еди? — попита Грейс, опитвайки се да звучи така, сякаш нямаше представа какво е станало, но гласът ѝ потрепна. Майка ѝ нямаше как да знае за съобщението на гласовата поща, което Грейс бе получила преди отвлечането на Еди... Съобщение, на което тогава не бе обърнала внимание.

— Малкият Лу не се е обаждал на майка си от петък насам. Не вдига и мобилния си телефон. Никой не го е виждал. Знаеш ли нещо, дъще? Нали си детектив?

— Слушай, майко, аз не съм детектив. Счетоводител съм. Работя по граждански договори. И моля те, не споменавай имена по телефона... — прошепна забързано Грейс, прикривайки слушалката с ръка, след което добави по-свободно: — Не трябва да говориш за неща, които самата ти не си видяла. Подобни заблуди могат да бъдат опасни. Чуваш ли ме, майко? Опасни! Мисли внимателно за семейството си — настоя Грейс.

Позоваването на женското чувство за закрила на семейството бе единственият начин да вразуми майка си, макар че Грейс не желаеше твърде често да прибягва до тази мярка.

— Ex, ако можеше да помогнеш на малкия брат на приятелката си — започна отново майка й. — Бедното момче, трябва да си взема лекарството. Майка му се поболя от притеснение, въпреки че на празненството ми се стори, че той е добре.

Преди години Грейс бе научила за епилепсията на Еди от по-големия му брат, но беше забравила за това и въобще не предполагаше, че той се нуждае от всекидневно лечение.

— Какво празненство? — попита тя.

— На майка му, на Лу Ли. Празнувахме четвъртата година на заека!

— И Еди е бил на празника?

— Разбира се, както и аз.

— Кой ден беше това? — попита Грейс.

— На двадесет и втори септември.

— Сигурна ли си? — попита тя.

Лу беше оставил съобщението на гласовата ѝ поща в петък.

— Да не би да не ме познаваш? Сигурна съм, както съм сигурна в срама, който носиш на баща си с това, че не прие годежа, дето ти беше осигурил — изтъкна майка й, която никога не пропускаше да сипе сол в раната. — Семействата ни се събраха за рождения ден на Лу Ли.

— И Еди е бил там с вас?

— Да не би да се съмняваш в думите на собствената си майка?

— Ще ти се обадя по-късно — отвърна Грейс и затвори.

Петък, 24-и... Почувства се страшно виновна, че така и не бе отговорила на онова съобщение.

Не се беше сетила за здравословното състояние на Едуард Лу, когато го бе препоръчала да започне работа с „Бертолд Груп“. Новината я изненада не по-малко от това, че майка ѝ знаеше за пристигането ѝ в Шанхай. Грейс знаеше за епилепсията от по-големия брат на Еди, Джиан Лу, с когото беше излизала известно време — всъщност връзката им бе започнала още в гимназията и бе продължила шест години след това, докато семейството му оповести, че е уреден годеж с друга жена. Тогава Грейс напусна Шанхай, присъедини се към армията и през следващите две години прекъсна всякакви връзки с родителите си. Сега все още не говореше с баща си, а от време на време се чуваше само с майка си, и то когато татко ѝ не беше вкъщи.

Едуард Лу бе черната овца в семейството. Беше студент по филмово изкуство и тарикат, който се опитваше да продава лед на ескимосите. Той дълго време бе притискал баща си да инвестира във филмовия му проект, а това изсмука всички спестявания на фамилията и ги доведе до банкррут, така че хората нямаха очи да се покажат пред близките си — това бе най-големият срам, който можеше да сполети някого.

Грейс бе запозната със ситуацията от майка си и бе опитала да използва някои от приятелите си в Лос Анджелис, за да пробута сценария на Лу в Холивуд, но за съжаление не можа. Вторият ѝ и по-успешен опит бе това, че уговори Лу да започне работа в „Бертолд Груп“. Беше го направила не толкова заради Еди, колкото поради факта, че все още имаше чувства към брат му и се надяваше по този начин да поднови контактите си с него — надежда, която засега оставаше безплодна.

Ако успееше да върне брата на Джиан Лу у дома, това би ѝ помогнало да постигне целта си...

Отначало смяташе да потърси счетоводните документи в апартамента на Лу, но сега беше важно да намери и лекарствата му.

И то още тази нощ. С или без помощта на човека, когото Дулич обеща да ѝ изпрати. Грейс нямаше намерение да чака никого.

17:20 часа
квартал Чаннин
Шанхай

Човекът, който я следеше, явно бе професионалист. Грейс се преоблече в тоалетните във фоайето, намъквайки чифт тесни джинси и обувки с високи токове, след което излезе от страничния вход на сградата, в която се помещаваха офисите на „Бертолд Груп“. Бе взела всички мерки, за да е сигурна, че няма да я проследи, и беше успяла да му се изпълзне, но сега отновоолови, че е по следите ѝ. Ароматът му беше същият — лек мъжествен мириз на мускус и бор, примесен с дъх на пот, какъвто бе усетила за пръв път край един банкомат, пред който се спря, за да огледа тротоара.

Вече знаеше, че е там. Беше минал близо до нея отново, а това показваше, че преследвачът ѝ има кураж и е доста самоуверен. Грейс обмисляше следващия си ход и в същото време разсъждаваше как е възможно присъствието му да ѝ бе убягнало отначало. Не ѝ се искаше да показва специалните си умения — по-скоро ѝ се щеше да изглежда като съвсем обикновена гражданка, но същевременно трябваше да намери начин да му се отскубне. Този път — окончателно.

Сля се в тълпата от пътници, които едва си проправяха път надолу към платформите на метрото. В края на перона бяха монтирани стъклени прегради, които предпазваха някой да бъде изблъскан върху релсите. Хората се тъпчеха, за да заемат позиции пред вратите на подземната железница. Всичко беше като в един нормален работен ден в Шанхай, а Грейс бе просто една от множеството.

Плоскоекранни телевизионни монитори отброяваха секундите до пристигането на влака на перона: 58... 57... Грейс потрепна, когато зърна бежовата бейзболна шапка. Спомни си, че я беше забелязала малко след като излезе от сградата на „Бертолд Груп“.

Дали я бе взел на прицел преди това, или я следеше, откакто се беше спряла пред банкомата? Дали беше чак толкова добър? Или пък просто уменията ѝ да се измъква бяха закърнели?

Отново забеляза шапката, въпреки че не успя да зърне лицето на мъжа. Напрегната до краен предел, Грейс се придвижи по-напред в тълпата, чакаща да се качи в метрото.

26... 25...

Застанала сред група жени, тя извади черен шал от чантата си и го уви около главата си. Сетне си сложи бяла стерилна маска, каквито носеха много от хората, за да се предпазват от мръсния въздух в Шанхай.

10... 9...

Тълпата се люшна към вратите. Спирачките на мотрисата изсвириха остро.

Грейс се изплъзна незабелязано от тълпата и притисна гръб към кабинката пред ескалаторите. Бейзболната шапка продължи да се движи с навалицата — проправяше си път, за да стигне по-напред, и спря, щом влакът пристигна. Обърна се право към нея.

Дали не беше успял да забележи дегизировката ѝ с шала? Чак такъв професионалист ли беше? Нетърпеливите пътници се забърскаха покрай човека с шапката, но той, изглежда, не бързаше да се качва.

Тя се обърна и тръгна да заобиколи ескалаторите с намерението да напусне гарата пеш.

Погледна за миг зад себе си и видя, че шапката се придвижва към влака. Носеше я китаец. Но движенията на тялото му бяха различни и в този миг тя осъзна, че първият бе дал шапката си на друг. Явно беше много, много добър...

Забеляза го да стои точно пред ескалаторите, обърнат в профил към нея. Мъжът отговаряше на описанието, което ѝ даде Дейвид Дулич. Заля я вълна на успокоение.

— Това да дадете шапката беше добър ход — каза тя зад гърба му.

Мъжът се обърна, огледа я от глава до пети и ѝ се усмихна. Беше по-висок от всички останали наоколо. Имаше приятно лице, леко потъмняло от слънцето, а в тъмната му късо подстригана коса проблясваха няколко сиви косъмчета.

— Хубаво — отвърна той, поглеждайки още веднъж към влака, който тъкмо затваряше врати. — Много хубаво.

— Грейс Чу — представи се тя през маската и двамата си стиснаха ръце.

— Джон Нокс. Шалът и маската са добра идея. Не очаквах да се дегизирате така.

— Следващия път трябва да внимавате повече — отвърна тя.

17:25 часа
квартал Пудон
Шанхай

Три мъже в работнически гащеризони, понесли кутии с инструменти, се приближиха до receptionията в просторното лоби на луксозния жилищен комплекс „Кингланд Ривърсайд“. Receptionистката беше двадесетгодишно кръголико момиче, облечено в светлосин костюм и с пластмасова табелка с името *Шърли* на ревера. Все още ѝ беше трудно да произнесе думата.

Първият от мъжете я заговори на шанхайски.

— Госпожа Чу. Инсталация на домашно кино — каза той.

Момичето зад receptionията два пъти провери в списъка и накрая отвърна:

— Много съжалявам. Не виждам такава заявка за госпожа Чу.

— Тогава, цвете мое, ти ще обясниш на госпожа Чу защо сме си тръгнали, когато дойде довечера и попита къде е домашното й кино. Успех с намирането на нова работа след това! — каза мъжът и направи знак на останалите. И тримата се обърнаха и понечиха да си тръгнат.

— Чакайте! — спря ги receptionистката. — Ще направя изключение.

Мъжът, който я беше заговорил, бе с гръб към нея и тя пропусна да види доволната усмивка, изписала се на лицето му. Той се обърна с безразличен вид.

— Да или не? — попита я.

Момичето вдигна телефона, но мъжът не искаше тя да замесва шефовете си в тази история. Подчинените винаги се обаждаха на началниците си, а те — на своите и така до безкрай.

— Ако ще свикваш цяло събрание заради това, да знаеш, че си тръгваме — заяви той, обърна й гръб и пое към изхода. — Нямам цял ден за губене. Решението е твое, цвете.

Разколебано, момичето затвори телефона.

Пет минути по-късно мъжът и групата му вече отключваха вратата на апартамента на Грейс Чу. Знаеха, че луксозните жилища като това често бяха бъкани с подслушвателни устройства, поставени от правителството, а фактът, че щяха да монтират нови във вече подслушван апартамент, сам по себе си беше крайно забавен.

Заеха се за работа с бързината и точността на професионалисти. Единият се захваша с видеонаблодението, докато вторият инсталираше подслушвателите. Водачът на екипа определяше къде да ги поставят. Инсталираха пет микрофона и три миниатюрни видеокамери, както и

сензор за натиск, скрит под килима пред входната врата на апартамента. Устройствата се включваха само при натискането му, като по този начин се пестеше енергията на батериите им.

Водачът им използва мобилния си телефон, за да влезе в защищен уебсайт, и няколко секунди по-късно вече наблюдаваше миниатюрното си изображение на цветния дисплей на телефона.

На излизане, докато минаваха през фоайето, мъжете избягваха погледа на рецепционистката точно както им беше поръчано — колкото по-малко лица можеха да бъдат разпознати, толкова по-добре.

— Всичко е наред, цвете мое — махна за движдане водачът на групата. — Да се надяваме, че повече няма да се видим.

— Покажете ми картата си! — извика след него момичето, което бе забравило да спази това изискване, преди да ги пусне горе. Трябваше да запише точно кой е влизал в апартамента.

Водачът се поколеба, но се върна до бюрото и ѝ подаде визитка. Почти усети облекчението ѝ, когато момичето прочете името на веригата магазини „Бест Бай“ от квартал Чаннин. Мъжът беше взел визитката от един от продавачите в магазина.

По пътя към мястото, където бяха паркирали микробуса си, водачът запали цигара и набра някакъв номер на мобилния си телефон.

— Готово е — каза кратко той.

— Записвайте всичко! — нареди мъжки глас.

От другата страна на линията беше Фен Ки, застанал пред входа на парка Шанян. Беше добре облечен мъж, който следеше кога онази жена Чу ще напусне бизнес сградата, в която се намираше офисът на „Бертолд Груп“. Като началник по сигурността в „Йонг Ченг и синове“ той бе този, който отговаряше за следенето на новоназначената служителка в счетоводния отдел на „Бертолд Груп“ — отдела, в който бе работил насърто изчезналият Едуард Лу. Фен Ки бе силно разтревожен, защото жената не излизаше от сградата, и се надяваше причината да е в това, че през първия си работен ден е останала да се труди до късно.

— Искам пълните аудио- и видеозаписи да ми бъдат изпращани по електронната поща всяка вечер преди полунощ! — продължи той с разпорежданията си по телефона.

— Ще ги имате. Обясненията под записите ще се заплащат допълнително — каза мъжът от другата страна.

— Това може да се договори — отвърна Фен и затвори телефона, тъй като в момента не му се спореше.

В Шанхай всичко можеше да се договори.

*18:30 часа
квартал Жабей
Шанхай*

Докато се возеха в метрото на път за апартамента на Едуард Лу, Нокс изброя пред Грейс какво беше намерил в жилището на Данър. Грейс пък му разказа, че Лу се нуждае от постоянно лечение, а Нокс прие този факт като добра следа — в крайна сметка можеше да се наложи похитителите да се върнат за лекарствата, а това щеше да им даде възможност да идентифицират един или повече от тях.

Двамата влязоха в една чайна на ъгъла срещу сградата, в която се намираше апартаментът на Лу, и Нокс поръча зелен чай за Грейс.

— От сигурен източник ли са сведенията за лечението? — попита Нокс.

Грейс сведе очи.

— Какво има? — учуди се той.

— Лу Хао, или Едуард Лу — започна тя, — е вторият син в едно семейство, което е много близко с моето. Аз го препоръчах, за да започне работа в „Бертолд“. Колкото до информацията за лечението, знам го от майка ми. За съжаление вярвам, че е достатъчно достоверна. Майка ви живи ли е?

— Почина.

— Съжалявам — отвърна тя.

— Значи Сержанта натресе и двама ни в това, а? — пошегува се той.

— Моля? — не разбра Грейс.

— Господин Дулич. Тази операция е лична задача и за мен самия. Клейт Данър, вторият заложник, е близък мой приятел. Той е кръстник на по-малкия ми брат и негов попечител, в случай че нещо се случи с мен — обясни Нокс, а Грейс видимо се изненада от това. — Личните ни взаимоотношения с похитените показват, че ще положим всички усилия, за да ги върнем...

— А и ако ни заловят от полицията, ще имаме добро обяснение защо сме се замесили в това — довърши мисълта му тя. — Да, това е достатъчно удобно за „Ръдърфорд Риск“.

— Така е — съгласи се той.

— Господин Нокс, уверявам ви, че няма да позволя личният ми интерес да повлияе на изпълнението на задълженията ми — каза тя с тон, сякаш четеше по учебник.

— Не се притеснявам за вас — отвърна Нокс. — Въпросът е в това, че ако нещата станат напечени, „Ръдърфорд Риск“ едва ли ще ни пази гъ尔ба.

— Така ли смятате? Не мога да повярвам... — заяви Грейс.

— Добре, да се надяваме, че греша.

— Има и още нещо — продължи тя след миг колебание, а изражението ѝ помръкна за миг. — Получих съобщение от Едуард на двадесет и четвърти септември. Беше оставено на гласовата ми поща, ако трябва да бъда точна.

„Нека бъдем изрядни в детайлите — почти изрече на глас той и си помисли: — Защо ли говори като робот?“

— Звучеше паникъсан. Казваше, че е видял нещо и не е сигурен към кого да се обърне... — обясни Грейс. — Но истината е, че Еди има много живо въображение и все търси помощта на другите, за да го измъкнат от кашите, които забърква. Не ми се щеше да се намесвам повече от това, което бях направила за него. Това е страшно типично за Еди, той много драматизира. А и по онова време бях изключително заета с една задача на „Ръдърфорд Риск“ и така и не отговорих на обаждането му.

— Недейте да се измъчвате от това — успокои я Нокс, въпреки че тя не му се стори твърде изтерзана.

Той побърза да смени темата, насочвайки вниманието ѝ към претърсването в апартамента на Данър, като не пропусна да спомене за липсващия лаптоп и джипиеса.

— Мислите ли, че от полицията са били там първи? — попита тя.

— Според охраната е бил wai guo ren. Мисля си, че може да е бил един човек от Американското консулство, когото познавам. Напълно в негов стил е да се захване с нещо подобно. Мога да го попитам директно, но мога и да го поръфам преди това...

— Да го „поръфате“ ли? — не разбра играта на думи Грейс.

— Да, на малки хапки — обясни с усмивка Нокс.

— Аха... — съгласи се неопределен тя, въпреки че Нокс не забеляза и следа от смущение у нея. — А колкото до нас, господин Нокс, какво ще бъде прикритието ни? Изцяло професионални отношения или нещо по-лично?

— Аз ще бъда ваш клиент! — отвърна Нокс. — Работя в една фирма за внос и износ. Наистина се занимавам с това. Вие току-що станахте китайският ми съветник и счетоводител... — Той се усмихна и протегна ръката си за поздрав, но тя увисна във въздуха, понеже Грейс не я погаси. Нокс се отдръпна.

— Вносът и износът винаги са ми се стрували елементарна работа — отбеляза тя.

— А на мен счетоводителите ми изглеждат скучни хора — не ѝ остана длъжен той.

— Ето защо аз постъпих в армията — не се предаваше Грейс.

— Което пък обяснява защо аз не постъпих — усмихна се Нокс.

— Доставях им само бутилирана вода и лосион за ръце.

— Такива като вас май ги наричат користолюбиви...

— Не точно. Предпочитам да се наричам опортуонист.

Грейс бе свикнала винаги тя да има последната дума, затова смени темата:

— Първата стъпка към това да намерим заложниците, е да открием записките на Едуард Лу. Той е водил сметките за раздаваните поощрения.

Нокс се подсмихна на използвания евфемизъм.

— А записките могат да ни доведат до някого, който е имал мотив да го отвлече, нали така? — продължи тя.

— Май това е планът на „Ръдърфорд Риск“, но Дани... искам да кажа господин Данър, той не се занимава със задържането на хора. Това, ако може така да се каже, е достатъчно показателно, че ако са знаели за потенциалния рисков да бъде отвлечен, то Данър щеше да ни остави малки следи, по които да го намерим. Мисля, че лаптопът на Дани в случая е най-ценният ни играч.

— Трябва да работим заедно, господин Нокс — припомни му тя.

— Така е.

— Значи първо ще се заемем със сметките на Лу. Вече съм получила нареддания.

— Пък аз имам чувството, че времето ни изтича, а страшно много държа да намеря Дани жив... — отвърна Нокс.

— Не трябва да игнорираме китайските конкуренти на „Бертолд Груп“. Там има замесена много лоша кръв. Тези компании биха спечелили много от това да спрат поощренията или да се доберат до списъка с получателите им, а това е достатъчно добра причина някой да бъде отвлечен и измъчван. Господин Маргарт спомена „Йонг Ченг и син“, а „Йонг“ и „Бертолд Груп“ имат доста тъмно минало и доста конкурентни битки помежду си. Не съм съвсем наясно как да подходя към това, но вероятно ще изскочи нещо в тази насока.

— Да, възможно е — уклончиво отвърна Нокс, — но аз все пак ще се заема с Дани и неговото проучване — настоя той. — На вас дадоха ли ви айфон? — попита той след кратко колебание.

— Да, така комуникациите ни ще бъдат по-сигурни.

— Можем да си изпращаме текстови съобщения.

— Със сигурност, както и да си оставяме гласови.

Въпреки двете години обучение в Южна Калифорния понякога Грейс все още говореше английски така, сякаш повтаряше реплики от аудиоурок.

— Следващия път, когато се срещнем, ще донеса и счетоводните си книги за прикритие — поясни Нокс.

— Чудесно — отвърна тя на шанхайски.

— Няма нужда да ви казвам, че първите четиридесет и осем часа след отвличането са критични, нали?

— Не.

— Но така или иначе, този срок отдавна е минал — продължи Нокс, след като по навик погледна ръчния си часовник, марка „Таг Хойер“. — Сержанта... или Дулич, както вие го наричате, е убеден, че замесването на Дани променя коренно нещата.

— Да, така е...

— Те ще го убият, може би ще ликвидират и двамата само защото той е американец.

— Не и ако ние първи ги застреляме — заяви тя.

Нокс се поколеба. Някак си думите, изречени от нея, не му прозвучаха съвсем на място.

— Разбрахме се значи — каза той накрая.

— А колкото до логистиката ни, аз ще се заема с това как и кога ще се придвижваме — заяви Грейс.

Нокс отвори уста в опит да ѝ се противопостави, но тя го прекъсна:

— Това все пак е моят град, господин Нокс. Не го забравяйте.

6.

19:00 часа

Шанхай

Алън Маргарт седеше зад бюрото си и чакаше офицерът от Народната въоръжена полиция да каже нещо, но мъжът явно се бе съсредоточил в разглеждане на „Ксуан Тауър“ в далечината. Строителните работи по сградата не преставаха и през нощта, осветяваха я силни прожектори. По скелето подобно на мравки пъплемаха работници, но Маргарт знаеше, че днес те бяха далеч по-малко от онези, които строяха до вчера. А това беше сериозен проблем.

Срещата с офицера бе организирана набързо и бе прекъснала плановете на Маргарт да прекара една вечер в Шанхайската опера, което не беше особена загуба. От задачите му за днес все още оставаше да се обади в главния офис в Бостън и на една инженерна фирма от Сан Франциско. Очертаваше се дълга нощ.

Той обаче не отклони срещата, за която полицията бе настоявала. В представите му Китайската въоръжена полиция бе нещо като азиатска версия на Гестапо. Маргарт беше запознат със значението на прозвището *Желязна ръка*, а сега, гледайки офицера пред себе си, предположенията му се потвърждаваха. Инспектор Шен Деши беше доста по-едър от повечето китайци, имаше неразгадаемо изражение, прозорлив поглед и изглеждаше като човек, изцяло лишен от чувства. Маргарт нямаше никакво намерение да злепоставя „Бертолд Груп“ пред него — и без това си имаше достатъчно проблеми.

Както бе инструктиран от Брайън Праймър по телефона, докато пътуваше насам, Маргарт не биваше да споменава за отвлечането, да не показва никаква реакция към него, да го отрича и най-вече да помни, че полицията би искала подобна ситуация още по-малко и от самата „Бертолд Груп“. Ако с нищо не го провокираше, офицерът най-вероятно нямаше пряко да повдигне въпроса, а само щеше да подпитва Маргарт, без да го притиска да даде отговори. На един по-късен етап прикриването на престъплението можеше да му се отрази лошо, но засега така беше най-добре. Сложното преплитане на социалните и

профессионалните порядки в Китай изискваше от него да обмисли всичките си отговори предварително, а колкото по-общо отговаряше на всеки въпрос, толкова по-добре.

— Имали ли сте някакви проблеми напоследък? — попита инспекторът.

Ето, започна се... Маргарт трябваше да покаже уважение, като в същото време следваше да спазва общоприетия етикет и със своя правилен мандарински, изречен със силен американски акцент, отвърна с: „Shi shang wu nan shi, zhi ra you xin ren“ — китайска поговорка, чийто буквален превод бе: „Трябва да се стремим да изпълним дори и привидно невъзможните задачи“.

— Yi ke lao shu shi huai le yi guo zhou — изпробва го Шен Деши.

— Бихте ли повторили? По-бавно, моля — отвърна Маргарт.

Инспекторът повтори своята поговорка и Маргарт успя да си я преведе, въпреки че не разгада истинския ѝ смисъл. Китайският език често имаше много значения. Инспекторът обаче говореше приличен английски.

— Дори една миша курешка е достатъчна да развали цяла паница с оризова каша — каза той на английски.

— За щастие, наоколо няма мишки — отвърна Маргарт.

— Мишките са навсякъде.

— Ние се пазим от тях.

— Дали? Знам, че снимат някакъв документален филм за вашия строителен проект — продължи инспекторът.

Напрежението у Маргарт леко утихна. Дали неправилно бе предположил, че инспекторът знае нещо за отвличането?

— А, да. Това е нещо, което нашата Национална публична телевизия в САЩ реши да заснеме — отвърна той.

— Приятно ли ви е, когато журналистите се въртят наоколо като хрътки?

— Търпи се. Всъщност свикнали сме с това. Свободните медии са нещо, което сме се научили да търпим.

— В Китай не проявяваме търпимост към неоторизирани разследвания — отвърна инспекторът.

Маргарт не каза нищо. Всъщност намери начина му на изразяване за доста интересен.

— Имате ли някакви проблеми с екипа, заснемащ филма?

— Ако трябва да бъда честен, нямам почти нищо общо с тях. Ще се наложи да говорите с нашия директор по комуникациите — отвърна Маргарт.

— Добре, но сега говоря с вас.

„Задник“, помисли си американецът.

— Впечатленията от контактите ми с екипа на филма са добри — отвърна той. — Хората са приятни. Заснехме първия епизод, но след него не съм виждал нищо. Защо питате?

— Визите за чуждестранни журналисти са доста специфични — отговори инспекторът. — Този екип има разрешение да направи филм за „Ксuan Тауър“, както и за вашите офиси — подчертава той, удряйки ритмично по страничните облегалки на стола, — но няма право да снима другаде!

— Не мога да знам дали не са превишили дадените им правомощия. Ако искате да ги депортирате от страната, имате пълното ми съгласие — отвърна Маргарт, опитвайки се да разбере накъде бие инспекторът. Беше събота вечер, а в офиса му се намираше офицер от Народната въоръжена полиция на Китай и всичко това заради някакво нарушение на виза? Нещата не се връзваха. — Ние сме само обект на филма — продължи на глас той, — снимачният екип не работи за нас и по никакъв начин не сме свързани с него. А има ли нещо, което трябва да знам?

— Наясно сте, мисля, че двама от операторите са свързани с „Уърлд Лайф“ — отговори инспекторът.

— С екологичната организация ли? Не го знаех.

— Те са екстремисти, войнстващи активисти — отвърна Шен Деши. — Ако не работят за вас, то вярвам, че мога да разчитам на съдействието ви за разрешаването на този въпрос.

— Аз... Ами вижте, детектив... — поколеба се Маргарт.

— Инспектор — поправи го Шен Деши.

— Първо, трябва да е ясно, че нито аз, нито който и да било в тази компания знаем за визите на този свободно нает екип, нито пък някой от нас има контрол върху тяхната работа — обясни Маргарт и силно му се прииска да се беше обадил на ръководителя им.

— Трябва да проверя всеки от членовете на филмовия екип — заяви Шен Деши.

— С цялото ми уважение, сър, опитвах се да кажа...

— И това трябва да стане веднага, още тази вечер — прекъсна го инспекторът.

Маргарт усети как напрежението му се покачи.

— Слушайте — започна той, — за тази вечер... — „Въобще не можем да го обсъждаме“, помисли си той, но на глас изрече: — Малко вероятно е да стане... Нашият директор по комуникациите ще бъде тук в десет сутринта в понеделник.

— Това е неприемливо — отговори сухо инспекторът.

— Ще повторя: „Бертолд Груп“ няма никаква професионална или бизнес връзка със снимачния екип, освен споразумението да им осигурим достъп до нашите офиси и до строителната площадка — настоя Маргарт.

— Вие, моля, ще се свържете с вашия директор по комуникациите още тази вечер — отвърна Шен Деши на английски с неправилен словоред, но Маргарт дори не си и помисли да го поправи.

— Искам да говоря с целия екип наведнъж, моля — добави инспекторът.

„Истински задник“, помисли си Маргарт, който едва успяваше да овладее гнева си, но побърза да каже:

— В десет часа в понеделник.

Шен Деши бавно се надигна от стола, бръкна в джоба си, извади кожен портфейл и внимателно подаде визитната си картичка на Маргарт, държейки я почтително с две ръце. Маргарт му подаде своята визитка със същия маниер.

— Ако можете да mi помогнете с този въпрос — подчертала тихо инспекторът, — то настоящото vi положение ще продължи да съществува... поне за известно време.

Маргарт мъчително прегълтна. „Настоящото vi положение“... тоест отвлечането.

— Смятаме, че единият от операторите е в неизвестност — додаде Шен Деши.

Изчезнал бе американски журналист? Дали този човек намекваше, че знае нещо за отвлечането, или пък имаше и друго похищение?

Маргарт разбра, че мъжът срещу него всъщност изпълнява заповеди, дадени му от най-високо правителствено ниво. Китайците предпочитаха да изпреварват събитията пред риска впоследствие да се

изложат пред световната общност, а и явната им неприязън към чужди журналисти бе изразявана многократно и не бе тайна за никого.

Господи, сигурно щяха да хвърчат глави. Маргарт се замисли дали не би могъл да използва това стратегическо предимство в своя полза.

На сбогуване двамата си стиснаха ръцете и дланта на Маргарт почти се изгуби в огромната шепа на Шен Деши, но това, което му направи най-голямо впечатление и което със сигурност щеше да запомни, бе твърдият и настоятелен поглед на инспектора.

Този мъж нямаше да се спре пред нищо.

**НЕДЕЛЯ, 26 СЕПТЕМВРИ
5 ДНИ ДО РАЗМЯНАТА**

7.

19:30 часа
квартал Жабей
Шанхай

— Агентът на недвижими имоти ще се срещне с нас след половин час — отбеляза Грейс и прибра айфона в чантата си.

— Обичам Шанхай... — усмихна се Нокс. — Обаждаш се по телефона и тридесет минути по-късно отиваш на оглед. На това се казва предприемчивост! А в Щатите сме свикнали нещата да са сложни, някак си това е станало част от очакванията ни. Тук все още има шанс.

— Нали ме чу? Половин час — повтори Грейс.

— Да. Мисля, че изглеждаш достатъчно лесна... Колкото до мен, ще ми трябват няколко минути да се приведа в ред.

— Внимавай как ми говориш, Джон Нокс! — предупреди го тя.

— Искам да кажа, приеми го като комплимент. Това е част от плана ни, нали?

Грейс не му отговори, а погледна край рамото му към другия край на улицата.

— Виждам двама цивилни полицаи — докладва тя. — Единият е онзи зад количката за сувенири, а другият е едрият мъжага в ресторанта.

— Да.

— Мисля, че онзи с количката е от БНС^[1], а ти?

— Да, със сигурност е полицай — отвърна Нокс. — Май тук, в Китай, имате доста бюра и служители по националната сигурност. Колкото до другия мъж, не съм съвсем сигурен — добави той.

— Смятам, че е частен охранител — отбеляза тя. — Дали някоя чужда компания не се е заинтересувала от Едуард Лу? Има основания да е така.

— Може би точно това е истината.

— Не съм изцяло сигурна — отвърна сковано като по учебник тя и смени темата: — Агентката по недвижими имоти каза, че ще ни чака

отпред.

— Знаеш ли, тряба да ме прегръщаш и да висиш на шията ми — сети се Нокс. — Да изглежда така, все едно си търсим местенце, където... нали се сещаш... да продължим пламенната си връзка...

— Няма проблеми — отвърна Грейс.

— Сериозно ли? А толкова ли е лесно за теб? — изуми се Нокс, който не можеше да си представи как тази жена би могла да се прави на секси палавница. Нямаше търпение да разбере.

— Представяй си го така — върна го на земята тя. — Щом се шегувам, ще ти го казвам изрично.

Двамата намериха магазин, откъдето Нокс си купи хубав панталон и нова риза, облече ги и натика дрехите, които носеше, в чантата при нейните.

— Само едно нещо не ми е ясно — започна той, докато изучаваше отражението си в огромното огледало на магазина. — Как така след толкова солидно образование си решила да постъпиш в армията, вместо да се върнеш тук и да вадиш доста добри пари? И защо избра точно Хонконг?

— Сложно е... — отвърна Грейс.

— Ние си създаваме сложностите, а не те нас — мъдро изрече той.

— Може и да си добър в това, с което се занимаваш, господин Нокс, но иначе никак не те бива за философ...

Мъжът присви очи.

— Да не би да те обидих? — попита тя.

— Ще ти трябва доста повече, за да ме засегнеш — отговори Нокс.

— Едуард Лу създаде много проблеми на семейството си, вкара ги в дългове. Аз му предложих тази работа най-вече, за да помогна и на него, и на семейството му. „Бертолд Груп“ му плащаха много добре, а сега той е в беда...

— Което се отразява зле на теб... — довърши Нокс.

Тя не каза нищо и следващите няколко минути продължиха да крачат в мълчание.

— Както вече споменах, доста сложно е — обади се Грейс най-накрая.

Няколко минути по-късно вече се намираха на тротоара пред жилищната сграда на Лу, където ги очакваше млада и енергична китайка, около двадесет и пет годишна, с минипола и страховити крака, която кипеше от ентузиазъм да ги разведе наоколо. Ръкувала се и момичето подаде на всеки от тях по една от визитките си, като ги държеше по приетия китайски маниер — с две ръце. На картичките пишеше: „Спейс“ — недвижимите имоти на бъдещето.

Фоайето на жилищната сграда бе много чисто и светло.

— Тук всичко е модерно — започна представянето момичето, което говореше английски с известни затруднения. — Има високоскоростен интернет, телефон и модерна система за сигурност. Всеки апартамент разполага с топла вода и климатици за отопление и охлаждане — заобяснява тя.

Тримата се качиха в единствения асансьор на сградата и натиснаха бутона за петия етаж. До вратата на свободния апартамент, който им се предлагаше, бе изписано името му на мандарински: „Пет еленчета“.

Нокс прекоси малката дневна и надзърна през прозореца, за да огледа отвън. Първо забеляза човека от ресторант, а след това се появи и второто усложнение — количката за сувенири се отправи към жилищната сграда.

Нокс реши, че вероятно им е бил устроен капан, и се замисли дали да не прекратят операцията, но вместо това реши да избърза, за да могат двамата с Грейс да се измъкнат оттук колкото може по-скоро.

— Любими! — изненада го викът на Грейс откъм спалнята. — Трябва веднага да видиш това!

Нокс влезе в спалнята, която бе толкова малка, че вътре едва се побираше едно двойно легло. Грейс подскачаща щастлива като малко момиченце, застанала на колене върху матрака.

— Толкова е меко! Трябва и ти да го пробваш! — каза тя и приканващо потупа покривката на леглото с ръка.

Нокс изчака вниманието на брокерката отново да се насочи към Грейс и скришом посочи към часовника на китката си. Не разполагаха с много време. Грейс му кимна едва забележимо, без да спира да подскача на леглото.

— Какво ще кажеш? Харесва ли ти? — попита го тя.

— Притеснявам се само от гледката навън, моя малка роза. Нали си говорехме, че тази улица е прекалено шумна, твърде натоварена е... — отвърна многозначително Нокс.

Грейс се хвърли по гръб на леглото и обгърна коленете си с ръце.

— Винаги си толкова практичен — каза му тя, докато се изправяше. — Много добре. Вие — обърна се тя към агентката — трябва да преговаряте в наша полза. Улицата е много шумна и затова трябва да ни бъде направена петнадесет процента отстъпка от цената.

— Опасявам се, че цената е окончателна — отвърна брокерката.

Грейс се засмя. В цял Китай нямаше такова нещо като „твърда цена“.

— Трябва ли да ви напомням, че представлявате както интересите на наемодателя, така и нашите? — попита Грейс.

— Да, разбира се — съгласи се момичето.

Грейс отново потупа покривката, но Нокс не седна до нея.

— Наемодателят трябва да монтира огледало на тавана — продължи Грейс. — И осветлението в спалнята трябва да бъде приглушено. Ела, любими, изпробвай го — заяви тя и хвана Нокс за ръка.

Той я изгледа, изненадан.

Агентката по недвижими имоти извади малък бележник от чантата си и започна да си записва.

— Също и телевизор с плосък еcran — продължи да изброява Грейс, — поне един метър в диагонал. Искаме и лампи за четене от двете страни на леглото, но да не са флуоресцентни, от тях кожата жълtee отвратително.

Брокерката продължи да си записва.

— Не че ще имаме много време да четем — допълни палаво Грейс и се усмихна лъчезарно на Нокс. — Нали?

— Ах, ти! — засмя се той и я бутна по рамото, така че тя се претърколи по гръб на леглото.

— Ха! Искаш да си поиграем ли? — подразни го тя.

— Да го отложим за после — отвърна Нокс.

— Разбира се, наемодателят ще трябва да плати за ремонта — продължи Грейс. — А любимият ми ще плати за телевизора и за кабелната.

Нокс пое ръката на Грейс и й помогна да се изправи.

Тя погледна към агентката и побърза да добави на шанхайски:

— Извини капризите ми, сестро, но много държа на този мъж...

Всеки миг, прекаран с него, е страшно важен за мен.

— Разбира се — отвърна момичето.

Нокс се престори, че не разбира и дума от казаното.

— Сега ще ви оставя и ще отида да говоря с техниците за цените — обясни Грейс. — Става ли?

— Недей да се бавиш — настоя Нокс.

— Не мога дълго да стоя далеч от теб! — отвърна тя, изправи се и побърза да се шмугне покрай брокерката.

— Телефонът ти — извика Нокс след нея и й подаде дамската чанта и торбата, в която бяха натъпкали дрехите си. — Ще ти изпратя съобщение, когато стане време за тръгване.

Агентката покани Нокс да отидат в кухнята.

— Мисля, че ще се впечатлите от обзавеждането тук и в трапезарията... — поде момичето.

— Не чак толкова — отвърна Грейс на път за входната врата. — Няма да се престараваме с готвенето.

Няколко минути по-късно Грейс вече стоеше пред вратата, обозначена с надпис „Седем лебеда“, след като бе преминала покрай „Седем езера“ и „Седем клисури“ по-назад по коридора. Пое си дълбоко дъх и почука.

Отвори ѝ двадесетинагодишен младеж с опърпан вид — тениската му бе цялата омазнена и на петна, а кожата на пръстите му бе пожълтяла от никотинов дим.

— Къде е той? — попита ядосано Грейс на шанхайски.

Тя се втурна през вратата покрай слисания младеж и нахълта във всекидневната, където на дивана пред плоскоекранния телевизор се бяха проснали още три момчета. Ниската масичка пред тях бе покрита с празни кутии от пица, смачкани найлонови опаковки и кутийки от „Ред Бул“.

— Кажете ми къде е! — изкрещя тя, недоволна от вида, в който заварваше всекидневната в апартамента на Лу.

Очевидно жилището служеше като общежитие, приютиващо и другите момчета. Мястото бе претъпкано с бамбукови рогозки за

сядане, възглавници, одеяла и мебели на ИКЕА. Отделянето на вещите на Еди от цялата тази бъркотия бе почти невъзможна задача, за която нито разполагаха с необходимото време, нито можеше да стане достатъчно дискретно.

Тя продължи смело към една врата и я отвори със замах.

— Тук ли се криеш? — извика тя.

Тази стая изглеждаше доста по-добре и беше по-разтребена. В ъгъла имаше фотьойл, а до него малка масичка и лампа за четене. Имаше и бюро на ИКЕА, явно комплект с шкафовете в дневната, по-малък плоскоекранен телевизор, игрова конзола, дивиди и приемник на кабелната телевизия. Грейс реши, че това сигурно беше стаята на Еди.

Закрепен за две метални жици, от тавана висеше бамбуков прът, на който бяха преметнати чифт изпратни панталони, две ризи и две спортни сака, обвити в найлонови опаковки. Грейс отвори гардероба и откри, че е пълен с празни куфари и чанти за електронно оборудване.

Спра се пред дигиталната фоторамка на бюрото, която тъкмо показваше снимка на Джиан Лу, а само след миг се смени със следваща. Това потвърди съмненията ѝ. Сърцето ѝ подскочи. Джиан Лу изглеждаше малко по-възрастен, отколкото го помнеше, но беше станал още по-красив, ако това въобще бе възможно. Имаше все същия топъл кафяв поглед. За миг Грейс остана без дъх.

Усети нечие присъствие зад гърба си и без да се обръща, попита:

— Къде е той?

— Не сме го виждали от няколко дни — информира я съквартирантът му.

Тя се извърна бавно:

— Друго момиче ли има?

— Откъде да знам? Той е голямо момче. Не се налага да вървим по петите му. Може би трябва да провериш в дома на родителите му. Той се намира... — започна да обяснява момчето.

— На остров Чунмин. Да, знам. Ей, малкия, да не мислиш, че не познавам Еди? — прекъсна го тя, а забележката ѝ очевидно не се хареса на момчето.

— Разправят, че са го хванали от „Триад“ — отвърна то.

„Но ако бяха от «Триад» — помисли си Грейс, — защо не са преобрънали апартамента наопаки?“

— Убит ли е? — престори се на изненадана тя.
Съквартирантът не отговори.

— Отвлечен ли е? — предположи отново Грейс, оставяйки емоцията и притеснението да проличат в гласа ѝ.

— Знаеш какви са слуховете... — уклончиво отвърна младежът.

— Кажи ми честно, идвали ли са други тук, за да задават въпроси? Недей да ме лъжеш! — предупреди го тя.

— Никой, кълна се!

Грейс се замисли за миг, сетне помоли:

— Остави ме за малко сама.

Момчето, изглежда, нямаше нищо против час по-скоро да се махне от погледа ѝ.

Грейс го изчака да излезе и затвори вратата след него. Влезе в банята, свързана със стаята на Лу, прихлопна и нейната врата зад себе си и трескаво започна да рови из всички шкафчета и полици, които видя.

На стената в малката кухня беше монтиран монитор от охранителната видеосистема на сградата, на който се виждаха пътят и главният вход. Нокс му хвърляше по едно око, докато се преструваше на заинтересуван от кухненските шкафове и малкия бойлер, монтиран под мивката. Брокерката стоеше до него, изучаваше внимателно реакциите му и не спираше да хвали предимствата на апартамента.

През последните няколко минути петима души бяха излезли от сградата, но никой не беше влязъл. След миг обаче на монитора се появи едър мъж с черно кожено яке, който отваряше вратата на жилищната кооперация. Дали беше същият, когото Нокс беше забелязал в ресторант на отсрещната улица? На камерата чертите на лицето му изглеждаха по-остри от тези на повечето китайци, на вид беше и доста по-едър.

— Забравих дали ни казахте — обърна се Нокс към агентката на недвижими имоти — как мога да се свържа с управителя на сградата, ако ни потрябва.

— Системата за вътрешна сигурност има директен бутон за връзка с него по телефона. Устройството се намира до вратата.

— Той в сградата ли живее? — попита Нокс.

— Разбира се. На приземния етаж е.

— По източното или по западното стълбище тряба да сляза, за да се срещна с него?

Момичето го изгледа объркано от въпросите му, но реши, че така или иначе западняците по принцип са странни.

— По западното — отговори тя.

Управляелят сигурно имаше достъп до охранителните камери на сградата. Ако току-що влезлият мъж беше полицейски агент, вероятно най-напред щеше да отиде и да прегледа записите, за да провери накъде се бяха отправили двамата с Грейс. Това даваше на Нокс предимство от няколко минути, но не разполагаха с много време.

Изпрати кратко съобщение на Грейс, съдържащо само една дума: „Прекрати“.

Трябваше да се измъкне от брокерката, да вземе Грейс и веднага да напуснат сградата. Тогава, ако беше възможно, щеше да се залови за работа сам.

Грейс мърмореше по адрес на майка си, тъй като не можеше да открие никакви лекарства сред тоалетните принадлежности на Лу. Върна се в стаята му, претърси внимателно бюрото, огледа набързо и останалата част от шкафовете, издърпа чекмеджетата, пъхна се под масата и провери за скрити флашпамети или външни хард дискови устройства. Претърси всички скришни места, в които можеше да е останала търсената документация за подкупите. Пребърка джобовете на дрехите му, надзърна и във вътрешността на обувките му. Погледна в празната чанта за тенис ракети, в двете празни раници и под дюшека на леглото.

Айфонът завибрира в чантата й.

„Прекрати“

Грейс изруга на глас и трескаво започна да прави снимки с телефона на всичко, което се намираше в стаята, включително и на празното бюро. Въпреки твърденията на съквартиранта, стаята, изглежда, бе претърсана преди нея и най-важните предмети бяха отнесени. Снимката на дигиталната фоторамка се промени и показва реставрирания мотоциклет с кош на Еди, след това се показва Марлон Брандо, също на мотоциклет, после Стив Маккуин от „Голямото

бягство“, последван от Харисън Форд и Шиа Лебъоф от „Индиана Джоунс“ — и той на мотоциклет с кош. Накрая се появи и вечерният хоризонт над Шанхай, и още една снимка на Джиан Лу. Грейс неволно сложи ръка на устата си, за да не извика от изненада — на снимката Джиан Лу се усмихваше широко, прегърнал през рамото друга жена.

Грейс побърза да излезе от стаята. Момчето се беше върнало на мястото си на дивана в дневната.

— Къде е лаптопът на Еди? — попита го тя. — Там има един адрес, който ми трябва.

Съквартирантът му сви рамене.

— Лаптопът не беше ли тук в деня, когато Еди изчезна?

Той отново надигна рамене.

— Идвал ли е някой друг преди мен? — попита отново тя. — Някой да е задавал въпроси и да се е оглеждал наоколо?

— Коя си ти? — попита момчето.

— Знаеш ли какво казват за зарязаните жени? — отвърна Грейс и заплашително тръгна към него.

Момчето явно се поизплаши.

— Ето такава съм. И повярвай ми, не бива да ме видиш по-бясна, отколкото съм в момента. Така че: кой е идвал тук преди мен?

— Казах ти — никой. Кълна се! — отвърна момчето.

— Жена ли беше? — попита тя, вживявайки се напълно в ролята.

— Не, честна дума!

— Как изглеждаше? Как се казваше? — продължи да настоява Грейс.

— Не е идвала никаква жена. Нито пък мъж — добави момчето.

— Никой!

— Лъжец! — изсумтя Грейс. И побърза да му заръча: — Кажи на Еди да се обади на Линг Ча — спомена тя измислено име, — и то веднага щом се появи тук! Разбра ли?

Момчето кимна.

— Кълна се, че ще ти откъсна топките, ако забравиш.

Грейс се отправи към вратата, обърна се рязко и прониза с леден поглед другите момчета, които изглеждаха едновременно уплашени и успокоени от факта, че нападките ѝ не бяха насочени към тях.

Отвори вратата и излезе.

Нокс отстъпи крачка встрани и позволи на брокерката да влезе в асансьора първа.

— Аз ще сляза по стълбите — каза той в последния момент. — Ще се срещнем във фоайето.

Агентката по недвижими имоти посегна към контролното табло, за да спре асансьора, но закъсня. Вратите се затвориха.

Предположи, че монголецът щеше да използва западното стълбище, което бе най-близо до жилището на управителя. Поне доколкото Нокс можа да забележи от монитора на охранителните камери, човекът изглеждаше като монголец или жител на северната част на Китай.

Бяха се уговорили, че в случай на внезапно прекратяване на операцията Грейс трябваше да тръгне към западното стълбище, което се намираше най-далеч от главния вход на сградата.

„Тръгни по източните стълби“, изпрати й ново съобщение Нокс, но реши да я изпревари, в случай че вече беше поела натам.

Стигна до вратата към стълбището и долепи ухо до нея: отвътре се чуваха стъпки, които се приближаваха към него. Нокс се пъхна незабелязано в коридора към стълбището. Вътре имаше само стълби от бетон, които отиваха нагоре и надолу.

Звуците също се чуваха и отгоре, и отдолу. Отгоре сигурно беше Грейс, а отдолу — монголецът. Забеляза я, когато тя се показва откъм горната площадка, и й направи знак с ръка да се махне от стълбите. Стъпките отдолу се приближаваха все повече и ставаха по-бързи и отчетливи.

Грейс се спря, чу приближаващите се стъпки и излезе през вратата. Отдолу се появи рамото на черно кожено яке. Нокс отстъпи настрани от парапета и пое дълбоко дъх, за да засили притока на адреналин в кръвта си.

Обучението в групата по ОСБ го беше накарало да се интересува и да изучава различните техники на ръкопашен бой. Китайските войници и шанхайските полицаи преминаваха през обучение по саншоу^[2] — техника за близък двубой с голи ръце. Руснаците се обучаваха по самбо — бойно изкуство, което комбинира здрави удари с юмруци и техники от свободната борба. Още от първите секунди на

схватката Нокс щеше да разбере откъде е опонентът му — информация, която по-нататък можеше да се окаже полезна.

Нокс скочи на площадката и изненада монголеца неподготвен. Той тъкмо се качваше по последното стъпало. С едно движение го залепи за стената. Мъжът успя да запази равновесие и застана в бойна стойка.

Самбо. Значи не беше китаец, а следователно не беше много вероятно да е от полицията. Играта се променяше и Нокс можеше да направи доста повече, отколкото просто да рита и да бълска.

Умът му заработи трескаво. Руснак ли беше? Монголец? Или пък беше от Северен Китай? Чужд агент или служител от частна охрана? Добре. Което и да беше вярно, Нокс можеше да се бие, без да се притеснява, че извършва нападение над офицер от китайската полиция.

Нокс се завъртя и заби ритник в гърдите на мъжа. Последва го с удар с ръка, насочен към гърлото му, но той успя да го блокира, като използва засиления замах на Нокс срещу самия него, наведе се и го удари с глава в ребрата.

Нокс се преви надве, останал почти без дъх. Мъжът пристъпи напред и отново зае бойна позиция.

Нокс го удари с коляно в хълбока, след което заби лакът в лицето му. Чу се изпукване на счупена кост. Долната челюст на мъжа мигом увисна, а лицето му заприлича на изпуснат отвисоко тиквен фенер.

Мъжът изруга, но не беше на китайски, нито на руски. Продължи да бълва обидни думи. Езикът беше особен, звучеше като монголски, но Нокс не беше съвсем сигурен, понеже беше посещавал Улан Батор само веднъж.

Борбата приключи светковично само след няколко секунди, след като Нокс изненадващо заби коляно в слабините на мъжа, хвана дясната му ръка и я изви силно зад гърба. Опонентът му остана в съзнание, но се свлече на земята от непоносимата болка.

Нокс успя да извади сгъваем нож, портфейл и мобилен телефон от джобовете на коженото му яке. Щеше да изпрати телефона или поне SIM картата му в „Ръдърфорд“ за анализ.

Помисли си дали да не остане и да поработи върху мъжа, за да изкопчи повече информация, но човекът не изглеждаше твърде склонен към приказки, а и Нокс не разполагаше с много време. Докато

все още притискаше тялото му с коляно, Нокс хвана дясната му ръка, изви я рязко и дръпна, сякаш беше кълка на печена пуйка.

Костта изпуква и опонентът му изкрещя от болка...

Грейс го чакаше в задното помещение на „Блис“, малък бар на улица „Джинксан“, декориран в стил 70-те години на двадесети век. Помещението бе изпълнено с гъст цигарен дим, от стереоуребрата се лееше джаз, а сервитьорките бяха много млади и красиви. Табелката край вратата сочеше 22 места, но Нокс реши, че лица под тези години не се допускаха в заведението. В бара имаше още петима младежи, насядали около две малки маси, които се наслаждаваха на десертите и напитките си. Никой от тях не изглеждаше на повече от двадесет.

— Другия път — започна Грейс, щом Нокс се приближи към масата и седна срещу нея — ме остави аз да избера мястото за среща.

— Тук е тихо — каза той.

— Не мога да дишам.

— Освен това, ако излезеш от задната врата, попадаш точно на една скрита тясна уличка — каза той, обяснявайки избора си.

Сервитьорката донесе нейното питие и Нокс си поръча бира. Изглежда, Грейс беше поискала водка.

— Е? Какво открихме? — попита я той.

— Изглежда, лошо са те цапардосали отлясно — загрижено отбеляза тя.

— Добре съм. Кажи ми за апартамента.

Тя му подаде айфона си, на който допреди малко бе разглеждала снимките от стаята на Лу. Той ѝ даде портфейла на монголеца и извади SIM картата от телефона му.

— Личната му карта е китайска — отбеляза Нокс. — Изглеждаше като монголец, но може би не е...

— Не успях да намеря никакви лекарства — каза тя. — Притеснително е. Нямаше и четка за зъби, нито пък лаптоп или зарядно за него, липсващо флашпамет или друго устройство за съхранение на информация. Нямаше нито счетоводни документи, нито папки... Нищо!

— Значи похитителите са ни изпреварили — отвърна Нокс, вдигайки поглед от екрана на айфона.

— Съквартирантът на Лу твърди обратното.
— Провери ли в дрехите му?
— Нямаше нищо. Майка ми очевидно е сгрешила.
— Майките никога не грешат — отвърна Нокс. Сетне допълни с надеждата тя да се усмихне: — Не и ако питаш тях самите.
— Изглежда, Едуард държи лекарствата в себе си.
— Възможно е. Но за какво му е да взема лаптопа, ако е излязъл на поръчка?

— В Китай притежаването на лаптоп е знак за престиж — отвърна Грейс. — Хората ги разнасят като ръчни чанти — допълни тя и посочи към другия край на бара, където двама млади китайци се бяха надвесили над отворени лаптопи.

— Аха — съгласи се Нокс, — не съм изненадан.
— Интонацията ти говори друго — усмихна се тя.
— Да не би вече да ме познаваш толкова добре?
— Достатъчно — отвърна тя и отпи от водката си. Отвори портфейла на монголеца и започна да изважда картите, които бяха вътре. Имаше карта за градския транспорт и китайска лична карта. „Ако е фалшива, много добре е направена“, помисли си тя.
— Звучеше като монголец — настоя Нокс. — Аз също разгледах документите, но май ще излезе, че е бил китаец.

— Възможно е. Сигурно е влязъл в страната нелегално.
Нокс никога преди не беше чувал за хора, които искат да влязат нелегално в Китай.

— Беше професионално обучен в ръкопашен бой — продължи Нокс. — Владееше самбо. Ти владееш ли го?
— Да, разбира се — отвърна Грейс.
— Беше wai guo ren — изрече Нокс на китайски и се сети за онзи охранител, който му беше споменал, че в апартамента на Данър е влизал чужденец.

След като преполови бирата си, Нокс поръча по още едно питие и за двамата. Грейс не се възпротиви и на него това му хареса.

— Утре ще предам SIM картата на Дулич, но преди това се надявам тази вечер някой да се обади. Или пък ние можем да звъннем на някои от последно набраните номера — предложи той.

— Имай търпение.

— Моят човек в Американското консулство може да провери автентичността на личната карта. А и може той да е същият, който е взел лаптопа на Данър, и вероятно ще е склонен да сподели информация с нас.

— Ами мотоциклетът на Еди? — попита тя.

— Какво за него?

— И двамата — Еди и господин Данър — са били на мотоциклети, когато са ги отвлекли, нали така?

— Правилно — съгласи се Нокс.

— Е, какво се е случило с мотоциклетите им? Къде ли са сега?

— Ти си гениална! — възклика Нокс, щом се сети за липсващия джипиес от апартамента на Данър.

Тя сведе поглед и посегна към второто питие, което им бе сервирано.

„Китайците явно имат проблем с приемането на комплименти“, помисли си Нокс.

— Тъй като полицията все още официално не е уведомена, че е било извършено отвличане — каза Грейс, — вероятно нито един от мотоциклетите не е бил прибран като доказателство.

— Госпожице Грейс, трябва да пиете по-често — усмихна се Нокс.

— Защо? — не разбра шегата му тя.

— Това беше друг комплимент.

— Приема се.

Нокс явно постигаше напредък. Той вдигна халбата си с бира и чашите им леко се докоснаха.

Една от сервитьорките мина покрай тях и погледът му се плъзна по нея.

— Знаеш ли какво означава изразът „гений със затруднения“? — попита я той.

— Опасявам се, че не.

— Това е човек, който има някакъв физически или психически недостатък, но затруднението му се разглежда по-скоро като нова възможност, а не като ограничение.

— Това е много хубаво — каза тя.

— Брат ми е такъв — добави Нокс. — Той е мой бизнес партньор.

Бирата явно започваше да заплита езика му. Грейс продължаваше да отпива малки гълтки от водката си и да го наблюдава с любопитство.

— Просто ми се искаше да го знаеш — каза той, допивайки на един дъх бирата си.

Тя му отправи дълъг изучаващ поглед.

— Всъщност искам да прегледаш счетоводството ни — каза той.

— Тогава ще го направя — отвърна тя с усмивка.

— Ами Едуард Лу? — пробва я той. — Ти имаш ли някакви роднински връзки с него?

— Все още не... — отвърна тя и поднесе чашата към устните си.

[1] Бюро за национална сигурност — разузнавателна агенция на Китай. — Б.пр. ↑

[2] Вид китайско бойно изкуство. — Б.пр. ↑

ПОНЕДЕЛНИК, 27 СЕПТЕМВРИ
4 ДНИ ДО РАЗМЯНАТА

8.

*09:40 часа
квартал Луан
Шанхай*

Американското консулство се намираше на територията на бивша частна резиденция с площ четири акра, разположена в престижен квартал в самия център на онази част от града, известна като Френската концесия. Нокс вече беше копирал и изпратил SIM картата на монголеца до „Ръдърфорд Риск“ в Хонконг и сега вървеше под сенките на огромните чинари, а топлият вятър галеше лицето му. Вдясно от него се издигаше триметрова стена, опасана с бодлива тел, която обграждаше територията на Консулството. На равни интервали покрай стената бяха разположени будките на охраната и във всяка една от тях, застанал мирно, стоеше по един униформен офицер от китайското Министерство на държавната сигурност. Районът сигурно се наблюдаваше от десетки видеокамери, а китайците заснемаха и идентифицираха всяко лице, което влизаше в Консулството.

Нокс се беше запознал със Стив Козловски чрез съпругата му Лиз — впечатляваща блондинка, която работеше като имиграционен адвокат към Консулството. Любовта ѝ към всичко китайско неизменно я бе довела до Нокс, чиято репутация за намиране на най-добрите антики за ценители го беше направила доста известен сред „колекционерските съпруги“.

По-късно двамата с Козловски бяха открили общата си любов към американския футбол и тъй като в Консулството имаше сателитен приемник, който хващаше американските спортни канали, Нокс неведнъж се беше присъединявал към групата. Тя включваше служители на Консулството, университетски професори и малцина избрани представители, както и няколко войници от спецчастите, подбрани лично от Козловски, които имаха възможността да гледат мачовете на живо заедно с него, и то точно дванадесет часа преди официалното им изльчване в САЩ.

С времето между тях се беше изградило нещо като приятелство, въпреки че Козловски се ползваше с репутация, че не се сприятелива с никого. Нокс често се беше чудил дали човекът не е шпионин.

Нокс премина през щателната проверка на охраната и бе посрещнат от Козловски. Стив беше висок и симпатичен мъж, който прикриваше оредяващата си коса, като ходеше с гладко избръсната глава. Беше облечен в шит по поръчка тъмносив костюм с яркосиня вратовръзка и носеше идентификационна карта на служител от Консулството, окачена на връзка около врата му. Козловски приличаше по-скоро на Джеймс Бонд, отколкото на чиновник, отговарящ за дейността и пребиваването на всеки американски гражданин, дошъл на посещение в Южен Китай.

Докато вървяха през градината към вековното имение, превърнато преди тридесетина години в седалище на Американското консулство, Нокс и Козловски обсъждаха течания в момента полусезон на Щатската национална футболна лига. Нокс се поинтересува как е Лиз. Двамата преминаха през пищна градина, в която се трудеха градинари китайци, облечени в сини комбинезони.

Преминаха през охраната на входа на сградата и Нокс бе въведен в просторно фоайе, в което бяха подредени бюрата на множество секретарки и асистенти, а помещението някога бе представлявало красива бална зала. Офисът на Козловски бе разположен в центъра на помещението.

Нокс веднага забеляза отворената папка на бюрото му, в която се виждаше ужасяваща цветна снимка на отрязана човешка ръка. Беше дясната. Сядайки пред бюрото, Нокс успя да прочете датата на обратно — беше отпреди шест дни. Един от пръстите на ръката имаше университетски юбилеен пръстен с надпис „ДУО“. Нокс се опита да си спомни дали пръстените на университета в Оклахома, Орегон или Охайо бяха подобни. „Мъртъв американец“, помисли си той, а след миг се поправи: „Осакатен“. И това, според датата, се беше случило преди шест дни. „Слава богу, твърде отдавна е, за да е Данър“ — помисли си Нокс и си отдъхна.

Козловски го забеляза, че се взира в папката, побърза да я затвори и го изгледа недружен любно.

— Е, какво става? — попита той.

Движенията на Козловски бяха резки и отсечени, подобно на анимирана пластилинова кукла. Нокс никога не го беше виждал да се държи спокойно.

— По телефона каза, че имаш оферта, на която не мога да откажа — продължи Козловски. — А това, трябва да признаеш, не беше много оригинално, нали?

— Офертата важи. — Нокс вдигна ръце пред гърдите си в престорен жест на защита.

— Говори тогава — отвърна Козловски и се облегна назад на стола си.

— Търся да купя мотоциклет CJ-750 за износ — каза Нокс, — както и MI, MIM, MISuper отпреди Втората световна или BMW-R71. Ако нещата потръгнат добре, може да купя и няколко триколесни авторикши.

Козловски, който обожаваше всичко, снабдено с две или три колела и мотор, се наведе, заинтригуван, напред:

— Така ли? И какво?

— Ами хипитата се прехвърлят от харлита на някои от по-старите модели мотоцикли. Отваря се голям пазар. Рецесията притисна голяма част от това поколение да се пенсионира по-рано, но пък те разполагат с доста спестявания и имат много свободно време — отговори Нокс.

— Аз самият карам китайския еквивалент на „Веспа“ — каза Козловски. — Да не би сега да започнеш да ме убеждаваш, че трябва да го сменя? Нали знаеш, че в нашето семейство Лиз си пада по пазаруването, не аз.

— Ще ти кажа какво мисля — започна Нокс. — Китайската полиция сигурно конфискува стотици мотоцикли и велосипеди всяка седмица, след което ги заключва някъде да събират прах. Може да пообиколя и да залепя обяви в няколко магазина за употребявани мотоцикли, да оставя телефонния си номер и да обявя, че изкупувам мотоцикли CJ-750, или пък мога да говоря с момчетата от отдела по конфискация за това кога ще бъде следващата им разпродажба.

— И кой казва, че те организират разпродажби? — попита Козловски.

— Да не би да твърдиш, че не организират? — върна му въпроса Нокс.

— Познавам те, Нокс, искаш да си платиш на някое ченге, за да ти ги изнесе веднага. Не мога и не желая да бъда част от всичко това.

Нокс не се опита да отрече.

— От теб се иска само да ме запознаеш с подходящите хора, Коз. Ще огледаме инвентара, а ако реша да купувам, ще отида друг ден. Обещавам, че няма да те замесвам в продажбите, а колкото до запознанствата, ти ще си избереш какво искаш за подарък.

— Не приемам подаръци — отвърна Козловски.

„Праведно копеле“, помисли си Нокс и добави на глас:

— Добре, тогава ще е срещу определена цена.

— Ще си помисля.

— Знаеш ли какво ще си помислиш? — продължи да го убеждава Нокс. — Ще си помислиш, че си умрял и си се озовал в рая, щом видиш онези бебчета, почистени и възстановени. Мотоциклетите CJ-750 имат и кош, Коз. Само си представи как с Лиз се возите на един такъв в някой късен неделен следобед, бръмчейки по булевард „Чангъл Лу“! Просто красота!

Козловски го измери с присвiti очи, но не отхвърли предложението му. Междувременно Нокс оглеждаше стаята в търсене на нещо, което можеше да прилича на лаптопа на Едуард Лу, но не успя да го открие.

— Е — каза Козловски, — значи пристигаш в Хонконг от Камбоджа с частен самолет, регистриран на името на „Ръдърфорд Риск“, още същия ден се залавяш с бизнес и искаш да ме убедиш, че всичкото това бързане е заради някакви си стари мотоциклети, които събириали прах?

Нокс се опита да запази самообладание, изненадан колко много неща знае мъжът за него.

— Да ти изглеждам, че бързам? Но съм поласкан, че си ме проверил... — отвърна той.

Нито Нокс, нито Дулич бяха помислили за евентуалните усложнения от това, че бяха долетели от Камбоджа с частния самолет на „Ръдърфорд“. Щом Козловски имаше достъп до такива данни, то значи и китайците разполагаха с тях.

— Влизал си в Китай шест пъти за последната година и половина, постоянно пътуващ из Южна Америка, Централна и

Източна Европа. Изглеждаш като зает човек, който гради компанията си. Или като фирмени шпионин... — заключи Козловски.

Двамата мъже се изгледаха продължително и мълчаливо.

— Дали човек като теб — започна Нокс — нямаше да знае, че човек като мен е шпионин?

— Ти не си американски шпионин, но в днешно време ги има всякакви, Нокс. Това, с което се сблъскваме най-много тук, е частният промишлен шпионаж, напоследък стана много яростен.

— А аз си мислех, че се занимаваш с друго — отвърна Нокс. — Смятах те за служител в Консулството, шеф на сигурността.

— Не само — заяви Козловски.

— Виж, представи си, че както си седях в джунглата на Лаотян, купувах кован бронз и трепех комари с размерите на врабчета, изведнъж в главата ми светна една идея: мотоциклети. Само си представи това: Лиз с шалче, завързано около косата, вятърът развява ризата ѝ, а ти си с навити до лактите ръкави. Отивате на пикник до Сужоу в някой топъл есенен следобед. Кажи ми, че не е идеално!

— Значи си се обадил на „Ръдърфорд Риск“ само за да те превозят?

— Не, попаднах на един приятел.

— В Камбоджа ли?

— Точно там. С Дейвид Дулич сме стари дружки. И двамата работехме за частна компания, която изпълняваше държавни поръчки на Ръмсфелд и Джордж Буш младши. Цели две години получавах заплата от него, и то добра. И изведнъж попадам на този човек в Бан Лунг. Бил там на екскурзия, доколкото знам. Та той ми предложи транспорт с фирмения самолет до Хонконг. Ти на мое място какво би направил? — обясни Нокс, но не посмя да лъже за подробностите, не беше ясно какво точно знае Козловски.

— Можеше да скальпиш и по-добра история, ако имаше време — подкачи го той.

— Ако беше скальпена, повярвай ми, щях да я измисля по-добре — отвърна Нокс и зачака. — Кажи, че ще ми помогнеш да получа достъп до складовете с конфискувани мотоциклети — продължи да настоява той. И добави: — Например днес.

— Ще си помисля... — отвърна Козловски. — Но те предупреждавам, че не искам да обсъждаш бизнеса си в мое

присъствие, не искам никакви подаръци и никакви сделки.

— Ще се държа прилично, обещавам.

— Аха, добре — измърмори невярващо Козловски.

— Искам и още една услуга — тихо каза Нокс.

— Недей да прекаляваш — изгледа го предупредително мъжът.

— Какво би казал, ако мой приятел е изгубил нещо... нещо важно... и аз дойда с една SIM карта, в която има няколко телефона, които могат да му помогнат да намери това нещо?

— Не мога да ти помогна! — категорично заяви Козловски.

— Не си и представям, че би искал китайците да се ровят из изгубения багаж на приятеля ми. Това все пак са вещи на американец, няма да е добре за никого — започна да обяснява Нокс.

Погледът на Козловски се насочи към затворената папка със снимката на отрязаната ръка. Мъжът изпъна гръб на стола си и се изправи.

— Стига толкова! — заяви той. — Не мога да ти отделя повече време.

Двамата излязоха от кабинета заедно. Нокс го оставил да обмисля връзката му с „Ръдърфорд Риск“, надявайки се, че може да го подтикне да се срещнат отново и да поговорят за изчезналия лаптоп на Данър, но предложението трябваше да излезе от Козловски.

И тъй като не искаше да го притиска повече за случая на Данър, Нокс пъхна китайската лична карта, която бе взел от монголеца, в ръцете на Козловски и каза:

— Би ли прекарал това през твоите момчета, за да видиш дали е истинска?

Козловски я грабна и я мушна в джоба си.

— Недей да надценяваш приятелството ни. Не мога да правя чудеса.

— Кой иска чудеса? — усмихна се Нокс.

— Ако си тръгнал по този път, може да ти трябва и чудо — отвърна Козловски.

— Какъв път? — спря се Нокс и го погледна, усещайки, че ще започнат да си говорят като приятели.

— На „Ръдърфорд Риск“ им е забранено да развиват дейността си тук, точно както е и с моята служба. Хрумвало ли ти е, че може би те използват?

— Ставаше въпрос само за едно пътуване дотук със самолет, нищо повече... — отвърна Нокс, сетне се поколеба за момент и допълни: — Но лаптопът на приятеля ми може да бъде много полезен. — Изпълзна се от езика му и само миг по-късно му се прииска да можеше да върне думите назад.

Ноздрите на Козловски потрепнаха от яд, но той успя да запази самообладание и заяви:

— Помни какво те предупредих!

— Колкото до отдала за конфискувани превозни средства... — напомни му Нокс, без да крие разочарованието си.

— За това се разбрахме още одеве.

10:15 часа

Нокс предпочете да върви пеша по булевард „Хуахай“, вместо да хване автобус или такси. Възхищаваше се на натоварения, но в същото време стриктно подреден уличен трафик, на птичите песни в градския парк и на хубавите жени, които минаваха край него. Спря се на широк площад пред един банков офис, огледа се и се обади по айфона.

— Давай — отговори му Дулич още преди второто позвъняване.

— Получи ли пратката ми? — попита Нокс.

— Да. Щях да ти се обадя, ако бяхме открили нещо. По дяволите с тези лаборатории!

— Имаше ли някакви части от тяло, изпратени заедно със съобщението за искане на откуп? — попита Нокс.

— Не. Но имаше видеозапис — доказателство, че са живи.

— Защо не съм го виждал? — поинтересува се Нокс.

— Пристигнал е в „Бертолд“ днес. И ние не сме го виждали.

— Трябва да го видя.

— Работим по въпроса.

— Току-що зърнах снимка на една отрязана ръка — продължи Нокс. — Беше в Американското консулство. Гледката не беше никак приятна.

— Не е наша работа, доколкото знам, но ще прегледам нещата — отговори Дулич.

— Имаше и колежански пръстен — добави Нокс — с надпис „ДУО“.

— Ясно, записах си — отвърна Дулич.

— Знаеш ли, оказа се, че самолетът ти е бил регистриран на името на „Ръдърфорд Риск“ — продължи Нокс.

— Те имат разрешително за летене. И какво от това?

— Ами прецакал си ме...

— Грешката е моя — отвърна Дулич след кратко мълчание.

— Нали не си пуснал някого от хората си след мен, за да ме следи? — попита направо Нокс.

Последва друга пауза. Телефонът пропукваше леко всеки път щом сменяше предавателната клетка по време на разговора. Нокс се зачуди защо ли Дулич се забави толкова с отговора.

— Не — отговори накрая той.

— А да познаваш някакъв огромен китайец или монголец?

— Не, не познавам.

— Изпратил съм ти втора пратка — една SIM карта. Ще ми трябват разпечатки на последните три входящи и изходящи разговора — каза Нокс.

— Ще се опитаме, но нищо не ти обещавам — отвърна Дулич.

— Напоследък все такива отговори получавам.

— Оплачи се на доктора си — невъзмутимо отговори Дулич. — Е, запозна ли се с момичето?

— Да, страхотна е.

— Знам, че е против природата ти, но се опитай да ѝ вярваш.

— Нещата са комплексни — отвърна Нокс. — В момента търсим записките му, а ако ги намерим, може би ще разберем кой стои зад всичко това. След това ще се опитаме да ги измъкнем.

— Недей да усложняваш нещата чак толкова — отговори Дулич.

— Т. Е. К. Това е Китай — мъдро отбеляза Нокс.

— Така ли? Не съм забелязал... — отговори Дулич, а Нокс се засмя.

— Момичето спомена някакви конкуренти. Ще проверим и тях.

— Звучи разумно.

— Но този монголец или какъвто и да е там — продължи Нокс, — той може да се окаже проблем. Имаше и още един тип, който се опитваше да стои под прикритие като уличен продавач на сувенири, със сигурност беше ченге. Но монголецът? Да не би в цялата работа да

има и международна следа? Да не би той да е частен служител на някой от конкурентите?

— Ще прегледаме SIM картата и ще ти кажа какво сме открили.

— Нещо друго? — попита Нокс.

— Нещата са деликатни... Знаем какво правим — отвърна Дулич.

— Ще ни трябва повече информация, за да продължим.

— Виж ти, изненада! — иронизира го Дулич.

Подразнен, Нокс прекъсна разговора. Дулич разполагаше с толкова много средства и източници на информация и въпреки това, изглежда, никой не знаеше нищо.

„Ситизън Чеуан“ се намираше само на няколко преки от сградата на „Ръдърфорд Риск“ и бе посещаван както от китайци, така и от чужденци, които идваха, за да се насладят на модерната градска атмосфера, съчетана с екзотични ветрила, окачени по тавана, и дългокраки сервитьорки в красиви униформи с панталон и сако от черна коприна. В ресторант се носеше приятен аромат — комбинация от люти чушки, екзотични подправки и сусамово олио. А от всеки ъгъл се чуваше мандарински китайски, примесен с английски, френски и датски.

Нокс, който бе влязъл в ресторант през задната врата, седна на масата за двама, на която вече го очакваше Грейс. Той разтвори проектите пред нея и прищипа краишата им с няколко димящи порцеланови купички с оризова каша, патладжани и подправено с джинджифил свинско.

— Била си проследена — предупреди я той.

— Да. Беше китайец, тридесетина годишен, добре облечен, караше скутер.

— Точно тъй, същият е — потвърди Нокс, впечатлен, че тя знаеше за проследяването. — Със сигурност не е монголец.

— Беше хан — отвърна Грейс, назовавайки расата от китайци, които съставляваха повече от деветдесет процента от населението на страната.

— И ти си му позволила да те проследи? — учуди се Нокс.

— Разбира се. Така, щом се наложи да му се измъкна, той няма да бъде подготвен.

— Копиrah и изпратих SIM картата — каза тихо той. — Шест пъти последователно е звъняно само на един номер.

— Това трябва да е „интелектуалецът“ — сети се тя.

— Значи китайците и американците не са толкова различни! — възхити се Нокс. — Виждам, че мислим еднакво.

— Ти искаше да наберем номера — напомни му тя.

— Естествено, но ако го направим, той няма да ни отговори повече. Телефонът ще бъде изхвърлен и така ще изгубим всякакви шансове да го проследим. Засега предпочитам да запазим тази възможност за по-късно — отвърна Нокс.

— Съгласна съм — кимна Грейс.

Нокс тъкмо щеше да изтъкне, че не е искал одобрението ѝ, но тя го прекъсна:

— Има някои интересни следи за записките на Едуард — прошепна. — Виж какво открих в апартамента му... — Грейс му подаде връзка бележки.

Нокс ги разгledа.

— Фирма „Шерпа“? — отбеляза Нокс. — Какво е толкова странното? Половината град използва „Шерпа“.

Това беше фирма за готова храна, която предлагаше доставки по домовете. Само с едно обаждане всеки можеше да си поръча нещо от някой от десетките шанхайски ресторани, които работеха с веригата за доставки.

— Не си ли обърнал внимание на снимките на искането за откуп? — попита го тя.

Нокс си спомни за разговора с Дулич в „Бан Лунг“. „Писмото! Искането за откуп“, сети се той.

— Писмото и дивидито с доказателството, че са живи, както и пръстът, са били донесени на Алън Маргарт в офиса на „Бертолд Груп“ от доставчик на „Шерпа“. Моля те, обърни внимание на печата — настоя Грейс.

Китайците често използваха индивидуални печати вместо личния си подпис. Нокс също имаше такъв. Разгледа по- внимателно квадратния печат, поставен с червено мастило в долния край на бележките.

— Еднакви са! — възклика той.

— Всичките девет бележки имат един и същ печат — забеляза Грейс. — Били са донесени от един и същ доставчик на „Шерпа“.

— Наистина е така! — съгласи се Нокс.

— Не може да е просто съвпадение, би било прекалено странно...

— Дали Лу не е бил предаден от приятел? — усъмни се Нокс. — Лу е поръчал храна на „Шерпа“ за себе си и за свой приятел, който работи с него, а след това някой се е свързал с приятеля?

— По-вероятно е куриерът от „Шерпа“ да е бил негов скорошен приятел — предположи Грейс.

— Звучи интересно. Значи човекът се сприятелива с Лу, а след това събира достатъчно информация за него, за да го предаде на похитителите. — Нокс се замисли за момент и добави: — Идеята ми харесва.

— Трябва да говорим с человека от „Шерпа“. В апартамента на Еди имаше какви ли не кутии от храна, доставена от тях. Може би този човек се е връщал в жилището му и след като е бил отвлечен. Дори е възможно той да е взел лаптопа и лекарствата на Еди.

Нокс си спомни, че в Камбоджа Дулич бе споменал нещо за фирма за доставка на храна по домовете, използвана, за да предаде съобщението с искането на откуп.

— Обърни внимание на по-големия печат на гърба на бележките — каза Грейс.

Той обърна едно от листчетата и видя печата с логото на „Шерпа“ и адреса на офиса им. Огледа и останалите, които носеха същия печат и адрес.

— Има десетки офиси на „Шерпа“ из целия град и все пак всички доставки са били извършени само от един.

— Значи доставчикът работи там — досети се Нокс.

Тя го изгледа със стиснати устни и продължи:

— Няма начин един wai guo ren да влезе в някой от офисите на „Шерпа“ и да започне да задава въпроси — отбеляза тя. — Следователно трябва аз да го направя.

— Ще дойда с теб. Ако този човек е предал Лу, откъде знаеш, че няма и други, които работят с него? Може да са замесени цяла банда служители на „Шерпа“.

— Мога да се справя и сама — настоя Грейс.

— Ще те наблюдавам отстрани. Ще поддържаме връзка по айфоните, така че да мога да чувам какво става — предложи той.

— Трябва да се върна в офиса — отговори Грейс. — Ще се преоблека. Така ще мога да напусна сградата незабелязано. Не искам да ме виждат как се опитвам да се изплъзна на преследвача си, не и на този ранен етап. Трябва да внимаваме.

— Съгласен съм — отвърна Нокс.

— Ще се срещнем след един час — каза тя. — Нека да е пред градския магазин на улица „Шанкси“.

— Вземи тези неща с теб — каза той, сочейки счетоводните документи на фирмата си. — Ще ми се да ги прегледаш.

— Както кажеш — отвърна тя и започна да събира листовете.

9.

15:15 часа
квартал Хуанпу
Шанхай

Преобличането на Грейс ѝ осигури прикритието, от което се нуждаеше, за да напусне сградата, незабелязана от преследвача си. За да се увери в успеха си, без да бърза, тя тръгна пеша по булевард „Хуахай“ и сви по улица „Шанкси“, а след това се забави пет минути в огромния супермаркет в един подлез, преди отново да се появи на улицата.

Точно в уговореното време Нокс се приближи и спря до нея, яхнал скутер, който явно бе виждал и по-добри времена. Грейс взе каската, която той ѝ подаде, и се качи зад него. Под прикритието на каските двамата можеха да се придвижват съвсем дискретно.

— Откраднал ли си го? — попита Грейс.

— Назаем е. Даде ми го приятелка на една приятелка — отвърна Нокс на шанхайски. — Не се притеснявай.

Скутерът беше собственост на счетоводителката на Фей, която му го беше отстъпила временно срещу сума, която на Нокс му се струваше смешно малка, но за жената бе цяло състояние. Сега той можеше да го задържи за колкото време му трябваше.

— Добра приятелка ли? — учуди се Грейс.

— Няма за какво да се правиш на изненадана...

Пътните платна за автомобили бяха задръстени, но на алеята за велосипеди и мотопеди движението беше нормално. Спряха на светофар, а Нокс вдигна визьора на каската си и се обърна към Грейс:

— Преговори ли това, което трябва да кажеш? — попита той и добави: — Не трябва да се сблъскваме с вдигнати вежди.

— С какви вежди? — не разбра Грейс.

— С подозрение.

— Да не мислиш, че съм чак толкова неспособна? — засегна се тя.

— Ами малко попрекали в апартамента на Лу с това огледало на тавана — припомнин й той.

— Като единствени деца в семейството, в някои отношения китайците сме привилегированi, дори бих казала глезени. Получаваме веднага това, което искаме. Агентката би очаквала подобни капризи от такова момиче, все пак бях в ролята на любовница на *wai guo ren*. От сега нататък остави китайските порядки на мен, става ли? Знам какво правя.

Бавнодвижещият се поток от превозни средства се плъзна напред. Нокс гледаше скутерът да не изостава. Десет минути по-късно той я свали на тротоара.

— Набери ме. Веднага. Трябва да направим връзка — каза той.

Грейс набра номера му и преметна белия кабел на слушалките около врата си. Щеше да й трябва само микрофонът им. След това тръгна по тротоара към паркираните наблизо моторни скутери и електрически велосипеди, носещи оранжеви кутии с надпис „Шерпа“, монтирани зад седалките.

— Ако не ме чуваш — каза тя, а Нокс я чуваше силно и ясно, — в момента не можем да направим нищо по въпроса.

Спра се пред необозначен офис, чиято сивакава витрина бе изцапана от дъждъ.

Нокс остана да я чака наблизо.

— Ni hao^[1] — чу я да поздравява той.

— Ni hao — долетя вял мъжки глас.

Говорейки на много бърз шанхайски диалект, Грейс помоли управителя на офиса да й помогне да поправи една грешка. Тя заяви, че неволно е върнала по-малко пари на един от шофьорите му и не искала мъжът да си има проблеми. Връзката по телефона предлагаше достатъчна яснота на разговора и Нокс я чу как четеше на глас от никаква касова бележка.

Управителят й благодари и предложи да приеме парите вместо шофьора. Грейс се извини, както бе прието, изтъквайки колко е виновна, но настоя сама да плати на шофьора.

— Опасявам се обаче, че това няма да бъде възможно — отвърна управителят, говорейки малко по-бавно. — Много съжалявам да го кажа, но с Лин Ки се случи нещастие.

— Болен ли е? — попита Грейс и добави: — Може би ще се поободри, ако получи малко пари.

— За съжаление му се случи инцидент — отвърна управителят.

— Ранен е, има много счупени кости. Лош късмет.

— Разбирам — отвърна Грейс.

— Ще бъдете ли така добра да ми позволите да му предам за вашата щедрост? — каза управителят, но в гласа му се четеше по-скоро настояване, отколкото въпрос. Търпението му явно се изчерпваше.

— Много бих искала да се извиня лично.

— Не е възможно.

— Мисля, че вчера го видях да минава по улица „Нанджин Лу“ и тогава се сетих за дълга си, разбирайте ли? — настоя отново Грейс.

— Вчера ли? — заинтригуван попита управителят.

Нокс се впечатли от начина, по който Грейс успя да подпита за точната дата на раняването му.

— Опасявам се, че това е невъзможно. Инцидентът се случи във вторник.

— Във вторник ли? — повтори тя.

— Точно така. Беше в късния следобед.

— Но аз бях толкова сигурна, че е той.

— Няма как да е бил — отвърна управителят.

— Ето тогава — каза тя и му подаде пари. — Това е дългът ми, плюс още нещичко отгоре заради това, че му причиних неприятности.

— Наистина сте много щедра.

— Нали ще се погрижите да ги получи?

— Разбира се, имате думата ми. Сега ще изпратя някой към дома му. Не трябва да се тревожите повече за това.

Грейс излезе пред офиса заедно с управителя, който се доближи до един от шофьорите си и му подаде нещо, което вероятно бяха парите.

Отдалеч Нокс включи мотора на скутера и мина покрай Грейс, така че тя да го забележи. Срещнаха се след няколко минути на близкия ъгъл.

— Шофьорът носи зелена жилетка — каза тя, качвайки се зад гърба му.

— Видях го.

— Тръгна на запад по булевард „Ксинкун“.

Нокс обърна скутера, за да заобиколи през съседната улица.

— Побързай! — настоя тя. — Ще го изпуснем!

— Сериозно? Наистина ли мислиш, че мога да го изпусна? — попита той.

Нокс натисна педала на газта до дъно, принуждавайки Грейс да го хване здраво през кръста, за да запази равновесие. Той започна да си пробива път през безкрайния трафик в алеята за мотоциклетисти.

Настигнаха доставчика и започнаха да го следват, ориентирайки се по оранжевата кутия, закрепена на задния му калник. Мъжът прибра поръчка от един индийски ресторант на улица „Дагу Лу“, близо до хотел „Четири сезона“, след което пое на североизток. Следващата му спирка бе пред един тайвански ресторант, откъдето мъжът взе втора поръчка. Следваха го още петнадесет минути. Първата му доставка бе за квартал Луан, а втората в Чаннин, а оттам шофьорът се отправи към Путуо, бедняшки квартал, съставен предимно от тесни глухи улички.

Нокс забави ход, оставяйки на мъжа значителна преднина.

— Пристигнахме — каза той, извръщайки глава назад.

Между сградите се виеха стари тесни улички, задръстени с ръждящи велосипеди и скутери. Къщите бяха разкривени и схлупени, сякаш отдаваха дължимото на гравитацията, а повечето покриви бяха направени от вълниста ламарина, закърпена тук-там с тъмносини късове. Подобни квартали в Шанхай все още съществуваха — в контраст с модерните небостъргачи и жилищни сгради.

Нокс и Грейс свиха по същата улица и подминаха три още по-тесни пресечки, отклоняващи се надясно. Изведнъж Грейс го потупа по рамото. Нокс натисна спирачките и удържа скутера на място, помагайки си с крака.

— Видях го да завива наляво — каза Грейс.

Миг по-късно Нокс също сви вляво. На няколко метра пред тях доставчикът тъкмо паркираше. Мъжът оставил скутера, качи се по някакво порулено стълбище и след секунда силуетът му се появи на балкона на втория етаж.

— Ще изчакаме тук — каза Нокс, поглеждайки крадешком часовника си.

Грейс бе заета да попива всяка подробност от обстановката около тях — окаченото по просторите пране, старите очукани скутери и изхабените от времето лица, които ги наблюдаваха любопитно от

прозорците. Минута по-късно доставчикът се появи отново, качи се на скутера си и ги подмина, а след малко ръмженето на двигателя му затихна в далечината.

Нокс и Грейс се изкачиха по разнебитеното стълбище, а иззад затворените врати по коридора в къщата се чуваше нечие кашляне, примесено с бебешки плач и звук от пуснат високо телевизор, по който изльчваха някаква китайска сапунка.

На площадката в края на стълбището имаше три врати, които зееха широко отворени за проветрение. Грейс протегна ръка зад себе си, за да спре Нокс, тъй като това беше работа за китаец, и пристъпи към първата врата.

Вътре срещна единствено сбръканото лице на възрастна китайка с цигара, увиснала на долната ѝ устна. Жената само я изгледа и не ѝ каза нищо. Грейс се поклони и излезе, направи знак на Нокс да стои настрани и се вмъкна през следващата врата.

— Здравей, братко! — високо поздрави тя и продължи: — Вярвам, че току-що си получил парите, които ти дължахме. Исках лично да се уверя, че си ги взел. Съжалявам, че те намирам в такова лошо състояние.

Мъжът лежеше на бамбукова рогозка точно пред отворения прозорец, облечен само в светлосиньо долнище от пижама. Беше положил глава на прокъсана възглавница. Лицето му беше издрano и насинено, а ръцете му бяха целите в гноясали рани и разкъсвания. Сиво-черните петна по голите му гърди издаваха следи от юмруци.

Нокс пристъпи в стаята, прихлопна вратата и застана зад Грейс.

Мъжът го помоли отново да отвори, говореше на един от диалектите на мандаринския китайски, не точно шанхайски, забеляза Нокс.

— Предпочитам да остане затворена, братко — отвърна Нокс също на чист мандарински, с подходящ заплашителен тон.

Стаята беше много тясна, а в ъгъла имаше малък телевизор.

— Дошли сме по една проста причина — заяви Грейс, също със заплашително равен тон, и се приближи до мъжа. — Ние сме прости хора с прости нужди — продължи тя, придърпа една ниска трикрака табуретка с върха на ботуша си и седна близо до лежащия мъж, а от цялата ѝ стойка се изльчваше увереност и дързост. — Много важно е, братко, да не ни изльжеш с нещо — подчerta тя.

Погледът на ранения доставчик се mestеше притеснено от Грейс към Нокс и обратно.

— Не искам никакви проблеми — каза мъжът.

— Колкото по-големи грижи имаш, толкова повече са възможностите да покажеш колко струващ като човек — изрецитира поговорката Грейс.

— Моля ви — отвърна мъжът.

— Едуард Лу, или Лу Хао, е мой братовчед — каза тя.

При тези думи болнавото лице на мъжа стана още по-бледо.

„Понякога обичам тази работа“, помисли си Нокс.

— Знаем, че си го посещавал — изрече бавно Грейс и погледна назад към Нокс, сякаш се нуждаеше от неговата помощ.

— Седем — твърдо каза той.

— Поне седем пъти — повтори тя. — Седем е лошо число, нали? Носи много лош *fu* *vin*^[2]. Дай да видя ръката ти, дай да прочета линията на живота ти. — Посегна към него.

Грейс хвани здраво ръката на мъжа, който се опита да се съпротивлява, но нямаше силата да я спре. Тя хвани здраво палеца му с лявата си ръка, а с дясната стисна показалеца му, след което прошепна:

— Тази линия тук е лоша...

Бавно проследи очертанията по дланта му с върха на маникура си. Нарочно натисна силно, така че нокътят да се забие в плътта. Мъжът направи болезнена гримаса и ситни капчици пот избиха по челото и над горната му устна. Опита да отдръпне ръката си, ала Грейс затегна хватката още повече и разтегна пръстите му.

Лицето на мъжа се сви от болка.

— Моля, какви ми къде можем да намерим Лу Хао — хладнокръвно попита Грейс.

Очите на мъжа се стрелкаха трескаво между нея и Нокс; мъчеше се да ги прецени набързо.

— Не съм сигурен дали те чува — каза Нокс. — А времето ни изтича.

Грейс още повече опъна пръстите му.

— Лу Хао! Приятел! — остро изпища мъжът.

— Що за приятел оставя искане за откуп? — попита го Грейс.

Стиснатите устни на мъжа посивяха.

— Видяхме те на записа от охранителната камера — изльга Нокс. — Направил си доставка на „Шерпа“ до „Бертолд Груп“.

— Къде се намира сега? Ала си помисли добре, преди да ни отговориш — предупреди го Грейс и усили натиска между пръстите му.

— Не отварям контейнерите с храна, преди да ги доставя — оправда се мъжът. — Вземам ги и ги доставям. Откъде да знам какво има вътре?

Грейс сви показалеца му и го дръпна рязко, а кокалчето се пречути. Мъжът изкрещя, а пръстът му увисна като счупено стъбло. Грейс сграбчи безименния пръст на ръката му.

— Да опитаме отново... — съвсем спокойно заяви тя. — Къде е Лу Хао?

— Моля ви, умолявам ви... — ужаси се мъжът.

Грейс заплаши да счупи и другия му пръст и той изстреля някакъв адрес, но го каза толкова бързо, че почти нищо не се разбра.

Нокс не му повярва. Едва ли един доставчик би знаел местонахождението на похитените. Мъжът просто се опитваше да спечели време и Грейс да не го наранява повече.

Тя го изгледа изпитателно, а Нокс безмълвно поклати глава.

— Повтори го по-бавно! — настоя тя. — Говори ясно, така че да те разбера. Знам едно: изльжеш ли ни, семейството ти скоро ще оплаква жалката ти съдба — заяви тя и отново стисна пръста му.

Мъжът повтори внимателно адреса, който се намираше в квартал Ксинджинзен.

— Лъжеш! — каза Грейс.

— В името на боговете, казвам истината! — настоя той и повтори адреса още два пъти.

Грейс стисна силно ръката му, за да не може мъжът да я измъкне от хватката ѝ, и заговори с Нокс на английски:

— Не е възможно човекът, доставящ искането за откуп, да знае местонахождението на заложниците. „Мозъкът“ на похитителите би се постарал да запази тази информация колкото може по-далеч от него.

— Съгласен съм. А и Ксинджинзен е поне на тридесет минути оттук. Този се опитва да си спечели достатъчно време, за да офейка... — отвърна Нокс.

— Няма как да избяга, ако аз съм до него и му държа ръката. — Грейс отново мина на китайски. — Обади ми се, щом пристигнеш на мястото, и ще разберем истината. Тогава, ако се окаже, че този тип само ни е пробвал, аз също ще си изпробвам силите върху него.

На Нокс никак не му хареса идеята да я остави сама, въпреки че Грейс очевидно контролираше положението.

— Открий кой го е докарал до това състояние. Кой му е нанесъл побоя — рече Нокс.

Грейс се обърна и погледна ужасения мъж право в очите.

— Не ни харесва да научаваме стари новини. Плъх, който скача към опашката на котката, сам си търси смъртта — изрече тя на мандарински.

— Какъв плъх? Казвам ви истината! — настоя отчаяно мъжът.

— Тогава ми кажи кой ти причини това. Не си паднал от скутера — настоя Грейс.

— Но е точно така! — почти изплака мъжът, показвайки дълбоките рани по ръцете си.

— Кой го направи? — попита го направо тя.

— Причакаха ме! — изпъшка той. — Мръсен wai guo ren!

— Wai guo ren като него ли? — попита Грейс и посочи към Нокс.

— Не. Беше от Севера, сестро, сигурно от някой от автономните региони на страната. За тях знам, че са от север. Мръсни нашественици! — отвърна мъжът.

— Монголци — каза Грейс на английски, поглеждайки към Нокс.

— И на монголците ли даде същия адрес, който каза на нас? — попита отново тя на мандарински.

— Не смея да лъжа — отвърна той. — Истина е. Не ме наказвайте за това! — изплака мъжът. — Направих само това, което всеки би сторил!

— Заложниците отдавна ще са изчезнали оттам — разочаровано каза Нокс на английски и добави: — Ако въобще са все още живи...

— Ще ми се да му изпочупя и другите пръсти! — ядосано процеди през зъби Грейс, без да пуска ръката на мъжа. — Кой отвлече Лу Хао? Кои са хората, отвлекли братовчед ми? Хората, на които си го предал? — заплашително попита тя.

— Не ги познавам! На чужденците казах същото! Знам само къде трябва да отида, да взема храната и да я доставя. Вземам я, доставям я,

това е! А лицата им не ги познавам, за мен те са просто някакви хора.

— Не те бива в лъжите... — изрече Нокс на идеален мандарински. — Познавал си този човек на име Лу Хао. А и не си обикновен доставчик!

— Как те намериха северняците? — попита го Грейс.

— Нямам представа! Те се появиха след доставката до „Бертолд Груп“. Така и не разбрах откъде дойдоха.

Грейс погледна разтревожено към Нокс — дали северняците не наблюдаваха сградата на „Бертолд Груп“?

— Дадох ви адреса. Само това знам — въздъхна мъжът.

— Кои са помощниците ти? — попита Нокс. — Нали не смяташ отново да ни лъжеш?

— Лу Хао, Лу Хао, Лу Хао... — започна да повтаря мъжът като в транс, а гласът му звучеше така, сякаш призоваваше Лу на помощ.

— Помощниците ти! Кажи ги! — настоя Грейс.

Мъжът потръпна от страх и изпадна в безсъзнание. Нокс хвани брадичката му, разтърси го и попита:

— Кой ги познава?

— Ако сега си тръгнем оттук, никога повече няма да го видим — каза Грейс.

— А ако останем — допълни Нокс, — кой знае какви ли проблеми ще ни довлекат съседите... Този крещеше доста силно.

— Трябваше да му запуша устата — отвърна съвсем спокойно Грейс.

„Напомни ми никога да не ти ставам враг“, помисли си Нокс и добави на глас:

— Хайде да тръгваме.

— Той може да ни каже още нещо, чувствам го...

— Тези другите, монголците... Те са доста пред нас — отбеляза Нокс, — а аз мразя да догонвам когото и да било.

Грейс пусна ръката на мъжа и тя падна безжизнено на рогозката.

— Знаеш ли, по начина, по който се държа, приличаше на половин китайец — усмихна се тя на излизане.

— Обиждаш ме — отвърна той.

*квартал Чаннин
Шанхай*

По обратния път Нокс взе мерки да затрудни максимално евентуалните си моторизирани преследвачи, като правеше неочеквани завои по страничните улички, бавеше се по кръстовищата или пък натискаше газта и сменяше посоката на движение. Грейс също се оглеждаше за преследвачи.

— Видя ли го? — попита тя, опряла брадичка на рамото му, а каските им се докоснаха. — С черна риза е и с бръсната глава.

— Да. И май е сам... — отвърна Нокс, опитвайки се да надвиши шума от мотора.

— Така е.

— Това не ти ли се струва малко странно? — отново попита той. Преследването на мотори обикновено се осъществяваше от поне двама-трима души.

— Необично е — съгласи се Грейс. — Може би хората им са малко.

— И скоро ще станат още по-малко. Можеш ли да караш това? — попита Нокс.

— Разбира се.

— Чакай малко тогава! — Той усети как ръцете й се обвиха поплътно около него. Нокс сви вдясно и по следващата тясна уличка, наведе се на една страна и даде възможност на Грейс да хване лявата дръжка на кормилото, след което спусна крака и обувките му задраскаха по асфалта. Измъкна се ловко от скутера и притича няколко метра след него, за да запази равновесие. Малкият мотоциклет се люшна на страна, но Грейс успя да го задържи под контрол, натисна газта и продължи надолу по тясната улица. Нокс се скри в един от входовете и надзърна внимателно, за да огледа обстановката. Дишаше тежко, а адреналинът гореше в кръвта му.

Двойка възрастни китайци, хванати под ръка, минаха покрай него и продължиха нататък по тясната уличка. Грейс и скутерът вече се губеха в далечината.

Тогава се чу тихото боботене на мотора на малък мотоциклет. Приближаваше се. Нокс побърза да се вмъкне обратно във входа, намери метла с дълга бамбукова дръжка, взе я и зачака пърпоренето на двигателя да се приближи съвсем.

Мъжът беше едър, с остри черти на лицето и големи скули. Дали не беше друг монголец?

Нокс се хвърли изненадващо напред и заби дръжката на метлата между спиците на предното колело, замахна с ръка към водача и успя да го изблъска. Мъжът, който не носеше каска, се прекатури през кормилото на скутера и се пълосна на асфалта, а мотоциклетът връхлетя върху него.

Нокс скочи и изрита скутера настрана, извади деветмилиметров пистолет „Макаров“, затъкнат в колана на падналия, взе мобилния му телефон и забеляза, че беше същият модел като този на мъжа, който го бе нападнал на стълбището в жилищната сграда на Лу.

След това Нокс го обърна по гръб, притисна слабините му с коляно и видя как лицето му се сви от болка. В джоба на джинсите му намери лична карта и няколко юана, които задържа.

— Къде е заложникът? — попита Нокс на мандарински. — Къде е Лу Хао?

Празният поглед на поваления мъж му подсказа, че този или не разбира китайски, или никак не се интересува какво го питат. Нокс заби юмрук в лицето му.

— Лу Хао! — повтори високо той.

Мъжът заговори и този път изчезнаха всички съмнения на Нокс — не беше руснак, а монголец.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита го Нокс на английски.

— Майната ти! — отвърна мъжът също на английски.

Звукът от удара на черепа му в асфалта бе леко неприятен. Монголецът изпадна в безсъзнание.

Нокс огледа дланите му за мазоли и забеляза, че мъжът беше десняк. С двете си ръце хвана дясната му ръка, опря я в коляното си и счупи лакътя му.

Прекъснаха го виковете на някаква старица. Вбесен, Нокс вдигна поглед и забеляза, че на ъгъла на сградата беше монтирана видеокамера, която гледаше право в лицето му.

Скутерът с Грейс се появи точно навреме.

„Двама монголци, по дяволите!“, помисли си Нокс. Какви ли бяха? Наети биячи? За кого ли работеха? За конкуренти на строителната компания „Бертолд“? Чужди агенти? Китайски ченгета?

Нокс обви ръце около тънката талия на Грейс, тя натисна газта и скутерът изчезна оттам.

19:25 часа

*квартал Ксиндинзен
Шанхай*

Грейс направи обратен завой на пресечката със следващата пуста улица и се върна, минавайки отново покрай адреса, който им бе дал доставчикът от „Шерпа“. Предният фар на скутера освети входа към индустриалната зона. Пътят напред беше препечен със стоманено въже, закопчано с катинар, а зад него се виждаха нахвърляни боклуци и избуяли бурени. Самият път водеше до група от шест бетонени сгради с плоски покриви, които изглеждаха поне на тридесет години, въпреки че бяха построени само преди пет.

Стоманеното въже беше опънато напряко на пътя, за да спре влизането на коли и камиони. Грейс промуши скутера покрай страничния стълб, за който беше закрепено въжето, и навлезе в зоната. Северната част на третата сграда гледаше към полето, пълно с бурени и разхвърляни купчини ръждящаща железа. Тя изключи двигателя, с Нокс се ослушаха и огледаха внимателно обстановката.

Нокс провери два пъти дали точно това беше мястото — сграда 3-Б. Струпа една върху друга няколко щайги, които намери, и се покачи по тях, за да погледне през запрашения прозорец.

Вътрешността на сградата беше тъмна и изглеждаше празна. Докато Грейс паркираше скутера, Нокс намери част от ръждящаща жица, пъхна я в ключалката на вратата и успя да отвори. Миг по-късно влязоха вътре.

Помещението представляваше типичен склад с метални стелажи, издигащи се от пода до тавана. В близкия ъгъл имаше три пластмасови стола, няколко преобрънати кашона, празни кутии от пица и кутийки от бира и сода.

Грейс пристъпи към тях, но Нокс я спря и направи няколко снимки с камерата на айфона си. Наблизо имаше и дървен стол с облегалка, а на циментовия под до него се виждаха захвърлени няколко ленти от използвано тиксо. Нокс посочи към стола и вдигна пръст пред устните си, за да я предупреди да не вдигат шум, докато не огледат

мястото внимателно. Без да казва нищо, посочи на Грейс да тръгне наляво, а самият той пое надясно. Огледаха всички ъгли и скришни места в помещението.

— Чисто е — тихо каза Грейс.

— Тук също — обади се Нокс от другия край.

Двамата се върнаха при вратата, където беше захвърлена някаква завивка, свита на топка, и още използвана тиксо.

— Столът е само един — отбеляза Нокс.

— Значи са ги разделили — изрече тя.

— Да — отвърна той, обладан от неприятно предчувствие. И двамата съзнаваха какво може да означава това.

— Ще огледаме доказателствата — продължи Нокс. — Ти се заеми с храната и пластмасовите столове, аз ще остана тук с това.

— Добре — отвърна тя, усещайки тревогата му, че може би Данър е мъртъв.

Докато тя работеше зад него, Нокс се опита да си представи цялата обстановка, да „види“ хората, които са били на това място, а не просто огромното празно пространство. Представи си Лу на стола, завързан с тиксо. Потвърждаваше се от слоя лепкаво вещество, останал по предните крака на стола на височината на глезените и на двете облегалки за ръцете. Забеляза петната под стола, усети неприятната миризма и предположи, че заложникът е бил държан завързан дълго време без възможност да става за физиологичните си нужди. След това погледът му се спря на плосък пластмасов предмет, оставен до стената — беше болнична подлога. Представи си похитителите, седнали на пластмасовите столове, как пушеха, хранеха се и убиваха времето си. Прилекнал, Нокс заобиколи стола и спря.

Това, което видя, го накара да промени стратегията — тук беше седял не Лу, а Данър. На задния крак на стола бе забелязал три прости черни резки. Това беше съобщение от Данър — „трима похитители“. Нокс усети как тревогата му започна да утихва.

— Не е бил Лу — каза той. — Бил е Данър. Тук, на стола! Пазили са го трима мъже.

— Да, трима — съгласи се Грейс. — И аз така реших. Единият е пушач, другият е левак и вегетарианец, а третият е бил доста нервен.

— Сериозно ли говориш?! — невярващо възклика Нокс.

Грейс го изгледа унищожително и продължи:

— Виж този стол, пепелта от цигари и угарките — посочи тя. — Пред стола в средата има кутийка от бира, но е оставена отляво, не отдясно, значи е левак. В пицата, която е останала, няма месо, значи е вегетарианец. Пред последния стол има накъсана и смачкана салфетка, от която са свивани топчета. Определено там е седял някой изнервен.

— Ще повярвам на думите ти — измърмори Нокс.

Не му бяха необходими резултатите от ДНК тестовете. Беше сигурен, че точно Данър беше седял на стола. Разгледа го по-съсредоточено, използвайки писалката с халогенно фенерче, и обрна по-специално внимание на местата, където си личаха залепванията на ръцете. Погледна резките, издраскани с нокът върху облегалката за ръце, от няколко различни ъгъла.

— Числото четиридесет и четири говори ли ти нещо? — попита след малко той. Помъчи се да направи снимка на резките, но не успя.

Грейс погледна към него, но не каза нищо.

— Ами четиридесет и едно? — продължи Нокс.

Тя пристъпи по-близо, за да погледне. Изглеждаше притеснена.

— Четиридесет и четири ли?

Нокс посочи към резките, оставени върху дървото на страничната облегалка.

— Какво е това? — попита той.

— Нищо...

— Защо премълчаваш, Грейс? — настоя за отговор Нокс.

— Цифрата четири е лош знак... — уклончиво отговори тя, очевидно опитвайки се да скрие нещо.

— Добре. И какво означава, Грейс? — продължи Нокс.

— Ами четири звучи като sei — смърт — отвърна тя.

Нокс замълча.

— Четиридесет и четири е още по-лошо число — продължи тя, — означава „умиращ или мъртъв“.

— Данър или Лу? — запита се Нокс на глас. Може би Данър беше ранен или пък Лу бе получил пристъп.

— Столът е само един — отбеляза Грейс.

— Данър е седял на него, сигурен съм — заяви той и посочи драскотините. Отиде до захвърлената топка тиксо и започна да я разплита. Намери едно парче, по което бяха полепнали отскубнати косъмчета и парченца кожа. Под светлината на фенерчето косъмчетата

изглеждаха леко червеникави. — Данър е бил! Сигурен съм! — прошепна Нокс.

— А къде е Еди? — въздъхна Грейс. — Умиращ или мъртъв?

— Нека не изпадаме в гадания — предупреди я той. — Не сме намерили кръв. Засега няма сигнал за някакъв проблем. Има шанс тези типове да са професионалисти и да са държали заложниците разделени. Стандартна процедура за действие — така ако единият се измъкне и отиде при ченгетата, те ще задържат втория. Все още няма за какво да се тревожим.

— Звучиш така, сякаш се опитваш да убедиш повече себе си, отколкото мен — каза тя.

— Така ли? — учуди се Нокс. — Ами ти с твоя левак вегетарианец?

— Оставил е наядено парче пица, отхапвал е от лявата му страна. Освен това се опитваш да смениш темата — отвърна тя. — От къде на къде обикновен доставчик ще знае този адрес? А и е явно, че тук не е мястото, където е бил държан Еди... В това няма смисъл.

— Нека не прибързваме — рече Нокс. — Данър е жив и съдейки по миризмата на това място, той е бил преместен малко преди да дойдем тук. — Във въздуха все още се усещаше цигарен дим и си личеше, че някой е бил тук през последните няколко часа. — Имаме доставчика на „Шерпа“ — продължи Нокс, — но той е действал самостоятелно.

— А монголците?

— Обикновено похитителите наблюдават лицата, от които искат плащане на откупа. Видяхме, че монголците наблюдаваха апартамента на Лу, и това се връзва. Или просто и те, също като нас, търсят записките му.

— Виждала съм и добре облечени китайци да наблюдават сградата на „Бертолд Груп“ откъм парка Шанян. — Грейс му разказа за мъжете, от които се беше измъквала, преоблечена.

— Да, сигурно работят с монголците, но може и да са самостоятелни. А ако забравим за человека от „Шерпа“, това прави две различни групи, с които трябва да се занимаваме — обобщи Нокс.

— Добре облечените може да са от БНС — предположи Грейс.
— Или пък да са независими. А може и да са самите похитители.

— Ако са похитителите, значи нямаме обяснение кои са монголците. Слушай, това беше следа, която трябваше да проверим, но златният пръстен все още се крие в записките на Лу — отбеляза Нокс.

— За какъв златен пръстен говориш?

— Това е наградата — поясни той. — От доставчика на „Шерпа“ знаем, че са го нападнали монголците. Пребили са го, след като е оставил бележката с искане за откупа в „Бертолд“, така че те са наблюдавали или „Бертолд“, или самия доставчик. Те не са похитителите. Разполагаха с адреса преди нас, но докато стигнат дотук, мястото вече е било изпразнено.

— И защо смяташ така? — попита тя.

— Няма следи от борба.

Грейс кимна.

— Значи доставчикът на „Шерпа“ е трябало да изпрати някакво кодирано съобщение веднага щом е успял да остави искането в „Бертолд“ и да се оттегли оттам. Така и не е имал време да го направи, защото точно тогава са го нападнали монголците.

— Същевременно похитителите са събрали всичко и са преместили Дани. Да, връзва се — продължи Нокс. — Но ако е вярно, това би означавало, че мозъкът, замислил операцията, е допуснал аматърска грешка, като е издал къде държат заложника на человека от „Шерпа“. Защо би направил такова нещо?

— Може да са хора на „Триад“ — предположи Грейс. — Или някой по-неопитен в отвлечанията.

— Като например конкурент на „Бертолд“ — довърши мисълта й той.

— И тук отново се връщаме на това, че ни трябват записките на Еди за поощренията.

Нокс се намръщи на евфемизма за подкуп, който тя използва.

— Една стъпка напред... — измърмори той. — Но кои са тези монголци?

— Може би трябва да информираме БНС за това място. Те действат много ефективно, могат да вземат отпечатъци и ДНК. Такива доказателства ще ни бъдат много полезни — предположи Грейс.

— Ако БНС намерят Данър преди нас — напомни й Нокс, — той ще попадне в по-лоша ситуация, отколкото ако се намира в ръцете на похитителите. Много вероятно е същото да се отнася и за Лу.

Грейс го погледна, готова да спори, но вместо това въздъхна и си замълча.

— Три дни — промълви само тя.

[1] Здравейте (кит.). — Б.пр. ↑

[2] Късмет (кит.). — Б.пр. ↑

**ВТОРНИК, 28 СЕПТЕМВРИ
3 ДНИ ДО РАЗМЯНАТА**

10.

*07:45 часа
квартал Хуанпу
Шанхай*

— Помолихте да ви покажа всичко... — Фен Ки беше седнал на края на седемстотингодишното кресло на някаква династия.

Точно срещу него, настанен на богато украсен с дърворезба стол и заел царствената стойка на феодален владетел, седеше Йонг Ченг. Огромното бюро пред него представляваше истински музей експонат и бе изработено от тъмен махагон, инкрустиран със слонова кост, абнос и седеф.

Йонг Ченг бе всичко, което Фен Ки би искал да бъде — той беше богат. Не че един охранител можеше да забогатее от заплатата си, но пазарът на ценни книжа беше друга работа. Заедно със старите беззъби пенсионери по пижами Фен често се отбиваше до публичните аукционни къщи и при всяка възможност се опитваше да купува или да продава, ръководен от слуховете или от инстинкта си. Бе успял да отбележи единадесет процента печалба само за последните два месеца. Инвестираше всичко, което припечелваше, и то предимно в акции на „Йонг Ченг и синове“.

— Да видим какво имаме — каза Йонг и включи DVD плеъра, а на огромния плосък еcran пред него се появиха кадрите, заснети от скритата камера в апартамента на Грейс.

— Изображенията са интерактивни. Можете по всяко време да прегледате което и да е от тях — отбеляза Фен, въпреки че не се съмняваше кои точно кадри щеше да предпочете шефът му. Лично беше подbral цяло дивиди с излизането на обитателката на апартамента от банята и настаняването ѝ в спалнята. Жената беше гола, а Фен добре познаваше шефа си.

Йонг Ченг не се посвени внимателно да прегледа кадрите няколко пъти.

— О, господи! — възклика той. — Това вече добавя малко цвят в скучното видео!

— Тази е много умна — заяви Фен. — Виждаме я да влиза, но така и не сме я засекли да излиза от офисите на „Бертолд Груп“, и то при условие че много внимателно следим всички изходи.

— Сигурно използва дегизировка — предположи шефът му.

— Да. Това е единственото ни обяснение.

— И означава, че се е усетила! Забелязала те е, идиот такъв!

— Или пък просто е била предупредена от „Бертолд“ за отвлечанията и не иска да рискува — предположи Фен.

— И защо да предупреждават точно нея, а не някого другого от служителите? — попита Йонг.

На лицето на Фен се изписа объркано изражение.

— Трябва да считаме, че тя е наясно със състоянието на злополучния Лу в момента. Предполагам, че точно сега служителите на „Бертолд“ не са сред най-щастливите хора на света, а от това ми хрумва една добра идея.

— Но ще отбележа, че вчера не се опита да се дегизира за срещата си на обяд с някакъв wai guo ren — каза Фен и след кратка пауза добави: — Най-вероятно беше канадец или американец.

— А това е още по-интересно. Не, слушай, казах ти: тази не е стока. Пристигането ѝ не е случайно. А от какво е продиктувана предпазливостта ѝ? Страхува се от правителството, естествено и от Министерството на държавната сигурност... Какво друго? Знаят за отвлечанията и може би проявяват по-специален интерес към новодошлите. Естествено! Така е! Ами фактът, че взема толкова много предохранителни мерки? Значи е наясно, че е важна за нас. Дали ще ни доведе до американеца? Замесена е в най-висша форма на измама и ни предизвиква да захапем въдицата или да я пуснем да си върви. Обаче за щастие ние разполагаме с много източници и можем да играем и с двете страни според това как ни е изгодно — въодушеви се почти до екстаз Йонг.

— Двамата май преглеждаха някакви финансови документи — каза Фен.

— Сметките на Лу?

— И на публично място? — усъмни се Фен. — Не, едва ли. Сервитьорката ми каза, че вероятно са били някакви разходни сметки.

— Платил си на сервитьорката? Ти си умен човек, Фен — похвали го шефът му.

— Така правя обикновено.

— Проследи ли чужденеца?

Въпросът постави Фен в неудобна позиция. Ако признаеше, че човекът му е изгубил следите на чужденеца, щеше да се окаже безотговорен пред шефа си. А ако признаеше, че не го е проследил, щеше да излезе, че е некадърен.

— Реших, че е по-важно да остана с жената — каза той накрая.

— Другия път мисли с главата си и си отваряй очите на четири, за да разбереш какво трябва да гледаш! — скара му се Йонг. — Чужденците разполагат с много власт, подмолни са и много са добри в правенето на бизнес.

— Но ако някой ще ни заведе до записките на Лу Хао, това ще е жената. От сигурен източник знам, че вече е говорила директно с Конската кожа. — Името на Маргарт на мандарински звучеше много близо до произношението на израза *mar guar*, който се превеждаше като „конска кожа“.

— Абсолютно всичко е важно, но най-същественото е да се доберете до името и заниманието на този *wai guo ren*. Твоята работа е информацията. Трябва да ми я осигуряваш! — строго каза Йонг.

— Да, сър.

— Трябва да се стараеш повече, младежо.

— Разбира се — отвърна Фен, въпреки че нямаше ни най-малка представа как би могъл отново да намери онзи човек. — За мен е чест да съм на ваше разположение.

— От това ще имаш полза и самият ти. Предвидил съм бонус — подсмихна се Йонг.

За Фен нямаше по-благозвучна дума от тази. Йонг се славеше като стиснат човек, но той често беше твърде щедър с любовниците си и с подаръците, които правеше на своите бизнес партньори.

Фен погледна към хоризонта на Пудун, над който се извисяваше „Ксуан Тауър“. Чувството на завист и яд се загнезди като трън в съзнанието му.

— Може ли да предложа нещо, сър? — попита той.

Йонг Ченг не си падаше по чуждите предложения, тъй като те често се оказваха опасна територия.

— Разбира се.

— Може би е добре да поканите на тазвечерните тържества счетоводителката Чу — тази, която наричат Грейс. Дори можете да я насырчите да си доведе и компания...

— Чужденецът...

— Ако имаме късмет, да — отвърна Фен.

— Аз винаги имам късмет. Роден съм с късмет в осмия ден на осмия месец.

Фен потисна въздишката си. Двойните осмици обясняваха защо Йонг притежаваше невероятния късмет да се сдобие с такова състояние, и то още в младостта си. Двойни осмици — какво повече можеше да иска човек!

— Предложението ти е добро — кимна Йонг. — Даже е чудесно! Ето защо ти плащам толкова добре.

Фен се покашля дисcretно, запазвайки саркастичния коментар за себе си.

Йонг вдигна телефона и предаде поканата на една от асистентките си, а щом затвори, погледна отново към Фен.

— Ако тя откаже предложението ми, вероятно хората от БНС, които са я наели, ще бъдат доста заинтересовани да разберат за контактите й с този wai guo ren. Може би ѝ липсва разрешително да извърши такава дейност. Ще оставя детайлите на теб.

— Вие сте брилянтен стратег! — възклика Фен.

— Довечера ще ме придружиш — каза Йонг. — В деветнадесет часа. Сложи двама от хората ни на пост пред номер три на улица „Гуандон“, нека да са готови за проследяване. Ти ще бъдеш с мен вътре.

— За мен ще е удоволствие! — отвърна Фен, а гърдите му се изпълниха с гордост.

— Тук не става въпрос за удоволствие, глупако. Задръж мнението си за себе си. Става дума за това, че ще поставим капан и така ще надхитрим конкуренцията. Нищо ли не си научил досега? — скастри го шефът му.

— Извинявам се, грешката е моя.

— Сега тръгвай! — кратко нареди Йонг, а ръката му очерта кръг над монитора, на който все още се виждаше спряният кадър с голата Грейс. — Остави ми дивидито. А ако ти попадне още нещо такова, искам да го видя.

— Разбира се — отвърна Фен и потисна усмивката си. Очевидно бонусът му не беше далеч. „Единацесет процента за два месеца“, помисли си той и започна да пресмята наум бъдещите си приходи.

*08:45 часа
квартал Чаннин*

Грейс нямаше намерение да се появява на работа, а цялото ѝ внимание бе насочено към намирането на записките на Лу за подкупите.

Трите дни, оставащи до датата, посочена в искането за откуп, ѝ се струваха толкова кратки, сякаш бяха три часа. Двамата с Нокс бяха попаднали на някои следи: знаеха за монголците, имаха записите с телефонните им разговори и личните им карти на постоянно пребиваващи в страната лица. Знаеха и че Данър е бил държан в плен сам, а при повторното им завръщане до дома на доставчика от „Шерпа“ човекът беше изчезнал, както и очакваха.

Нокс повторно се беше обадил на Козловски с молба да го свърже с полицейския склад за конфискувани мотоциклети, докато в същото време се опитваше да му намекне, че трябва да знае какво съдържа лаптопът на Данър.

И така, налагаше се двамата да чакат, а Грейс не я биваше много в това. Пиеше кафе в сладкарницата „При Пол“, когато телефонът ѝ иззвъня. Не беше айфонът, а личният ѝ мобилен. Грейс побърза да вдигне, подготвяйки се за поредната словесна битка с майка си.

— Мис Чу? Здравейте! — чу се женски глас от другата страна на линията. Звучеше като китайка, но говореше английски. — Обаждам ви се от „Йонг и син“ по желание на нашия президент и изпълнителен директор господин Йонг Ченг.

— Да? — спокойно отговори Грейс, въпреки че тялото ѝ се напрегна. За какво ли ѝ се обаждаше Йонг Ченг? И то на този номер? Откъде въобще знаеше коя е тя?

— Господин Йонг би искал да ви покани, вас и още един гост, ако желаете, на коктейл в бар „Гlamъr“ тази вечер. Събитието е от седем часа и е официално.

— Ами аз... поласкана съм — отговори Грейс. — За мен би било чест, но...

Вероятно очаквайки колебанието ѝ, жената побърза да добави:

— Господин Йонг би искал да ви поздрави по случай завръщането ви в Шанхай.

— Завръщането ми?

— Да... Разговарям с Чу Йойа, нали? — попита жената, споменавайки китайското ѝ име.

— Точно така — потвърди Грейс. Явно вече я бяха проучили добре.

— Да запиша ли, че ще дойдете с придружител?

— Да, благодаря ви.

— Извинявам се, че ви съобщавам толкова късно за поканата, грешката е изцяло моя — учтиво каза жената.

— Не е необходимо да се извинявате.

— Ще се радваме да ви изпратим кола, ако нямате...

— Няма нужда — прекъсна я Грейс. Значи искаха да разберат и къде живее. — Ще бъда там в седем. В официално облекло.

— Както желаете.

— Тогава ще се видим довечера, госпожо...

— Катрин Ву — представи се жената. — Аз също ще се радвам да се запознаем. Да запиша ли, че ще дойдете с придружител?

— Да. Ще водя един клиент с мен, благодаря ви.

Щом затвори, Грейс чу някой да се покашля зад нея, обърна се и през главата ѝ веднага мина мисълта каква част от разговора бешеоловила Селена Минг, асистентката на Алън Маргарт.

Настана неловка тишина, но и двете не казаха нищо.

— Поздравления за новия апартамент... — започна след миг Селена.

— Обещанието си е обещание. Когато се съгласих да работя за компанията, бяха постигнати определени уговорки — заяви Грейс, която знаеше, че само заместниците на вицепрезидента на фирмата и хората над тях в юрархията имаха право на такова луксозно настаняване. Замисли се как ли изглеждаше това в очите на останалите служители китайци. — Защо не седнеш при мен? — попита след малко, посочвайки свободния стол до себе си.

— Не мога.

— Моля те.

Макар и с нежелание, Селена се настани до нея.

— Хубав ли е? Апартаментът, имам предвид? — попита тя.

— Много... — отвърна Грейс. — Желаеш ли да го видиш някой път?

— О, моля те, не бих искала да те притеснявам — отвърна момичето.

— За мен не би било притеснение. Всъщност господин Маргарт смяташе да ми изпрати ГФО — Годишните финансови отчети — вкъщи. Може би ще бъдеш така добра да ми ги донесеш, когато идваш?

— Ще трябва да попитам господин Маргарт, но ако той разреши, със сигурност! — отвърна момичето.

— Добре. Много ти благодаря. — Грейс се надяваше да избегне това препятствие, но чрез отправяне на молба до трето лице щеше да притисне Маргарт или да ѝ даде счетоводните документи, или да обясни на Брайън Праймър от „Ръдърфорд Риск“ защо не желае да го направи.

— Да, аз също ти благодаря — оживи се момичето и усмихнато стана да си тръгва.

Вниманието на Грейс отново се върна към поканата за коктейла. Налагаше се да се свърже с Нокс. А след това щеше да ѝ трябва и нова рокля.

*10:25 часа
квартал Хуанпу*

Въздухът в града беше сивкав и гъстите облаци прах замъгляваха видимостта. Пешеходците по улиците, мотористите и велосипедистите носеха стерилни маски на лицата си, за да се предпазят от вредния смог.

Козловски чакаше пред входа на полицейския склад за конфискувани превозни средства, а вратата му беше обозначена само с една малка табелка.

— Ако това се получи — заяви Козловски, — аз ще си избера някои от бракуваните неща, но след това ще си платя. Не приемам подаръци.

— Дадено — съгласи се Нокс.

— Колкото до другото ти не толкова деликатно искане, ще ти кажа само едно: пристъпвай внимателно, приятелю.

— Някакъв инспектор Шен е разпитвал шефа на „Бертолд Груп“ Альн Маргарт за американски филмов екип и изчезналия му оператор... — Нокс преразказа това, което Дулич му беше споменал при редовния им разговор вчера вечерта. Знаеше, че при искането на услуги директният подход бе най-правилен и че само така можеше да се добере до лаптопа на Данър, в случай че Козловски го беше взел, както Нокс подозираше.

Самият Козловски с нищо не издаде, че казаното му е направило някакво впечатление или че знае нещо по въпроса. Това беше нова територия за приятелството им.

Погледът на Козловски се спря върху ожулениите кокалчета на ръцете на Нокс. Не беше чак толкова трудно да научи, че някакъв американец е бил нападнат на стълбище в жилищна сграда или че същият този американец е зарязал мотопед в една от малките улички на бедняшки квартал.

— Като се имат предвид ограниченията, с които се сблъска правителството ни, когато води разследвания в Китай... ако някога ти потрябва помощник... — започна Нокс.

— Млъкни! — приятелски го скастри Козловски, сетне го погледна изпитателно. — Проверих онази лична карта, както ме помоли. Истинска е. Изدادена е в Пекин.

— Истинска ли е? — учуди се Нокс. През цялото време беше смятал, че картата ще се окаже фалшивка.

— Точно така. Значи този или е китаец, или има много добри връзки — продължи Козловски, — а това ще рече: „Не се занимавай“.

— Вече съм започнал... — отвърна Нокс. — Кой би могъл да изейства истинска лична карта специално за наемните си биячи?

— Не искам дори и да си помислям за това — заяви Козловски.

— Но аз искам.

— Не, не искаш — отвърна Козловски и отвори вратата на склада, за да влязат. Показа идентификационната си карта на служител от Американското консулство на человека от охраната.

Без да продума, охранителят ги поведе към задната част на помещението, където ги посрещна около четиридесетгодишен китаец с набръчкано от акне лице и мазни ръце. Беше началникът на име Уок.

След като си размениха няколко общи приказки на мандарински, Козловски представи Нокс и обясни, че приятелят му иска да участва при някои от аукционите.

— Преди аукционите — побърза да каже началникът — офицерите имат правото първи да си изберат разни неща от бракуваните превозни средства.

Нокс усети накъде отиваше разговорът и попита:

— Колко офицери ще бъдат на работа по време на следващия аукцион?

— Петнадесет, в това число и аз. Всички имаме право да наддаваме за едно превозно средство на всеки аукцион.

— Вероятно един-двама от офицерите могат да се съгласят да ми бъдат посредници? — попита Нокс.

— Ще се радвам да им предоставя визитката ви, за да се запознаят с предложението ви. — Явно Уок бързо се ориентираше в предимствата на ситуацията. Работейки с Нокс, можеше едновременно да подплати и собствените си джобове, и на офицерите с някоя и друга пачка, да установи ценна връзка с Козловски и да намали малко инвентара в склада си.

Уок прие предложението им да разгледат задния паркинг, представляващ прашен двор, ограден с ръждясала телена ограда. Там имаше стотици, може би хиляди мотоциклети, скутери и електрически велосипеди, подредени един до друг в дълги редици, а през предните им гуми беше прокарана верига. Някои от тях изглеждаха непоправимо изпочупени, други донякъде бяха по-запазени, но всичките бяха изцапани от дъжд и прахоляка.

На Нокс му трябваше не повече от минута, за да забележи красиво реставрирания CJ-750 с кош, който отговаряше на описанietо на Грейс за намерените в апартамента на Лу снимки. След пет мотоциклета по-нататък в редицата Нокс забеляза и тъмнозелена „Хонда 220“, която му напомни за намерените в чекмеджето на Данър документи за този модел.

— Красота! — възклика той на мандарински, приближавайки се към мотоциклета с кош. Започна да изброява на глас характеристиките на машината и забеляза, че Козловски се взираше в лицето му, а не в мотора.

— Скорошна придобивка е — обясни началникът. — Няма да се задържи дълго тук. Със сигурност ще си го потърсят.

— Този модел и подобните на него силно ме интересуват — отвърна Нокс.

Началникът обиколи редиците, оглеждайки за други антики, а междувременно Нокс се приближи до хондата на Данър. Изнервеният Козловски стоеше отстрани с ръце в джобовете и не знаеше какво да прави.

— Би било невъзпитано да оставим капитана сам — обърна се Нокс към Козловски, който му отвърна само с един безмълвен унищожителен поглед.

Нокс стигна до мотоциклета на Данър и забеляза, че боята от дясната му страна беше силно надраскана. Явно моторът се беше влачил доста дълго по асфалта.

— Hen hao! Много добро! — възклика Нокс на китайски, за да оправдае специалното внимание, което обръщаше на мотоциклета.

Началникът вдигна одобрително палец от другата страна на двора, предуслаждайки солидния приток на юани, който щеше да последва.

Нокс се взря в скобата, останала прикрепена към едната от страничните дръжки на кормилото. Беше направена от черна пластмаса и имаше щампован надпис „Гармин“. Погледна назад, за да се увери, че началникът не е наблизо. Полицаят все още се озърташе за нещо подходящо в другия край на двора, а Козловски го наблюдаваше отдалеч с изражението на разтревожен родител.

Нокс бързо отвори багажника под седалката на хондата и прерови съдържанието му: четири слушалки за телефон, кожени ръкавици, катинар с верига за заключване на мотоциклета, малка пластмасова фуния, ластични въжета за прикрепване на багаж и черно калъфче от изкуствена кожа — приличаше на такова за GPS устройство. Нокс го взе и скришом го пъхна в един от многобройните джобове на якето си.

— Да не сгрешиш! — подвикна началникът тъкмо когато Нокс затваряше ципа на якето си.

Кръвта му кипна. Беше твърде късно да се опитва да върне джипиеса. Затвори багажника и се обърна.

— Този може и да изглежда добре — разпалено обясни началникът, — но по-старите модели возят много по-хубаво.

— Не се и съмнявам! — извика му Нокс. — Ала красивото момиче няма нищо общо с по-зрялата и опитна жена!

Началникът се разсмя високо, а Козловски настръхна. Китаецът сочеше поочукан модел на CJ-750, но без кош. Нокс тръгна натам, подминавайки мотоциклет, който силно напомняше класическия модел на BMW или поне изглеждаше като много добро негово руско копие.

Избраха шест мотоциклета, сред които беше и този на Едуард Лу. Началникът си записа регистрационните им номера — щеше да говори с хората си и отново да се обади на Нокс.

Щом излязоха на улицата, Козловски каза:

— Ако си късметлия, ще те сложат в килия два на два метра и ще те оставят бавно да умреш от глад. След седмица ще си кажеш пред камерата всичко, което искат от теб, но това няма да ти помогне. А ако нямаш този късмет, ще стигнеш само до килията.

— Той ме хареса — отвърна Нокс.

— Не трябва да се замесваш в това, повярвай ми — предупреди го Козловски.

— Ще купя просто няколко мотоциклета.

— Слушай, знам кой живее в жилищната сграда в квартал Жабей, където е бил пребит онзи човек. Между другото битият е изчезнал безследно след това. Трябвало е да отиде в болница, но не го е направил.

— Нали знаеш какво е здравеопазването в днешно време.

— Знам също така и коя частна охранителна компания е влязла във връзка с една определена американска корпорация, която има офиси тук. Наясно съм и с чий самолет си пристигнал в Хонконг. Ще ти кажа само едно, Нокс: много внимателно проверявам информацията за хората, с които си пия бирата и споделям една трапеза; за хората, които допускам в Консулството да гледат мачовете в понеделник вечер. Много съм стриктен! Така че или съм пропуснал нещо, което е малко вероятно, или ти си наивник, което също е малко вероятно, или пък си се забъркал в нещо, с което не е трябвало да се занимаваш... Междувременно обаче започнах да те харесвам, но май съм сгрешил... — Той замълча за момент, за да отминат пешеходците, които вървяха

по тротоара срещу тях. — Помагам на хора като теб, но не и на глупаци.

Нокс реши да предприеме тактика на пълно отричане, което беше естествената му реакция в такива случаи. Успя да се окопити.

— Трябва ми лаптопът или поне съдържанието му. Ако стане напечено, искам някой да ми пази гърба. Между другото ще те помоля за още малко помощ...

— Така ли? Сериозно? — Козловски го погледна язвително.

— В случая времето работи против нас — започна Нокс. — Отседнал съм в...

— В хотел „Джин Джанг“, стая петстотин четиридесет и седем — прекъсна го Козловски. — Знам. По дяволите, Нокс, с какво си мислиш, че се занимавам по цял ден?

Нокс присви очи. Не му харесваше мисълта, че Козловски го е проследил. Чудеше се дали знае и за стаята, която беше наел при Фей.

— Благодаря, много ми помогна. — Нокс стисна ръката му за довиждане.

— Каквото и да взе оттам, нямам нищо против да го получа, оставено пред вратата ми в кошница без бележка. Отношенията ни трябва да са взаимни или въобще няма да ги има — каза Козловски.

— Разбрано. — Нокс вдигна поглед; в далечината, сред стотиците китайски лица, които ги заобикаляха, забеляза едно с характерни черти, което гледаше право към тях. Беше мъж със зелен мотоциклет, подобен на този на Данър. Беше монголец.

10:45 часа

По-нататък по улицата широкоплещест мъж намали и спря мотоциклета си до малка количка на продавач на *cong you bing*, палачинки със зелен лук. Беше с гръб към паркинга на сградата с офиси и наблюдаваше двамата чужденци, които излизаха от един от необозначените изходи.

Родителите му го бяха нарекли с чудодейното име Мелчой, представляващо сбор от началните букви на Маркс, Енгелс, Ленин, Сталин и Чойбалсан. Като ученик бе отнесъл доста подигравки заради името си, но когато постъпи на работа в полицията в Улан Батор, никой вече не смееше да се шегува в негово присъствие. Мелчой се бе

превърнал в заплашителна сила: физически здрав, психически устойчив и без морални задръжки.

След шест години, прекарани в проядената от корупция система на полицията, и последният опит на Мелчой да се уварди непокварен се провали. Той не успя да запази позициите си и шестима верни колеги от полицията, четирима от които в момента бяха с него в Шанхай, бяха предадени. Двама от екипа му, включително по-малкият му брат, бяха отвлечени, измъчвани и брутално убити. Той и останалите четирима офицери се наложи да бягат през снеговита зима, скрити под един товарен влак за Пекин. На това преживяване Мелчой дължеше липсата на два от пръстите на лявата си ръка.

Срамът го беше осакатил. Той и хората му плануваха да се завърнат в Улан Батор с достатъчно пари, за да преместят семействата си на сигурно място и да завършат започнатото.

Сега бе изгубил още двама от хората си, и то само срещу ранена ръка на един чужденец, европ^[1]. Бе видял същия този чужденец да посещава доставчика от „Шерпа“, а сега той беше със Студения поглед — началника по сигурността в Американското консулство. По негово мнение това потвърждаваше факта, че чужденецът е шпионин и агент на чуждо разузнаване. Това откритие го дразнеше, защото то означаваше, че трябва да стои далеч от този човек. Клиентът му нямаше да погледне с добро око на действията против американското правителство.

Мелчой добре разбираше дадените му насоки за действие, но още по-няясно бе с правилата на уличната борба. Този европ щеше да си плати скъпо за това, че бе разкъсал екипа му наполовина, въпреки че по своеобразен начин го уважаваше за умението, с което се беше справил с двама от хората му. Отдавна Мелчой се беше доказал като търпелив и внимателен противник. А инциденти все пак се случваха.

Той оставил мотоциклета и махна на такси, готов, ако трябваше, да смени няколко коли. Чужденецът така и нямаше да се усети откъде му е дошло.

[1] Чужденец (монг.). — Б.пр. ↑

11.

19:06 часа

квартал Хуанпу

Крайбрежният булевард

Шанхай

По протежението на улица „Гуандон“ в посока крайбрежието на река Хуанпу сградите ставаха все по-стари и величествени. Много от тях датираха още от времето на британските колонии в края на 1800 година и периода на процъфтяващата търговия с опиум. Там, където някога се бе разявало знамето на Британската империя, днес се вееше китайският национален флаг — яркочервен и с голяма жълта петолъчка, представляваща Комунистическата партия, и четири по-малки, символизиращи народа на Китай.

Широкият крайбрежен булевард, който минаваше по протежение на река Хуанпу, побираше над десет хиляди китайски туристи на вечер, а през нощите в края на седмицата, каквато бе и тази, туристите бяха много повече. Крайбрежният булевард се открояваше с европейски вид и великолепие, с което можеха да се похвалят само Дворецът в Брюксел и Триумфалната арка в Париж, славещи се с огромна архитектурна значимост и величие. Въздухът беше насытен с упоителна смесица от човешко вълнение, остри изсвирвания на корабни сирени и вой на профучаващи превозни средства.

Пристигайки на крайбрежната улица, Нокс бързо огледа ярко осветения кей и открояващите се в далечината неонови светлини, изпъстрили вечерния хоризонт на квартал Пудон. Високата Перлена кула проблясваше в нощта, цялата облята в розово и тюркоазносиньо. Огромни екрани, разположени на двата бряга на реката, непрекъснато показваха реклами на „Кока-Кола“ и KFC, а десетки хиляди туристи изпълваха широкия кей, борейки се за по-предни места, от които да зърнат късче от известната гледка на Шанхай.

Грейс чакаше до стълбите, опряла гръб на перилата, и наблюдаваше пристигащите гости, които слизаха от скъпите си возила

— мерцедеси, лексуси, беемвета и дори един син буик миниван, символа на командированите по служба в Китай.

Изглеждаше зашеметяващо с вталеното сако от пурпурна коприна, късата черна рокля с висока яка и наниза тюркоазни и червени корали, които подчертаваха изящната ѝ шия. Косата ѝ бе прибрана и опъната назад в безупречен кок, прикрепен с шнола от коруба на костенурка.

Наведе се напред, за да целуне Нокс по бузата, точно както трябваше според възприетата роля.

— Ще разбереш, че за разлика от американките, китайските момичета винаги идват навреме — усмихна се тя.

Нокс погледна часовника си — беше закъснял с пет минути.

— Изглеждаш... много добре — каза той.

— Бих го приела като комплимент, ако звучеше по-скоро убеден, отколкото изненадан — отвърна тя.

Той я хвана за лакътя и я поведе нагоре по мраморните стъпала.

— Бих предпочела да пийнем нещо насаме, преди да се качим горе — предложи Грейс, внимавайки за всяка изречена дума, тъй като вероятно ги подслушваха. Направи подканящ жест с глава към улицата.

— Както желаеш — отвърна Нокс и я поведе през потока от туристи.

Качиха се с асансьора до „Ню Хейтс“, бар ресторант на седмия етаж с прекрасна гледка към реката. Оттам се виждаше улица „Гуандон“ и витрините на бар „Гlamъr“, където партито на Йонг Ченг вече беше в разгара си.

Самият бар бе изграден изцяло от дебело матирано стъкло, а бутилките с алкохол се отразяваха шикозно в изльсканите до блясък полици от черно лакирано дърво. Той си поръча бира, а тя си взе чаша шампанско и тъй като в заведението нямаше свободни маси, двамата останаха с питиетата си на бара.

— Е? — започна Нокс.

— Когато се качим горе — каза Грейс, сочейки към бар „Гlamъr“, — трябва да изиграем ролите си съвършено. Но преди това искам да знам кога ще mi кажеш какво е това, което носиш в джоба на сакото си.

Нокс се наведе настрана и я изгледа.

— Усетих го, когато ме целуна на стълбите — продължи тя. — Не пушиш, значи не е кутия цигари; твърде голямо и тежко е, за да е мобилен телефон; много е леко, за да е пистолет; и е прекалено обемисто, за да е някакво друго оръжие, например нож. Намира се в десния ти джоб, а ти си десняк, значи очевидно държиш да ти е подръка.

— Каква прозорливост! — Той преглътна и посегна към бирата си.

— Може би е фотоапарат? — предположи Грейс.

Погледна я и си помисли колко възхитително изглежда. Беше дребна и много красива, обличаше се модерно, истинско олицетворение на женственост... Но в същото време гъвкавото ѝ тяло излъчваше сила, останала от обучението ѝ в армията. Впечатляващото беше, че умееше да се концентрира и най-вече да се владее перфектно.

— Това е джипиесът на приятеля ми — тихо каза той.

— Ами! — изненада се тя.

— Нямаше да се сетиш! — подразни я той.

Грейс се смръщи, не ѝ беше до комплименти и празни приказки.

— Мога да проследя маршрута, запаметен в картата му, но не познавам добре града и не знам дали всички квартали са толерантни към чужденците — каза Нокс. — И въпреки че не ми пушка на какво мога да се натъкна там, все пак не искам да поставям живота на Данър в опасност. Не можем да си позволим грешки. Не и при условие че разполагаме само с няколко дни. Знаем, че са преместили поне единия от тях, а не искам отново да ги местят. Запазени са седем места... — уточни Нокс и ѝ подаде устройството.

— Седем е лошо число.

Нокс я изгледа скептично и продължи:

— Вероятно това е маршрутът на плащанията на Лу. Данър е следвал Лу и е отбелязвал точно къде той е оставял подкупи. Това ни е по-полезно от счетоводните му сметки.

— Не знаем какво представляват тези места — напомни му тя.

— Познавам Данър — каза Нокс, — вярвай ми, това е пътят на парите.

— Може да не са нищо повече от любимите му ресторани или салони за масаж...

— Тогава да отидем да хапнем и да ни направят по един масаж, за да видим какво харесва — усмихна се Нокс.

Грейс включи устройството и прегледа записаните местоположения.

— Доста интересна смесица от квартали — отбеляза тя.

— Слушам те...

Тя го погледна в очите и продължи:

— Някои от тях са населени предимно с китайци, а други са скъпи и луксозни места за живееене.

— Което напълно съвпада с представата ни за подобен род дейност — отбеляза Нокс.

— Например отсрещното крайбрежие на Пудун — продължи тя.

— Там се намират много от луксозните жилищни комплекси за китайци, които са партийни ръководители или бизнесмени.

— Видя ли! — възклика Нокс.

— Не бива да отправяме безпочвени обвинения точно към такива хора. Трябва да оставим това на други. Те разполагат с много власт и връзки.

— Нямам намерение да обвинявам когото и да било. Искам просто да седна и кратко да си поговоря с всеки от тях.

Грейс се намръщи, изльчвайки откровено неодобрение.

— Нали не искаш да замесваме обвинители и адвокати? Имаме само два дни... — напомни й той.

— Искам счетоводните документи на Еди.

— Отворен съм за всякакви предложения — вдигна рамене той и посочи джипиеса в ръцете ѝ, — но това е единствената следа, с която разполагаме в момента.

— Това не е добра идея.

— Моля те, помогни ми с кварталите — настоя Нокс. — Данър е отбелязал тези местоположения. Трябва да ги огледам.

Грейс изключи устройството и го прибра в чантичката си.

— Върни ми го! — настръхна Нокс, с което привлече погледите на околните.

— Трябва да ми вярваш — каза тя.

— Не влагаш достатъчно усилия, за да успеем. Върни ми го, моля те, или ще си го взема насила.

— Това не е добра идея. Не можем сега през нощта да отидем на тези места — възрази Грейс. — Появявай ми. Все пак ти поиска съветите ми за Шанхай. Е, това е съветът ми — трябва да планираме внимателно посещенията си до всяко едно от местата. Да определим стратегията си. Ще се срещнем утре рано сутринта в шест. На зазоряване. Ще го направим заедно. В събота движението не е толкова натоварено. Работещите в офисите тогава са по домовете си и времето ще бъде подходящо за нас, Джон Нокс.

Той се опита да се успокои, отпивайки голяма глътка от бирата си. Не успя. Вниманието му остана заковано върху чантичката ѝ, в която се намираше джипиесът, но Нокс не погледна натам — не искаше тя да премине в защитна позиция.

— За липсващите приятели! — вдигна тост той, очаквайки и тя да надигне чашата си с шампанско.

19:30 часа

Крайбрежният булевард

Интериорът на бар „Гlamъr“, решен в стил ар деко, представляваше своеобразен скок в славните отминали дни на Шанхай от периода на 30-те години на двадесети век, когато съчетанието между търговията, войната и опиума бяха създали най-великолепния и неповторим град в цяла Азия.

Имената на Нокс и Грейс бяха надлежно проверени в списъка с гостите, след което получиха приветствия за добре дошли от ослепителната двадесетгодишна разпоредителка в заведението. Барът представляваше остров от черен гранит, разположен в просторно централно помещение, свързано с две самостоятелни зали, и издигнат салон със сепарета, от който се разкриваше чудесна гледка към река Хуанпу. Оттук се виждаха небостъргачите на квартал Пудон, покрити с огромни проблясващи екрани, на които непрекъснато се излъчваха реклами. По реката се носеха туристически корабчета, осветени от безброй неонови светлини и от още блещукащи видеоекрани, които си проправяха път между товарните баржи и кораби. Крайбрежната улица заемаше пространство, десет пъти по-голямо от „Таймс Скуеър“.

Тълпата в бара представляваше пъстра смесица от китайци и чужденци. Азиатките изглеждаха зашеметяващо, а мъжете

демонстрираха свръхсамоувереност. Сред тълпата непрекъснато обикаляше цяла армия от келнери, понесли табли с шампанско, газирана минерална вода и ананасов сок, а оркестър се грижеше за настроението на гостите и се опитваше да надделее над шумната гълъчка. Нокс почти се задави от стелещия се цигарен дим в заведението.

Забеляза, че Грейс оглежда завистливо останалите жени, и отбеляза:

— Няма за какво да се притесняваш. Те могат само да ти дишат прахта!

— Прах ли? — не разбра шегата Грейс и погледна към обувките си.

— Искам да кажа, че изглеждаш чудесно.

— Чудесно?

Нокс понечи да ѝ обясни, но бяха прекъснати от млада делова дама, облечена в тъмносив костюм с пола и бяла риза с дълбоко деколте. Носеше шикозни очила, в които се отразяваше синкавият проблясък от екран на айпод.

Жената се представи с името си на английски — Катрин Ву, и добави, че е изпълнителният секретар на Йонг Ченг. Грейс представи Нокс като свой бизнес клиент. Асистентката го поздрави с нескрито кокетничене, въпреки че престореността ѝ скоро си пролича — в тази страна търговията винаги се е смятала за печеливш бизнес.

— Нека ви представя на нашия домакин. — Тя ги поведе през тълпата към централното сепаре край бара.

Сепарето, издигнато на три стъпала над пода, побираше най-разнообразни групички от гости. Самият Йонг Ченг стоеше на най-горното стъпало, посрещаща хората и разменяше по няколко думи с всеки от тях. Беше леко оплешивял мъж на неопределен възраст, облечен в шит по поръчка костюм, с червена вратовръзка и италиански кожени обувки. Широко разположените му очи издаваха характер на egoистичен и прекалено самодоволен човек.

Нокс определи стоящия до него здравенjak в евтин костюм като личен бодигард или шеф на охраната му. Погледът на мъжа се задържа малко по-дълго върху Грейс, отколкото бе нормално за един напълно непознат човек. В начина, по който се взря в нея, имаше нещо мазнишко и неприятно. След това охранителят се зае да оглежда

щателно Нокс. Бързият анализ на реакцията му подсказваше едно: този човек познаваше Грейс и определено не искаше да забрави Нокс.

А в момента, в който Йонг забеляза Грейс, се случи нещо странно — бизнесменът отправи мазнишки поглед към бодигарда си. Беше като погледите, каквите обикновено мъжете си разменят в съблекалните. Изражение, което Нокс познаваше добре, но не знаеше как да го тълкува. Този специфичен поглед изльчваше безмълвно разбирателство между двама мъже. В него имаше нещо повече от „хей, тази е готина“ и намекваше за нещо доста по-развратно. Нокс тъкмо щеше да се опита да го разгадае, когато дойде техният ред да се здрависват и го прекъснаха. Значението му убягна.

Провокативната млада асистентка ги представи. Йонг притежаваше завидната способност да накара и двамата да се почувствува толкова специални гости, сякаш бяха единствени в залата. Ноксолово легко намигване от страна на Йонг към Катрин Ву и момичето побърза да хване Нокс под ръка, явно изпълнявайки предварително начертан сценарий. За момента Нокс нямаше нищо против да играе ролята си.

— Господин Нокс, моля заповядайте да ви покажа гледката — каза Катрин и го поведе към прозорците, отделяйки го от спътничката му.

Грейс и Йонг Ченг останаха край бара.

— Идвали ли сте в бар „Гlamъr“ преди? — попита го Катрин.

— Да, много пъти — отвърна той. — Тук е втората ми любима гледка в Шанхай.

— А коя е първата? — поинтересува се момичето.

— Ами вие, разбира се — отвърна той и я погледна в очите.

— О, така ли? — изчерви се тя.

— Но за съжаление, гледките са само за гледане. Бихте ли ме извинили, госпожице Ву? — отбеляза делово Нокс и потърси с очи Грейс. — Сега се връщам, просто искам да си взема една бира.

Хватката на момичето се затегна около лакътя му. Катрин направи жест със свободната си ръка и подобно на някакво чудо, до тях, сякаш изникнал от пода, мигом се появи сервайор, който взе поръчката на Нокс.

Домакинята му каза нещо, но Нокс не я чу.

Беше изгубил Грейс от поглед.

19:48 часа

Вървейки до Йонг Ченг, Грейс забеляза, че множество очи следваха всяка тяхна стъпка. Домакинът ѝ демонстрираше колко добре я познава, рецитирайки цели страници от автобиографията ѝ. За радост вниманието му бе насочено предимно към последната ѝ работа на независим счетоводител в Хонконг. Дори нямаше и намек за ангажментите ѝ към „Ръдърфорд Риск“. Доколкото можеше да съди по думите му, Йонг Ченг явно живо се интересуваше от нея. А това събуждаше и нейния интерес към него. Дали той стоеше зад отвлечането на Едуард Лу? Дали поканата ѝ на това парти бе свързана по някакъв начин с похищението?

Той продължи да приветства гостите си и да се здрависва, докато двамата с Грейс вървяха към масата, запазена само за тях. Отказа му предложената чаша шампанско, тъй като вече се чувствува замаяна.

— Баща ми е започнал този бизнес с една-единствена ръчна количка и лопата — започна Йонг Ченг.

— „Йонг и син“ има репутацията на най-добрата строителна компания в цял Шанхай, всъщност в цял Китай — отбеляза Грейс.

— Ласкаете ме.

— Казвам само това, което съм чувала — отвърна тя.

— За нас е чест да работим за толкова велика и щедра нация. Наемаме над дванадесет хиляди души на ръководни позиции и стотици хиляди работници. Всички са китайци. Не наемаме чужденци, с изключение на неколцина консултанти по дизайна — с усмивка обясни той. — Основен наш конкурент през последните двадесет години е „Бертолд Груп“, вашият нов работодател, Йойа Чу. Те успяха да се издигнат от консултанти до основни играчи на пазара. През 1982 г. баща ми за пръв път е започнал бизнеса си с БГ, а вижте ги сега: те строят „Ксуан Тауър“! Чуждестранен строител, не китайска фирма. Това не е правилно. Няма да крия, че искам да видя „Ксуан Тауър“ завършена от китайска фирма, например от нас.

— Пристигнах в Шанхай съвсем наскоро — отвърна Грейс — и съжалявам да чуя, че между вас и „Бертолд Груп“ съществуват разногласия.

— Простете, не би следвало да ви занимавам с това — извини се Ченг и за втори път ѝ предложи питие. Грейс отказа, а той продължи:

— Може би трябва да говоря направо, Йойа Чу, все пак имам и много други гости, които се налага да забавлявам. Бихте ли ме извинили.

— Разбира се — съгласи се Грейс, внимавайки изражението ѝ да не се промени по никакъв начин. Йонг Ченг не би започнал сам преговори за искане на откуп, но тя се подготви да чуе внимателно това, което имаше да ѝ каже.

— Бизнесът на Алън Маргарт е обречен да се провали, Йойа Чу — със заговорнически тон ѝ сподели той. — Все пак те са чужда компания. Независимо от това какво се говори в нашата велика страна, една чужда фирма никога няма да бъде допусната да измести позициите на китайска компания, и то на наша територия. Никога! И двамата с вас добре разбираме това, а когато „Бертолд“ се провали, много хора ще останат на улицата, включително счетоводителите. Да, брилянтните млади счетоводители ще се юрнат като мравчици да търсят нова работа... Великите предизвикателства дават големи възможности — продължи той с тон, сякаш цитираше поговорка. — Подобна възможност сега стои пред вас, Йойа Чу. Вие сте китайка като мен, а не чужденка като тях. Ако сега дойдете да работите за мен, ще ви плащам с двадесет и пет процента повече от това, което ви дава Алън Маргарт; ще разполагате с по-добри социални придобивки и ще бъдете гордост за семейството си, тъй като ще се трудите за китайска фирма.

— За мен би било голяма чест, Йонг Ченг — отвърна Грейс и го изгледа преценявашо, опитвайки се да разбере дали това бе действителната цел на поканата му, или той просто проучваше възможността да проведе същинските преговори. — Дълбоко съм трогната, но ще ми простите, че ми се налага да помисля известно време върху вашата щедра оферта.

— Времето понякога е благословия, а друг път — проклятие — отвърна той. — Използвайте го разумно. Аз не бързам, но вие... — започна той, но внезапно мълкна. Грейс си помисли, че е възможно той да намеква за ситуацията с откупа, но когато Йонг Ченг продължи, тя съвсем се обърка. — „Ксуан Тауър“ трябва да бъде завършена. Помните думите ми: когато дойде време да разрежем лентата, обектът няма да носи името на „Бертолд Груп“! Това никога няма да стане.

— В защита на сегашния си работодател — започна тя, преднамерено подчертавайки думите — със сигурност мога да твърдя, че десетки, ако не и стотици сгради в Шанхай са били напълно или частично финансиирани и построени с чуждестранни пари. Много западни архитекти — французи, германци, араби, са допринесли градът ни да изглежда толкова интересно... Шанхай наистина е един космополитен град.

— Несъмнено е така. Тук също така са работили и много американци. Но „Ксуан“ ще бъде най-високата сграда в света, истинска гордост за цялата ни страна. Гордост за Китай, не за Америка! — подчerta той.

— Да, разбира се.

— Несъмнено ще стане така, недейте да се лъжете. Експанзията на Алън Маргарт ще спре тук, в Шанхай, и то преди официалното откриване на „Ксуан“ — изсъска Йонг Ченг, почервенял от яд.

„От уискито ли?“, помисли си Грейс. Едва ли, вероятно той разчиташе на някакви обещания от правителството, дадени му още в самото начало на проекта. И сигурно отвличането на Едуард Лу представляваше само една малка плочка, която трябваше да събори останалите в доминото. В Азия финансовите конспирации се бяха превърнали в изкуство, практикувано от всички — от уличния метач до хора като Йонг Ченг.

Мислите й бяха прекъснати, когато той ѝ заговори отново:

— Китайските печалби се реинвестират тук, а чуждестранните замиnavат отвъд океана и никога повече не се завръщат. Мисля, че ви е достатъчно ясно какво означава това.

„Бертолд“ ще се провали тук, в Шанхай — кънтеше в главата ѝ. „Бертолд Груп“ разполагаше със строителни обекти в различни градове, пръснати из цялата страна. Йонг Ченг неволно бе изпуснал думите. Дали това не означаваше, че в момента се води война с наддаване за шанхайския проект, която Йонг Ченг беше решен да спечели? Разкриването на фирменията практика да се предлагат подкупи, би предизвикало разследване и моментално би отстранило съответната компания от подобни наддавания, а записите на Едуард Лу биха изиграли решаваща роля при всякакви опити да представят „Бертолд Груп“ като злия чуждестранен дявол.

— Моля ви! — каза той и направи знак с ръка на преминаващата наблизо сервитьорка, след което взе чаша шампанско от таблата й и я поднесе на Грейс.

Тя отпи съвсем малка глътка.

— Ще очаквам решението ви — продължи той. — Уведомете ме, ако е възможно, преди отпуската за националния празник.

Беше назовал същия краен срок като този за размяната. Дали това означаваше нещо? Какво очакваше от нея?

— Ще се видите ли със семейството си на остров Чунмин за празниците? — попита той.

Цялото й тяло изведнъж се напрегна. Явно това, което той знаеше за нея, никак не се изчерпваше с данните от автобиографията й.

— Ако времето ми го позволи — изльга тя. В действителност нямаше намерение да се среща с баща си.

— Семейството е всичко — философски заключи Йонг Ченг.

Това заплаха ли беше? Или пък обикновено припомняне на китайските корени и на това към кого трябваше да бъде лоялна?

— За страната, за идеологията, за семейството — каза тя, рецитирачки популярната китайска поговорка, която бе научила още в училище.

Погледът на Йонг Ченг изведнъж стана оствър, той се насили да се усмихне и отвърна:

— Да. И преди всичко — за семейството.

20:00 часа

Нокс не можеше да възприеме хората, които носеха хендсфри устройства на публично място. Ако си сам зад волана, добре. Ако си сам вкъщи, също става, но му се струваше крайно претенциозно, обидно и абсурдно някой да го носи, докато е сред много хора. Ако бог искаше човекът да има пластмасова фуния, която непрекъснато да стърчи от ухото му, то той сам щеше да я сложи там.

Катрин Ву непрестанно докосваше слушалката си с ръка и водеше разговори, които не включваха госта й. Жената изглеждаше и звучеше като робот, докато тялото й изпращаше съвсем различни сигнали.

Нокс си позволи да се намеси в един от последните й разговори:

— Разбрах, че „Бертолд Груп“ е имал известни проблеми с намирането на работна ръка тази седмица — каза той. Беше изстрел напосоки, но и интелигентен начин да разбере нещо, което го интересуваше. Дулич му беше споменал за това. — Чува се и за проблеми с доставките на материали.

Катрин се изчерви.

— Господин Нокс, аз се занимавам само с това да организирам срещите на господин Йонг — отвърна тя. — Опасявам се, че силно надценявате позицията ми.

Ето я отново тази дума. Нокс наистина се надяваше тя да спре.

— О, едва ли. Всички в Шанхай говорят за това — рече той.

— Така ли? Значи само аз не съм разбрала. Типично. Да ви кажа, не вярвам на всеки слух, който чуя.

— Знаех си, че си ти! — изненада ги никаква жена иззад гърба на Нокс. Беше китайка, а той позна гласа ѝ, който бе чувал в много интонации — от радостни възгласи до пълен екстаз.

Беше Ейми Сю, дребничка и много красива брюнетка, облечена в свободно падаща копринена блуза с оголено рамо и джинси, които толкова плътно обгръщаха хубавите ѝ крака, че изглеждаше така, сякаш кръвообращението ѝ бе затруднено. Косата ѝ бе подстригана в модерна асиметрична прическа с бретон, наклонен наляво. Не носеше видим грим, но чифт обици с черни перли и същата огърлица красяха ушите и шията ѝ. Чертите на лицето ѝ бяха по-скоро момичешки и не издаваха възрастта ѝ, а леко издължените ѝ очи бяха спечелили вниманието му преди три години.

Нокс я целуна по двете бузи и прошепна: „Помощ!“. Двамата се държаха за ръце, когато я представи на Катрин.

— Ейми Сю, това е Катрин Ву, асистентката на господин Йонг. Тя тъкмо ми показваше тази чудесна гледка. — Той се обърна към госпожица Ву. — Ейми е един от най-старите ми търговски партньори тук — представи я той и добави: — И близка приятелка. Тя предлага най-изтънчените перли в цял Шанхай, но бижутата ѝ често са твърде скъпи.

— Американците винаги търсят евтино, евтино, евтино... — каза Ейми, а гласът ѝ прозвучава като чуруликане на птиче.

— Изглежда, вие двамата отдавна... търгувате заедно. — Катрин Ву нарочно наблегна на думите.

— Както казах, стари приятели сме — отговори Нокс, не сваляйки очи от Ейми. Зарадва се, че тя потвърди заниманията му, без да се налага да я предупреждава.

— Ти може и да си стар, Джон Нокс, но аз не съм. Как така си се озовал в моя град, без да ми кажеш, че ще идваш? — попита Ейми. — Откъде да знам, че ще трябва да запазя най-добрите си перли за най-добрия си клиент?

— Ако нямате нищо против — извини се той пред Катрин, хвана Ейми за лакътя и я поведе настрана.

Катрин Ву им позволи да се отдалечат на десетина метра и ги последва. Нокс насочи Ейми към бара и забеляза Йонг и Грейс на масата в ъгъла на дясното сепаре. Мигом почувства облекчение.

Ейми не успя да не забележи погледа му.

— Твоя приятелка ли е? — попита тя.

— Счетоводителката ми.

— Винаги съм си мислила, че *осчетоводяване* е мръсна дума — подразни го тя.

— Не е така, Ейми, знаеш, че не съм такъв — отговори Нокс.

— Познавам любимия си клиент отлично. И защо не си ми изпратил имейл, че ще идваш?

— Реших да пътувам в последния момент.

— Това го разправяй на счетоводителката — усмихна се Ейми.

Нокс поръча питиета и за двама им — коктейл „Кир“ за нея и бира за себе си. Цигареният дим в бара я дразнеше, затова двамата се приближиха до една от високите мраморни масички, отрупани с хапки, пилешки шишчета, яйчени ролца и плодове. Нокс изяде няколко хапки и едно шишче; Ейми наблегна на плодовете.

Помисли си за Данър. С какво ли се хранеше? Къде ли спеше? Почувства се неудобно заради лукса, сред който се намираше в момента. Джипиесът в джоба му сякаш прогаряше дупка в сакото му. Беше го измъкнал от чантичката на Грейс още докато се качваха в асансьора. Надяваше се тя да не открие, че липсва, преди края на вечерта.

— Хареса ли ти последната доставка? — попита Ейми Сю.

Това, което му допадаше, беше мисълта как захапва ягода, потопена в шоколад, и я засмуква със сочните си устни.

— Можем да купим още от каменните кутии и от черните перли. Забелязвам, че и други сайтове за онлайн търговия са започнали да ги предлагат, а те са рядка стока.

— Ще ви дадем каквото искате — отвърна тя и го накара да страда с мисълта за втора отхапана ягода.

— Искаме повече от ръчно изработените бижута. Не можем да се конкурираме с масово производство — все пак това, което прави впечатление и привлича клиентите ни, са именно твоите прекрасни дизайнни.

— Ласкаеш ме, Нокс.

— В момента гривните се търсят. Искаме повече гривни.

— Черни перли, повече гривни — повтори Ейми. — Няма проблем.

Замисли се дали да не я попита какво знае за отвлечанията в Шанхай. По улиците слуховете се разпространяваха бързо, но мълчанието и сдържаността тук бяха естествена реакция за самосъхранение, тъй като приятелствата се меняха бързо като времето.

— Чудех се дали ще можеш да ми помогнеш с нещо като превод — попита я той на мандарински, имайки предвид джипиеса.

— Говориш езика ни по-добре от повечето китайци — отвърна тя.

— Красотата ти е надмината само от твоите ласкателства — отговори Нокс отново на мандарински и пак превключи на английски.

— Това са шанхайски квартали, които може да се окажат особени, ако в тях се озове чужденец. Става въпрос за адресите на офисите на няколко вероятни доставчици, но като познавам сигурността в този град, не ми се иска да се озова някъде, където не ми е мястото.

— Доставчици ли?

— Заклевам се, че не става въпрос за перли и бижута — усмихна се той.

— Познаваш града много добре, Нокс. Не ти трябва моята помощ... — усъмни се Ейми.

Нокс се въздържа да спомене за Лу и Данър и каза само:

— Чух, че напоследък градът е станал по-опасен за wai guo ren.

— Така ли? — безизразно попита тя, а гласът ѝ бе спокоен и гладък като повърхността на езеро.

Нокс по никакъв начин не би могъл да предположи дали тя знае нещо само от тона ѝ.

В този момент сред тълпата забеляза Бруно — мениджъра на бара и ресторанта. Направи му знак с ръка. Ръстът и фигурата му напълно отговаряха на името: широко и спокойно лице, озарено от момчешка усмивка, при ръст от метър и деветдесет и пет и тегло около сто килограма.

По молба на Нокс Бруно ги заведе в офиса си отзад и ги остави насаме. Нокс извади джипиес и показа запаметените места на Ейми, а тя му посочи в кои от кварталите появата на чужденец би била твърде необичайна.

— Не че за теб има някакъв риск — започна тя. — Поне не и във физически смисъл, но това е Шанхай все пак...

Нокс запомни картата и коментарите ѝ за всяко отделно място. Чудеше се дали е възможно тя да не бе чула за отвлечанията, но и да знаеше, нищо в поведението ѝ не издаваше това. Представи си Шанхай от изцяло нова гледна точка.

— Видял си това, нали? — попита тя, сочейки миниатюрна червена точка, разположена до бележката с обяснения към едно от местоположенията на картата.

— Може и да съм го пропуснал — отвърна Нокс, който нямаше никаква представа за какво говори тя.

— Това е гласова бележка — отвърна Ейми Сю, взирачки се и в останалите местоположения. — За всяко едно има гласова бележка.

„Гласови бележки“, помисли си Нокс, докато разглеждаше устройството.

— Един приятел от Международния панаир на перлите се опита да ми продаде точно същия модел джипиес — отвърна Ейми и произнесе името на китайски: — „Гармин“.

Тя поровичка различните менюта на устройството и след миг дъхът на Нокс спря, когато чу гласа на Данър — спокоен и безстрастен... Без проблем успя да разгадае смисъла на съобщенията: „Втори етаж, втората врата откъм южния ъгъл. Съпруг и съпруга на около четиридесет и пет, извън форма. Без деца“.

Нокс искаше да го пусне пак, само и само отново да чуе гласа на Данър.

— И има бележка за всяко местоположение, така ли? — заинтересува се той.

— Очевидно.

— Ами добре... — Той си взе устройството и го прибра в джоба. Бележка за всяко място! Това можеше да означава, че разполагаха с пряк път почти до цялата информация, която се опитваха да намерят чрез счетоводните документи на Лу — точното местоположение на всеки един от получателите на подкупите.

Тя не продума повече и с нищо не показа, че въпросът я интересува — типично по китайски.

— Ето! — рече Ейми и го целуна изненадващо по устните. — Недей да се бършеш.

— Защо?

— Всички така или иначе вече ни видяха. Ако не искаш да ти задават въпроси за очевидното, просто не трий червилото.

Пробваше го. Това беше нейният начин негласно да го попита за какво беше всичко това, като същевременно запазваше достойнството си.

— И какви са очевидните въпроси? — попита той, поглеждайки прекрасните ѝ очи.

— Xing xing zhi huo ke yi liao yuan — отвърна тя на мандарински.

— Дори и една искра може да запали огън, който да изгори цялото поле.

— Shu dao hu sun san — изрече той друга стара поговорка, намеквайки за характера на взаимоотношенията им. — Когато дървото падне, и маймуните се сгромоляват.

— Аз не съм маймуна... Трябва да внимаваш, Джон. Никога не спираш да ме изненадваш и затова те харесвам.

— Не съм такъв, за какъвто ме мислиш — отговори Нокс. Знаеше, че в Китай всички wai guo ren бяха подозирани в шпионаж.

— Не се ли сещаш за какво говоря? — попита Ейми, притисна коляното му между бедрата си и ги стисна, оставяйки го да почувства топлината ѝ. — Може би сега ще загрееш? — прошепна в ухото му тя.

Целунаха се.

— Радвай се на счетоводителката си — пожела му тя и се отдалечи грациозно от него, давайки му възможност да види добре оформените ѝ задни части.

Още с връщането си в бара той усети десетките очи, които се вгледаха в него, включително и тези на Грейс.

Приближи се до масата ѝ и се обърна към Йонг:

— Ако се опитвате да прельстите дамата, с която дойдох, ще трябва да възразя. Като домакин на едно толкова хубаво парти с чудесни напитки, храна и гости, смятам, че надхвърляте по класа всеки от присъстващите мъже, а това е едно огромно предимство във ваша полза — каза той и се усмихна.

— Колкото по-стара е билката, толкова по-силна е подправката — отговори Йонг и добави, поглеждайки към Грейс: — Който плаща, той поръчва музиката.

— Само глупак не би се съгласил с подобна мъдрост — заключи тя.

— Тъкмо приключвахме. — Йонг се изправи, за да отмести стола на Грейс.

Тя се надигна и му благодари.

Катрин Ву се появи, сякаш изникнала от нищото, и Нокс отбеляза колко добре е обучена, без да изпуска от крайчета на погледа си бодигарда на Йонг. Чудеше се дали и той бе преминал през специално обучение и дали не познаваше едни определени монголци...

— Вярвам, че ще се забавлявате добре — обърна се Йонг към Грейс.

— Остатъкът от вечерта ще бледнее в сравнение с няколкото минути, прекарани с вас — възпитано отвърна тя.

Йонг се поклони съвсем леко за довиждане; същото направи и асистентката му и двамата се отправиха към бара.

— Стига ли ти толкова от това парти? — попита Нокс.

— Можеш да си тръгнеш, когато пожелаеш.

— Ако исках разрешение, щях да те попитам...

Тя му подаде салфетка и посочи собствената си брадичка. Нокс избърса червилото на Ейми.

— Беше част от прикритието ми — възрази той.

— Няма нужда да ми се обясняваш — саркастично отбеляза Грейс. — Аз мисля да поостана още малко, за да пробвам още веднъж да видя домакина ни насаме. Тревожа се за Еди. Не се съмнявам, че човек като този може да стои зад всичко това.

„Типично по китайски — помисли си той. — Нищо конкретно.“

— Той предложи ли ти да преговаря за откупа? — попита Нокс.

— Тръгни си, когато искаш. Може би преди това няма да е зле да разиграем малка сцена и след това да ме зарежеш сама. Понякога мъжете са крайно предвидими... — предложи Грейс.

— Може да ми зашлевиш шамар — досети се Нокс.

— С удоволствие — прошепна тя.

— Срещата ни си остава за шест сутринта — припомни ѝ шепнешком той.

— Не забравям толкова бързо — отвърна тя, а погледът ѝ се задържа малко по-дълго върху петънцето от червило, което все още си личеше в края на устните му.

— На ъгъла на „Хуахай“ и „Маоминг“ — каза Нокс, — близо до входа за метростанцията.

Тя му залепи звучен шамар, с което накара околните да се обърнат. Той се хвана за лицето и си тръгна, пробивайки си път през тълпата.

Тази мацка имаше опасна дясна ръка.

21:10 часа

Нокс постоянно вземаше мерки, за да не бъде проследен, затова се наложи да се отбие и в хотел „Джин Джанг“, където официално бе регистриран. Реши да се качи с асансьора до стаята като всеки нормален гост, а и така щеше да свари неподготвен евентуалния си преследвач.

Щом влезе вътре, погледът му веднага се спря на дебелия кафяв плик, който лежеше на леглото. Опипа го внимателно, преди да го отвори — вътре имаше нещо твърдо и малко по-малко от размера на книга.

В следващите няколко минути се зае да придава на стаята вид, сякаш някой постоянно живееше в нея, като не откъсваше очи от кафявия плик, затворен с телбод и пътно облечен с тиксо.

Най-накрая разкъса опаковката и извади съдържанието — беше преносим хард диск в сребриста алуминиева кутия. Два пъти провери плика, но нямаше никаква бележка или надпис.

„Козловски — помисли си Нокс, — няма кой друг да е.“ Преди да се обади на Дулич, за да му даде дневния си отчет и да попита дали

той нямаше нещо общо с хард диска, Нокс извади джипиеса и прослуша седемте гласови бележки, оставени от Данър. Записани на устройството, думите му бяха кратки, не издаваха никаква емоция и звучаха почти безлично, но Нокс ги пусна по няколко пъти, за да чуе отново гласа на приятеля си. Страдаше от носталгия — състояние, от което смяташе, че се е излекувал напълно след службата при военните, а последните му истински приятелства, за които вече почти беше забравил, бяха много отдавна, още от времето на службата му в Кувейт.

Трябваше да прослуша последния запис няколко пъти, за да разшифрова бележките на Данър.

Добавка към предишния маршрут: извънредна отбивка. Оставена тежка пътна чанта. Задънен край. Цивилният охранител си тръгва, оставяйки двама хуни като пазачи на входа.

Хуни... Дали това не бяха монголци? И то по маршрута за разплащане на Лу? И бяха включени по-късно в играта?

Нокс се замисли над това, докато слизаше с асансьора във фоайето. Използва електронната си карта, за да влезе в празния бизнес офис към хотела. Включи хард диска към един от компютрите и отвори директорията на паметта му. Опита се да търси по ключови думи „Лу“, „подкупи“, „плащания“, „поощрения“, „Бертолд“, но не попадна на нищо. Последните текстови документи, съставени на Word, бяха писма до жена му Пеги, а след като ги прочете, Нокс изпита само вина и гняв. Трябваше да се обади на Пеги, дължеше ѝ го. Но не сега. Намери най-скоро отваряните файлове на Excel, но и те не се оказаха много полезни: бяха сметки на разходите. Нямаше нищо, което да сочи към Лу. Може би Грейс можеше да намери някакви важни файлове, но на пръв поглед Нокс не вярваше сметките на Лу да се намират на хард диска на Данър.

Изключи устройството, излезе навън и си купи втори външен хард диск, след което накара тийнейджъра зад щанда в магазина да копира съдържанието на първия върху новия. Копирането на файловете отне четиридесет и пет минути, а Нокс оставил на момчето бакшиш, който се равняваше на седмичната му заплата. След това се върна в стаята си и реши да се обади.

— Давай — започна направо Дулич от другата страна на линията.

— Ти ли изпрати пакета, който намерих на леглото в хотела? — попита Нокс.

— Не. Какъв пакет?

Нокс му обясни с какво се беше занимавал през последния час. Дулич не знаеше нищо за никакъв хард диск, но определено искаше да се добере до него.

— Не мога да си представя Козловски да ми помага в това — зачуди се Нокс. — За него би било прекалено рисковано.

— Представи си, че и той иска Данър да се върне, може би дори повече от нас. Между другото тъкмо щях да ти звъня — имаме съвпадение в ДНК. Добра работа. Но подочух, че някакъв американец е изчезнал. Не забравяй, че Козловски се занимава точно с това. Ако успееш да измъкнеш Данър преди плащането на откупа, отвлечането никога няма да излезе наяве и така няма да се опетниничие служебно досие. Правителството ще се отърве на косъм, а Партията, Козловски и Консулството — също.

— Но аз нямам никакви съмнения, че той е успял да ме свърже с теб и „Ръдърфорд“. Защо просто да не го предам на вас?

— Това ще се запише някъде. Ти, от друга страна, току-що си намерил нещо на леглото си. Най-вероятно той е дал пари на някоя от камериерките или на пиколото, за да ти го оставят. Няма следи. Сега ти си в позиция да направиш нещо с информацията, която е вътре. И той го знае. И ако е попаднал на нещо, това придобива още по-голям смисъл, защото означава, че ръцете му са вързани. Ти ще се превърнеш в изкупителната жертва. Казваш, че той е направил връзката с нас. Знае кои сме и кои са основните участници в играта. Наясно е, че ние сме специалисти по случаи на отвлечания и освобождаване на заложници. И ако ти си на негово място, кой би искал да е на твоя страна?

— Предполагам, че си прав — отговори Нокс.

— Представи си и друго: лаптопът е бил кодиран. Сто процента е така. И твой приятел в Консулството е разбил кода, а това означава, че е достигнал до това, което търси. Може и да е изтрил някои файлове, преди да ти даде копие. Но кой знае? Въпрос на време е да разберем. Сигурно в този диск има нещо, което трябва да бъде прегледано и от други очи.

— Мога да го дам на Грейс — предложи Нокс. — Но при условие че имаме само още два дни; нямам намерение през цялото време да си тикам носа в някакъв монитор.

— Ясно.

— Датата все още ли е същата? — попита Нокс.

— Да.

— И какво още? — заинтересува се Нокс, усещайки, че в гласа на Дулич увисна нещо неизказано. — Сержант?

— Пристигна друг пръст.

Телефонната линия изпуква.

— Чий? — попита Нокс, въпреки че вече подозираше какъв ще е отговорът.

— Погледни го откъм добрата страна — каза Дулич. — Знаем, че най-късно до вчера Дани е бил жив и се е намирал в рамките на града.

Единственото обяснение за това беше, че пръстът бе запазил известна топлина. Нокс преглътна мъчително.

— Кой пръст?

Последва тишина.

— Кой пръст? — повтори Нокс.

— Средният на дясната ръка.

— О, по дяволите! — Похитителите бяха изпратили специално послание. Нокс се напрегна. Този път нямаше нужда от ДНК проба. Опита се да си поеме дъх. — Ще ги убия! — изсъска през зъби той.

— С теб съм — отвърна Дулич.

— А Пеги?

— Няма нужда да я тревожим с подробности.

— Тя има право да знае, че е още жив — опита се да възрази Нокс.

— Така ще бъде. Ние ще се заемем с това — отвърна Дулич.

— Има ли някакви преговори за сумата? — попита Нокс.

Откупите винаги намалявали към края на дадения срок за плащането.

— Маргарт се справи много добре с това. В момента паднаха на четвърт милион щатски долара.

— Двеста и петдесет хиляди? И това за двама заложници, единият от които американец? Будалкаш ли се с мен? — попита Нокс.

— Съставихме си плана така, сякаш срещу нас стоят аматьори — отговори Дулич. — „Бертолд“ беше готов да плати максимум десет милиона.

Нокс му разказа за доставчика на „Шерпа“, който знаеше точния адрес. По такъв начин това подкрепяше теорията, че си имаха работа с аматьори.

— Играта се променя — заяви Дулич. — Ако не са „Триад“, отвличането може да е от колеги или конкуренти, но според това, с което сме се сблъсквали до момента, моделът им на поведение по-скоро предполага да е някой от получателите на подкупите. Трябва да идентифицираме кои са тези хора. И да ми донесеш счетоводните записи на Лу.

За Нокс монголците не приличаха на аматьори. По-вероятно беше да са хората на Йонг Ченг.

— За твоя информация, проследихме разговора на инспектор Шен с Маргарт за американския филмов екип.

Нокс не каза нищо, а умът му все още беше зает с человека от „Шерпа“ и с отрязания пръст на Данър.

— Потвърдено е, че един от членовете на филмовия екип липсва — продължи Дулич. — Имаме информация от главната камериерка в хотел „Мариот“. Оператор е, но нито той, нито камерата му са се мяркали в хотелската стая през последните десет дни.

— И това по какъв начин ни засяга? — попита Нокс.

— Виж, те снимат филм за „Бертолд Груп“, нали? За строителството на небостъргача. Сега китайците се занимават само с това, което ще рече, че и ние се интересуваме. Става въпрос за изчезнал човек, а и на нас ни липсват няколко, нали?

— Също ли е бил отвлечен?

— Кой знае...

— Да не би да са изпратили отрязана ръка вместо пръст?

— Никой нищо не е пращал. Ръката е била извадена случайно от Яндзъ.

— Операторът мъртъв ли е?

— Откъде да знаем? Системата за сигурност в хотела може да проследи кога е била използвана картата за влизане в стаята, а през последните десет дни там са били само камериерките. Струва ми се, че е възможно да е мъртъв.

— Питам отново: нас какво ни интересува това? — настоя Нокс.

— Ти си много коравосърдечно копеле. Човекът е изчезнал... — И това му го напомни най-коравосърдечното копеле, което Нокс познаваше. — Инспектор Шен е посетил Маргарт няколко дни след похищението на служителя на „Бертолд“ и определено разследва различен случай на отвлечане. Толкова типично за Китай, нали? Защо да се подхожда към проблема направо, когато може да го човъркаш по заобиколен път? Опитва се да намекне на Маргарт, че могат взаимно да си бъдат полезни — едното разследване може да помогне на другото.

— Или по-скоро го заплашва самият той да не разследва нищо. Това означава, че знае за мен.

— Сигурно е намеквал за теб — съгласи се Дулич. — А това е още една причина, поради която си струва да го обсъдим, не мислиш ли?

— Знаеш ли дали Китайската народна въоръжена полиция и инспекторът в частност биха наели монголци за биячи? — заинтересува се Нокс.

— Ще ти кажа какво знам: от Министерството на държавната сигурност биха наели и проклетия варварин Атила, ако това би отговорило на целите им. Защо?

— Елиминирах двама — обясни Нокс. — Приличаха на монголци, но имаха валидни китайски лични карти. Тези са накацали из целия случай като мухи. Били са замесени и в схемата с поощренията.

— А ти откъде знаеш за това?

— Открих джипиеса на Дани. Оставил си е гласови бележки за всяко от местата, където Лу е давал подкупите.

Дулич подсвирна от изненада.

— Най-новото около плащанията на Лу може би са въпросните монголци — продължи Нокс.

Дочу как Дулич дълбоко си пое дъх от другия край на линията. Коментарът явно бе успял да отприщи адреналина му.

— Мога да помоля Праймър да попита Маргарт дали знае нещо за монголци или изнудване, което е предшествало отвлечанията, но си мисля, че ако имаше такова нещо, той сам щеше да ни каже. Все пак ние работим за него... — отговори Дулич.

— Монголците са смазали от бой доставчика, който е оставил искането за откуп — уточни Нокс.

— Явно се справяш доста бързо.

— Изглежда, всичките им усилия са насочени към това да намерят Лу. Някак си не ги виждам те да стоят зад всичко това. Повероятно са изостанали, както и ние.

— Ако са помощници на китайците, прецакан си. Тези момчета без колебания биха те замъкнали някъде, за да ти теглят един куршум между очите.

— Благодаря ти, че ми го каза — подразни се Нокс.

— Ще ми се да направиш още едно копие на хард диска на Дани — каза Дулич. — Моите момчета от техническия отдел тук ще трябва да го погледнат.

— Може би джипиесът на Дани и оставените гласови бележки ще заместят липсващите счетоводни документи на Лу — предположи Нокс.

— Разполагаш ли с имена, със суми? — попита Дулич.

Нокс не отговори.

— Съсредоточи се, Нокс. Счетоводните записи са основното нещо.

— Мислех, че главното е да се доберем до тях, докато са живи.

— Просто те посъветвах — добави Дулич.

— А на мен не ми харесва — отвърна Нокс. „Бертолд Груп“ явно се притесняваше повече за това дали ще успее да прикрие нещата, отколкото да измъкне заложниците живи. — Да не би от мен да се очаква да чета между редовете, Сержант?

— Няма никакъв подтекст. Приоритетът тук е човешкият живот — обясни Дулич. — Нещата не са се променили.

— А ако се променят, да знаеш, че напускам. Все пак съм сам в тази каша — подчертва Нокс.

— Не възразявам.

— Не бих искал да ти пращам хард диска по пощата. Не е добра идея да ти го пращам и по електронен път.

— Ще внедрим куриер — предложи Дулич.

— Мислех си, че не можеш да внедряваш хора тук.

Отговорът не дойде веднага, но след кратко колебание Дулич отвърна:

— Дискът ни трябва днес, Нокс. Трябва да внесем долларите за откупа в страната. Маргарт не разполага с толкова много валута в брой. Ти ще се погрижиш за твоите неща, аз ще поема нашите.

— Ако ще предавам диска на някого, по-добре да е човек, когото съм виждал. Прати ми поне снимка — настоящ Нокс.

— Недей да ми се правиш на Пиърс Броснан.

— Даниъл Крейг^[1]. Не си в час — отговори Нокс.

— Майната ти! — засмя се Дулич и прекъсна връзката.

Нокс подкара скутера по булевард „Чангъл Лу“ и взе всички необходими мерки, за да не бъде проследен. Двадесет минути по-късно вече се намираше на мястото, до което при нормални обстоятелства би стигнал само за пет...

Притвори задната врата на къщата за гости и чу отвътре гласове, музика и тракане на чаши и чинии. Реши да си вземе бира и да се качи направо в стаята си. Щеше да се преоблече и да обиколи със скутера по отбелязания в джипиеса маршрут, за да разузнае обстановката преди обхода, който двамата с Грейс щяха да направят след няколко часа.

Мина през миниатюрната столова, която служеше и като барче, и вниманието му бе привлечено от копринена блуза с паднало рамо. Ейми Сю пиеше коктейл „Кир“^[2], седнала с гръб към него. Той се приближи и спря зад нея.

— Присъедини се — покани го тя и посочи високия стол до себе си. Погледите им се срещнаха в отражението на огледалото зад бара.

Нокс седна и си поръча бира.

— Разменихте си някакви реплики със счетоводителката — отбеляза тя на мандарински.

— Просто леко недоразумение — отговори той също на мандарински. Значи малката им сценка бе успяла да заблуди дори Ейми.

— Тревожа се за теб, Джон Нокс; за това, че душиш наоколо — изрече тя на английски.

— Кой казва, че душа?

— Ако имаш някакви проблеми с парите, просто трябваше да ми споделиш — продължи тя.

— Нямам проблеми...

— Ако ти е трябала отсрочка или кредит, защо не ми се обади като на приятел?

— Да не би да пропускам нещо? — попита, изненадан, той. — За какво ми е притрябала отсрочка или кредит?

— И аз се питам същото.

Китайците никога не отправяха директен въпрос или молба. Разговорът с тях винаги кръжеше около проблема, преди да се стигне до същината на въпроса, а често се използваха посредници, така че и двете страни да запазят достойнството си.

— Това да не би да има нещо общо с плащанията ми към теб? — досети се Нокс.

— Да, разбира се. Нали знаеш, че не вземам лихва на приятели, независимо какво ми струва забавянето им — отвърна тя.

— Лихва? За какво ти дължа лихва? — попита Нокс директно, като американец.

— Говорил ли си скоро с брат си? — попита тя.

„Какво общо пък има Томи! Недей да го намесваш!“ — помисли си той.

— За какво? — попита Нокс.

— Джон — започна тя, — последното ти плащане не е получено. Не бих начислила лихва на толкова ценен мой клиент.

— Последното ми плащане ли? — не разбра той.

— Ако ти трябва повече време, можем да се разберем — предложи Ейми.

— Но това беше преди месеци.

— Два месеца и шестнадесет дни, ако сме точни.

— Не си ли получила банковия превод? Трябваше да ми съобщиш — каза той.

— Казвам ти го сега. Не съм получавала никакъв банков превод, не са пристигнали никакви пари.

— Наредихме плащането, Ейми. Трябва да има банков превод към твоята сметка в Хонконг, както винаги. Брат ми... — започна Нокс. Счетоводителката им Евелин никога не допускаше подобни грешки. Възможно беше Томи да е сгрешил, като се има предвид състоянието му, но все пак беше малко вероятно. — Веднага ще проверя — обеща той.

— Ти си добър клиент, Джон Нокс, привилегирован... — отвърна Ейми.

Тя смяташе всеки от клиентите си за „най-добрия“, но към него имаше по-специално отношение, което и двамата предпочитаха да не изтъкват на преден план, но все пак то съществуваше.

— Не е проблем, че си пропуснал плащането, но когато не го спомена тази вечер, се замислих... — започна Ейми. — Не е в твой стил. Не е в стила на най-ценния ми клиент.

— Платихме — повтори Нокс.

— И банковият превод е бил редовен? — попита тя.

— Ще говоря с брат ми и със счетоводителката. Моля те, прости ми грешката, Ейми. Наистина много се срамувам... — Нокс знаеше, че извиненията бяха съществена част от бизнес взаимоотношенията с китайците.

— Има начин да ми се реваншираш — с престорена свенливост отвърна тя. — Обърни ми малко внимание.

— Не страдаш от липса на внимание от моя страна — усмихна се той.

Нокс написа с главни букви на една салфетка името на стаята си — „Гранд Китай“, и я пъхна под чашата ѝ. Ейми го целуна и се измъкна от бара, внимавайки да не събуди подозрение в града, в който клюките се разпространяваха със светковична скорост.

След като напусна къщата за гости през предния вход, Ейми мина през вратата откъм задната уличка и се качи направо в стаята на Нокс. Влезе при него, без да каже нищо, и двамата се вплетоха в гореща, потна и атлетична авантюра, чиято кулминация настъпи, когато краката ѝ се обвиха около кръста му, а погледите им се срещнаха. Ритъмът на възбудените им тела ги доведе до общ екстаз.

— Понякога ми се иска все още да пушех — каза тя, отпускайки се уморено по гръб.

— О, ти и сега пушиш — пошегува се Нокс, а тя го удари по рамото.

Той се изправи на лакът, за да ѝ се полюбува. Видя как кръвта ѝ пулсира в чувствената вдълбнатина на шията ѝ.

— Ако едно тяло можеше да се опише с думи — прошепна той, — твоето би било истинска поезия.

— Сребърен език, но ледено сърце — отвърна тя и се усмихна още по-широко.

Той взе ръката ѝ и я постави на гърдите си.

— Студено ли ти се струва?

Все още усмихната, тя поклати глава и се загледа в мудното движение на вентилатора над главите им.

— Това е само израз — каза тя, а след кратко колебание добави:

— Тревожа се за теб.

Той включи телевизора и усили звука. Вярваше, че Фей не би сложила подслушватели в стаята му, но предпочиташе да вземе предпазни мерки.

— Няма нужда да се тревожиш — прошепна ѝ той.

Айфонът му иззвънтя. Нокс се пресегна да го вземе и първоначално реши да не отговаря, но не можа да се сдържи.

— Ти за какъв се мислиш? — изненада го гласът на Грейс от другия край на линията и го накара да отмести телефона далеч от ухото си. Стана от леглото и се престори на учуден. — Знаеш ли какъв си — крадец! — продължи да креши Грейс. — Лъжец! Измамник! А най-лошото е, че се доказва като човек, на когото не може да се вярва.

— Чуй ме за момент — помоли Нокс.

— Джипиесът е ключът към успеха ни. Ние сме партньори и въпреки това ти си позволяваш да крадеш от мен! Да крадеш! — не спираше Грейс. — Само бавиш общите ни усилия. Знаеш ли как се притесних, когато не можах да го намеря? Как смееш да се отнасяш към мен с такова неуважение?

— Ако само ме изслуша... — опита се да се вмести между тирадата ѝ Нокс.

Линията прекъсна.

— В какво си се забъркал? — попита Ейми.

— Работа с един недоволен клиент — отговори той.

— Виждаш ли? И ти си имаш проблеми с клиенти.

— Така е. — Нокс познаваше Ейми от достатъчно много време, за да ѝ се довери, въпреки че за него доверието бе по-скоро само идея, отколкото реалност. Двамата с нея бяха заобиколили достатъчно международни търговски норми, за да има нужда да се надълъгват.

Нокс нежно стисна със зъби ухото ѝ и тя се засмя.

— Оох, харесва ми... — прошепна Ейми.

Телевизорът продължи да бърбори, прикривайки звуците, които вече не намекваха за конспирации и конфликт на интереси, а бяха само израз на нежни докосвания, въздишки и забързани движения, на прошепнати молби и женски стонове, заглушени във възглавницата, и мъжко учестено дишане... Телата им се сливаха в едно под шума от уличния трафик. Споделеният им смях говореше, че те знаят, че никой от двамата не заслужава нещо толкова хубаво.

Когато тя си отиде, Нокс се обади долу и поръча еспресо. Взе си душ, облече се и провери дали ножът, който носеше, е на мястото си. Опипа с пръст острието му и го прибра обратно.

Последва обаждането, което не му се искаше да направи. Използва айфона, като реши, че Дулич може да плати и за това — знаеше, че така няма да го подслушват.

Томи отговори на третото позвъняване, а гласът му от Детройт звучеше тъй ясно, сякаш брат му се намираше в съседната стая.

— Здрави, братле! — поздрави Нокс.

— Джони! — зарадва се Томи.

Брат му беше единственият човек, на когото бе позволено да го нарича така. Гласът му прозвуча толкова радостно, сякаш камион със сладолед току-що бе спрял пред къщата им.

С правилните лекарства, специализирано наблюдение и спазване на стриктен учебен режим Томи се справяше доста добре. Можеше успешно да поеме отговорностите на съвместната им работа. Брат му истински се наслаждаваше на видеоигри и до голяма степен се беше научил да ползва градския транспорт съвсем самостоятелно. Живееше сносен живот. За щастие, не му хрумваше да търси несъществуващи чудовища, скрити зад завесите, а Нокс се стараеше да е близо до него колкото може повече.

Пропуснатото плащане към Ейми бе сигнална лампичка. Нокс не искаше да влиза в онлайн сметките им от Китай, не би желал да дава на китайските интернет следователи да душат наоколо.

— Как е? — попита Нокс.

— Всичко е наред — каза Томи.

— Върви ли бизнесът?

— Не може да е по-добре.

— Тук има малък проблем — рече Нокс.

— Къде?

— В Шанхай. Ейми не си е получила банковото плащане.

Последва тишина.

— Перлената дама — напомни му Нокс.

— Но това беше преди месеци — обади се Томи.

— Да, именно. — Нокс се впечатли от факта, че брат му си спомняше.

— Нямаше ли да знаем, ако трансферът не е минал? — попита Томи, който все още се бореше с концепцията за прехвърляне на реални пари по интернет.

— Да, трябваше да знаем — отвърна Нокс.

— Искаш да кажеш, че аз трябваше да знам — натърти брат му.

— Не съм споменал такова нещо.

— Но това си мислиш.

— Недей да приказваш така, Томи, не си мисля това — отговори Нокс.

— Смяташ, че аз съм прецакал нещата — настоящ брат му.

— Ако ти си ги прецакал, щях да ти кажа, че си виновен. Кога е имало случай да не ти говоря направо?

— Тогава за какво се обаждаш?

— Защото дължим много пари на важен доставчик и искам да изясним нещата. Това е всичко. Недей да преувеличаваш — спокойно каза Нокс.

— Ще трябва да проверя какво е записано при Ев — отговори брат му, споменавайки счетоводителката им Евелин Ритер.

— Да, точно така. Оттам трябва да започнем. Вземи данните за банковия трансфер и виж дали има някаква причина да не е минал... Ще го изпратим отново — каза Нокс. — Записваш ли си?

— Не съм глупав, естествено, че си записвам — отговори брат му.

— Провери и останалите плащания. Ев може да ти помогне. Не проумявам как е възможно да е пропусната това, но все пак и посторани неща са се случвали. Обзалагам се, че проблемът е от тази страна, нали ги знаеш какви са китайските банки.

Томи беше по ученически влюбен в симпатичната им счетоводителка и на Нокс не му харесваше особено как се развиваха взаимоотношенията им. Не можеше да реши дали просто ревнува заради това, че Ев бе привлякла вниманието на Томи, или по-скоро се

чудеше защо привлекателна и умна жена като нея би обърнала внимание на момче с ограничени социални умения като него. Беше факт обаче, че Ев беше доста време с брат му и двамата си прекарваха наистина добре, което за Нокс бе благословия, която не би разрушил с лека ръка.

— Как вървят нещата иначе? — поинтересува се Нокс.

— „Тигрите“ са много зле.

— Е, това вече е новина — засмя се брат му.

— А ти как си? — попита Томи.

— Оглеждам се за внос на стари мотоциклети — отвърна Нокс, който бе живял с лъжата достатъчно дълго, така че да я възприеме почти за истина.

— Сериозно ли?

— Тук имат някои истински съкровища. От години копират беемве и руските дизайнни и са ги направили по-хубави от оригиналните. Можем да ги вземем много евтино, да ги приведем към стандартите и след това да ги продадем по за пет-десет хиляди всеки.

— Мислех, че не ми е позволено да се качвам на мотоциклет — отговори Томи, а гласът му прозвуча по детски разочаровано.

— Някои от тях са мотоциклети с кош. Може и да направим изключение — обеща Нокс.

— Изключение ли? — намръщи се Томи, ясен сигнал, че се уморява.

Телефонните разговори го изморяваха повече, отколкото личното общуване. Лекарите му не можеха да обяснят и половината от това, което ставаше в съзнанието му... Или това, което не ставаше.

— Ще затворя — каза Нокс.

— Обажданията са скъпи — съгласи се брат му.

— Пиши ми имейл за това, което разбереш от Ев.

— Ще ти пиша — обеща Томи.

— Ти си добро момче, Томи.

— Липсваш ми, Джони.

Брат му затвори. Нокс задържа телефона до ухото си малко по-дълго от необходимото, а сърцето му биеше до пръсване. Излезе от стаята, спомняйки си предупреждението на Фей за новия нощен пазач, и се показва навън, затваряйки внимателно задната врата след себе си.

— Забавлява ли се? — посрещна го гласът на Грейс някъде зад гърба му.

— Нали това е идеята — отвърна той, без да се изненада от присъствието ѝ.

Обърна се и пристъпи извън сянката на сградата. Не се шокира толкова от присъствието ѝ тук, отколкото от факта, че не я беше забелязал по-рано.

— Хубава е по някакъв доста перверзен начин — рече Грейс.

— Не знаех, че ти пука — отбеляза Нокс.

— Да не би да излизаш по маршрута? — попита тя, виждайки, че беше взел каската за мотора.

— Да.

— Без мен ли?

— Такъв беше планът — призна си Нокс.

Грейс скръсти ръце в защитна поза и не пожела да го погледне.

— Не се бяхме разбрали така — ядоса се тя. — Защо го направи?

— Такъв съм си. Така си върша работата. Нарича се „напредване в случая“ — отбеляза Нокс.

— Недей да се отнасяш пренебрежително с мен, Джон Нокс.

— Наистина смятах просто да обходя маршрутите, за да се уверя, че са безопасни. Да видя какви са възможните точки за изход. Не ми се искаше да те натреса в евентуална засада... Приятелят ми... Такава беше неговата работа. Това правеше и той за мен. Смятам да сторя същото.

— За мен ли? — саркастично отбеляза тя.

— Точно така...

Нокс ѝ разказа за хард диска на Данър. Призна ѝ, че се нуждае тя да погледне съдържанието му. Каза ѝ още, че търпението му вече се е изчерпало.

— Съгласна съм — кимна тя.

— Щях да дойда на уреченото място точно в шест — увери я той. — Независимо дали вярваш, или не, щях да бъда там. А колкото до тази жена... — добави Нокс след кратко колебание.

— Не! — прекъсна го Грейс. — Ще го направим тази нощ. Сега, когато тези престъпници са все още по домовете си...

— Първо ще обходим целия маршрут. Няма да се доближаваме до никого от тях преди зазоряване. Някои от тези хора, всъщност

всичките, познават тези квартали отлично и могат да се движат в тъмнината доста по-добре от нас. Трябва ни търпение и добра стратегия или изобщо не бива да се залавяме с това — настоя Нокс и пое към скутера.

Грейс не помръдна. Стоеше там, напълно неподвижна и невидима в мрака.

— Моля те — каза Нокс.

В този момент два мотоциклета навлязоха в задната уличка и се отправиха към тях с бесен рев на форсирани двигатели. За секунди Нокс зърна съжалението в очите ѝ — неволно беше позволила да я проследят.

И двата мотоциклета се насочиха към Нокс, а ездачите им ловко скочиха от тях и ги оставиха да се носят с пълна сила към него, подобно на огромни топки за боулинг, устремени към кеглите. Нокс прецени отскока си добре, въпреки че при падането се закачи леко в едното от страничните огледала. Строполи се на асфалта и миг преди да се съвземе, зърна тока на ботуш, засилил се право към лицето му.

Грейс го отблъсна настрани и ботушът го пропусна.

Вторият моторист се беше приземил на коляно, след като бе скочил от мотоциклета си. Нокс се превъртя на гръб към него, изправи се и го изрита в слабините. Мъжът инстинктивно се сви. Нокс заби коляно в лицето му и той изгуби съзнание.

Нападателят на Грейс все още страдаше. Първият ѝ ритник го беше изхвърлил върху близката стена и право в ръцете на Нокс. Моментното колебание от негова страна — по-скоро фактът, че не можеше да възприеме петдесеткилограмова жена като смъртоносна сила — го порази. Грейс го нападна с ритници, сякаш тялото му бе голяма боксова круша, и той изгуби съзнание.

— Този го познавам! — извика тя към Нокс, докато продължаваше да рита и да бълска мъжа пред себе си. Щом той се свлече на земята, Грейс побърза да пребърка джобовете му и извади портфейл. — Доста самоуверени глупаци — отбеляза тя.

— Как така го познаваш? Откъде? — удиви се Нокс.

— Беше на коктейла на Йонг Ченг.

Нокс се приближи, за да го огледа отблизо. Тя беше права: мъжът беше бодигардът, който така и не се отдалечи от домакина на партито.

— По дяволите! — впечатли се Нокс.

Той отиде до скутера си и го насочи към края на улицата. Миг по-късно Грейс грациозно преметна крак през седалката, обви ръце около кръста му и двамата потеглиха.

[1] Пиърс Броснан и Даниъл Крейг — актьори, известни с превъплъщенията си в ролята на Джеймс Бонд — агент 007, от известната филмова поредица. — Б.пр. ↑

[2] Френски коктейл, приготвян от ликьор от касис и бяло вино. — Б.пр. ↑

**СРЯДА, 29 СЕПТЕМВРИ
2 ДНИ ДО РАЗМЯНАТА**

12.

*06:20 часа
квартали Жабей и Пудон
Шанхай*

Направиха първия обход, само да огледат. Нокс управляващ скутера, а зад гърба му Грейс държеше джипиеса и му даваше напътствия. Гласовите бележки на Данър все още звучаха в главата на Нокс и той ги преразказа на Грейс. След това двамата убиха час време в парк Джинг, където посрещнаха изгрева.

— Искам да задържиш това. — Той ѝ подаде своето копие от хард диска на Данър. — Като застраховка. Освен това ще ни трябва лаптоп, трябва веднага да разгледаме съдържанието на този диск.

Грейс го изгледа, объркана.

— Колкото може по-скоро! — настоя той.

— Не е проблем. В Шанхай лаптопи се продават на всеки ъгъл и освен това са евтини.

Нокс се засмя и тя също се усмихна свенливо, прикривайки устните си с ръка. Прииска му се да ѝ каже да не крие усмивката си, но не се реши.

— Обичаш ли я? — изненадващо го попита тя.

Нокс се замисли, преди да отговори, и внимателно подбра думите си:

— Запозната ли си с физиката на елементарните частици? При сблъсъка на протон или неutron след ускорението им се отделя енергия, която се разбива на по-малки частици, които след това биват улавяни. Ето така възприемам и аз любовта. Изпитвал съм енергията, която се освобождава при раздялата, и все още чакам улавянето... — обясни той и след малко добави: — Но у дома... не е каквото си мислиш.

— Не знаеш какво си мисля — усмихна се тя.

— Ние нямаме контрол над тези неща — отвърна той. — Разбиращ ли? Те вземат надмощие над нас.

— Разбирам те много добре.

— Какво има контрол над теб? — попита той.

Грейс не отговори.

— Предполагам, че е връзката със семейството на Едуард Лу — стреля напосоки Нокс, засягайки темата право в целта.

Грейс го изгледа изпитателно.

— По-големият брат на Едуард се казва Джиан Лу — продължи тя, а Нокс замълча, изчаквайки я да довърши. — Ние... Ами аз съм отговорна за назначението на Едуард Лу в „Бертолд“ — призна тя накрая.

— Чувстваш се отговорна. Разважи ми за Джиан Лу — помоли я Нокс, но настоящият му тон я накара да замълчи.

— Не мисля, че искам да го правя — отвърна тя.

— Романтична връзка, така ли? — досети се Нокс. Тя не отрече.

— Минала или настояща? — продължи да разпитва той, но отговор не последва. — Или пък и двете... — заключи накрая той. — Значи и това е част от причините да се замесиш в това.

— Има определени семейни задължения... — започна Грейс.

— Всичко е за пред хората — прекъсна я Нокс.

— Какво ли разбираш точно ти от тези работи... — ядоса се тя.

— Брат ми, споменах ти за него. Възприятията и действителността са две много различни неща. Може би знам много повече, отколкото предполагаш.

— Съмнявам се...

— Надяваш се на втори шанс — предположи Нокс. — Ако спасиш по-малкия брат, може би ще спасиш и романтичните чувства.

Грейс го изгледа унищожително, но все пак не отрече думите му. Не след дълго небето изсветля съвсем и двамата отново се метнаха на скутера. Сутрешният уличен трафик беше спокоен, въпреки че първите магазини и закусвални вече отваряха врати. Ароматът на дървени въглища и печено свинско изпълни въздуха.

Маршрутите, по които се движеха, ставаха все по-познати. Нокс намали, щом приближиха до първото отбелязано в джипиеса място. Гласът на Данър му подсказа, че тук беше бездетната двойка четиридесетгодишни китайци. Нокс намали и спря край тротоара.

Грейс скочи пъргаво почти в движение и побърза да му хвърли каската си.

— Ти стой тук! — каза тя на мандарински заради хората, които преминаваха по тротоара в този момент.

На Нокс не му се щеше да разиграва сцени. Знаеше, че всеки wai guo ren, всеки с американски акцент, независимо колко добре говореше езика, щеше да изпъква отдалеч. Но в същото време нямаше никакво намерение да стои безучастен и да остави Грейс сама.

Той също свали каската си, нахлупи бейзболна шапка ниско над очите си и побърза да настигне Грейс.

— Глупав ход! — отбеляза тя, без да се обръща.

— Това, за което си говорихме... — започна той отдалеч. — Това, което ти обясних...

Двамата заедно се качиха по тъмното стълбище до балкона на втория етаж и заобиколиха до втората врата зад ъгъла, откъм страната на улицата, където се падаше всъщност източната страна на жилищната сграда. Нокс опря гръб на стената, така че тялото му да не се вижда от вратата на апартамента.

Грейс почука и миг по-късно вратата се отвори леко.

— Wei? — посрещна я женски глас на мандарински. — Да?

— Нося доставката, която очаквате — каза Грейс.

Вратата се отвори по-широко и жената вътре извика:

— Laogong!^[1]

Последва шляпане на влачещи се по пода домашни чехли, което оповести пристигането и на съпруга.

Грейс отвори рязко вратата и Нокс светкавично пристъпи вътре, притискайки нищо неподозиращия мъж към стената. Грейс хлопна вратата зад себе си и запуши устата на жената, а Нокс заби един юмрук в лицето на съпруга и го свлече на пода, притискайки го с коляно. Стаята бе осъдно обзаведена, но много чиста; подът бе застлан с плохи, а в средата на стаята имаше само ниска масичка за кафе и няколко дървени табуретки.

Нокс заговори като вбесен и безпощаден шанхаец.

— Ще ти съдера задника и ще го дам на жена ти да си го запази като сувенир!

Пластмасова идентификационна карта, закачена на връв, падна на земята до Нокс. Грейс я беше откачила от една кука зад вратата и му я беше подхвърлила.

— Инспектор по стоманите — подсказа му тя.

— Човекът, който ви плащаше... — започна Нокс.

— Добре, не. Добре, не! — извика жертвата му, бясно тръскайки глава в опит да се освободи.

— Дошли сме за него.

— Ви *hao!* — извика мъжът, докато риташе и се извиваше в ръцете на Нокс. — Нищо не знам! — Лицето му бе почервяло, а очите му почти щяха да изскочат от орбитите си.

— Кажи ми сега или ще пикаеш кръв цяла седмица! — заплаши го Нокс и посегна към слабините му.

Лицето на мъжа се зачерви още повече.

— Приятелят ми ти е плащал! Не ме лъжи! — каза Нокс.

— Вземал съм пари, истина е. Всяка седмица вземах парите. Срещу това давах положителни оценки по докладите за качество. Дано Буда ми прости! Знам само, че плащането тази седмица не дойде. Нищо повече, кълна се!

— Достатъчно! — извика Грейс.

Нокс го пусна и я изгледа с предупредителен поглед, в който се четеше: „Само не се меси“.

— Ами тази седмица? — обърна се Нокс отново към мъжа. — Отново ли написа положителен доклад?

Инспекторът се намръщи и инстинктивно се сви, когато американецът вдигна ръка срещу него.

— Не мисля — продължи Нокс. Взе идентификационната карта и я прибра в джоба си. — Ако още веднъж си позволиш да вземеш дори един фен^[2] за подобна услуга, семейството ти ще плаща завинаги — изрече той, знаейки добре, че в Китай заплахата към бъдещите поколения бе възприемана най-на сериозно.

— Казах ти! — извика и жената. — Предупредих те, че от толкова алчност няма да излезе нищо добро!

И кой изричаше тези думи: жената имаше чисто нов хладилник и съдомиялна машина в кухнята. Дори чужденците, изпратени на работа в Шанхай, не разполагаха със собствени съдомиялни.

— Телефоните ти! — кратко нареди Нокс.

Мъжът го изгледа, объркан.

— Дайте си телефоните, и двамата!

Мъжът и жената му подадоха устройствата. Нокс извади SIM картите, хвърли останалото на пода и го размаза с крак. Хвана Грейс за

лакътя и двамата се оттеглиха, затваряйки вратата на апартамента след себе си.

— Върви спокойно! — нареди ѝ Нокс, въпреки че Грейс изглеждаше спокойна, а неговата дяснa ръка трепереше.

— Можеше да се справим с това по друг начин — обвинително го изгледа тя.

— Така ще бъде! — настоя Нокс. — Поне докато не бъдем сигурни, че човекът отсреща казва истината.

— Ами ако се познават? Ако този се обади нататък по веригата и предупреди останалите?

— Това е една от причините да им взема телефоните — напомни й той.

— Мислех си, че ги прибра, за да видиш на кого са се обаждали и кого познават — предположи Грейс.

Нокс не отговори. Жената срещу него беше умна, нямаше две мнения по въпроса.

— Но ако той все пак звънне по веригата, за да предупреди? — повтори провокативно тя.

— Какво очакваш да ти кажа?

Грейс не отговори. Двамата се качиха на скутера и потеглиха, а тя отново обви кръста му с ръце. Четеше насоките от джипиеса, докато Нокс си припомняше всичко, което Данър бе записал така, сякаш беше оставил съобщения лично до него.

Придвижваха се от един квартал в друг и с всяка следваща спирка усъвършенстваха уменията си за разпити. Грейс на два пъти беше принудена да се бие, отговаряйки на нападение с технически умения и сила. Двамата успяха да се справят с още трима от получателите на подкупите на Лу, довеждайки общия им брой до четири. Най-сетне се озоваха в един от скъпите квартали. Спряха пред модерна жилищна сграда с гледка към река Хуанпу.

Гласовите бележки на Данър отбелязваха етажа и апартамента и съдържаха коментари за охраната във фоайето. Нокс подаде на Грейс втора бейзболна шапка, с която да скрие лицето си от охранителните камери.

— В тези сгради не живеят чужденци — обясни тя. — Тук са настанени само лица от Партията и китайски бизнесмени, все важни клечки. Всеки в Шанхай знае този адрес.

— Инспектори по строителството ли? — предположи Нокс.

— Няма как да знаем със сигурност... Не и докато не намерим счетоводните документи на Еди. — Грейс му напомни, че не може да анализира нещо, което още не е виждала.

— В този квартал живеят всякакви успели хора — продължи тя.

— Вероятно има и инспектори, както и архитекти, инженери и представители на регионалните строителни камари — все шефове, от които зависи вземането на решение.

— Още е доста рано — отбеляза Нокс. — Имаме основания да вярваме, че повечето са по домовете си.

— Двама от тях живеят в една и съща жилищна сграда, в един от небостъргачите — напомни му тя.

— Да, на петия и на дванадесетия етаж.

— А щом се отбием при единия, много е вероятно — всъщност почти е сигурно — че няма да можем да проведем второто интервю в същата сграда — заяви Грейс.

„Интервю...“, помисли си Нокс.

С всяко следващо място на което спираха, той все повече потъваше в яростта си. Бе започнал да се наслаждава на наказанията, които прилагаше, и да трансформира яда си от отвлечането на Данър в юмручна сила. Дори очакваше всяка следваща спирка с нетърпение. Въобще не би помислил за проблемите, които можеха да си навлекат в тази сграда, ако Грейс не го беше предупредила.

— В това е въпросът — каза той. — Не може да избираме единия или другия. Тези с властта, както ти ги описваш, може би са точно хората, които търсим.

— Да — съгласи се Грейс. — Трябва да координираме действията си максимално добре.

— Да не би да предлагаш да се разделим? — предположи Нокс. Тя отдавна недоволстваше срещу похватите му на работа.

— Имаме ли друг избор? — запита го тя, а Нокс си представи как злорадства вътрешно.

— Винаги имаме избор.

— Тогава аз ще се заема с петия етаж. Така поне, ако ме изхвърлят през прозореца, няма да падна от много високо — пошегува се Грейс.

— Сега майтап ли ще си правим? — подразни се Нокс.

— Уча се — усмихна се тя, а той се разсмя с глас.

— Разбираш ли, че... — започна мъжът, ала Грейс сложи леко пръст на устните му.

— И то много повече, отколкото би могъл да ми повярваш... — каза тя и побърза да отдръпне пръстите си от лицето му.

Нямаше скрит смисъл в докосването ѝ, нищо не искаше да каже с него. Но въпреки това пръстите ѝ оставиха странен гъдел върху устните на Нокс. И за пръв път от коктейла насам го накараха да забележи женствеността ѝ, да усети нежната ѝ сила, която нарочно не го завладяваше...

— Има само два начина да проникнем вътре — каза той: — със сила или с хитрост.

— Остави това на мен — отвърна Грейс. — Двамата заедно ще се качим в апартамента на дванадесетия етаж, а оттам сама ще сляза на петия.

Преминаха покрай двамата портиери във фоайето. Грейс вървеше хванала Нокс под ръка, и се стараеше да изглежда ослепително секси. Успя да влезе в ролята си толкова бързо, че дори той се изненада, което бе и първоначалното ѝ намерение. Ръцете ѝ постоянно шареха по тялото му, докато кокетничеше и му говореше нещо на ухо. Издърпа ръката му около кръста си и я задържа там. Момчетата от охраната, облечени в евтини сиви костюми, не можеха да откъснат очи от нея и не биха си позволили да спрат такава жена, не и ако придружава *wai guo ren*.

Качиха се с асансьора до дванадесетия етаж, а Грейс не спираше да играе ролята си, тъй като знаеше, че охранителите ще се опитат да ги проследят по системата за видеонаблюдение. Тя правилно предположи, че най-вероятно домашната прислужница ще отвори вратата. Сетне, според казаното от Данър в гласовата му бележка, Грейс спомена на китайката за някакво момче, вметвайки, че може да запази семейството от публичен позор. Вратата се отвори.

Нокс се вмъкна вътре. Грейс го последва и затвори след себе си, докато партньорът ѝ притискаше с длан устата на нищо неподозиращата жена. Откачиха слушалката на телефона и го оставиха отворен, така че линията да е заета, а и никой отвътре да не може да се обади. Коленете на камериерката омекнаха и тя изнемощяло се свлече

на пода. Нокс я оставил да лежи и забърза по коридора. Грейс прилекна до нея, за да я завърже.

В първата спалня той видя спящ тийнейджър, който дори не помръдна. „Единствено дете, момче“, припомни си Нокс думите на Данър. Зад следващата врата беше празна стая за гости и накрая следваща спалнята на родителите.

Отиде до леглото, но някой изскочи зад него и го нападна в гръб. Глупава грешка! Беше допуснал да се вдигне прекалено много шум с камериерката. Беше мъж, въоръжен с нож, който очевидно знаеше как да използва. Нокс се обърна, но закъсня и ножът проблесна пред очите му. Успя да го парира при втория удар. Нападателят беше дебел китаец в карирана пижама, а потта по лицето му лъщеше под зеленикавата светлина на ношните лампи в стаята.

Нокс успя да избие ножа от ръката му и го изрита надалеч. Мъжът го изрита в бъбреците и Нокс се преви надве, изненадан колко много боли.

Съвзе се дотолкова, че да парира още един ритник, след което се изправи рязко и заби коляно в слабините на нападателя, довършвайки го с юмрук в гърдите. Мъжът се свлече на пода. Жена му се разпища и изскочи от леглото, прикрила тялото си с чаршафа. Спъна се в единния му край, част от голотата ѝ се разкри, а в опита си да се прикрие отново, се спъна повторно и падна.

Нокс се зае да налага мъжа ѝ, изливайки цялата ярост в юмруците си.

— Вземал си пари за проекта на „Ксуан Тауър“?! — извика Нокс на мандарински. — Ще го отречеш ли? — изсъска той и стисна мъжа за гърлото.

— Ти си боклук! — изхърка мъжът в отговор.

Нокс стисна още по-силно.

Жената все още се опитваше да се прикрие с чаршафа, но не успяваше. Хлипайки, тя се завлачи по задник към стената и се сви там.

— Сега ще те питам за този, който ви е носил парите... — започна Нокс.

— Майната ти!

Нокс го замъкна към широките френски прозорци.

— Всички хора падат от високо с една и съща скорост — каза той преднамерено бавно и добави: — Както сам ще разбереш.

— Съпруже! — извика жена му.

Нокс чу движението на Грейс, преди да я види. Миг по-късно тя вече се беше надвесила над хлипащата жена.

— Дръж си езика зад зъбите или ще ти го откъсна! — заплаши я тя, след което прекоси стаята и отвори прозореца вместо Нокс.

Жертвата в ръцете на Нокс осъзна численото им превъзходство; видя, че прозорците се отварят и извика:

— Wei! Да! Вярно е. Всичко е вярно.

Нокс клекна до него и го разпита, докато Грейс се върна при съпругата му, за да я завърже и да ѝ запуши устата. Миг по-късно тя вече излизаше от апартамента.

Мъжът си призна за получаваните подкупи в замяна на „спокойствие на строителната площадка“, но твърдеше, че не знае нищо за изчезването на Лу и за настоящото му местонахождение. Нокс го предупреди, че ако ги издаде на полицията или дори на охраната в сградата, това ще доведе до мигновено изтичане на новината за подкупите в публичното пространство.

Както се бяха разбрали предварително, Нокс не отиде на петия етаж при Грейс, а тя не се качи повече на дванадесетия. Вместо това той слезе през аварийното стълбище и се върна да я чака при скутера. Тя се появи след по-малко от пет минути, а лицето ѝ лъщеше от пот.

— Има ли нещо? — попита Нокс.

— Нищо... — отвърна тя.

— Остана още един.

— Но е късно.

— Или по-скоро рано — отвърна той. — Да, така е, но си струва да опитаме. Ти какво ще кажеш?

— Да, добре — съгласи се тя, изненадана, че я бе попитал за такова нещо.

Последната им спирка бе на място, което се споменаваше в една съвсем лаконична бележка на Данър: „Скорошна добавка към маршрута. Много тясна алея. Приземен етаж, втора или трета врата. Задънена улица“. Не обясняваше нищо за лицето, нямаше и точен адрес или апартамент. Още по-притеснителен беше фактът, че Данър го беше определил като „задънена улица“ — тясна като фуния и с ограничен достъп, което би направило уязвим всеки, влязъл вътре.

— Това не е на добре — каза Нокс, докато бяха спрели на светофар по маршрута, показван им от джипиеса. — Нямаме достатъчно информация. На Данър също му се е сторило подозрително.

— Това е една от последните спирки на Еди — отвърна Грейс, напомняйки му за гласовата бележка. — Ако разполагахме с точна дата, това може много да ни помогне със счетоводните документи на „Бертолд“.

— Ако въобще успея да ти намеря документите — отбеляза Нокс.

— Ще ги намерим.

Исламският квартал беше малък, но много гъсто населен. Навсякъде се мяркаха шарени дрехи и улиците миришеха на храна.

Нокс отново огледа входа на тясната алея встрани от улица „Пинг Уанг Джи“ и впечатлението на Данър се потвърди и у него — това наистина беше задънена улица.

— Остави ме да мина оттук сама — предложи Грейс.

— Не — отказа категорично той.

— Обещавам да не се спирам никъде и да не задавам въпроси. Само ще премина — настоя тя и му подаде джипиеса, на който се виждаше тясната алея, представляваща пряка, свързваща две по-големи улици на виртуалната карта. — Един *wai guo gen* не може да го направи, Нокс.

В същия момент Нокс забеляза някакъв мъж, който ги гледаше безизразно и се приближаваше по алеята право към тях. „Частен охранител“, спомни си веднага думите на Данър. Алеята беше охранявана от специален партиен служител, нает да съблюдава реда и спокойствието в квартала. Не беше полицай, но явно се учеше за такъв — изглеждаше точно като човек, който кипи от желание да се докаже в работата си. Нокс разбра, че Грейс е права.

— Отивай — съгласи се той. — Ще се срещнем от другата страна, но да знаеш, че ако не те видя до пет минути, ще вляза да те търся.

— Моля те, всичко ще бъде наред — увери го тя.

Слезе грациозно от скутера, подаде му каската си и джипиеса и забърза пеша през натовареното движение. Забеляза как охранителят в алеята се обърна и я последва, ала тя продължи нататък с бърза крачка,

но без да тича. Не трябаше да изглежда подозително. Чу как някъде зад гърба ѝ скутерът на Нокс потегли.

Алеята беше толкова тясна, че човек можеше да докосне стените от двете ѝ страни само ако разпереше ръце. Сградите бяха високи по три етажа и имаха ръждясали тесни балкончета, които гледаха към алеята. Почувства се притисната в капан, въздухът имаше тежка миризма на застояло. Подмина няколко врати вдясно и изведнъж забеляза някакъв зелен мотоциклет. Това, което ѝ направи впечатление, беше необичайно хубавият му тъмнозелен цвят и кошницата, монтирана над задната броня. Беше забелязала същия и в уличката пред апартамента на доставчика от „Шерпа“, а това, от своя страна, означаваше, че влизането им в квартала с Нокс не беше останало незабелязано.

Охранителят я последва в алеята.

„Задънена улица“, спомни си тя.

Подмина мотоциклета, опитвайки се да запомни регистрационния му номер. Погледна предпазливо към един затворен прозорец вдясно от нея, а докато преминаваше покрай следващото жилище, вратата му се отвори. Успя да надзърне вътре: състоеше се само от една стая, не по-голяма от девет квадратни метра, в която имаше съвсем оскъдна мебелировка — две бамбукови рогозки на пода и няколко алуминиеви чинии, скучени една върху друга. На задната стена на стаята се виждаше друг, малко по-голям прозорец.

Стъпките на пазача подсказваха, че е скъсал дистанцията и сега се намираше само на няколко метра зад гърба ѝ. Грейс продължи да върви — нито прекалено бързо, нито бавно, осъзнавайки, че ако Нокс беше влязъл в тясната уличка, охранителят със сигурност щеше да се заяде с него.

Малко по-нататък се виждаше втора отворена врата. Тя спря, надзърна през нея и извика, за да намери оправдание за присъствието си пред пазача. Отвътре се показа някаква мюсюлманка. Грейс сниши глас и реши да се пробва.

— Здравейте — заговори тя на мандарински, — познавате ли северняка, който живее две врати по-нататък?

Жената кимна утвърдително.

— Монголецът — досети се тя. — И той не е единственият тук.

Грейс едва не възклика от изненада.

— Един от приятелите му ми дължи пари — обясни Грейс.

— На твое място бих му опростила дълга, сестро — прошепна жената и я изгледа притеснено.

— Приятелите му често ли се мотаят наоколо?

— Да — добави съвсем тихо жената и кимна едва забележимо.

Дори само от думите ѝ Грейс усети как я побиват тръпки от вълнение.

— Тези, другите мъже, с него ли живеят? — попита тя.

— По-надолу по улицата са — отвърна жената. — Делят една стая.

„Задънен изход“, спомни си Грейс.

— Колко са?

— Петима, нали ви казах.

Това означаваше, че трима от тях са си живи и здрави някъде наоколо.

— Питам ви, понеже предпочитам този, който ми дължи пари, да не ме вижда тук. Той не е от най-приятните типове — продължи Грейс.

— Всичките са грубияни — съгласи се жената.

— Да. Монголците са такива...

Жената не възрази.

— Живеят по двама в стая — допълни тя. — Съквартирани са.

Само водачът им живее сам.

— Водач ли?

— Винаги се движат като глутница кучета.

— Да — съгласи се Грейс, опитвайки се да асимилира чутото.

Поколеба се дали да не притисне жената още малко. — В две стаи ли живеят? — попита тя.

Трудно можеше да се каже какво означаваше безизразният поглед, който ѝ хвърли жената. Грейс разбра, че беше започнала да злоупотребява с гостоприемството ѝ.

— Благодаря, бяхте много мила с мен, госпожо — каза тя за довиждане.

— Няма за какво.

Грейс понечи да излезе, но жената я спря.

— И още веднъж — каза тя, — послушайте съвета ми. Забравете за този дълг. Не се занимавайте с тези мъже. Ние — тези, които живеем на улицата — гледаме да не ги закачаме.

— Бог да е с вас — усмихна се Грейс.

— И с вас — отговори жената и хлопна вратата след нея.

Уличният пазач беше запалил цигара и бе седнал на едно стълбище до две саксии с цветя. Наблюдаваше я, но не би могъл да чуе какво си бяха говорили с жената.

Грейс продължи нататък, напусна тясната алея и излезе на натоварена улица. Измина разстоянието до следващата пресечка, където я чакаше Нокс със скутера.

— Добре ли мина? — попита я той.

— Карай! — нареди тя. — Ще ти разкажа по пътя.

Нокс се включи в натоварения трафик, а Грейс отново обгърна тялото му с ръце, ала миг по-късно се стресна, дръпна се назад и извика:

— Нокс! Нокс! Спри! — Лявата ѝ ръка беше напипала мокрото място на ризата му и беше изцапана с кръв. Показа му я.

— По дяволите! — изруга той.

— Кървиш!

— Знам...

— И не си ми казал?! — извика тя, надвижвайки шума от колите.

— Случва се — оправда се той, сякаш това би обяснило всичко.

— Веднага трябва да отидем у вас.

— Не можем — каза той. — Имахме посетители, помниш ли? В онази тясна уличка. Те вече знаят къде е мястото. Не мога да се върна там. Няма как да отидем и у вас. Ти се компрометира, когато се сбихме с тях. Проследили са те най-вероятно след партито, а ти си се прибрали в твоя апартамент. — Грейс не се опита да възрази. — Значи знаят къде живееш. Знаят и за къщата за гости, където спя. Те искат нас, в противен случай нямаше да ни преследват толкова настойчиво. Никой няма да се прибира в апартамента си.

Грейс обмисли казаното за няколко секунди и предложи:

— Знам едно място. Можем да отидем там, докато решим какво да правим по-нататък.

— Не може да ходим при някого от приятелите ти.

— Служебен апартамент под наем е — поясни тя, — но не се ползва с много добра репутация.

— Но си била там лично, нали? — попита той.

— Да — отвърна тя и си спомни за Джиан Лу.

Служебни апартаменти под наем с оборудвана кухня и с персонал за почистване се използваха вместо скъпите хотелски стаи при по-дългосрочен престой на чуждестранни бизнесмени.

— Може би ще ни свърши работа... — съгласи се Нокс.

— Трябва да побързаме — пришпори го тя, а в гласа ѝ се надигаше паника. — Кървиш много лошо.

Нокс най-накрая бе разбрал какво я ужасяваше — гледката на кръв. Всеки имаше по нещо, което не може да понася. При него това беше насилието, когато някой по-силен се възползва от по-слаб. Направо му се повдигаше от подобна гледка.

— Честно казано — призна той, обръщайки се към нея, за да го чуе, — дори не знаех, че съм ранен. Всичко е наред.

— Ти кървиш, Джон. И то доста... Спри веднага! Ще се обадя, а след това аз ще карам! — нареди Грейс.

За пръв път се беше обърнала към него на малко име. Нокс се усмихна и лицето му се изкриви в неочекван пристъп на болка, щом Грейс го притисна по-силно.

Той отби встриани и спря.

08:00 часа
храм „Джин ’анг“
квартал Джин ’анг
Шанхай

Мелчой плати седем юана на нещастния търговец за пакетче тамян, мърморейки тихо заради високата му цена, и влезе в сумрачната вътрешност на храма. Позлатената статуя на Буда, седнал с кръстосани крака, се издигаше на девет метра, а около нея имаше оставени купи с нарове и свежи цветя. Дим с тежък наситен аромат изпълваше помещението и обгръщаше раменете на идола като шал.

Мелчой не бе дошъл да се моли, а заради един от двамата останали невредими от хората му, който трябваше да следи онзи Фен, шефа на охраната на „Йонг Ченг и син“. Човекът му го беше проследил до една от тесните улички зад „Квинтета“ и бе видял как жената и американецът бяха помлели Фен и неговия човек.

Жената и американецът...

Неговият човек се беше опитал да ги последва, но ги бе изгубил в трафика — огромно провинение, за което Мелчой още не беше решил какво наказание да му наложи. С това му оставяше единствено възможността да проследи нощния пазач, който тъкмо влизаше в храма.

Сети се за една стара китайска поговорка, че имало повече от един начин да одереш котка, но Мелчой веднага отхвърли мисълта от съзнанието си. Началникът му в Пекин разполагаше с толкова много връзки, че имаше уши и очи буквально навсякъде. Колко ли време щеше да мине, преди да разбере за купищата грешки, които Мелчой и хората му бяха допуснали? И кога щеше да прекъсне операцията? А после какво? Дали нямаше да му прати наказателен отряд, който да ги пребие през нощта? Или полиция да ги арестува? Мелчой не вярваше на пекинския си работодател; знаеше единствено, че парите, за които го наеха, бяха добри и се плащаше редовно.

Въпреки че по убеждения беше атеист, Мелчой отдели миг, за да се помоли за възможността да се върне в родината си и със спечелените пари да осигури семейството си.

Последвалият разговор с нощния пазач се сведе до това, до което се свеждаше всеки разговор в този град: до пари. Мелчой му предложи петстотин юана и човекът бе готов да му даде дори и първородния си син.

Оказа се, че същата нощ чужденецът бе посетен от една дама. Жената го беше чакала в къщата за гости и през това време беше водила неангажиращ разговор за бижута с бармана, защото тя притежаваше магазин за перли в „Интернешънъл Пърл Сити“ в Хонконг.

Мелчой трябваше да си поговори с нея. И да разбере всичко, което знаеше тя за американца и най-вече какво общо има той с Лу Хао. Тази жена в момента можеше да бъде единственият му спасител. А не този бронзов идол...

От друга страна, всеки знаеше съдбата на спасителите — те трябваше да бъдат пожертвани.

09:00 часа
квартал Чаннин

Шанхай

— Wo de tian! [3] — каза Грейс и го поведе към обзаведения служебен апартамент, който успя да уреди да ползват почти толкова бързо, колкото ако бяха наели хотел. Най-големият проблем обаче беше в това, че трябваше да покажат личните си карти, но Грейс реши да заобиколят изискването, като намекна, че двамата с Нокс са любовници. Срещу определена цена наемодателят им се съгласи да ги пусне. Грейс бе спряла на различни места по пътя и носеше няколко пазарски чанти със себе си.

Подът беше покрит с мраморни плочки, обзавеждането бе от черна кожа и лъскави алуминиеви орнаменти, а осветлението бе от приглушени халогенни лампи. От прозореца се разкриваше гледка към небостъргачите на града.

Още с влизането си Грейс спусна щорите и завесите.

Нокс свали окървавения си елек и каза:

— Бих се възползвал от помощта ти, ако можеш да издържиш на гледката.

Грейс неволно отстъпи, погнусена от подгизналата с кръв тениска. Той я свали с известни усилия, а тя пристъпи към него, за да му помогне. Извърна се настрани, щом видя раната.

— Изглежда лошо, но всъщност не е... — успокои я той.

— Ранен си — напомни му тя.

Нокс изпъшка, докосвайки раната с пръсти. Тя забеляза два постари белега: един на гърдите и друг, преминаващ напряко през ребрата му.

— Онзи ме нападна изневиделица, скочи върху мен, преди да успея да реагирам. Аз съм си виновен. Можеш ли да ми помогнеш?

Нокс се запъти към банята, а Грейс го последва с една от чантите с покупки. С нейна помощ той проми раната и я подсуши. Лицето му се изкриви от болка, когато напои марля с дезинфектант и я пъхна с пръст в раната си. Задържа я там половин минута, след което изстиска малко гел по краишата ѝ и се обърна към Грейс. Цветът на лицето ѝбавно се възвръща, поне не изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне.

Грейс отвори капачката на тубичката със секундно лепило.

— Ще притиснеш ли ръбовете на раната един към друг вместо мен? — попита я той.

— Аз ще сложа лепилото — каза тя. — Раната я дръж ти. Може би ще трябва да те зашият.

— Това ще свърши работа — отговори Нокс и посочи към другите два белега. — Какви ти шевове! Само секундно лепило — засмя се той. Зарасналите белези изглеждаха белезникави и подути.

Нокс притисна с два пръста кожата около раната си, докато Грейс нанасяше лепилото. Задържа така около пет минути. Когато я пусна, част от двусантиметровия разрез беше прилепнал, но по средата отново се отвори. След още три нанасяния на лепило най-накрая успяха да я залепят.

— От какво са другите белези? — поинтересува се Грейс.

— Повечето са от шрапнели. Двамата с Дулич бяхме в един конвой, когато на пътя пред нас избухна бомба. Джипът на Сержанта се запали, а аз обрах част от шрапнелите...

— Сам си го търсил... — нежно му се скара Грейс.

— През тези две години... Оттогава са повечето ми белези. Обикновено човек започва подобна работа с мисълта, че е неуязвим, а към края вече нямаш търпение договорът ти да приключи.

— Е, значи господин Дулич ти е длъжник... — предположи тя.

— Нещата не стоят точно така. Американците не разсъждават по този начин — усмихна се Нокс.

— Напротив, всички мислят така... — възпротиви се тя.

— Я ми разкажи за монголците — смени темата Нокс.

Грейс, изглежда, не се зарадва особено на въпроса, но отговори:

— Били петима. Всичките живеят в къща на онази улица.

— А Едуард Лу е ходил да се види с някого от тях, тъй ли?

— Така изглежда — отвърна Грейс.

— Плащането е било сериозно, поне според Данър — каза Нокс.

— Няма как да кажа без документите на Еди — отбеляза тя. — Трябва да продължим да ги търсим.

— Всичко по реда си. Хард дискът на Дани може да ни помогне за това. Но тези монголци определено означават нещо. Дали просто не са тръгнали след своята част от плячката? Възможно ли е нещата да са толкова прости?

— Защо не?

— Или пък работят в комбина с полицията? — предположи Нокс. — Или пък с Държавна сигурност? При всички положения имат

връзки с някого, който може да им набави документите...

— А възможно ли е да са наемници? — попита Грейс. — В такъв случай това, което ти им причини...

— Това би обяснило защо наблюдаваха апартамента на Лу — отвърна Нокс. — Постоянно следят и нас, защото ходихме там. Сигурно смятат, че ти си следващата след Еди, и искат да са сигурни, че ще получат дела си.

— Щеше да е по-лесно, ако просто бяха говорили с мен. Нямаше нужда да ни следят.

— Да, знам — съгласи се Нокс. На него също не му харесваше.

Грейс вече му беше разказала за зеления мотоциклет.

— Значи тези са пребили доставчика от „Шерпа“ — обобщи Нокс.

— Надявали са се да намерят Еди.

— Но и те като нас са заварили само празен склад. Затова са започнали да следят този от „Шерпа“, когато и ние сме се появили на хоризонта. Засега знаят със сигурност, че някакъв американец е пребил двама от тях, а това определено ще ги накара да се заинтересуват още повече от нас.

— Или направо ще станем техни мишени.

Нокс помръдна съвсем леко и лицето му отново се изкриви от болка.

— Бюджетът за подкупите би трябвало да се е увеличил, ако е покривал и плащания към монголците. Твой господин Данър казваше, че съвсем накшко имало попълнения в списъка с тъй наречените „поощрения“ — рече тя. — Тези пари сигурно са се отчитали някъде. Годишният финансов отчет на „Бертолд“ може и да ни даде отговорите.

— Винаги има начин просто да попиташи Маргарт за това — каза Нокс.

— Няма откъде да знае чак такива подробности, те не са стигали до него. Вероятно Престън Чи знае нещо.

— Можеш ли да говориш с Чи? — попита Нокс.

— Предпочитам първо да видя фирмените сметки — отвърна Грейс. — Колкото повече знам, с колкото повече сигурна информация разполагам, толкова повече са преимуществата ни.

Това звучеше толкова типично по китайски. Нокс долови раздразнението в гласа ѝ.

— Значи остава да намерим записките на Лу — обобщи той.

— Да. Записките му за поощренията ще отговорят на много от въпросите ни. Освен това неговите данни са важна разменна монета. Който притежава тази информация, който я контролира, той разполага с голяма сила.

— Значи ако не за друго, то трябва да се доберем до нея поне за да я защитим — каза Нокс.

— И да я задържим далеч от останалите — добави тя.

— Съгласен съм...

— Все още чакам господин Маргарт да ми даде сметките от годишните счетоводни баланси. Не знам дали това, че не ми ги дава, е нарочно, или просто забравя. Вероятно има важни причини да не го прави.

— Няма как да го знам — сви рамене Нокс и погледна към раната си. Спеше му се. — Ако трябва да се обзаложа, бих казал, че Дани е успял да се добере до копие от документите на Лу още през първата седмица, когато е започнал да го следи. Данър си е такъв.

— Значи би трябало да разгледам подробно файловете на хард диска му — отговори Грейс. — Аз съм експерт по такива данни, но за съжаление първо ще трябва да установим дали записките въобще се намират на хард диска.

— Може да потърсим някого, който да ни помогне — предложи Нокс.

— Приятелката ти ли? — попита Грейс с леко раздразнено изражение.

Нокс остана неподвижен, изчаквайки лепилото по раната му да изсъхне.

— Успя ли да вземеш бира? — смени темата той.

Грейс отиде до чантите с покупки и се върна с две бутилки. Казаха си наздраве и отпиха.

— Трябва да се опитам да се видя с Престън Чи, както и с господин Маргарт, ако е възможно — каза Грейс.

— Събота е — напомни ѝ Нокс.

— Докато нещата не приключат, те и двамата ще са на работните си места — възрази тя.

— Трябва много да внимаваш...

— Да, разбира се. Ще гледам да стоя колкото може по настрана.

— Засега имаме три различни групи, с които се занимаваме: монголците, момчетата на Йонг Ченг и това правителствено ченге Шен. Това прави доста хора, които евентуално следят под лупа всеки твой ход.

— Наясно съм — отвърна тя.

Харесваше му начинът, по който тя извиваше шията си, докато отпиваше от бирата.

— Аз обаче ще съм единственият, който ще ти пази гърба на влизане и излизане. Само това е шансът ни да забележим хората, които те следят.

— Ще уговоря срещата някъде навън, далеч от офиса — каза Грейс. — Ще отида по-рано и ще си тръгна доста след това.

Поколеба се дали да ѝ припомни, че заради предишната ѝ грешка ги нападнаха в тясната уличка. Знаеше, че Грейс нямаше нужда от подобни намеци, но въпреки това не успя да се въздържи:

— Хората на Йонг Ченг сигурно са те чули, когато ми крещя, че съм взел джипиеса от чантата ти — каза Нокс.

— Не бях помислила за това! — удиви се тя.

— Нито пък аз. Но вероятно това е причината да приложат сила — те знаят, че джипиесът на Дани е у нас.

— Значи подслушват апартамента ми — досети се Грейс.

— Има и още нещо, което не съм ти споменавал — каза Нокс. — Нещо типично мъжко ми направи впечатление. Забелязах начина, по който Йонг Ченг и охранителят му те гледаха по време на партито. Беше необичайно. Сякаш те познаваха много добре...

— Не разбирам! — изуми се още повече тя.

— Има определен начин, по който мъжете заглеждат жени. Те буквално ги събличат с поглед. Нещо като подробно сканиране на тялото — обясни Нокс. — Ала погледите на тези двамата изглеждаха като на момчета, които скришом наблюдават момиче. И двамата са те виждали и преди...

— Разбира се. Все пак са търсили начин да се свържат с мен — каза тя.

— Имах предвид, че са те виждали в апартамента ти — поясни Нокс.

Грейс възмутено сви устни.

— Слушай, оглеждаха те като истински похотливци — каза той и я видя как потръпна. — Това можем да го използваме в наша полза — добави той и забеляза, че тя просто с поглед го молеше да спре. — Трябва да се обадя на Сержанта и да му кажа, че сме разкрити.

— И че си ранен — добави тя.

— Той може да съобщи на Маргарт.

— Аз ще се погрижа за това, когато се видя с него и с Престън Чи. Джон, много съжалявам за това, грешката е моя — въздъхна тя.

Нокс не се опита да възрази.

— А за нападението... — започна той. — След като смазахме от бой момчетата на Йонг Ченг, въпреки че те самите няма да се оплачат в полицията, има голям шанс ченгетата вече да са научили за това. Навсякъде в този град има твърде много очи и уши, така че спокойно можем да добавим и полицията към списъка на хората, с които не трябва да се сблъскваме... — заяви Нокс и отпи от бирата си. — Освен това те имат програми за разпознаване на лица. Сержантът ме предупреди и трябва да внимаваме.

— Когато разбере за раняването ти, господин Дулич вероятно ще поиска да се изтеглиш обратно в Хонконг — каза тя и едва отпи от бирата си.

— Значи няма да разбере. Освен това не отговарям пред Сержанта — поясни Нокс.

— И двамата отговаряме пред господин Дулич — поправи го тя.

— Той е прекият ни началник.

— Това е спорен въпрос... — отвърна Нокс.

— Вярвам, че ще ни изтеглят.

— Нека те попитам нещо — сниши глас Нокс. — Ако решат да те „изтеглят“, ти би ли оставила Лу?

Грейс притисна бутилката към гърдите си и сведе глава, без да отговори.

— И аз не бих — отвърна Нокс.

[1] Съпруже! (кит.). — Б.пр. ↑

[2] Дребна китайска монета. — Б.пр. ↑

[3] По дяволите! (кит.). — Б.пр. ↑

13.

12:10 часа
небостъргачът *Tomorrow Square*
Шанхай

Ресторант „Белият лотус“ се намираше на двадесет и седмия етаж на небостъргача Tomorrow Square, издигнат от хотелската верига „Мариот“. Ресторантът разполагаше с двадесет частни сепарета, разположени встрани от централния салон. От всяко от тях се разкриваше гледка към хоризонта на града. Дискретният персонал от келнери идваши и си отиваши безшумно, като единствено главният келнер оставаше в стаята, застанал чинно в ъгъла прав и с ръце зад гърба.

Алън Маргарт не му обърна никакво внимание. Кръглата маса беше достатъчно голяма за десет души и това, че на нея седяха само трима, изглеждаше странно. Престън Чи бе седнал малко по-близо до Маргарт, отколкото до Грейс, изолирайки я от шефа си. Около четиридесетгодишен и с тесни свински очички, Чи носеше скъп тъмносин костюм и златна игла за вратовръзка, а от цялата му осанка се изльчваше раздразнение и досада.

Грейс ги осведоми за новините около доставчика от „Шерпа“ и за това, че бяха обходили маршрутите, записани в джипиеса на Данър. И им напомни за необходимостта да погледне годишните счетоводни отчети.

— От това, което ни казвате, съдя, че определено сте постигнали напредък — каза Маргарт. — Това е добре.

— Разбрах, че сте се справили с преговорите — рече Грейс.

— Да.

Престън Чи я изгледа недоверчиво и изучаващо. Грейс събра мислите си и се опита да отговори с възможно най-уверения и професионален тон:

— В търсене на счетоводните документи и местонахождението на Едуард Лу, двамата с партньора ми разпитахме част от хората по маршрутите на Лу... Тези, които са получавали поощренията.

Опасявам се, че никой от тях не отговаря на профила на евентуалните му похитители. В течение на процеса открихме и допълнително плащане, което скоро е било прибавено към списъка на Лу — каза тя и внимателно огледа реакциите им. Маргарт се подсмихна, а Престън Чи остана безмълвен, в изражението му не се четеше нищо. — Ако трябва да бъдем максимално ефективни, трябва да знаем кои са тези хора и какви са били целите на плащанията — допълни тя и зачака.

Чи бе твърде добре обигран, за да позволи каквато и да било емоция да се изпише на лицето му.

— Първото от двете плащания се е състояло на десето число миналия месец или поне някъде около тази дата — продължи Грейс, припомняйки си датата, отбелязана в гласовите бележки на Данър.

Погледът на Престън Чи се прикова в нея; мъжът явно се чудеше какво да каже.

— Скъпо момиче — започна той, — намираме се пред края на проекта по изграждането на „Ксуан Тауър“. Нормално е да са възникнали някакви непредвидени разходи.

— Трябвало е да се плащат допълнителни „поощрения“, разбираме е... — съгласи се Грейс.

Тя знаеше, че Чи лично се бе занимавал с контрола на подкупите, давани от „Бертолд Груп“, и участваше в цялата афера като буфер, който да защити Маргарт.

— Идеята е, че у тези мъже се е пробудил интерес заради усилията ни да намерим господин Лу — продължи тя. — От съществено значение е да узнаем точната им роля. Ако мога да го кажа направо: трябва да знаем дали те са наши врагове или приятели. Към настоящия момент по поведението им може да се съди, че са по-скоро противници.

Дискретно почукване на вратата на частния салон я прекъсна. Престън Чи придоби още по-раздръзнато изражение, когато цяла върволица келнери влезе през вратата и им сервира дим сум^[1]. Наляха им чай и изчезнаха също толкова бързо, колкото се бяха появили. Храната остана на помощната количка за сервиране, докарана до Маргарт, който напълни чиниите.

— Каква е била целта на тези плащания? — попита Грейс.

Сякаш изведнъж изгубил апетит, Маргарт остави клечките си за хранене върху малката порцеланова поставка до вилицата си.

— Въпросите ви започват да стават нахални — предупреди я Престън Чи.

— Тази информация е важна за изпълнението на задачата ни и за нашата сигурност — отвърна тя. — Разплащания, изнудване... Плащанията имат ли нещо общо с филма, който се снима? С липсващия оператор?

Маргарт я изгледа с пронизващ поглед, а Чи невъзмутимо продължи да похапва от предястието си, за да не изстине.

— За пръв път научих за проблема едва преди няколко дни — каза Маргарт. — Заклевам се, че нямаме нищо общо с това.

— А за най-скорошните плащания? — попита Грейс.

— Както и Престън спомена, това е неизбежно към края на всеки проект и касае обичайните непредвидени разходи — обясни Маргарт. Сетне мълкна за миг, за да си поеме дъх. — Надявам се и обещавам, че ще направим всичко възможно да върнем господин Лу обратно. С вашата помощ, разбира се. Определени финансови въпроси обаче следва да останат конфиденциални. Както можете да си представите, тук става въпрос за милиони долари и ако това имаше нещо общо с господин Лу, каквото и да било, то нямаше да се поколебаем и за миг да споделим информацията с вас. Разбирате ли? Ние не сме глупаци, госпожице. Искаме същото, към което се стремите и вие.

Хрумна й, че Еди Лу вероятно беше разкрил нещо около филмовия екип. Момчето просто не можеше да се сдържи да стои на страна, когато ставаше въпрос за филми, и тази му страсть бе и причината той — а покрай него и всички останали — в момента да се намират в тази каша. Тази страсть бе докарала семейството му до финансов крах.

— Последните увеличения по фактурите на нашите подизпълнители бяха одобрени и заплатени, това е всичко — намеси се и Чи. — Причината да наемаме подизпълнители е, че някой трябва да се заеме именно с непредвидените неща, които възникват в последния момент.

Грейс много добре знаеше защо се наемаха подобни подизпълнители — за да може криминалните деяния около подкупите да бъдат прехвърлени на някого другого. Но прехапа език и замълча.

— Много добре. Благодаря ви — каза тя накрая.

— Слушайте — започна Маргарт, — няма да ви лъжа: ако счетоводните документи на Лу, засягащи подкупите, излязат в публичното пространство, това може да ни довлече много неприятности. Искаме и трябва да си върнем тези записи, но без съмнение на първо и единствено място поставяме задачата да върнем Лу и Данър невредими, точно както ви казах и преди. За всичко необходимо в тази връзка сме на ваше разположение — заключи той.

— Ще се радвам да ми предоставите годишните финансови отчети — напомни Грейс.

— Не виждам с какво ще помогне това — обади се Чи с пълна уста, като не спираше да дъвче, поднесъл чинията с хапки към брадата си.

— Помолих ви за това още в самото начало... — Грейс се извърна към Маргарт.

— Така е. Очаквах, че досега ще сте ги получили. Престън, помолих Гейл да се погрижи за това. Какво става? Нали ще провериш въпроса вместо мен? — Маргарт погледна към подчинения си.

— Разбира се.

Маргарт, изглежда, бе изпаднал в безизходица. Чи продължи най-невъзмутимо да отпива големи гълтъки от бирата си, докато началникът му едва бе докоснал своето блюдо. Клечките в ръцете му трепереха, докато си вземаше миниатюрно парченце von-ton, обвито в ивица свинско филе, и го поднасяше към устните си... Това явно бяха първите признания на разклатеното му душевно равновесие...

Грейс веднага разбра какво ставаше. Престън Чи нямаше никакво намерение да ѝ даде достъп до годишните финансови отчети, което я караше да ги иска с още по-голямо любопитство.

А Маргарт, от друга страна, изглежда се опитваше да бъде неин съюзник.

12:50 часа
квартал Чаннин
Шанхай

Нокс се събуди от звука на звънящия айфон и мигом се разсъни.

— Да? — вдигна той и се огледа за Грейс. Беше спала на дивана, където сега се виждаше само прилежно сгънатото ѝ одеяло. Но няя

самата я нямаше. Часът вероятно бе някъде към обяд.

— Аз съм — обади се Дулич.

— Каква изненада — отвърна Нокс.

— Има един рибен пазар от северната страна на Жулу, източно от улица „Ксинян“. Донеси хард диска там. След десет минути.

— Нека да са петдесет — отвърна Нокс. — Не съм в района и ще трябва да се придвижа.

— Ще говорим. Донеси хард диска.

— Ние ли? — понечи да попита Нокс, но линията прекъсна.

Лекият дъжд, който ромолеше навън, правеше скутера безсмислен и затрудняващо намирането на такси. Нокс закъсняващо още преди да е тръгнал. Час след обаждането вече минаваше покрай рибния пазар в Жулу и надзвърташе вътре. Не се виждаха никакви лица, различни от китайските. Беше облякъл удобния елек с многото джобове въпреки малкия прорез в лявата му част, останал от острието на нападателя. Дясната му ръка бе пъхната в джоба на панталона и стискаше дръжката на нож.

Обиколи веднъж сергиите и редиците с пластмасови контейнери, в които плуваха живи змиорки, морски котки, костури, медузи, лещанки и огромен брой ракообразни. Мина покрай контейнери, пълни с личинки и пълзящи насекоми, както и покрай клетки със зайци, гълъби, пилета и безброй заклани и почистени животни, които не можеше да определи към кой точно вид принадлежаха.

Вдясно пазарът се преливаше в друг, по-малък, който не се виждаше откъм входа. На пръв поглед пространството му се стори празно, докато Нокс не забеляза фигурата на човек, застанал зад един от огромните аквариуми, пълни с жива риба. Пасажът се раздели за миг и разкри лицето на мъжа.

Беше Дулич.

Той пристъпи напред и излезе на открито.

— Не очаквах да видя точно теб — призна си Нокс. — Мислех, че причината да съм тук е, че ти самият няма начин да дойдеш — добави той и през главата му за миг премина мисълта дали това не е някакъв капан, заложен от Дулич.

— Не се притеснявай — успокои го той. — Реално погледнато, не съм аз... — Усмихна се и потупа горния джоб на якето си. Беше влязъл в страната с фалшив паспорт и поемаше огромен риск.

Нокс обаче се притесняваше. Щом самият Дулич имаше възможност да влезе в Китай, за какво му бе необходимо да замесва и него в тази работа? Очевидно целта бе той да стане евентуалната изкупителна жертва, ако се наложи. Трябваше му някой, който да изпълни ролята на бушон. За какво му бе на Дулич да идва точно сега, когато рискът бе далеч по-висок, а не преди няколко дни?

Дулич дръпна Нокс за лакътя и го поведе към едно от задните отделения на пазара, далеч от улицата, където имаше бълбукащи аквариуми с малки костенурки, жаби и морски таралежи. Нокс се намръщи от болка, когато Дулич го дръпна за ръката, при което приятелят му само го изгледа подозрително.

— Разтегнах мускул — изльга Нокс, без да спомене за раната.

— Хард дискът — настоя Дулич и протегна ръка.

Нокс се поколеба.

— А сега сериозно — каза той. — Какво правиш тук?

— Плащането на откупа все още е предвидено за вдругиден. Поискахме последно доказателство, че заложниците са живи, преди да платим. Ти и момичето ще имате грижата да доставите парите.

— Дотук добре, но това все още не обяснява ти защо си тук — повтори въпроса си Нокс.

— Откога трябва да ти давам отчет? — попита, раздразнен, Дулич.

— Отсега — отвърна Нокс.

— Тук съм, за да ти помогна.

— Тук си заради хард диска — възрази Нокс. — А последния път, когато се срещнахме, твърдеше, че съм ти трябал, защото самият ти нямало начин да влезеш в страната.

— Кой каза, че сега съм в безопасност? — попита Дулич. — „Отчаяни времена, отчаяни мерки“ — изрецитира той. — Тук съм заради теб.

Нокс обаче нямаше да се върже толкова лесно.

— Обещай, че ми пазиш гърба — настоя той.

— Това и правя — увери го Дулич.

— „Бертолд Груп“ не иска второ копие от документите на Лу да излиза наяве. Именно затова се интересуваш от този хард диск, нали?

— попита Нокс. — Убеден ли си наистина, че заложниците ще бъдат ликвидирани, защото Данър е американец, а не защото „Бертолд Груп“

е по-заинтересована да се добере до документацията на Лу, отколкото да намери похитените?

— Да речем, че просто съпоставям процентите — отговори Дулич. — Маргарт ми изглежда искрен, но кой знае? Тези мъже са в играта само заради парите, нали? Ала Дани не е някой, който може да бъде пожертван. Не и за мен. Не и за теб. Именно затова си тук. Прав ли съм? Колкото до това, защо рискувах да дойда, шефът ми, Праймър, увеличи парите в брой, които Маргарт да даде като искан откуп. Вече говорим за двеста и петдесет хиляди щатски долара. Ще пристигнат по море в товарен контейнер утре, пристанище Гуанжу. Аз съм куриерът. При толкова много пари в брой Праймър не би се доверил на наемници.

— В такъв случай можеше да отидеш направо на пристанището — отбелая Нокс.

— Можело, трябвало... — раздразнено повиши глас Дулич. — Приоритет в момента е хард дискът на Дани.

— Получи ли SIM картата, която ти изпратих?

— Да — кимна Дулич. — Твойт човек е провел няколко разговора с друг предплатен номер на „Чайна Мобайл“. Първоначално решихме, че е възможно този, на когото се е обаждал, да е бил мозъкът на операцията.

— Похитителите не са монголците. Те са на страната на тези, които са вземали подкупите — отвърна Нокс.

— Интересно! — възклика Дулич.

— По-късно са се включили в играта.

— Ами каквото и да значи това, човекът, който е получил тези обаждания, изглежда всеки ден е докладвал на някого в Пекин. Може би на някого от Партията? Или от правителството? А може и на някой голям бизнесмен... Кой, по дяволите, да знае! Но сега това е приоритет за теб и мен.

— Искаш да кажеш, че монголците може да са наети от някой висш чиновник в Пекин? — попита Нокс.

— Или просто са посредници при предаването на подкупите — предположи Дулич.

— Звучи ми логично.

— Проследяваме GPS устройствата и на двата телефона — на този от Пекин и на шанхайския, който очевидно му е докладвал всеки

ден.

На Нокс му просветна, че това вероятно ги доближаваше до истината защо Дулич си беше направил труда да дойде дотук.

— Проследяваш ли ги? Добре че ми го каза, без да те питам — отбеляза Нокс.

— Този тип от Пекин е достатъчно умен да изключва телефона и да го държи така през повечето време. По този начин проследяването зациклия. Този от Шанхай не е толкова умен. Искаш ли да се запознаеш с него? — попита Дулич и подаде айфона си на Нокс. — Виж синята точка, той се намира в горната част на този квартал.

Нокс се вгледа за известно време в движещата се карта.

— Успял си да проследиш монголеца? И кога точно смяташе да ми кажеш? — попита.

— Той дойде право тук в момента, в който ти пристигна — отговори Дулич. — Наблюдавах как точката прекосява почти целия град.

Нокс се опита да вникне какво ли можеше да означава това.

— Сигурно те е проследил. Възможно ли е? — попита Нокс.

— А ти с такси ли дойде дотук? — заинтересува се и Дулич.

— Закъснявах — отговори Нокс, а в гласа му се четеше явна изненада.

— Знаем, че този тип има връзки в Пекин, нали? Всъщност ти доста ни помогна, като нивото, до което стигат тези връзки, се потвърди. Той не те е проследявал, Нокс. Човекът просто се беше запътил насам, а това ще рече, че онзи от Пекин има достатъчно контакти, за да накара шанхайските таксита да се оглеждат за теб.

— А това, че няколко пъти се натъкваш на монголците — продължи мисълта му Нокс, — означава, че ченгетата са се свързали с Козловски в Консулството и са докладвали за американец, издирван за нападение.

— Значи така са те проследили. Звучи логично — съгласи се Дулич. — Свалили са лицето ти от записите на уличните охранителни камери, дали са снимката на шофьорите на таксита в града и ето те и теб! От сега нататък ще си държа шапката ниско нахлупена.

Някакъв възрастен китаец влезе в помещението при тях, загреба малко бублечки от един контейнер, изсипа ги в найлонова торбичка и си тръгна, без да каже нищо.

— Ами този? — попита Нокс и посочи движещата се синя точка.
— Ще трябва да му се измъкна.
— Мислех си, че няма да попиташ — засмя се Дулич.

13:20 часа

*Луксозен жилищен комплекс Кингланд Ривърсайд
квартал Пудон*

— Чудех се дали вече си обядвала? — попита Грейс по подсигурената линия на айфона, въпреки добре да знаеше, че асистентите на Маргарт рядко излизаха в обедна почивка, освен за някое бързо хапване до ъгъла.

Реши, че обядът ѝ с Маргарт и Чи можеше да се смята за равен резултат: не беше пълен провал, но не успя и да постигне това, на което се надяваше. С известна доза късмет можеше да манипулира Селена така, че да придобие известно предимство. Все пак в манипулациите Грейс се бе учила от най-добрата в жанра — от своята майка.

— Все още не — отговори Селена Минг от другия край на линията. — Днес съм много натоварена.

— Мислех си, че ще искаш да видиш апартамента ми.

Последва миг колебание.

— Да! С удоволствие! — долетя въодушевеният възглас на асистентката.

— Аз ще си взема хапване за тук, за да мога да се съсредоточа върху някои счетоводни сметки, които лично господин Маргарт ме помоли да направя. Ти ще искаш ли суши? — попита Грейс. За служител като Селена екстравагантна поръчка за обяд в офиса представляваше храната от KFC, а поради високата си цена сушите се считаше за крайно изтънчено.

— Любимото ми! — изчурулика Селена.

— Ще поръчам малко и за вкъщи — осведоми я Грейс.

— Мога да мина да го взема и да ти го донеса после — предложи асистентката.

— Би ли могла наистина? Колко мило от твоя страна! — Грейс ѝ продиктува името на ресторанта, който се намираше на една пресечка от апартамента ѝ в Пудон. — Ох, замалко да забравя! — заяви тя

накрая, сякаш току-що се беше сетила за това. — Господин Маргарт иска да погледна сметките по годишните финансови отчети, мисля, че ти споменах и преди... — Знаеш много добре, че го е споменала, а Селена бе отказала да ѝ ги даде. Сега обаче ѝ се предоставяше още по-добра възможност — асистентката бе видяла Грейс да отбелязва победа в извоюването на хубав апартамент и оттогава впечатленията ѝ за влиянието ѝ във фирмата доста се бяха подобрили. — Знаеш ли, забравих файловете на компютъра в офиса — изльга Грейс. — Дали ще можеш, ако ти дам паролата, да влезеш и да ми ги копираш на една флашка? Не искам да те притеснявам обаче... — поясни тя. Като технически асистент на Маргарт, Селена разполагаше с достъп почти до всичко. Грейс нямаше файловете на отчетите на компютъра си, но знаеше, че Селена никога не би се съгласила да използва чужда парола, за да влезе в компютъра на някого от служителите.

— Имам ги разпечатани някъде тук. Ще се радвам да ти ги донеса, ако ще ти свършат работа на хартия, госпожице Чу — обеща Селена.

— Моля те, наричай ме Грейс — усмихна се тя и си помисли, че това беше последната точка — вече си говореше на малки имена с един от младши мениджърите на компанията. — Господин Маргарт иска да приключи с тях колкото може по-бързо, знаеш какъв е — уклончиво заяви Грейс.

— Ще ги донеса, когато идвам — отвърна Селена.

— Благодаря ти. И ще се радвам, ако не му споменеш колко съм отнесена... — отново се усмихна Грейс.

— Разбира се, че няма — обеща асистентката.

— Доскоро виждане в такъв случай. — Грейс прекъсна разговора, горда от себе си. Имайки предвид, че апартаментът ѝ най-вероятно се подслушваше и наблюдаваше, двамата с Нокс възnamеряваха да използват посещението на Селена, за да разкрият кой стои зад подслушването — хората на Йонг Ченг или на Алън Маргарт. А и да им дадат достатъчно сочен материал, за да проверят как ще реагират.

Грейс извади един шал от чантата си и го уви около главата си. Влезе в съседната сграда до тази, в която се намираше апартаментът ѝ, и се качи с асансьора на десетия етаж, където между двете сгради

имаше изграден въздушен мост. Ако някой я наблюдаваше, със сигурност нямаше как да забележи къде точно влиза.

Още с прибирането си в апартамента беше наясно, че ще трябва да внимава за невидимите електронни уши и очи. Малко по-късно от фоайето й сигнализираха, че Селена е пристигнала. Асистентката на Маргарт не скри изненадата си от великолепното жилище и със зяпнала уста обиколи всички стаи една по една. След огледа двете жени седнаха на масата в дневната и си поделиха сушито, което Грейс бе подредила в чиния. Нарочно бе наредила масата така, че да седят с гръб към стаята, гледайки към прозореца, под претекст, че тъй по-добре ще се насладят на гледката. Всъщност идеята беше да се затъмни сигналът на евентуалните камери, като Грейс се надяваше, че ярката светлина, струяща през отворените щори, ще показва само силуетите им и ще направи лицата им трудно разпознаваеми.

— Нямах възможност да сваля файловете с отчетите, за които ме помоли — извини се Селена.

— Разбирам... — Грейс въздъхна и разочаровано сви рамене.

— Успях обаче да ти донеса тези — продължи Селена, извади две тежки папки от раницата си и ги остави на масата. — Не мога да ти ги дам за постоянно, но ще ти ги оставя за ден-два. Вероятно за това време ще можеш да ги погледнеш и да ми ги върнеш, нали?

— Да, разбира се! — Грейс едва сдържа вълнението си. Тези папки и годишните отчети, които съдържаха, представляваха всъщност един сложен пъзел от числа, предизвикващи интереса й и носещи предизвикателството да бъдат разгадани. Разгърна първите няколко страници и се усмихна при вида на стройните редици числа. Някъде в тези листове се съдържаше информацията за всеки цент, платен под формата на подкупи от Едуард Лу. Имаше и дати на банковите трансфери на вътрешни средства, както и подробен бюджет.

— Това, което очакваше ли е? — поинтересува се Селена между хапките.

— Да. Чудесно е. Благодаря ти.

— А какво точно представлява длъжността „съдебен експерт- счетоводител“?

— Ние сме като хирургите: разрязваме тялото, за да разберем какво не е наред... И как да го оправим... — отвърна уклончиво Грейс, внимавайки за подслушването в апартамента точно според плана,

който бяха разработили с Нокс. — Фирмата неизбежно ще подлежи на финансова проверка от страна на американските данъчни служби и в най-широк смисъл моята работа е в това да се уверя, че всичко е записано и е наред.

— В такъв случай може би ще обърнеш внимание и на пътните разходи на господин Маргарт, нали? — попита Селена.

Обикновено Грейс се занимаваше с пет или шестцифрени суми и загриженият въпрос на асистентката я заинтригува.

— Ако имаш някакви проблеми с това да отразиш разходите в баланса — каза внимателно тя, — с удоволствие бих ти помогнала.

— Искам само да се знае, че не беше моя идеята да се променят отделни записи от отчета по кредитните му карти. Това престъпление ли е? — попита тя.

— Постоянно се случва, скъпо момиче. Не се тревожи — успокои я Грейс, но вътрешно ликуваше. За какво му беше на Маргарт да иска от асистентката си да коригира цели редове от сметката по кредитните му карти? Дали беше купувал подарък за жена си от парите на фирмата? Или пък поддържаше любовница? Дали това въобще имаше някакво значение? — Целта на работата ми не е да обвинявам някого — продължи Грейс. — Когато открия проблеми, трябва да предложа начин как те да бъдат отстранени и във фирмата да се установят правилни счетоводни практики.

— Премахнах записите от съображения за сигурност — оправда се момичето. — Господин Чи ми нареди...

— Така ли?

— Каза ми, че конкурентите ни правят всичко възможно да крият подобна информация за собствените си фирми.

— Да, така е. Предполагам, че пътуванията на шефа биха представлявали интерес за мнозина — отговори внимателно Грейс. Не можеше да си позволи да покаже, че изгаря от нетърпение да научи нещо повече, но съобразявайки се с камерите и микрофоните, реши да приключи разговора дотук. — Какви бяха датите на тези пътувания? — попита тя. — Имаше ли някакви по-особени разходи? Това може да ми помогне да ги засека в отчетите.

— Ами хотел и няколко вечери в Чунмин Сити. Човек би си помислил, че е било заради голфа. Господин Маргарт често играе голф за сметка на компанията и плаща през кредитната карта. Но тук не

ставаше въпрос за голф, беше пътувал с господин Чи. Значи е било по работа. Няма как да е пътувал за удоволствие и господин Чи да е бил с него.

— Сигурна съм, че е било така, не се беспокой — отговори Грейс. — Може би ако ми дадеш точните дати... мога да ги погледна, просто за всеки случай... — опита отново тя.

— Беше в средата на септември, но не си спомням точния ден. Трябва да е било някъде към уикенда на втората седмица, но със сигурност не беше в работен ден, в това съм сигурна. Стана ми странно, че господин Чи е пътувал с него! Двамата заедно да заминат за уикенда... — изкиска се Селена.

— Става въпрос за работа — съгласи се Грейс просто за да има какво да каже и да продължи разговора, докато умът ѝ трескаво прехвърляше чутото.

В гласовата си бележка Данър беше отбелязал датата на плащането към монголците — 17 септември, а тя бе получила съобщението от Еди в гласовата си поща десет дни след това — на 27-и. Значи пътуването на Маргарт до остров Чунмин трябваше да е свързано с Еди Лу — семейство Лу живееше на острова, както и нейните родители. Дали това пътуване не обясняваше нежеланието на Маргарт да ѝ покаже по-подробни счетоводни сметки, въпреки че откликваше на останалите ѝ молби? И беше ли това по някакъв начин свързано с отвлечането на Лу?

Селена се замисли за момент, отпи от чая си и зарея поглед в прекрасната гледка навън, сменяйки темата:

— Господин Маргарт не харесва господин Чи — предпазливо сподели тя. — Не мога да си представя да са пътували заедно за удоволствие, да са прекарали цял уикенд в един и същи хотел. Трябва да е било по работа — заключи момичето.

— По каква работа? — попита Грейс.

— Господин Чи следи спазването на сроковете за изпълнение на текущите ни проекти — заяви Селена, горда да покаже, че знае толкова много за големите шефове в компанията.

— Тогава това лесно може да се обясни! — усмихна се Грейс. — А проектът на остров Чунмин е...

Погледът на Селена изведнъж се изостри.

— Не искам да любопитствам — побърза да я успокои Грейс. — Опитвам се само да направя най-доброто, за да те държа настрана от евентуални проблеми с американските данъчни власти. Щом това не е зависело от теб...

— Разбира се, че зависи от мен. Самата аз лично се занимавам с делата на господин Маргарт — прекъсна я Селена.

— С всички дела, освен с това пътуване до остров Чунмин...

— Това пътуване е първото подобно, което той предприе... — допълни момичето.

— Но отчетната декларация е била променена — напомни ѝ Грейс. — Значи все пак съществува някакво доказателство за него.

— Разбира се, че съществува! Все още имам оригиналната декларация и копие от нея винаги може да бъде поискано — каза Селена.

Грейс се опита да изрази изненада от чутото.

— Мога да поискам тези данни веднага щом се върна в офиса — продължи момичето. — Ще ти ги изпратя, щом ги получа.

— Ти си много умна — усмихна се Грейс.

[1] Вид традиционни китайски хапки, използвани като предястие. — Б.пр. ↑

14.

*13:25 часа
квартал Хуанпу*

Рибният пазар беше останал на три пресечки зад гърба му, когато Нокс забеляза отражението на зеления мотоциклет в една витрина пред себе си. Продължаваше да ръми и времето беше мрачно. Нокс се движеше бързо на юг, а монголецът го следваше. Обяснението на Дулич за таксиметровия шофьор и за това как го бе проследил изглеждаше невероятно, дори невъзможно. Много по-реално беше монголецът да го е забелязал, докато двамата с Грейс бяха в тясната уличка в неговия квартал, и да бе проследил регистрацията на скутера. Нокс си напомни по-късно да попита Фей за това.

Запъти се към „Града на електрониката“, огромен триетажен търговски комплекс, намиращ се на пресечката на улици „Ксинян“ и „Фукси“. Отвътре комплексът представляваше лабиринт от дълги и тесни алеи, минаващи между стотиците павилиони и магазини, претъпкани с всевъзможни електронни устройства, странни дрехи и кухненски уреди.

Посрещна го гълчка и разпалено пазарене. Качи се с ескалатора до втория етаж, сви вдясно и пlesна една банкнота от сто юана върху издраскания плот на първия изпречил му се павилион. Побутна служителя с табелка „Кени Джи“ на ревера и на развален мандарински му обясни, че го преследва някакъв монголец, който мрази чужденците. „Несъмнено е пладнешки обирджия“, добави той за повече достоверност.

А това да бъдеш наречен „пладнешки обирджия“ в Китай се възприемаше като кръвна обида.

Кени изруга. Нокс пристъпи в сянката зад павилиона и се сви в ъгъла. Точно зад него се намираше аварийният изход.

Изминаха две минути, но монголецът не се виждаше никъде. Нокс огледа съседния щанд, на който се продаваха цифрови фотоапарати. На витрината му бяха наредени безброй камери и апарати със светещи еcranчета, на които непрекъснато примигваха

разни изображения. Една от дигиталните фоторамки показваше снимки от Великата китайска стена и Сиан, а през екрана на друга преминаваше непрекъснат рекламен надпис: „Присъединете се към революцията в цифровото съхранение на данни! Сега ще имате място за над 1000 снимки и 5000 песни!“.

Грейс му бе показала снимка на дигиталната фоторамка в апартамента на Лу. Не ѝ беше хрумнало да я вземе. Но като всяко цифрово устройство, рамката също имаше вътрешна памет и можеше да приема информация с USB.

Лу беше скрил неофициалните си счетоводни файлове точно под носа им!

Изведнъж тревогите на Нокс за това да заловят монголеца и да изкопчат информация от него, което беше предложил и Дулич, секнаха. Сега много по-необходимо беше да се добере отново до апартамента на Лу и да вземе дигиталната фоторамка.

Забеляза, че Дулич се мотаеше из долния етаж на търговския център. След няколко минути Сержанта се качи с ескалатора и се присъедини към Нокс в импровизираното му „скривалище“ зад щанда на Кени Джи. Двамата бързо си размениха якетата и шапките, като Дулич облече спортния елек на Нокс и си сложи бейзболната му шапка, а Нокс взе сивото пилотско яке на Дулич, в чиито джобове имаше смачкани опаковки от шоколадови блокчета. Предвид дъждовното време навън, прикритието им можеше и да свърши работа.

— Забрави да се занимаваш с този човек. Имаме нова следа, която трябва да проверим... — каза Нокс и обясни за дигиталната рамка, видяна от Грейс в апартамента на Лу, която можеше да служи като цифров тайник за търсените файлове. — Трябва само да се отърва от този, който ме преследва...

— Планът ни все още е изпълним — отвърна Дулич. — Той е някъде там и се оглежда за нас. Ще нанесем удар. Сега.

— Той не знае нищо — отговори Нокс. — Именно затова е тръгнал да ме преследва.

— Наясно е с нещо, което ние не знаем. Той има човек в Пекин, а това го прави източник на ценна за нас информация.

— Само го отведи настрана, махни го от мен. Имаш местонахождението му на телефона си и по всяко време можем отново да се заемем с него.

— Действаме или сега, или никога — продължи упорито да настоява Дулич.

— Тогава никога — отвърна Нокс. — Само да не е сега. Дигиталната рамка е по-важна.

— Както кажеш. Ще се чуем. — Дулич се обърна и се запъти към ескалаторите.

Нокс успя да си проправи път до третия етаж, където имаше щандове за традиционни уреди за приготвяне на ориз, миксери и електрически скари. В края на дългата редица от павилиони се намираше един от малкото прозорци на този етаж — неотваряем стъклен панел, широк към четиридесет сантиметра и висок над три метра. Нокс залепи лице за него.

През дебелото стъкло успя да забележи монголеца, който не обръщаше никакво внимание на усилията се дъжд и чакаше пред магазина, застанал с мотоциклета си в специалната лента от пътното платно. Миг след това очите и на двамата се приковаха в Дулич, който сега носеше якето и шапката на Нокс и си проправяше път сред множеството от чадъри към стоянката за таксита. Едно от тях вече го очакваше. Дулич отвори задната врата и се качи. Колата потегли и се включи в натоварения градски трафик.

Нокс мислено се поздрави за успеха им — краткото разстояние за придвижване до таксито бе направило размяната им незабележима. Монголецът стартира двигателя на мотоциклета си, но остана на място, загледан след отдалечаващата се кола.

Защо не я последва? Идеята бе да го поддържат, за да се отдалечи подир Дулич... Нокс бързо огледа и останалата част от улицата. Дали нямаше и втори монголец, който да го следи? Дали не ги бяха подвели...

Обзе го паника. Междувременно дъждът навън се усили още повече и се превърна в истински порой. Намирането на такси в такова време щеше да отнеме поне петнадесетина минути...

Ала таксито на Дулич го чакаше на стоянката — нещо много малко вероятно дори в слънчев ден и напълно невъзможно във време като сегашното.

Нокс заудря с юмрук по стъклото, сякаш можеше да спре отдалечаващата се кола. Трескаво побърза да извади айфона, изпусна го и се наведе да го вдигне. Веднага набра номера.

Залепи лице обратно на стъклото и забеляза, че останалите коли от трафика се скучваха около таксито на Дулич — поредното недоразумение... Колата очевидно си пробиваше път към дясната лента.

— Да? — обади се Дулич, а гласът му прозвуча леко променен от непрекъснато превключващия сигнал на телефона.

— Прекрати операцията! — извика Нокс. — Били сме изиграни! Таксито е чакало мен!

— Ей, приятел, спри тук! — дочу Нокс на английски, последвано от китайското „Ting!“ — „Стоп!“.

Сетне до ушите му долетя звукът от счупени стъкла и изкривени ламарини, секунда преди същият звук да изпълни и слушалката.

Стар модел сива „Тойота“ беше ударила странично таксито, беше го изблъскала встрани от пътя и го бе запратила в едно дърво.

Шофьорите и на двете коли излязоха, разпалени, навън.

Едва сега монголецът се размърда. Качи се на мотора си и се приближи към мястото на катастрофата. Скочи от мотоциклета си и се пъхна сред счупените стъкла и смачканите ламарини, сякаш опитвайки се да помогне. Нокс знаеше много добре какво прави всъщност.

Огромна тълпа от зяпачи веднага обгради катастрофата. Китайците си падаха по подобни зрелища.

Нокс успя да слезе до приземния етаж, преди още да бе осъзнал какво се случва. Конспиративните правила изискаха да излезе и възможно най-спокойно да тръгне в противоположната на катастрофата посока, но вместо това той се затича натам, разблъска тълпата и си проби път, раздавайки лакти и ругатни на мандарински. Монголецът отново се качи на мотоциклета си, включи двигателя, сви вляво покрай ъгъла и изчезна.

Нокс беше обграден отвсякъде. Успя да си проправи път до катастрофата и видя следите от кръв по смачканите ламарини. Отнякъде се чуваше воят на приближаващи сирени — явно беше линейка от близката болница или полицията. Но което и от двете да беше вярно, Нокс не можеше да остане повече в района. Щяха да го разпитват. Щеше да е замесен.

Хвърли се напред и отвори смачканата задна врата на таксито. Дулич беше в безсъзнание, а по лицето му се стичаше кръв. Нокс се пресегна, хвана го под мишниците и го измъкна навън. Ръката му

напипа хард диска в джоба на елека. Тъкмо претърсваше за айфона, когато някаква почти беззъба старица го плесна през ръцете и извика: „Крадец!“.

Нокс я нарече „дърта крава“, но побягна по улицата, преди тълпата да се е решила да го линчува.

*15:20 часа
квартал Джин ’анг
Шанхай*

Нокс се обади в централата на „Ръдърфорд Риск“ в Хонконг и изчака десет минути, докато началникът Брайън Праймър го набра по сигурната линия на айфона. Докато говореха, Нокс вървеше по „Чагъл Роуд“, отивайки към болницата.

— Давай! — започна Праймър без размяна на обичайните любезности.

— Сержантът — Дейвид Дулич, е извън строя. Пътен инцидент. Състоянието му изглеждаше критично — докладва Нокс.

— Ти невредим ли си?

— Не бях в таксито. Мога обаче да го измъкна в рамките на... да кажем на два часа. Потърсете сигурно място с медицински или евакуационен екип — предложи Нокс.

— Оценявам твоята лоялност... Документите му са добри, би трябвало да няма проблеми с удостоверяване на самоличността му. Все още няма нужда да поставяме цялата операция в рисково.

— Но парите за откупа... — обади се Нокс.

— Повярвай ми, наясно съм със ситуацията — отговори Праймър.

— Искате ли да замина за Гуанжу?

От другата страна на телефона настъпи продължително мълчание, докато Праймър обмисляше отделните възможности. Вероятно Нокс го беше изненадал с това колко много знае за хода на операцията.

— Ще ми трябват няколко минути — каза той накрая. — Имаш ли името на болницата?

— Вече съм почти пред нея...

— Бъди нащрек за пристигането на следователи или на други лица, които биха могли да го компрометират — предупреди го Праймър.

— Дадено. Няма да позволя да го отведат — обеща Нокс.

— Спокойно, справляли сме се и с далеч по-лоши ситуации от тази — успокои го началникът на „Ръдърфорд“.

— Тая катастрофа... тя беше предназначена за мен.

— Със сигурност ли го знаеш, или предполагаш? — попита Праймър.

— Забелязах преследвач в района. И двамата шофьори избягаха...

— Добре е да го знам. На твоето място щях временно да се скатая някъде — предложи Праймър.

— Искам да го измъкна оттам — настоя Нокс. Сетне добави: — Трябват ми парите за откупа.

— Както казах, успокой се. Ние ще се заемем с това, остави го на нас. Ти гледай твоите задачи. Какво става със счетоводните сметки? — попита Праймър.

— Работата напредва.

— А наистина ли? — попита началникът.

Нокс се досети, че това въщност бе въпросът от най-голям интерес за Праймър.

— А Гуанжу? — попита той, замисляйки се дали Брайън Праймър би разрешил сумата от четвърт милион долара в брой да бъде получена от почти непознат човек.

— Дулич трябваше да участва в това. Ще измислим нещо, не се притеснявай.

— Да се притеснявам ли? Имаме само два дни! Дори по-малко. Мога да го кача на някой самолет или на лодка и да го измъкна — предложи Нокс.

— Ти ще се оправяш със счетоводните въпроси и с размяната — отвърна Праймър.

— Няма да има размяна без пари!

— Тогава ще ги измъкнем. Ще се погрижим и за Дулич — отговори Праймър.

„Сигурен съм, че ще се погрижите“ — помисли си Нокс, докато се чудеше доколко човек като Дулич би могъл да е незаменим за

Брайън Праймър.

— Дръж телефона си подръка! — заръча Праймър и линията прекъсна.

Нокс стигна до ъгъла на улицата и поглеждайки наляво, видя кубичните бели сгради, които представляваха корпусите на болница „Хуашан“. През първите няколко часа от приемането в реанимация щеше да е трудно да се добере до Дулич, но след това...

Бдя нащрек известно време, очаквайки появата на полиция, която така и не дойде. Измина час. Праймър беше прав: „инцидентът“ с Дулич явно бе сметнат просто за поредната случайност.

Въпросът беше за колко време нещата щяха да останат така.

18:20 часа
квартал Чаннин
Шанхай

— Нещата станаха напечени, Грейс — каза Нокс веднага щом се върна в тайната квартира. — Приоритет номер едно е да измъкнем Сержанта оттук.

— Компанията ще се погрижи за господин Дулич...

— Компанията ще се престори, че той не съществува — прекъсна я Нокс.

— Не и господин Праймър.

— Вярвай ми, така е. В действителност Сержанта вероятно въобще не съществува. Сигурно и той е нает по договор също като теб и мен и не фигурира никъде във ведомостите им за заплати, въпреки че работи за тях. Това е специална вътрешна уговорка, направена именно за случаи като този.

— Също като Еди — замислено изрече Грейс.

— Да, точно така — съгласи се Нокс. — Всичко зависи от това колко добра е документацията. За другото си има начини.

— Не може на сериозно да смяташ, че ще успееш да го измъкнеш от болницата — недоверчиво го изгледа тя.

— А мога ли?

— Няма как да се грижим за него! Доколкото ми описа в какво състояние е...

— Недей да се спичаш толкова! — скара ѝ се Нокс.

— Моля? — не го разбра тя.

Не ѝ преведе фразата.

— По някое време ще разберат, че е американец. Зъбите му, пломбите — това ще го издаде. Ще му направят рентгенови снимки. Ще видят татуировките му. Има си начини... — заключи той.

— Сега трябва да се съсредоточим само върху Еди и господин Данър — настоя Грейс.

— Сержантът беше източникът за получаване на парите за откупа — каза Нокс и ѝ предаде разговора им от рибния пазар, включително и това, че парите трябваше да се вземат от пристанище Гуанжу. Това вече нямаше как да се случи.

— Без Сержанта нямаме плащане на откупа...

— А има ли възможност сами да ги измъкнем оттам? — почуди се тя след кратък размисъл.

— Само ако можеше... — Нокс я погледна. Грейс изглеждаше изтощена, трябваше да поспи и определено и двамата да хапнат нещо.

— Добре. Нека все пак да напредваме стъпка по стъпка. Може би файловете на Лу са в дигиталната фоторамка. Навсякът тези числа ще ни разкрият нещо, което не знаем — каза той, въпреки че вече не го вярваше. Изведнъж обаче прозря, че те можеха да са средството, което да ги доведе до края. — От самото начало гледаме на това по грешен начин — заяви той.

— Как така? — не разбра Грейс.

— Ами изглежда, всички искат да се доберат до счетоводните записи на Лу, нали?

— Да, може да се каже...

— Значи този, който ги притежава, ще има власт над останалите, нали така? А властта значи предимство.

— Числата винаги разкриват повече, отколкото очакваме — отвърна тя като истински съдебен експерт-счетоводител.

— Но пропускаш най-важното — възрази Нокс.

— И кое е то? — ядосано попита тя.

— Ще трябва да съберем отнякъде пари, за да платим откупа.

— Наясно съм с тази необходимост...

— В такъв случай може би разполагаме с нещо за продан — усмихна се Нокс.

Двадесет минути по-късно Нокс седеше на дивана пред пробната в един бутиков магазин за дрехи.

— Знаеш ли какво значи изразът „Не вземай пленници“? — попита я той, докато Грейс пробаваше дрехи от другата страна на пълтната завеса. Отдолу се виждаха само босите ѝ крака. Дребната китайка — собственичка на магазина, беше в предната част и се занимаваше с клиент.

— Чувала съм го и преди — отвърна Грейс.

— Значи „довършвай всичко докрай“. Затова и двамата трябва да си сменим дрехите. Не можем да изглеждаме познати, в случай че някой от онези е отвън на улицата.

— Полицията ли? — попита тя.

— Не знаем кои са. Може да са от Държавна сигурност. Или пък някакви наети биячи... — предположи Нокс.

Грейс отмести завеската настрани и застана пред него, облечена в сив официален костюм на съвсем тънко черно рапе и ефектна бяла риза, разкопчана достатъчно дълбоко, че да показва красивото ѝ деколте. Имаше вид на по-възрастна, отколкото бе в действителност. Беше завързала тънко шалче около врата си и изглеждаше много добре, дори леко перверзно, помисли си Нокс.

— Откъде знаеш, че мъжете, които ни нападнаха, не са ни преследвали заради жената, с която преспа? — попита го пряко тя.

И двамата знаеха, че проявеното от Грейс невнимание бе довело хората на Йонг Ченг до задната алея, но той си замълча.

— Откъде знаеш, че Еди не е бил рекетър? — попита Нокс. — И че не е изнудвал някоя голяма клечка в Пекин, която му е пратила монголците, за да го ликвидират?

Лицето ѝ отново се показа иззад завесата. Погледна го, а в очите ѝ се четеше едновременно разочарование и раздразнение, примесени с нещо, което можеше да определи само като любопитство.

— Не и Еди — изрече строго тя.

Навел глава, Нокс седеше в инвалидната количка, с одеяло, покриващо коленете му. Носеше широкопола тръстикова шапка и синя роба без яка, с каквito ходеха повечето възрастни хора. Седеше

приведен и не обръщаше внимание на дъжда. По улиците на Шанхай рядко се виждаха инвалидни колички и където и да държаха възрастните хора и тези с увреждания, то определено не беше по претъпканите тротоари. Но Нокс напълно отговаряше на външния вид на тези, които рядко можеха да бъдат видени навън — стар, съсухрен, приел невъзвратимостта на изминалите години.

Возеше го жена с хубава фигура и обувки на високи токчета; по облеклото си личеше, че явно беше служителка в офис. С едната си ръка тя буташе количката, а с другата се предпазваше от дъжда, вдигнала дамската чанта над главата си.

— Да се бута това нещо е далеч по-трудно, отколкото изглежда — заяви Грейс.

Нокс едва я чу. Последните няколко часа бе прекарал в трескави размисли около случилото се с Дулич и необходимостта да го измъкне от болницата, в която го бяха закарали. Съжаляваше, че не бе успял да се добере до айфона му и бе изгубил възможността да проследи монголеца.

Намираха се на стотина метра от сградата, в която беше апартаментът на Лу, и Нокс си позволи един бърз оглед на обстановката изпод периферията на шапката. Оглеждаше се за никакви признания на следене или за полиция, с които се бяха сблъскали последния път, когато идваха тук. Стигнаха до входа на сградата и Грейс вкара количката през вратата.

Вътре се справиха бързо, тъй като вече бяха обсъдили плана си за действие. Заради постоянно наблюдение на камерите Грейс избута инвалидната количка с Нокс към асансьора и когато вратите му се отвориха, тя се пресегна вътре и натисна бутона 7. След това просто се обърна и тръгна към стълбите.

Малко по-надолу по коридора подмина врата с надпис „Управител на сградата“, изписано на английски и на мандарински. Грейс заслиза по стълбите към добре осветеното, но пропито с отвратителна миризма мазе, отброявайки отлитащите ценни секунди...

След сбиването на Нокс с монголеца в сградата, полицията беше разпитвала управителя, обитателите на апартаментите и брокерката. В опита си да се прикрие Грейс трябваше да отвлече вниманието на управителя далеч от лицето си. Спра се на една от междустълбищните площадки, наведе се и разкъса полата си. Направи същото и с ризата, а

няколко копчета отхвръкнаха и разкриха сутиена й. Наслончи пръста си и размаза грима по очите си. Дишайки тежко, сякаш едва си поемаше дъх, Грейс се доближи до открехнатата врата и усети миризмата на евтини цигари и звука на някаква китайска сапунка, които се носеха отвътре. Почука силно и влезе, без да изчака покана.

— Помогнете ми! — извика тя на мандарински.

Планът на Нокс би трябвало да проработи, независимо от какъв пол щеше да се окаже управителят на сградата. Нямаше нормален мъж, който при вида на разголено женско тяло да не скочи да й помогне, а дори само намек за сексуално посегателство би привлякъл съчувствието на всяка жена. Ако се окажеше, че управителите са съпрузи, както често се случваше в сгради от този тип, Грейс би спечелила съчувствието и на двамата.

Оказа се, че са двойка женени китайци на средна възраст. Мъжът имаше мършав и болнав вид, подсилван допълнително от оредялата му коса, а жената бе доста закръглена, облечена в тъмносин анzug, с мазно лице и гарвановочерна коса, привързана в кок.

Грейс влезе в малкото им жилище и забеляза, че всеки сантиметър от него бе използван за нещо. В средата имаше тесен диван с две табуретки и импровизирана масичка за кафе между тях, а малък цветен телевизор проблясваше на една от полиците, разположен редом с прилежно сгънати и подредени дрехи. Доколкото успя да забележи, още един телевизор, но черно-бял, работеше в другия край на стаята, свързан с две видеозаписващи устройства — точно както Нокс й го беше описал.

Без покана Грейс се свлече на празното легло.

— Той... опита се да... — умоляващо изрече тя и вдигна поглед към жената. — Помогнете ми, моля.

Грейс забеляза тревогата в погледа на мъжа: мислеше си, че ако не успее бързо да потули това, можеше със сигурност да си търси работа — в сградата му вече се беше случило едно нападение и ако се разчуеше за второто, с него беше свършено.

— Чай, скъпа? — попита я любезно жената, хвърляйки един унищожителен поглед към съпруга си, в който се четеше: „Направи нещо!“.

Кухнята се намираше зад завеса от ресни. Щом чу потракването на съдове от тясната ниша, Грейс се зае за работа.

Протегна ръка към объркания управител на сградата и за нейно облекчение, след миг колебание той също протегна ръката си към нея.

18:40 часа

„Седем лебеда“, апартаментът на Лу

Нокс все още криеше лицето си под широкополата шапка и използва кокалчето на пръста си, за да позвъни — не искаше да оставя отпечатъци. Наблюдаваше стъклена шпионка, монтирана в средата на вратата. За миг цветът ѝ потъмня, което означаваше, че някой бе застанал на пътя на светлината зад нея. Нокс изрита силно ключалката и нахълта в апартамента.

Щом вратата се отвори, той я удари още веднъж с рамо, за да е сигурен, че ще притисне към стената този, който се намираше зад нея. Направи две крачки към средата на всекидневната и забеляза двама — единият беше дебелак, който се изправи от дивана, а вторият приличаше на ошашавен тийнейджър, дето още не можеше да разбере какво става. След ударите никой от тях не изпадна в безсъзнание, но след малко щеше да им се иска да бяха се строполили в несвяст...

Нокс се извърна към человека зад вратата, който само вдигна ръце в ясен знак, че се предава.

Не изгуби време да претърсва стаята на Лу, просто грабна дигиталната рамка и излезе. Напусна апартамента след по-малко от минута, откакто бе влязъл, качи се в асансьора и нетърпеливо натисна бутона за партера.

18:42 часа

Грейс хвани протегнатите ръце на управителя и се изправи от леглото. Щом се озова на крака, тя се извърна рязко, удари го силно в гърдите и продължи да го рита, докато мъжът изпадна в безсъзнание. Жена му се намираше само на няколко метра от тях. Грейс внимателно го остави да се свлече на пода.

Натисна бутоните Еjest и на двете видеозаписващи устройства и извади касетите им. Не можеха да си позволят да ги разпознаят, Нокс бе категоричен в това. Грейс взе още няколко касети, подредени на полицата до видеото, и ги натъпка в чантата си.

Привлечена от шума в дневната, жената на управителя се показа иззад завесата. Погледна ужасено случващото се, но Грейс не ѝ остави време да реагира, а я зашлеви силно през лицето и притисна устата ѝ с длан.

— Той е добре. Не мърдай! Не викай полиция! — изкомандва тя.
— Нищо никога не се е случвало.

Нокс разчиташе на това, че двойката няма да иска още веднъж в полицията да се подават доклади срещу тях.

— Проблемът горе е свързан с пияни наематели, слушва се постоянно с младежи като тях. Разбра ли? — попита тихо Грейс.

Жената кимна уплашено, а сълзите ѝ се стичаха по лицето и мокреха ръката на Грейс.

— Съжалявам за нахълтването — каза тя. — Извинявам се. — И само след секунди изскочи от жилището им и побягна нагоре по стълбите.

18:44 часа

Нокс излезе с количката от асансьора, все още отброявайки секундите. Даваше ѝ още най-много минута, след това щеше да тръгне да я търси.

Грейс се появи, подпъхвайки краищата на раздраната си риза в полата. Скъсаното на полата ѝ се беше извъртяло така, че целият ѝ крак се показваше, даже се виждаше тънкият черен ластик на бикините ѝ. Не каза нищо, само му кимна и побутна инвалидната количка извън сградата.

Нокс се пресегна и прибра фоторамката и зарядното в чантата ѝ.

Две пресечки по-нататък изоставена инвалидна количка и подгизнало от дъждъде одеяло привлякоха вниманието на минувачите. Гледката бе тъжна и намекваше за някаква сърцераздирателна история.

След петнадесет минути и двете неща вече ги нямаше. А час по-късно количката вече се препродаваше. За втори път.

**ЧЕТВЪРТЬК, 30 СЕПТЕМВРИ
1 ДЕН ДО РАЗМЯНАТА**

15.

04:00 часа
болница „Хуашан“
Шанхай

— Чуваш ли ме? — попита мъжът с острите черти на лицето, застанал до болничното легло и заслонил с ръка очите на пациента, предпазвайки го от яркия блясък на луминесцентната лампа над главата му. — Казвам се Козловски. От Американското консулство съм.

Дейвид Дулич огледа болничната стая, доколкото можеше, без да мърда главата или врата си, пристегнати от пластмасова яка. Искаше да излезе от това място. Целият беше омотан в бинтове, а към тялото му бяха прикачени всевъзможни тръбички и екстензии. Чувстваше се така, сякаш нещо го разпъваше.

— Изглежда, извадил си късмет — продължи Козловски с малко по-весел тон. — Може и да не повярваш, но трябва да благодариш на „Формула 1“ за това. Преди десет години градската управа решила да привлече състезанията в Шанхай, но организаторите на събитието поставили изискване в града да има модерен медицински център по западен модел, за да одобрят провеждането. В резултат на това — допълни той, правейки живописен жест с ръка — няколко стотици милиона долара били вложени в това произведение на изкуството, превърнато в напълно оборудвана болница за чужденци. А ти, приятел, сега имаш възможността да се възползваш от това. Споменаха ми, че е цяло щастие, задето въобще си жив. Ако си беше сложил предпазния колан, можеше и да се отървеш само с натъртвания, но пък намери ми едно шанхайско такси, в което да има предпазни колани на задните седалки! Нали така? — Козловски бавно заобиколи леглото и продължи: — В случай че се чудиш, пироните в коляното ти те издадоха, че си американец. На тях пише „Произведено в САЩ“. Реших, че така или иначе ще попиташ откъде знам.

— Добре си свършиха работата, приятел, но не съм оттам — отвърна Дулич с убедителен австралийски акцент. — Австралиец съм.

Козловски не изглеждаше като човек, който приема да бъде будалкан.

— Имаше времена в кариерата ми, когато някой тип като теб би могъл да ме обърка или дори напълно да ме подведе — каза той, показвайки бяла картичка 6x10 сантиметра, разчертана на клетки. Във всяка клетка имаше по един пръстов отпечатък. — Австралийският ти паспорт обаче е добър — продължи той. — Дори много... Бих казал даже, че е автентичен. Повярвай ми, това ми разкрива повече за теб, отколкото би ти се искало.

Козловски се премести в края на леглото, търсейки зрителен контакт с Дулич, но пациентът не искаше да го погледне.

— И двамата шофьори са избягали от местопроизшествието. Едната кола е била крадена. Таксито е управлявано от племенника на този, който има разрешително за такси. Отстрани нещата изглеждат така, сякаш американски гражданин е попаднал в грешното време на грешното място. Да, но ако не беше паспортът. Както и айфонът. Впрочем дори моите технически спецове не бяха виждали такъв. Знаем и за самолетния билет до Хонконг, запазен час преди излитането за вчера сутринта, както и за билета в първа класа на влака за Гуанжу.

— Вчера ли? — попита Дулич, опитвайки се да се изправи. Не успя. — Каква дата сме днес?

— Седми — отвърна Козловски и си придърпа стол. — Това говори ли ти нещо?

— Не обичам да ми се губи чувството за време.

— До края на деня ще знам със сигурност кой си. Няма да си играя с теб на доброто и лошото ченге и да ти казвам, че е по-добре да говориш с мен сега, отколкото после. И двамата знаем, че това са глупости. Най-добре е въобще нищо да не казваш и още по-добре е да се изнесеш от това място възможно най-бързо, без някой да те види. Но в твоето състояние не мисля, че ще е възможно. Може да се пробваш да пълзиш... Честно казано, въобще не искам да знам защо си тук. Просто предвещаваш скорошна поява на цял тон бумащини по бюрото ми.

Дулич отново се опита да седне в леглото и се намръщи от болка.

— В този град има много хора като теб, не си мисли, че си специален — продължи Козловски. — Проблемът е, че американците тук са моя отговорност. Аз съм този, който трябва да ви бърше

задниците или най-малкото да бърше след вас, ако свършите беля. Може би си тук, за да откраднеш нечии тайни, да проследиш нечии грехове, да търсиш изчезнал човек или пък да поведеш революция. Не ми пука! Искам само да се махнеш. И има един начин да ме спечелиш на своя страна — подчерта Козловски и извади няколко снимки от джоба си. Показа първата на Дулич.

— Не... — уморено кимна Дулич, щом зърна лицето на Едуард Лу.

— Първи път — отвърна Козловски с тона на конферансие на публична продан. — А този? — продължи той, показвайки снимка на Клейт Данър.

— Не — отвърна Дулич и преглътна с усилие.

Лекарствата му пречеха да прикрие емоциите си. Козловски забеляза това, но добави: „Втори път“, след което извади трета снимка, заснета от охранителна камера. На нея се виждаше китаец.

— А този? — попита той.

— Този изглежда доста зъл — заключи Дулич.

— Да не се мислиш за голям умник? — сряза го Козловски. — Китайците вече са се набъркали в тази работа.

— В коя работа?

— Сериозно ли не знаеш?

Дулич успя да сдържи емоциите си и не се издаде. Междувременно в главата му се бълскаха мисли за Желязната ръка — липсващия видеооператор. Козловски лесно можеше да се разграничи от това разследване, както и да повярва, че Дулич бе замесен в него.

— По-добре ще е за теб, ако получиш някаква сериозна подкрепа в тази игра, защото, доколкото разбрах от докторите, скоро няма да отидеш никъде. Насаден си тук като патица — американски израз, но мисля, че ще го схванеш — добави Козловски. — Ако ти трябва помощ, защита или евентуално прехвърляне, само помоли. Ако има и една кост в тялото ти, която да не е потрошена, да знаеш, че още не са я открили — каза той и зачака. — Нищо? Сериозно ли? — учуди се Козловски и отстъпи назад. — Е, наслаждавай се на китайския затвор тогава. Надявам се да обичаш ориз.

квартал Чаннин

Нокс и Грейс прекараха нощта в работа. Грейс прерови финансовите документи на „Бертолд Груп“, като отдели специално внимание на пътните разходи на Маргарт, докато Нокс преглеждаше записите от охранителните камери в жилищната сграда на Едуард Лу. Ако монголците се бяха свързали с Лу преди това, може би щяха да се виждат някъде на записите, или пък ако похитителите се бяха връщали за лекарствата и лаптопа на Едуард, вероятно можеха да ги разпознаят.

Нокс се зае да потърси някакви скрити файлове в паметта на дигиталната фоторамка, което си беше за специалист. Успя само да открие, че паметта на рамката беше разделена на два диска, подобно на две отделни чекмеджета с данни. Успя да отвори изображенията в единия виртуален диск, но доколкото можеше да определи, другият беше достъпен само с парола.

— Ако на тази рамка има и нещо друго, освен снимките, ще ни трябва специалист — призна накрая той.

Грейс не отвърна.

— Чу ли ме?

— Чух те добре.

Нокс вдигна глава към монитора с бързо превъртащите се кадри от охранителните камери.

— Излиза ли нещо? — попита той.

Грейс беше разтворила две папки с безкрайни колони от цифри и беше отбелязала множество от страниците с парчета салфетка, така че отстрани папките изглеждаха така, сякаш им бяха поникнали пера.

— Излагам Селена на риск — каза тя, без да вдига поглед от числата.

— Ти нямаш вина, че тя се е опитала да натопи шефа си за някакво пътуване до остров и че несъзнателно се е разприказвала за това.

— Превърнах я в неволен съучастник — отвърна Грейс.

— Понякога говориш точно като китайка — отбеляза Нокс.

— А ти почти винаги се държиш като глупак — върна му го тя.

— Май не е лошо и двамата да поспим — уморено каза той.

— Трябват ми записите на Еди.

— Мисля, че това го решихме още преди седмица.

Грейс го погледна, а в очите ѝ се четеше умора и отчаяние.

— Счетоводителите на „Бертолд Груп“ са обединили всички плащания към консултантската фирма на Еди в общо перо, което е част от главното счетоводство. Доколкото мога да определя, опитвали се да представят плащанията като обичайни бизнес разходи. Проблемът в случая е, че когато това перо набъбне неимоверно, както е сега, за одиторите светва червена лампа — каза тя и му посочи един ред на страниците с числа.

Нокс се престори, че следва мисълта ѝ.

— В този случай допълнителни двеста хиляди долара са били платени на консултантската фирма на Еди. Важно е времето на плащанията, Джон. Първо, добавени са двеста хиляди — продължи тя и проследи с пръст колоната от числа. — После, след по-малко от седмица, Маргарт е направил пътуване до остров Чунмин, за което е поискал редактиране на разходите — отбеляза тя и се върна на предишната страница. — След това има второ плащане на още двеста хиляди щатски долара, и то в същия ден, в който е изчезнал Еди.

— Четиристотин хиляди! — подсвирна от изумление Нокс. — Ето защо не искаха да ти дадат достъп до счетоводните документи. Трябваха ти само няколко часа, за да направиш връзката.

— Има стотици начини за прикриване на подобни неща. Тези или са твърде арогантни, или въобще не им пука — и двете са престъпление от счетоводна гледна точка.

— Значи са направили две фалшиво раздупти плащания до някого, вероятно на монголците. Благодарение на Сержанта знаем, че монголците имат връзки в Пекин. Което означава, че плащанията са заминали на север. Това обаче доближава ли ни по някакъв начин до освобождаване на похитените? До намирането им? Искам да кажа, това е добре, прекрасно е... — заяде се той, — но ние така или иначе вече знаехме, че монголецът иска да намери Лу не по-малко от нас. Така че... тези данни само ни отклоняват от основната цел.

— Селена твърдеше, че Маргарт и Престън Чи никога не биха пътували заедно, освен ако не става въпрос за някакъв бъдещ проект — отвърна Грейс и почти шепнешком добави: — Свържи това с Пекин, където правителството разрешава най-големите строителни проекти. Еди не е плащал на монголеца, за да подпомогне строителството на „Ксуан Тауър“ — плащал е за информация по някой нов правителствен проект. Подобни начинания може да струват милиони.

— Това са само спекулатии — напомни й той.

— Не. Това са логически заключения, базиращи се на проучената информация. Трябва да действаме! — подкани го тя.

— Е, значи Лу е правил паралелни плащания? За какво му е било на монголеца да му обръща каквото и да било внимание след това?

— За да защити пекинския си шеф — заключи Грейс. — В случай че Еди се разприказва.

Екзекуциите на представители на ръководния елит не бяха рядкост в Китай, но последната се беше състояла преди доста време.

— Интересно — отбеляза Нокс. — Но пак ще повторя: това не ни доближава до спасяването на похитените.

— Слушай — започна тя, — Маргарт ни нае, за да измъкнем Лу. Но самият той може би е толкова притиснат, колкото и човекът в Пекин. Ако „Бертолд Груп“ бъде замесена в някаква афера с подкупване на правителствен представител, той ще е този, който ще отиде в затвора. Австралийците получиха по дванадесет години — добави тя, като имаше предвид скорошен съдебен процес, който бе влязъл в членните заглавия на световната преса. — Може би се надяват, че могат да договорят с прокуратурата измъкване от наказателно преследване по плащанията за „Ксуан“, но не и ако парите са толкова много и са изпращани директно в Пекин.

Нокс нямаше намерение да повтаря вече казаното.

— Може би данните на Еди потвърждават именно това — предположи Грейс.

— Не искам да бъда груб, но на кого му пука? Честно казано, вече ми е все тая кой на кого е плащал. Искам само адрес. Искам да ги измъкнем.

За известно време Грейс запази мълчание.

— Записите на Еди са единственият възможен източник на информация — каза тя.

Нокс притвори очи и се опита да запази спокойствие. Очевидно потокът на парите бе достатъчно занимателен за счетоводителката, но на него вече беше започнало да му писва. Естествено, че плащането на огромни суми към монголеца и чрез него към Пекин беше важно.

— Може би Йонг Ченг стои зад отвлечанията — предположи той на глас. — Все пак неговите хора бяха в уличката. Той знаеше, че си наета от „Бертолд“, така че очевидно има вътрешен човек там. Искаше

от теб да изоставиш Маргарт, да направиш нещата още по-трудни за него. Може би с него ще можем да направим размяна срещу заложниците.

— Ако Йонг Ченг държеше Еди, той щеше да разполага и с информацията му. Не той е похитителят.

— Знаеш ли какво? — ядоса се Нокс. — На кого ли му пuka? Важното в момента е това, че при липсата на Сержанта няма как да получим парите за откупа. И няма да им предаваме счетоводните сметки, докато не разберем с каква точно информация разполагаме — заяви Нокс.

— Отново не мога да разбера това какво общо има — призна си Грейс.

— Сметките на Лу може да ни разкрият кой трябва да се страхува най-много и кой има да губи най-много. Следователно кой ще плати най-много.

— Джон, на мен ли говориш?

— Счетоводните сметки са наградата... — продължи Нокс. — Те обясняват наблюдението над апартамента на Лу, както и нападението над нас.

— И двамата искаме едно и също, макар и с различни мотиви — обясни Грейс. — Трябват ни записите на Еди.

— Звучиш като брачен консултант — пошегува се той.

— Недей да се надяваш прекалено! — скастри го Грейс.

— Както и да е! — възклика Нокс. — Веднъж щом се доберем до записите на Лу, можем да ги предложим за продажба — на Йонг Ченг, на монголците, може би дори и на Маргарт.

— Искаш да продадем информацията за пари? Да съберем нужната сума за плащане на откупа? — проследи мисълта му тя.

— Ти май каза, че не разбиращ какво говоря — усмихна се той.

— Ейми познава един човек... И аз съм го срещал няколко пъти, той продава видеоигри и е голям компютърен спец. Може би той ще ни помогне.

— Ами обади му се — с нежелание отговори Грейс. — Селена обеща да ми даде копие от редактираната декларация по кредитната карта на Маргарт. Ще ѝ напомня, че я чакам. Това също може да ни е в помощ.

— Няма нужда да се ентузиазираш толкова при мисълта, че Ейми ще ни помага — пошегува се Нокс.

— Това няма нищо общо с теб. Става въпрос за нещо китайско, което не можеш да разбереш — отвърна тя.

— За достойнство ли? Разбирам какво е достойнство.

— Западняците придават на достойнството интелектуално значение. Китайците обаче го преживяват истиински. Нещата са много по-различни, отколкото мислиш — заяви Грейс.

17:40 часа

Не му харесваше идеята всички да се намират по едно и също време в една и съща стая — като прасета на заколение — но нямаше друг избор. Непрекъснато оглеждаше улицата, за да види дали не го следят. Носеше само черна раница с фоторамката на Едуард Лу. Променяше по нещо във външния си вид на всеки няколко пресечки — съмкваше ниско козирката на бейзболната си шапка, слагаше си тъмни слънчеви очила.

Пристигна на уговореното място по-рано. Беше малък салон за красота, декориран в бяло, розово и синьо. Подмина го и продължи да върви до следващата пресечка. Премина на отсрещния тротоар, на следващия светофар пресече отново и за втори път се приближи към салона.

Спра се за миг, за да погледа групичка играчи на зарове, които се бяха надвесили над обърнат кашон под сянката на един чинар. От влажните им устни стърчаха запалени цигари. Мъжете плюеха късчета тютюн, сърбаха студен чай и си разменяха свирепи погледи — играта ставаше все по-разгорещена.

Ейми пристигна първа в салона, без да спазва никакви особени мерки за безопасност. Последва я Грейс, която също бе обходила квартала, преди да влезе. Селена й беше изпратила по имейла банковата декларация на Маргарт и когато излезе, Нокс я бе оставил да я разучава, чудейки се дали няма да се отнесе и да забрави за уговорената среща. За щастие, не беше забравила.

Изчака преминаването на един от градските автобуси, за да се прикрие зад него, в случай че го наблюдаваха отсрещния

тprotoар, и точно в момента, в който автобусът преминаваше покрай него, Нокс побърза да се вмъкне в салона.

Ейми седеше на най-десния от трите стола, косата ѝ беше обгърната в пяна, а фризьорът я обливаше със струя вода. Грейс се беше настанила на средния стол и чакаше да бъде подстригана. Нокс поздрави собственика — четиридесетгодишен здравеняк с пътна катаракта, покриваща зеницата на лявото му око. Мъжът погледна Ейми в огледалото. Тя му кимна.

— Бихте ли изчакали няколко минути, моля? — попита мъжът на приличен английски. — Чакалнята е отзад, зад завесата — добави той.

Нокс и Грейс си размениха многозначителни погледи. Той се учуди дали и тя бе забелязала монголеца, който беше проследил Ейми. Чудеше се как бе възможно монголецът да е направил връзката с нея — дали беше след коктейла? Или след срещата им в неговата квартира?

Завесата представляваше чаршаф с щампа на анимационни герои, закрепен с кабарчета за рамката на вратата, а зад него имаше само една миниатюрна мивка и табуретка. Нокс се принуди да се извърне настрани, за да мине покрай мивката и да стигне до тесния коридор, който водеше към задната врата. Огледа я и провери ключалката. Изходът водеше към заден двор, в който беше простряно пране. Не се виждаха никакви хора. Обърна се и видя анимационните герои да му се усмихват от чаршафа.

Полиците в малкия склад бяха претъпкани с хавлиени кърпи, продукти за коса, тенджера за приготвяне на ориз, дървена дъска за хляб и пластмасова панерка със зеленчуци. Покрай далечната стена беше поставена вратичка от прогнил шкаф, която служеше за импровизирано бюро, а пред него, застанал с гръб към Нокс, седеше двадесетинагодишен младеж с разрошена прическа. Момчето пишеше яростно нещо на лаптопа пред себе си и натискаше клавишите толкова бързо и силно, че щеше да ги потроши.

Обърна се към Нокс. По лицето му едва бе набола рядка брада. Дъвчеше дъвка, лилава на цвят.

— Готов съм, когато кажете, професоре — каза момчето вместо поздрав.

— Аз съм Том — представи се Нокс и му показва фотограмката.

— Ранди — отвърна младежът.

В този момент при тях се появи Ейми, обвила раменете си с хавлия, а насапунасаната ѝ коса стърчеше на всички страни.

— Вие двамата запознахте ли се? — попита тя.

— Да — кимна Нокс.

След нея влезе Грейс и мястото изведнъж стана прекалено тясно. Тя се взря изучаващо в Ейми и Нокс.

— Нека да погледнем — заяви небрежно Ранди. Репликата прозвуча превзето, сякаш момчето специално я беше репетирало пред огледалото.

Нокс му подаде дигиталната рамка. Ейми беше уредила всичко, а в момента на лицето ѝ се четеше изражението на угрожена домакиня.

Грейс изглежда се интересуваше повече от Ейми, отколкото от случващото се на лаптопа.

— Тук е доста пренаселено — каза тя. — Ще трябва да освободим място, за да може момчето да работи.

Нокс остана. Нямаше да зареже насаме непознат с рамката и с това, което тя вероятно съдържаше. Ранди свърза устройството с лаптопа си и започна да пише. Изминаха десет минути, но на Нокс му се сториха като половин час.

— Паметта е разделена на две — обясни момчето. — Едната част е криптирана. Държите ли на рамката? — попита то.

— Важно е само съдържанието — отвърна Нокс.

Ранди извади отнякъде отвертка и за ужас на Нокс за секунди успя да отвори рамката. Продължи да обяснява, докато разпарчетосваше устройството:

— Често срещана грешка е да се опитвате да разбиете кода... — Момчето извади интегралната схема с паметта на рамката. Разгледа я под лупа, докато ръката му на сляпо търсеше отвертката из бюрото.

— Но ниеискаме именно това — отговори Нокс. — Трябват ни данните от кодираната част на паметта.

— Разбирам — съгласи се Ранди, — но разбиването на такъв код може да отнеме дори седмици.

— Нямаме толкова дни на разположение — възрази Нокс.

— Не, но имате това. — Момчето посочи с отвертката нещо върху интегралната схема. — Това е вградената батерия — допълни то, изправи се и се обърна към Нокс. — Също както при лаптопите, този чип използва малка батерия за часовник, от която се захранва частта,

която пази паролите. Ако няма батерия, няма парола. Понякога батериите са запоени за чипа, за да не могат да се отделят. Такъв е и случаят тук. Отвертката е прекалено голяма, ще ми трябва кламер.

— Искаш ли фиба?

— Какво? — не разбра момчето.

— Фиба за коса? На правилното място сме, ако тя ще ти свърши работа — отвърна Нокс.

— Отлично!

Няколко минути по-късно Ранди използва метална фиба, за да предизвика късо съединение на интегралната схема и да източи заряда на малката батерия. Пълната директория на кодираната част от диска се изписа на екрана на лаптопа му.

Жените отново влязоха при тях.

— Какво е съдържанието? — попита Нокс.

— Файлове на Excel. Excel на Windows. Има и няколко малки аудиофайла и снимки. Ще ви ги сваля.

След малко момчето подаде на Нокс флашка.

— Оставете ни за минутка насаме — помоли Нокс и погледна към Ейми, правейки знак, че иска Ранди да излезе от стаята.

— Масажът на раменете е много приятен — каза Ейми, докато двамата с Ранди напускаха тясната стая. — Освен това отнема само десет минути. Мисля да го пробваме веднага.

Грейс отвори първия от файловете на Excel. Изминаха пет минути, а Нокс нетърпеливо я наблюдаваше. Беше притеснен. Файловете бяха запълнени изцяло със символи на китайски и той можеше да разчете част от тях, но не всичките.

Грейс заговори на английски.

— Всичко е тук — каза тя. — Еди е записал пълните имена. Има и телефонни номера. Отразил е всички плащания. Това са страшно много пари, Джон, много повече, отколкото са отбелязани в счетоводството на „Бертолд Груп“. За последните шест месеца са изразходвани около седем милиона юана и стотици хиляди щатски долари. С подобна безумна информация — продължи тя — която и да е строителна компания би си гарантирала успех. От друга страна, ако правителството се добере до този списък, всички отиват в затвора. Тези записи са буквално безценни.

— Колко контакта са отбелязани? Колко са получили плащания?
— попита Нокс.

— Всичките. Не са въвеждани нови.

— А монголците?

— Няма следа за последните плащания — отговори тя.

— Сериозно? — изгледа я Нокс.

Грейс кимна.

— Тези четиристотин хиляди не са счетоводени.

— А защо е записал всичко с такива подробности? Възможно ли е да е бил толкова глупав?

— Еди не е глупав. А амбициозен. И свръхсамоуверен... Но в никакъв случай не е наивник. Съмнявам се, че счетоводното записване е било негова идея — каза тя. — Вероятно някой е изисквал да се отчита.

— Но ако е така, защо данните са недовършени?

Грейс сви рамене.

— Нали казваш, че „Бертолд“ искат тези записи — опита се да изясни нещата той.

— Това са прекалено много пари, за да бъдат дадени без никакъв отчет. Човек, ако иска, би могъл незабелязано да си задели цяло състояние.

— Мислиш ли, че се е случило именно нещо такова? Може би Еди е бръкнал в кацата с меда? — предположи Нокс. Това обясняваше отвличането.

— Не и Еди — категорично отговори тя.

— На кого ли е докладвал? На Маргарт?

— Определено не! Това би го изложило на пряк риск от наказателно преследване. Сигурно е докладвал на доверен на Маргарт човек. Възможно е да е бил Престън Чи. Възможно е да е била и пряката ми ръководителка, Гейл Бънчкин. Но аз лично мисля, че е Чи. Това, че той е китаец, би помогнало на компанията при едно евентуално разследване — така отговорността се снема от изпълнителния директор чужденец. Много вероятно е Маргарт да е получавал само устни доклади за дейността на Еди.

— Добре — съгласи се Нокс, който все още се опитваше да асимилира чутото. — Значи веднага щом предадем тази информация, най-вероятно плащането на подкупи ще се поднови.

— Несъмнено. Това ще позволи на проекта по изграждането на „Ксул Тауър“ да се върне отново в график.

— Какво има, Грейс? — попита той, усетил леката промяна в интонацията ѝ.

— Както обсъждахме, в случай че „Бертолд Груп“ работи против нас, то в момента, в който се доберат до счетоводните записи на Еди, вече няма да имат нужда от него. След цялото ненужно внимание, което той привлече, може да се окаже най-подходящо, ако изчезне завинаги. Полицията или някои представители от правителството може да поискат да говорят с него.

— Да — съгласи се Нокс. — И аз си мислех същото. А сега и Сержанта е извън играта и може би въобще няма да има пари за откуп.

— Нека ти напомня за пътуването на Маргарт до остров Чунмин. Отново ще кажа: смятам, че това пътуване не е имало нищо общо с „Ксул Тауър“, но е много вероятно да е пряко свързано с изчезването на Еди.

— Обясни ми по-подробно — помоли я Нокс.

— Майка ми твърди, че Еди е бил на остров Чунмин на двадесет и четвърти. Това е същата вечер, в която ми е оставил съобщението на гласовата поща.

— Изглежда, много се терзаеш заради това пропуснато обаждане...

— Това е Чунмин! Подкупите са за свършени услуги — отговори тя и посочи към экрана на лаптопа. — Инспектори, доставчици, тук има дори името на банкер!

Нокс кимна. Познаваше участниците в играта от посещенията, които бяха направили.

— Предполагам — продължи Грейс, — че двете плащания от по двеста хиляди долара са свързани с нещо, което се намира на остров Чунмин. Там е моят дом, както и домът на Еди. Предполагам, че плащанията са направени чрез посредник — това са монголците. А после телефонното обаждане на Еди... Гласът му звучеше нервно. Може би не е съобразил и твърде много е форсирал нещата, навлякъл си е неприятности. Идеята ми е, че вероятно е станал свидетел на нещо. Майка ми потвърди, че е бил на Чунмин в деня, в който ми се е обадил, а това е само няколко дни след пътуването на Маргарт.

— Логично е. — Нокс прие казаното като вероятен мотив за отвличането.

— Имам името на шофьора, който Маргарт е наел на Чунмин — каза Грейс. — Имаме и декларацията на плащанията по кредитната му карта — посочи тя. — Можем да хванем следите му. Трябва обаче да определим целта на пътуването, може би то ще ни доведе до Еди и Данър.

— Това е извън нашите компетенции — напомни й той.

— Ти спомена силата, която се крие в тези счетоводни сметки — напомни му Грейс. — И естествено си прав. — За пръв път тя признаваше, че не толкова информацията, а притежанието ѝ бе това, чрез което можеха да искат преговори. — Но узнаването на някаква тайна — такава, която те държат да остане скрита на всяка цена — би ни донесло далеч по-голямо предимство.

— Маргарт не е наш враг, той е този, който ни нае. Дали не е имал и скрити намерения? Естествено. Това е Китай все пак. Но ние можем да използваме пътуването му, без да знаем точните причини за него. И ще го направим с финес.

— Веднъж щом им дам счетоводните записи, може би Еди вече няма да е жив — изрази опасенията си Грейс. — Няма да го има и Данър. Измисли как това да стане с финес! Ами ако целта на Маргарт, и по-точно на „Бертолд Груп“, е единствено да работи съвместно с „Ръдърфорд Риск“, за да разбере доколко допуснатите нередности са откриваими от трети лица или от разследващите?

Нокс вече бе помислил и за това — дали те двамата с Грейс не бяха използвани като разследващи, които можеха да бъдат пожертвани.

— Сержантът не би ми причинил това... — замислено отрони той. — А Маргарт не би го причинил на „Ръдърфорд Риск“. Не се връзва.

— Моля те, Джон. Трябва да открием как точно посещението на Маргарт на остров Чунмин се вписва във всичко това. Вярвам, че то е ключът към отвличанията.

— Нямаме време — напомни ѝ той. — Самите счетоводни записи ни дават достатъчно голямо предимство. Те са птичето, което ни е кацнало на рамото. Ще действаме с това, което имаме. Ще развеем пред тях счетоводните данни, с които разполагаме. Обещавам ти, че нито Лу, нито Данър ще пострадат от това.

— За да пострада някой, той първо трябва да е жив — напомни му Грейс.

— Ще накараме Ранди да ни направи две копия — каза Нокс. — Ще бъдат кодирани на флашки. Ти ще го наблюдаваш, а когато е готов, Ейми и Ранди ще си тръгнат поотделно. Ранди излиза отзад, Ейми — отпред. Трябва да им стане абсолютно ясно, че е необходимо веднага да напуснат града. Не бива да се връщат на работа или до жилищата си. А да изчезнат.

— Монголецът! — досети се Грейс. Тя също беше забелязала, че ги следят.

— Да. Аз ще се заема с него. Но точно заради това те трябва да си тръгнат на мига — настоя Нокс.

Пет минути по-късно всички бяха запознати с плана. Нокс излезе през задната врата, поемайки по улицата зад салона за красота, докато стигна до задънения й край и се наложи да прескочи зид, зад който растяха гъсти бамбукови храсти. Мина покрай една група работници, които поправяха покрива на някаква сграда, и докато бе сред тях, успя да огледа улицата. Забеляза и монголеца, който не беше помръднал от мястото си. Нокс внимателно се озърна за други преследвачи и в далечината забеляза и втори монголец.

Стойката на по-близкия от двамата се открояваше с полицейска аrogантност, която го правеше лесно забележим. Заплахата си личеше отдалеч. Ако монголците се бяха прегрупирали през последния час, то Нокс можеше въобще да не го забележи. Тогава за какво ли бе нужно да улесняват задачата му? Какво ли се надяваше да спечели монголецът с това?

Нокс изпрати съобщение на Ейми и минута по-късно тя напусна салона през предната врата и тръгна уверено по тротоара. Нито един от двамата преследвачи не помръдна.

Нокс изпрати второ съобщение и Грейс също излезе, прикривайки лицето си с чадър. За негова изненада тя се спря на тротоара и се опита да си извика такси, но такситата бяха рядкост заради лекия дъжд, който отново ръмеше. След случилото се с Дулич двамата се бяха разбрали да избягват такситата, но както се оказа, ходът ѝ бе пред назначен еднствено за да може монголецът да я огледа добре. Миг след това Грейс забърза към автобусната спирка. Преследвачът ѝ се качи на мотоциклета си.

Нокс изпрати третото и последно съобщение до мобилния телефон на Ранди: „Тръгвай“.

18:45 часа

За Мелчой проследяването на автобуса се оказа детска игра. Простотата на това упражнение му носеше задоволство — беше толкова елементарно, като да забележиш самолетоносач сред лодките по река Яндъзъ.

Потокът от велосипеди и скутери продължи да се носи във все същия контролиран хаос. Вниманието на Мелчой остана раздвоено между автобуса и гледката в огледалото за обратно виждане. Намали скоростта, когато отзад го доближи някакъв мотоциклист с каска. Чужденецът. Дали и той не беше наблюдавал фризьорския салон?

Автобусът отби вдясно и спря, пробивайки си път сред останалите превозни средства. Каската зад него продължи да се приближава и мотоциклистът не намали скоростта, както би направил човек, който го следи. Мелчой натисна газта, за да запази същата дистанция с автобуса, като знаеше, че този ход ще му осигури и по-добра видимост към чужденеца зад него. Погледна в страничното огледало, но не забеляза нищо. Мотоциклистът сигурно бе отбил встрани или бе спрял някъде. В този момент погледът му се отклони към огледалото от другата страна на рамката, но твърде късно. Мотоциклистът с каската беше пресякъл тротоара, за да задмине бавното множество от превозни средства, и навлизаше обратно на пътното платно само на метри зад Мелчой. Той неволно сви към тротоара вдясно, избутвайки няколко велосипеда по пътя си.

Последвалата катастрофа му изигра лоша шега — така даде на скутера достатъчно широко празно пространство, в което да се придвижи напред. Мотоциклистът направи зрелищен остьр завой и почти легнал надясно, се придвижи успоредно на Мелчой, без да се сблъска с нищо по пътя си. Но Мелчой имаше предимство: трябваше само да направи едно рязко движение встрани и мотоциклистът щеше да бъде хвърлен в натоварения трафик.

Точно тогава с ъгълчето на окото си забеляза, че пътното платно пред него беше блокирано от строителни работи. Чужденецът беше

отвлякъл вниманието му и го бе вкаран в капан. Алеята за мотори пред него се стесняваше и преминаваше към основното платно за движение.

Тези части от секундата, необходими му да осъзнае това, костваха всичко останало, което последва. Мотоциклистът вдигна крак подобно на куче, което препикава противопожарен кран, и го изрита силно встрани.

Мелчой се опита да го отблъсне, но изгуби контрол над предното си колело и се сблъска с движещия се пред него велосипед. Строполи се на асфалта с цялата си тежест и с гумите напред. Предният му калник се закачи за ръба на тротоара и го изстреля като тапа.

Последното нещо, което видя, преди главата му да се сблъска с асфалта, беше дървената строителна барикада отпред.

19:35 часа
квартал Хонгяо
Шанхай

Ейми Сю се качи по бетонното стълбище в задната част на сградата на Международния перлен пазар, проправяйки си път сред купищата боклуци, изоставени от служителите, които идваха да обядват тук. Проклет да е Нокс! Нямаше начин да напусне града без никакви пари. Изруга и заради проблемите, които ѝ беше стоварил, въпреки че не посмя изцяло да пренебрегне предупреждението му: затова беше влязла в огромната сграда през аварийния вход. Нейният магазин за бижута разполагаше с пряк достъп до стълбището.

Изненада Ли Шу и Ми Хо, две от най-добрите ѝ моделиерки, които тъкмо заплитаха нов модел колиета по дизайн на клиента. Момичетата не бяха свикнали шефката им да се появява откъм задното стълбище и едва не изпопадаха от изненада. Ейми ги поздрави и се отправи директно към сейфа.

— Питал ли е някой за мен? — заинтересува се тя, докато все още беше с гръб към тях.

— Само някои от редовните ни клиенти — отвърна Ми Хо.

— А непознати?

— Не.

— Ако идват такива, да знаете, че не сте ме виждали. Разбрахте ли?

Сейфът пред нея се отвори. Ейми свали колието си и използва един от двата ключа, прикрепени към него, за да отвори по-малката вътрешна врата.

— Да — отвърнаха в един глас момичетата.

— Нали ще ми съобщите веднага, ако някой подозрителен пита за мен?

— Да, разбира се... — отвърна Ми Хо от името и на двете. И попита: — Наред ли е всичко?

— Така като ме гледаш, дали всичко е наред? Да не мислиш, че се шегувам — ядосано отвърна Ейми.

— Съжалявам — сведе поглед Ми.

И двете момичета не бяха виждали шефката си толкова напрегната. Ли Шу забеляза пачките юани, които Ейми прехвърляше в чантата си — бяха поне 40 000, ако не и повече. Цяло състояние!

— Искам магазинът да работи нормално! — даде нареджанията си Ейми, докато заключваше сейфа и затваряше външната му врата. — Ако някой пита за мен, кажете, че съм излязла на среща с клиенти и не знаете къде съм. Ще ми се обаждате само в крайен случай, а след това ще им казвате, че не сте могли да се свържете с мен. Отивам извън града за националния празник.

— Много добре — каза едното от момичетата.

— Ще говорите само това, което ви казах — предупреди ги още веднъж тя.

— Разбира се.

— И без излишно бърборене! — обърна се тя директно към Ли Шу. — Това не е игра, племенничке. Дръж си устата затворена. Чистият ум означава и чисто сърце. Клюкарстването ти може да ми навлече много беди.

— Добре, лельо, обещавам... — изчерви се момичето и сведе поглед.

— Заключете вратата след мен. Защо досега не бяхте го направили? — попита Ейми. — Що за глупост да оставите отключено! Заключете и не отваряйте повече!

Близо до изхода бе поставена голяма табела с надпис на мандарински, че аварийните изходи никога не трябва да се заключват.

Ала нито една от двете млади жени не възрази.

Ейми се измъкна от задната врата на магазина и се насочи към аварийното стълбище. Щом чу ключалката да се превърта зад гърба ѝ, всичките ѝ сетива се настроиха за тревога. Усети силен аромат на мъжки одеколон, който със сигурност не бешеоловила преди минута, и тъй като беше предпазлива по природа и бе станала крайно изнервена покрай Нокс, забърза надолу по стълбите.

Няколко пъти прокле наум хората от поддръжката на сградата, които не бяха сменили много от изгорелите крушки по стълбите. „Толкова тъмно ли беше допреди миг?“, замисли се за момент тя.

Иззад гърба ѝ се чуха забързани стъпки. Стигна до следващата междустълбищна площадка и изведнъж се натъкна на мъжа, който стоеше там. Стресна се и неволно затаи дъх.

Скована от страх, Ейми трябваше да се овладее, за да не припадне. Чувстваше се така, сякаш се опитваше да достигне до повърхността, плувайки от много надълбоко.

Нозете ѝ се свлякоха надолу по стълбите. Втори мъж я хвана откъм гърба, а първият я повдигна за краката.

Слязоха до последната площадка и стигнаха до една редица врати. Ейми зарита силно, за да се освободи, хвана се за една от отворените врати и я запрати с всичка сила към главата на мъжа, който я държеше за краката. Той я пусна, а Ейми успя да измъкне дясната си ръка от хватката на този отзад. Заби лакът в гърлото му и падна на стълбите, когато и той я изпусна. Една от вратите край тях се затвори с трясък. Ейми успя да се изправи и изтича обратно в сградата, минавайки покрай редица коридори и павилиони.

Избутваше продавачите на страна, опитвайки се да избяга от преследвачите си. Имаше предимство, че познава мястото: както магазините, така и собствениците им.

Двамата мъже след нея се разделиха и поеха по отделни коридори между павилионите. Опитваха се да я приклещят в капан. Тя се затича, падна на ръце и колене и пропълзя в първия магазин за дрехи, изпречил ѝ се отляво.

— Сестро! — извика тя на продавачката. — Обирджии! Крадци!
Трябва да ми помогнеш! Вратата! Вратата!

Жената зад щанда не се поколеба нито за миг. Изтича до задната част на магазина, плъзна няколко от закачалките с дрехи на страна и

отвори скритата врата на складовото помещение. Повечето магазини имаха такива тайни малки складове.

— Не казвай нищо! — предупреди я Ейми, докато припълзяваше вътре, и вратата бързо се затвори зад нея.

19:40 часа

Двамата мъже достигнаха едновременно до мястото, където коридорите между павилионите се пресичаха, и си размениха безмълвни погледи. Бяха я изпуснали. Водачът махна с ръка на партньора си и двамата отново се заеха да претърсват мястото павилион по павилион.

Надничаха зад щандовете, смъкваха полици и закачалки на пода и ругаеха шумно.

19:41 часа

Ейми чу виковете на продавачката, последвани от трошене на стъкло и пластмаса. Оглушителна плесница накара жената да замъкне. След това се чу тракането на закачалки.

Вратата на скритата стая се отвори.

Ейми удари първия от нападателите с една телена закачалка и одраска гърдите му дори през дрехата. Мъжът извика и скочи към нея, но тя успя да му се измъкне и да цапардоса и втория нападател. Ноктите ѝ оставиха дълбоки червени следи по шията му и той я пусна.

Промъкна се покрай него и избяга, но тъкмо набираше скорост по алеята между павилионите, когато някой рязко я издърпа отзад и я събори на земята. Извиха ръцете ѝ зад гърба и само след миг Ейми усети, че някой я изнася извън сградата.

В момента, в който свежият въздух лъхна лицето ѝ, тя чу странен звук, сякаш някой беше изпуснал диня на пода. По лицето ѝ се разля топлина.

Беше кръв.

Мъжете я изпуснаха, а единият от тях се просна на цимента, кървящ и умиращ.

Някакво чудовище с издррано до кръв лице, монголец или северняк, беше халосало втория от нападателите ѝ.

Преди да успее да се задържи на краката си, някой я сграбчи отзад и я замъкна в някакъв микробус. Хвърлиха я вътре и похитителят ѝ скочи след нея. Зад тях вратата се плъзна и се затвори. Гумите иззвириха.

Последва цяла канонада от ругатни на шанхайски. Шофьорът каза нещо на мъжа, надвесил се над нея, от което тя чу само: „Да се върнем за него“. Последваха още ругатни. Изведнъж в устата ѝ беше натъпкан парцал, а някой залепи широка лента тиксо отгоре.

Ейми изгуби съзнание.

19:53 часа

Мелчой завлече човека навътре по алеята, обезкуражавайки го да се съпротивлява чрез методични удари и ритници в гърдите. С всеки удар мъжът отскачаше като парцалена кукла.

— За кого работиш? — попита Мелчой на приличен мандарински.

— Фен Ки.

— За човека на Йонг Ченг? — попита Мелчой, стиснал яката му.

— Wei. Да.

Мелчой претегли внимателно цялата информация, преди да заговори отново.

— Къде я отведоха онези мъже? — попита той.

Раните по лицето му от сблъсъка с асфалта все още не бяха заздравели и в момента монголецът изглеждаше така, сякаш бе имал близка среща с влак. Мъжът забели очи, Мелчой го губеше. Вдигна го от земята и с всичка сила заби коляно в слабините му, болката щеше да го свести.

— Къде? — попита отново Мелчой, сграбчвайки гърлото му.

Човекът изхърка и смотолеви някакъв адрес на улица „Моганшян“, бивш район с множество складове, голяма част от които в момента бяха превърнати в галерии за модерно изкуство. Районът му беше познат.

— Вече ще работиш за мен! — изсъска той в лицето му. — Ще те наблюдаваме постоянно. Ако се опиташ да ме измамиш, ще те лиша от мъжкото ти достойнство!

Мелчой взе мобилния телефон на мъжа и с една ръка набра собствения си номер, за да го запази в телефона на непознатия.

— Каквото и да чуеш, ще ми го предаваш незабавно! — нареди той. — Ако не ми се обаждаш редовно, да знаеш, че аз ще те потърся! — заплаши го той и преднамерено бавно взе портфейла от джоба му, така че мъжът да забележи, че е в ръцете му.

Мелчой оставил мъжа да се свлече безсилен на земята.

— А ако се опиташ да предупредиш приятелите си, да знаеш, че ще се върна за теб! — закани се той.

20:40 часа

Ейми Сю смътно си спомняше, че бе погълната нещо горчиво. Крайниците ѝ трепереха неудържимо. Опита се да проговори, но думите се объркаха в главата ѝ. Отне ѝ известно време, докато осъзнае къде се намира. В помещението имаше двама мъже; единият от тях бе бил и силно насижен. Нейната риза висеше, разкъсана, от раменете ѝ, разкривайки гърдите и корема ѝ. Виждаше, че не носи бикини, но не усещаше нищо. Китките ѝ бяха завързани с тиксо високо над главата ѝ за бамбуков прът, пъхнат между газопроводните тръби.

Чу нисък мъжки глас да говори на мандарински някъде близо до ухото ѝ:

— Американецът и китайката — каза той. — Искам имена. Телефони. Мястото, където мога да ги намеря.

Досети се, че трябва да изльже, но отговорът ѝ изненада дори самата нея.

— Джон Нокс — чу се да отговаря тя. — Жената се казва Грейс.

— Имаме телефона ти. Кои са техните номера? — попита гласът.

Екранът на телефона се доближи до лицето ѝ, но Ейми не успя да го фокусира. Цялата стая се въртеше неудържимо. Усети, че физически е изтощена до краен предел, а мозъкът ѝ беше като изпразнен от съдържание — сякаш цялата съпротива бе изсмукана от нея. Езикът ѝ отказваше да ѝ се подчинява.

— Най-горният номер е негов — каза тя, когато едва-едва успя да зърне екрана.

Считаше се за изпечен лъжец, беше може би най-добрият търговец на перления пазар в града, ала в момента не можеше да

познае жената, която говореше чрез нейния глас.

Светлината в стаята се промени, сякаш някой беше отворил врата. Облаци сивкав прах се вдигнаха към тавана. Каквото и да ставаше, то накара мъжа пред нея да се обърне, за което Ейми бе безкрайно благодарна.

„Направи нещо!“, опита се да заповяда тя на тялото си. Но не можеше. Стоеше там напълно безчувствена.

20:40 часа

Мелчой разпозна микробуса, който бе видял по време на отвличането пред перления пазар. Аматьори! Беше паркиран на един разкалян паркинг зад складовете, които поне според табелата бяха отдадени под наем на „Йонг и син“...

Мелчой се качи на покрива на микробуса и погледна в склада. Нямаше оръжия. Предположи, че нападателите не бяха повече от трима, въоръжени най-много с ножове. Бяха съблекли жената, а това силно го засегна. Спомни си за изнасилената съпруга на починалия си брат и това сякаш го изпълни с нова ярост и сила.

Изрита вратата и гръмогласно извика: „Полиция!“. Отправи се директно към този, който според него отговаряше за отвличането. Предупреждението му спечели достатъчно време, за да прекоси помещението, без да го нападнат. Израженията на мъжете мигом се промениха, щом израненото лице на Мелчой попадна в кръга от светлина. Двама от тях само преди час вече се бяха сблъскали с него.

Той грабна една електрическа бормашина, окачена на стената, и я залюля, увиснала на кабела като топуз. Единият от мъжете се втурна към вратата. Бормашината го цапардоса по врата и той се строполи по очи.

— Следващият! — извика Мелчой, придвижвайки се дебнешком към мъжа, седнал на въртящ се стол за офис.

Засилената бормашина го удари първо в гърдите, счупи му няколко ребра и рикошира в главата му.

Третият успя да извади нож. Мелчой стъпи върху гърба на падналия, сякаш на изтривалка, завъртя ръката си във въздуха и бормашината описа осморка.

— Бъди сигурен, че тя си струва! — подразни го мъжът, докато бавно минаваше от дясната му страна.

— Кажи на работодателя си да зареже тази работа и да я остави на професионалистите. Тук е истинска гробница за тези, които не знаят какво правят — отвърна Мелчой и му направи знак с глава по посока на отворената врата на склада.

Мъжът бавно и заднишком излезе от халето, а след няколко секунди отвън долетя звукът на запален двигател и микробусът отпраши нанякъде.

С няколко кабела, които намери, Мелчой завърза ръцете и краката на повалените мъже. Погледна към жената. Беше забелязал разпилените таблетки и спринцовката на масата.

Думите на мандарински му идваха трудно, когато адреналинът бушуваше във вените му.

— Мога да те оставя тук — каза той. — Те може да се върнат. Може и някой друг да дойде. И двамата знаем какво ще ти направят. — Очите му се плъзнаха по тялото й. Тя се взираше някъде в пространството, без да мига. — Знам, че ме чуваш — продължи Мелчой. — Сигурно е истинско мъчение да не можеш да помръднеш. Е, къде мога да намеря чужденеца? — попита той и отново залюля бормашината.

— Не знам — промълви тя.

Появява на отговора й. Беше запознат с действието на опиата „Рохипнол“.

— А фризьорският салон? — попита той.

— Компютърни файлове.

— Какви точно?

— На Excel.

— Чужденецът ли държи файловете? — попита Мелчой.

Погледът й отново се отнесе някъде в пространството.

Губеше я.

— Джон Нот — промълвиха устните й.

— Джон Нот?

Виждаше, че силите й бяха на привършване. Притвори клепачите й. Докосна сънната й артерия и долови слаб пулс. Вдигна от пода захвърлените й панталон и чанта, от която се изсипаха купчина

банкноти. Взе чантата. Преряза тиксото, което пристягаше ръцете й, преметна момичето на рамо като чувал и пое към мотоциклета си.

Закара я до най-близката автобусна спирка и я сложи да седне на пейката, покривайки скута ѝ с панталона. Закопча ризата ѝ, доколкото можа. Потупа я дружески по бузата и я остави там, като почти се изкуши да ѝ благодари за информацията.

16.

22:15 часа
квартал Хонгяо
Шанхай

— Надявам се новините да са добри — каза Алън Маргарт, посрещайки Грейс на вратата на къщата си.

„Елегантните градини“, затвореният комплекс за чужденци, намиращ се в квартал Хонгяо, приютиавше няколко десетки триетажни имения, разположени сред пищни градини.

Грейс бе съобщила за посещението си още при влизането през портала към затворения квартал и бе принудена да изчака, за да разбере дали Маргарт щеше да я приеме. В момента погледът му съсредоточено я изучаваше.

— Извинявам се, господин Маргарт — започна тя, — но въпросът е спешен.

Въпреки нежеланието си, той я покани да влезе. Някъде от вътрешността на къщата се чуващ звукът от включен телевизор. Към тях се приближи красива жена на средна възраст, облечена в бял ленен панталон и ефирна моркосиня риза. Маргарт я представи като Лойс — съпругата му, а за Грейс спомена само, че е една от служителките му.

— Скъпа, моля те, донеси ни чай — обърна се той към съпругата си.

Заведе Грейс в дневната, препълнена с лавици с книги и експонати от азиатското изкуство. Кушетката, на която й предложи да седне, носеше символа на ин-ян и беше на повече от двеста години. Самият той се настани в кожения стол от другата страна на ниската индийска масичка за кафе, изработена от стъпало на слон.

— Може ли да говоря свободно? — попита Грейс.

— Да, къщата е сигурна — отвърна Маргарт.

— Двамата със сътрудника ми — започна тя, избягвайки да спомене името на Нокс — открихме и взехме счетоводните записи на Едуард Лу за поощренията.

За момент Маргарт сякаш не схвата за какво говорише тя, но след това възкликна:

— Отлично!

Тя разтвори свитите си пръсти и му показва флашката, а след това отново я стисна в юмрук.

— Ще ви го предам заедно с кодовете за дешифриране на информацията веднага щом ми кажете каква е била причината за пътуването ви до остров Чунмин — изрече решително тя, въпреки че това не беше част от плана на Нокс.

— Моля? — не можа да повярва на думите ѝ Маргарт. Той явно се притесни.

— Остров Чунмин — повтори Грейс.

— Познавам мястото... — уклончиво отговори Маргарт.

— Посетили сте го заедно с Престън Чи на 27 септември. Трябва да знам защо. Това е жизненоважна информация, ако искаме да спасим заложниците.

— Напомням ви, че на практика сте мой служител — едва продума Маргарт. — Ако искате да се обадя на Брайън, с удоволствие ще го сторя. Изнудването не е най-доброто решение в случая.

— По време на обяда ни прегледах основанията за двукратните плащания от по двеста хиляди долара, но ударих на камък. Двамата с господин Чи сте посетили остров Чунмин след първото плащане, което не е отразено никъде в записките на господин Лу за поощренията около строежа на „Ксuan Тауър“. А защо не е било направено? Второто подобно плащане според вашите собствени данни предшества отвличането на Лу само с няколко часа. Това също се нуждае от обяснение.

Лойс Маргарт пристигна с чая, наля им две чаши и се обърна, за да излезе.

— Двамата с колегата ми сме следени — каза Грейс, поглеждайки към съпругата на Маргарт, която спря, за да чуе. — Апартаментът ми е под постоянно видеонаблюдение. Не мога да се върна там. Няколко пъти ме проследяваха на излизане от работа и вече не мога да рискувам да ходя в офиса. Всъщност вече не рискувам да отида където и да било — подчертала тя. — Един от колегите ни бе вкаран в болница след предизвикана катастрофа. Предполагам, че всичко това е свързано с файловете на тази флашка и вероятно с

вашето пътуване до остров Чунмин, когато сте били придружен от Престън Чи.

— Какво става, Альн? — обърна се Лойс към съпруга си.

Маргарт погледна към жена си, давайки ѝ явно да разбере, че иска да ги остави насаме.

— Всичко е наред, скъпа. Благодаря ти за чая — опита се да я отпрати той.

— Ако ви трябва нещо, само се обадете. — Лойс кимна към Грейс и излезе.

— Не виждам как е възможно пътуването ни да е свързано с отвлечането... — започна да говори припряно Маргарт.

— Тогава нека просто да допуснем, че е така.

— Как разбрахте?

— Това не е важно — отвърна Грейс.

— За мен е от значение. Много по-важно е, отколкото можете да си представите.

— Не ви трябва да знаете подробностите. Част от работата ми е в това да ви пазя — отговори Грейс.

— Не мога да ви кажа нищо за това пътуване — тежко въздъхна Маргарт. — Опасявам се, че напразно сте дошли дотук.

— Не съм съгласна — възрази тя.

— Госпожице Чу, не забравяйте, че с вас сме на една страна — напомни ѝ Маргарт. — Това, за което ме молите, е невъзможно. Ако можех да ви кажа, щях да го направя, но не мога — заяви той след кратко мълчание. — Моля, дайте ми флашката.

— Изгубихме възможността да получим парите за откупа поради непредвидени затруднения... Наложи се колегата ни да постъпи в болница — каза Грейс. — А колкото до пътуването ви до Чунмин, уверявам ви, че каквото и да ви е отвело там, то със сигурност е било свързано с отвлечането.

— Не е възможно. А Брайън ми каза новината за откупа... Скапана работа... — отговори Маргарт.

— Първо ми обяснете за остров Чунмин — Повтори Грейс упорито. — След това ще съберете колкото може повече долари в кеш, и то преди 9 часа утре сутрин. Остатъкът може да се набере от други лица, заинтересовани да получат съдържанието на тази флашка.

Маргарт се покашля многозначително.

— Съдържанието на тази флашка е моя собственост — подчертава той. — И мога да ви уверя, че вие със сигурност няма да правите търг с него. Ще ви задържа тук, ако се налага. Прекрачихте границата на правомощията си, госпожице.

Маргарт извади телефон „Блекбъри“ от калъфче на колана си и с една ръка започна да набира нещо на него.

— На ваше място не бих го правила, сър — спокойно каза Грейс.
— Телефонът ви се подслушва от китайците, бъдете сигурен в това. А и повярвайте ми, няма да ви се иска те да знаят, че сме засекли счетоводните записи на Лу — продължи тя и замълча за миг. — Ще ни се нахвърлят като скакалци...

— Тогава дайте ми флашката — настоя той и пръстът му умишлено се задържа над бутона със зелената слушалка.

— Не мога да го направя.

— Не плувате в свои води, госпожице Чу. Не ми отправявайте заплахи, защото, повярвайте, ще ви задържа тук.

— Малко вероятно е да се случи — усмихна се Грейс.

— Говорих с Брайън и двамата ще се опитаме да съберем колкото може повече пари. Доказателството, че заложниците са живи, ще ни бъде показано на витрината на един магазин на улица „Нанджин“. Вие ще бъдете там с парите, но, изглежда, няма да ни стигнат около петдесет хиляди. Уверявам ви, че заплахите ви в тази ситуация няма да помогнат...

— Петдесет хиляди ли? Това е неприемливо — взъзмути се Грейс.

— Те ще очакват пет пъти по толкова...

— Брайън вярва, че може да се съгласят и на сто хиляди. Няма как да знаем, докато не предадете парите — отговори Маргарт.

— Твърде рисковано е.

— Чувал съм, че това е игра на риска. Дайте ми флашката, моля — настоя той.

Грейс бързо погледна към телефона. Екранчето му показваше, че вече набира.

— Още чай? — попита я Маргарт.

Грейс едва бе докоснала чашата си. Той искаше да я задържи. Обаждането бе до охраната. Дали щеше да дойде частният охранителен екип на чуждестранния квартал? Или пък Маргарт беше наел свои бодигардове? Имаше ли значение?

— Този, който даде най-високата оферта, получава флашката и съдържанието ѝ — каза Грейс и се изправи.

— Не го правете — хладнокръвно я предупреди Маргарт, — ще ви смажат.

Ако разполагаха с поне двама души, охраната би поставила хора край предния и задния вход, но Грейс се съмняваше да е така. Много по-вероятно беше да има само един бодигард, който да държи връзка с охранителите на затворения квартал.

Ако се наложеше, дори и единствен охранител можеше да заеме такава позиция, че да наблюдава едновременно предния и задния вход, или пък просто щеше да влезе в къщата.

— Спасете кариерата си, докато все още можете — предупреди я Маргарт и протегна ръка към нея.

Грейс побърза да си тръгне и на вратата почти се сблъска с Лойс Маргарт, която бе останала в салона, за да е наясно какво става. Очите на двете жени се срещнаха. Лойс кимна към предната врата, давайки ѝ знак да не излиза оттам. Грейс огледа стълбището.

Жената ѝ прошепна: „По прозорците има окачени противопожарни стълби“.

Грейс се втурна презглава нагоре по стълбите.

В първата стая на горния етаж в която влезе, имаше заспало дете. Тя бързо се придвижи до другия край на коридора към спалнята на родителите. Видя широкия прозорец и го отвори. Отвън висеше метална стълба, прикрепена към стената. Прозорецът гледаше към алеята зад къщата и паркинга. Ако охраната наблюдаваше предния и задния вход, нямаше да я забележи оттук. Грейс прехвърли крак през рамката на прозореца и заслиза по стълбата, която се тресеше неудържимо, а всеки звук или удар на метала в стената можеше да я издаде.

Спусна се в градината под прозорците и прилекна зад храстите. Трескаво обмисляше плана си за бягство. Подкреплението щеше да пристигне... Ако не успееше да се измъкне от квартала преди появата им, щяха да я заловят. Затвореният жилищен квартал представляваше оградена площ от двадесет акра земя с един-единствен изход в оградата, висока три метра и изградена от камък и желязо. От горната ѝ бетонна част стърчаха острите краища на натрошени стъкла — беше

проектирана така, че през нея нито можеше да се влезе, нито да се излезе...

Промъкна се в сенките в обратна посока на металния портал и достигна ъгъла на къщата на Маргарт. Не се виждаше никакъв бодигард. Явно до пристигането на подкрепленията той действаше сам и бе изbral да стои до предната врата откъм страната на портала.

Грейс побягна през квартала, подминавайки къща след къща. Стараеше се да тича през сенките, доколкото беше възможно. Беше дошла дотук с автобус. Сега обаче трябваше да се спасява пеш.

Нямаше начин да успее да мине през портала, без да се сбие с пазачите на входа. Те бяха обучени единствено в това да вдигат ръка, за да спират колите и да проверяват документи. Ако бяха само двама, можеше и да успее да се справи с тях, но ако извикаха подкрепления, щяха да се съберат поне още двама или трима охранители, с които нямаше как да се справи.

Забеляза някакъв велосипед, оставен в една от алеите за паркиране. Пренесе го до основния път и се качи на него. Заобиколи откъм западната страна на квартала, тъй като пазачите в будката щяха да я очакват откъм източната. Това можеше да й спечели няколко допълнителни секунди.

Светлините от верандите на къщите осветяваха пътя само частично. Грейс спря велосипеда под сянката на едно бамбуково дръвче и се огледа. Уличният шум се засили, докато се приближаваше към портала, който беше единственият изход през високата циментова стена. Малката будка на пазачите беше добре осветена и пред нея стояха двама униформени мъже.

Забелязаха я почти мигновено.

Единият пристъпи напред и спусна червено-бялата бариера, която препятстваше влизането на коли. Мъжът вдигна ръка и й направи знак да спре.

Вторият остана пред будката и побърза да спусне по-малката преграда, предназначена за пешеходци.

Грейс нарочно се забави, искаше да изглежда така, сякаш бе готова да им сътрудничи. Спусна десния си крак встрани от велосипеда, но остана да пази равновесие на левия педал. Беше само на няколко метра до бариерата. Тя скочи изненадващо и засили велосипеда към единия от пазачите, като в същото време побягна

право към колегата му, който я изгледа недоумяващо. Той също ѝ направи знак с ръка да спре. Тя връхлетя върху него, с ритник потроши левия му крак и заби коляно в носа му. Мъжът се люшна напред и се стовари тежко на асфалта.

Пазачът, който се беше сблъскал с велосипеда, вече се изправяше и се засилваше към нея. Видя приятеля си повален на земята и когато Грейс се обърна към него, мъжът се закова на място. Не беше сигурен как да продължи.

Грейс пристъпи заплашително. Мъжът, стреснат, направи крачка назад. Тя разбра, че го е победила.

— Не си струва да се занимаваш с мен — каза тя на мандарински. — Аз съм само една зарязана любовница, нищо повече. Ще ти откъсна топките, ако ме подгониш! — заплаши го тя.

Обърна се, но не побягна. Охранителят направи няколко крачки след нея, но тя се обърна, изгледа го и той отново спря на място. Приятелят му изстена и пазачът се върна, за да му помогне.

Грейс наведе глава и се опита да се пребори с притока на адреналин, който я подтикваше да побегне, но знаеше, че така само щеше да се издаде. Един тъмносин микробус намали и зави по пътя към оградения квартал. Отпред се возеха двама китайци, които изглеждаха като типичните офицери по фирмена сигурност.

Тя изчака микробусът да влезе през портала, след което се обърна и побягна.

В далечината автобусът от градския транспорт вече наближаваше спирката.

23:50 часа
квартал Хуанпу
Шанхай

Под светлината на приглушените лампи Йонг Ченг подмина маслена картина на Едуард Лим, представляваща ярък художествен изблик от червено, бяло и черно. Зад гърба му се разкриваше панорамна гледка към брега на река Хуанпу и разноцветните неонови светлини на туристическите лодки, които пореха водите ѝ. Дъждът не спираше да вали.

— Много съм разочарован от теб — каза Йонг Ченг на Фен, кипнал от гняв.

— Разбирам — примирено отвърна служителят.

— Знаеш ли къде бях току-що? Вечерях с двама инвеститори от Брюксел. Съгласиха се да инвестират при нас един милиард евро капитал за изграждането на Новия град. Но има един малък проблем — не съм спечелил търга. А каква е причината за това? Не съм представил предложение за наддаване. И защо не съм го направил? Защото трагичният Лу е все още в плен на похитителите, а само той притежава Вълшебното число. Перлената дама беше връзката, която ни трябваше, а сега... Къде е Перлената дама?

— Аз съм виновен — призна Фен, чието лице все още беше насинено от ударите на монголеца и страшно го болеше. — Това е непростимо. Моля, приемете оставката ми.

— Няма да те пусна толкова лесно — заяви Йонг Ченг и продължи да крачи из стаята. — Един човек ли беше?

— Северняк. Вероятно беше монголец.

— Боклук значи! Копеле!

— Да — съгласи се Фен.

— А Перлената дама?

— Предполагаме, че монголецът я е заловил. За наш късмет, тя няма да му бъде от никаква полза през следващите дванадесет часа...

— В такъв случай не сме на пълна загуба — отвърна Йонг Ченг.

Фен бе готов за още упреци, но когато видя, че такива не последваха, се осмели да продължи:

— Може ли да предложа...

— Не, не можеш — прекъсна го Йонг и замислено завъртя брачната халка на пръста си. Сетне каза: — Давай.

Фен внимателно обмисли думите си.

— Ако размяната се състои — рече той, — ако трагичният Лу се върне жив, то много е вероятно наддавателната цифра за Новия град — Вълшебното число — ако въобще е била у него, сега да се е озовала у Маргарт.

— Това не е нещо ново за мен — отвърна Йонг Ченг.

— Но ако размяната се провали, това ще ни даде допълнително време да намерим Лу преди останалите — довърши Фен.

— Човек винаги трябва да се ослушва — отбеляза Йонг, като за пръв път през последните двадесет минути погледна Фен в очите.

— Имаме видео- и аудиозаписите от апартамента на Йойа Чу. Тя със сигурност е получила фирменията счетоводна документация от жената, която се изявява като асистентка на Маргарт. Дори само това обстоятелство би било достатъчно, за да я уволнят, а защо не — и за да бъде разследвана от финансовите институции...

Йонг Ченг кимна — беше започнал да схваща накъде бие Фен. По иначе строго изражение на лицето му започна да се прокрадва усмивка.

— Да, точно тъй... — съгласи се с охота той.

— Видеозаписите могат да бъдат предоставени съвсем анонимно, разбира се — каза Фен. — Освен това разполагам и със снимки, на които Йойа Чу обядва с онзи *wai guo ren*; сервитьорката в ресторана също ще свидетелства за това. В един момент може да се окаже, че чужденецът също е издирван за разпит, а това ще направи размяната на заложниците невъзможна.

Йонг Ченг кимна.

— Не блестиш с кой знае какъв акъл, но в момента каза някои умни неща. Аз самият също си мислех за такава тактика — отбеляза Ченг, който не пропускаше да се самоизтъкне.

— Разбира се. Само ви напомням за безценната ви идея. Беше глупаво от моя страна да не осъзнава нейната брилянтност от самото начало — ласкателно отвърна Фен.

— Властиите обаче няма да погледнат с добро око на подобно следене. Тези записи в никакъв случай не трябва да бъдат свързвани с нас, никога! — нареди Йонг Ченг.

— Ще се отнесем с тях с най-голямо внимание и ще предприемем всички необходими предохранителни мерки — обеща Фен.

— Ти лично ще се заемеш с това.

Ако допуснеше провал, това щеше да означава смъртна присъда за кариерата на Фен Ки. След това трудно щеше да си намери работа дори и като нощен пазач в някой магазин.

— За мен е чест да ми гласувате доверието си — изльга той.

Мобилният телефон на Йонг, оставен на бюрото, иззвъня. Той погледна номера. Беше секретарката му Катрин. Доста късно бе за

обаждане от нея, вероятно момичето беше премислило последните му предложения. Йонг Ченг побърза с досада да отпрати Фен, за да не слуша разговора.

През прозореца в далечината се виждаха светлините на кацащ на летище „Пудон“ самолет — без съмнение поредната летяща машина, пълна с чужденци. Отровата не спираше да се влива в страната.

— Да? — вдигна той.

— Получих обаждане от госпожа Йойа Чу — каза секретарката на шанхайски. — Тя иска да се срещне с вас.

Отначало Йонг Ченг реши, че това е някаква глупава шега, тъй като двамата с Фен току-що бяха говорили точно за нея.

— Сър?

— Лично с нея ли разговаря? — попита Йонг Ченг.

— Да. Тя иска по възможност да се срещнете още тази вечер. Информирах я, че вероятно сте свободен.

— В моя офис. След петнадесет минути — едва успя да сдържи вълнението си той и поглеждайки часовника си, добави: — Ще можеш ли да го организираш?

— Да, разбира се — отвърна асистентката.

— Искам и ти да си зад бюрото си.

Беше въпрос на престиж.

— За мен ще е удоволствие — отвърна момичето.

— Нека да бъдат тридесет минути — великодушно отбеляза Йонг Ченг, давайки на Катрин малко повече време, за да може да стигне до офиса. — Качи я по частния асансьор! — нареди той. Никой друг, освен него самия нямаше право да използва частния асансьор на сградата.

— Тридесет минути — ведро отвърна Катрин.

— Добре се справяш — похвали я още веднъж той. Ако изиграеше правилно картите си, до края на вечерта можеше дори да спечели специалните услуги на момичето.

Обади се на Фен и му нареди да се върне обратно в офиса.

— Ще трябва да инсталираш устройства за видео- и аудиозаписване в този офис през следващите тридесет минути — каза той.

— Но това е... — отвърна объркано Фен и трескаво погледна часовника си, ала миг по-късно се усети и добави: — Да, веднага се

заёмам!

**ПЕТЬК, 1 ОКТОМВРИ
РАЗМЯНАТА**

17.

01:15 часа

Крайбрежният булевард

— Какво неочеквано удоволствие! — приветства я Йонг Ченг на шанхайски, когато Грейс пристигна.

Тя пъхна ръка в чантата си и извади флашката.

— Това са счетоводните записи на Лу — отвърна тя на мандарински, тъй като намираше шанхайския диалект за твърде груб и недодялан за водене на бизнес преговори.

Очите на Йонг Ченг светнаха от задоволство. Обикновено в погледа му се четеше известно превъзходство и той изглеждаше така, сякаш се интересува от слушащото се, но никога не бе твърде въодушевен от него.

— Да не би да се предполага, че трябва да знам за какво говорите? — попита той.

— Вероятно не — отвърна Грейс, прибирайки флашката обратно в чантата си. — И тъй като не знаете, бих предложила да обсъдим нещата по друг начин. Да речем просто, че съдържанието на флашката е кодирано с доста добър код, а разшифроването му изисква да се обадя на един човек от точно определен телефон в точно определено време. И при всички положения това не може да стане днес преди обяд — уточни тя.

— Да предположим, че мога да се досетя какво имате предвид под „счетоводството на Лу“ — кимна Йонг Ченг и се усмихна.

Грейс затвори чантата си и магнитчето на закопчалката изщрака.

— Ще очаквам вашето предложение при наддаването, но за сума, не по-малка от сто хиляди долара, до девет часа сутринта. Доставката ѝ трябва да стане преди обяд — каза Грейс.

Йонг Ченг се ухили като котарак.

— Така ли? — попита той. — Нали ви предупредих за работата с Маргарт? Трябваше да приемете моето предложение.

— Може би не е твърде късно за това — отвърна Грейс.

— Продаването на фирмени тайни е наказуемо деяние, госпожице Чу — предупреди я той.

— Както и купуването им — напомни му кратко тя и се огледа из офиса. — А заради записващите устройства, с които вероятно е претъпкано това място, ще кажа само, че вие бяхте този, който нарече тези файлове „фирмени тайни“, а не аз. Доколкото знам, данните не са собственост на дадена фирма, а са частна собственост на Едуард Лу. Той ми е осигурил достъп до тях, а самият Лу в момента е в плен и силно се нуждае от средства, за да бъде гарантирано безопасното му освобождаване.

Йонг Ченг усети как по челото му избиха ситни капчици пот. Ако камерите не записваха, можеше да смаже тази змия! Тя му беше докарала само проблеми.

— Това, което искате, е... Невъзможно е огромно количество чуждестранна валута да бъде събрано за толкова кратко време... Вероятно юаните също могат да свършат работа?

— Само щатски долари — заяви категорично Грейс. — Предложилият най-висока оферта печели. В девет сутринта.

— Сто хиляди? За толкова ми трябва поне седмица, дори две. Банките... Нали се сещаш? — продължи той. — А до днес на обяд... Абсурд!

— До обяд — каза тя и се изправи. — Катрин има телефона ми.

— Тя ще ви покаже пътя до изхода.

— Ще очаквам обаждането ви — рече Грейс на излизане.

— Стъпвайте внимателно, госпожице Чу. Поемате голям риск.

— Bu ru hu xue yan de hu zi — отвърна тя, което буквально означаваше: „Как можеш да заловиш тигърчетата, без да влезеш в леговището на тигъра“.

— Колко точно са другите наддаващи? — поинтересува се той.

— Достатъчно.

— При същите условия ли?

— Ще приемам наддавания до девет часа сутринта. Парите трябва да са доставени в кеш до обяд — кимна Грейс. — А ако бъда проследена на излизане оттук, отпадате от наддаването. Повярвайте ми, мога да разбера дали ме следят — заключи тя.

Той я изгледа преценяващо през полуприворените си подпухнали клепачи. Грейс сви рамене, обърна се и излезе от офиса,

без да му даде време да изпита задоволство от случилото се.

*02:10 часа
квартал Чаннин
Шанхай*

Грейс приготви малко замразено свинско със сос в микровълновата и двамата с Нокс хапнаха на балкона на тайната квартира. Пиха и бира. Гледката пред тях не беше очароваша — само редици от проснато пране.

— Облечен си изцяло в черно — каза Грейс. — Целият си потен и очите ти са кървяси от недоспиването и превъзбудата.

— Както и твоите — отвърна Нокс.

— Видя ли го? — попита тя. — Монголецът там ли беше?

— Кажи ми какво стана с Маргарт и с Йонг Ченг — смени темата той.

И двамата мълчаливо отпиха от бирите си.

— Още чакам — каза тя.

— Както и аз.

— Това е детинско... — отбеляза Грейс.

— Отидох до стаята на монголеца, както се бяхме разбрали. Естествено, преди това се уверих, че той не е там — каза Нокс. — Поразрових се...

— И какво намери?

— Ами ако кръстосаш монах с войник, ще се получи точно този тип. Всичко е чисто и спретнато, има съвсем малко лични вещи, ако не броим фалшивата стена зад молитвеното килимче — отбеляза Нокс.

— Обясни, моля те — настоя тя.

— Имаше фалшив панел в стената, закрепен с четири болта. Този крие разни неща там. — Нокс се намръщи от внезапна болка в раната.

— Вътре имаше професионална видеокамера. Беше доста поочукана. И два пистолета — руски модели. Имаше и значително количество юани, може би бяха към осемдесет-сто хиляди.

— Липсващият оператор — досети се Грейс. — Онзи, когото Желязната ръка издирва.

— Да. И ако и той е в такова състояние, в каквото беше камерата му, мисля, че можем да го зачертаем от списъка с живите — допълни

Нокс.

— Имаше ли нещо записано на камерата?

Нокс ѝ подаде айфона си.

— Качеството е лошо. Снимах от малкия монитор отстрани — обясни той и допи бирата си с няколко шумни гълтки.

— Бригада за полагане на асфалт? — учуди се на заснетото Грейс. — Не разбирам — призна си тя.

— И аз не разбрах отначало. Продължавай да гледаш.

— Кои са те? — попита тя.

— Образите са прекалено малки, за да разпознаем някого. Ще ни трябва по-голям монитор и видео с по-високо качество. Но този тип вляво е достатъчно едър, за да е нашият монголец, а другият е достатъчно дебел и добре облечен, за да си личи, че е богаташ.

— Взел си касетката, нали? — попита тя.

— Беше диск. Но не, оставил го в камерата.

— Защо? — изгледа го изумена тя.

— Знаем къде да го намерим. Освен това, ако изчезне, онзи ще разбере и ние ще сме изиграли ръката си. Продължавай да гледаш нататък...

Грейс отново се взря в екрана на айфона.

— Асфалтираща бригада, работеща през нощта. Изглежда, в някоя от индустриските зони на града е — обясни той и нави ръкава на ризата си, разкривайки няколко китайски символа, записани с химикал на ръката му. — Този знак се вижда на табелата на сградата отзад.

— „Чун“ — назова го тя. — Означава „чест“, „достойнство“. Остров Чунмин...

— Да. И на мен ми хрумна точно това. Продължавай да гледаш, ще го видиш всеки момент — каза той.

— За какво им е било да заснемат полагането на асфалт? — недоумяваше Грейс.

— И защо да държат записа в камерата, ако онзи човек е мъртъв? А ако ръката му е отрязана, много вероятно е вече да не е между живите... — отвърна Нокс. — Ако монголецът работи за полицията, за онзи инспектор, тогава нещата си идват на място. Ченгетата събират доказателства, за да изградят обвинение или...

— Или за да изнудват — довърши мисълта му тя.

— Да. Или пък като гаранция — допълни Нокс.

— А ако този дебелият до монголеца е някой партиен член от Пекин... — каза тя и изведнъж шумно си пое дъх.

— Имаш набито око — похвали я Нокс. — Аз го забелязах чак при втория оглед.

Грейс върна записа малко назад и го спря на пауза, когато в кадъра за кратко се появи мъжка глава. Подаде се иззад една от бетонните огради и надникна във вътрешния двор. След това кадърът се премести, за да проследи шпионина, и камерата даде лицето му в по-близък план.

— Познах го от снимките на дигиталната фоторамка — призна си Нокс.

На екрана на айфона се виждаше размазано изображение на лицето на Едуард Лу. Гледаше право към камерата, а изражението му бе като на елен, попаднал в светлината на фарове.

— О, Еди! — извика, пребледняла, Грейс.

— Който и да е полагал този асфалт, не е искал да го прави през деня — отбеляза Нокс.

— Ние сме в Китай! — ядоса се Грейс. — Работим по всяко време на денонощието. Това не означава нищо.

— Крият нещо, бъди сигурна — каза той.

— И Еди го е видял.

— Както и дебелака — допълни Нокс. — Видял е и дебелака. Както и онзи другия, който и да е той.

— Затова се е опитал да ми се обади — прошепна тя.

— Не може вечно да се обвиняваш за това.

Когато Грейс вдигна глава, в очите ѝ личаха напиращите сълзи. През следващите няколко минути и двамата не казаха нищо, което поизнерви Нокс. Самият той се радваше, че бе успял да заснеме видеото от екранчето на камерата, и то така, че да могат да различат детайлите. Реши, че на по-голям еcran и при запис с по-добро качество щяха да могат да разпознаят и лицата на хората.

Нокс посегна и приятелски хвана ръката ѝ:

— В момента не можеш да направиш нищо повече от това...

Нека се стегнем, за да опитаме да оправим нещата.

Грейс му разказа за срещата си с Йонг Ченг и Маргарт.

— Единият от двамата ще се хване — предположи Нокс. — Ако не стане, пълним една чанта с вестници и ще импровизираме.

— Те ще ги убият.

— Няма да им се удаде тази възможност. Ще видиш — успокои я той.

— С теб сме съвсем сами. Маргарт не трябва да се обажда. Сега китайците вече знаят, че имаме записките на Лу. Набелязани сме.

— Знаехме, че ще има такива проблеми. Правим това, което трябва.

Грейс го погледна с любопитство.

— Това е американска поговорка — уточни той.

— А сега какво, Джон?

— Ще се обадя на Брайън Праймър, за да разбера подробностите около плащането на откупа. Ще ми тегли едно конско, но накрая ще ми каже това, което ни трябва.

Щеше му се да изпие още една бира. А защо не и още няколко?

— Трябва да се обадя на Ранди — допълни той.

— За кода ли? Мислех си, че ти го е казал — учуди се Грейс.

— Да, каза ми го. Но не е заради кода. Заради доказателството, че са живи... — обясни Нокс. — Праймър ще иска да му дадем финално доказателство, че те са живи. Това е единственият ни шанс.

18.

07:00 часа

Шанхай

Петъчният старт на Националния празник на Китай съвпадаше с дните на Есенния фестивал, което означаваше, че триста милиона китайци възнамеряваха да пътуват нанякъде за почивните дни. За по-малко от три денонощия щяха да бъдат закупени почти сто милиона влакови билета за отиване и за връщане за сто и осемдесетте милиона пътници. Двеста милиона други щяха да пътуват с автобус, кола, велосипед, мотоциклет, лодка или пеша, за да се видят със семействата си. Щяха да се организират полети до всички дестинации, а местата в самолетите бяха резервирали още преди месеци. Фериботите щяха да са претъпкани с народ, а означеното ограничение за броя превозвани пътници щеше да бъде многократно превишавано...

Всички китайски граждани се чувстваха задължени да се върнат по родните си места за празниците, а пребиваващите в страната чужденци виждаха в това възможността да ползват цяла седмица почивка за вакационни пътувания. Китай буквално щеше да изключи за няколко дни: първо, за да отпразнува основаването на държавата си, а след това заради есенното равноденствие — празник, който се честваше вече 3000 години. Отливът на хора щеше да доведе до опразване на улиците и тротоарите на Шанхай и двадесетмилионното население на града щеше да се стопи наполовина.

Сред тези, които нямаше да ходят никъде, бяха и Нокс и Грейс.

След като Нокс се беше обадил на Праймър, двамата с Грейс спяха на смени, очаквайки позвъняването му и предложението на Маргарт и Йонг Ченг, които наддаваха за счетоводните документи на Лу.

В седем сутринта си взеха по един душ, ядоха традиционни бухтички от количката на един уличен търговец и си купиха кафе от „Старбъкс“. Сънцето вече приличаше, въпреки че Нокс бе видял прогнозата за времето, според която се очакваше тайфунът „Дюан“ — бурята, която бе отнесла Филипините само преди три дни. Следобед

трябващо да се развихри над крайбрежието на Китай и да донесе дъжд и ураганни ветрове.

За строителството на небостъргач като „Ксуан Тауър“ появата на бурята точно в този момент би могла да се окаже фатална. Заради почивните дни нямаше достатъчно работници, които да обезопасят стотиците строителни нива по обекта, оставеното оборудване и изградените скелета. Правителството отправи телевизионни и радиоапели към работниците да се завърнат в града, но като цяло никой не им обърна внимание.

Айфонът на Грейс иззвъня. С Нокс го погледаха за момент, преди тя да вдигне.

— Ало? Моля, изчакайте... Ще включва високоговорителя.

— И двамата сте си изгубили ума! — чу се ядосаният глас на Праймър. — Да изнудвате клиента ни?! Да го противопоставяте на конкуренцията?!

Нокс усети яростта в гласа му, но мислеше само за това как Дулич държеше подобен телефон и му бе показал, че е проследил монголеца.

— Получи ли съобщението ми за ДЖ? — попита направо Нокс.

— С кого, по дяволите, си мислиш, че разговаряш! — извика Праймър.

— Има ли някакъв напредък с операцията? — спокойно продължи Нокс.

Последва дълго мълчание от страна на Праймър.

— Не говоря с двойни агенти — каза той накрая.

— Ако бяхме станали двойни агенти, нямаше да ви изпратим доказателството за живот и въобще нямаше да отговорим на обаждането — отвърна Нокс. — Питай Маргарт за остров Чунмин. Той крие информация от нас. Ние сме прецаканите. Определено някой с повече кураж би ни свършил работа. Трябват ни точните детайли около плащането на откупа.

Отново се възцари мълчание. Сетне Праймър заговори:

— Времето определено не работи в тяхна полза. Те бързат. Договорихме се за сто хиляди. Доказателствата за живот ще бъдат доставени на запис до витрината на един магазин за видеотехника точно в три следобед, както поискахте — обясни той и им прочете адреса на магазина. — Трябва да отиде само Грейс. С парите, в три и

тридесет. И никой не бива да я следва. След това отива на метростанцията на Народния площад. Ще бъде операция „Мръсния Хари“ — минава набързо, оставя парите и се оттегля. Заложниците ще бъдат освободени между двадесет и четири до четиридесет и осем часа след успешното плащане на откупа. Устройва ни... — заключи Праймър.

Нокс си записа набързо казаното. Представянето на доказателствата за живот на витрината на магазина обаче го заинтригува.

— Вие за какви се мислите, по дяволите? — попита Праймър.

Нокс побърза да отговори:

— Без доставката на пристанище Гуанжу останахме без пари и ни хрумна, че с предаването на счетоводните записи ценността на двамата заложници би паднала значително.

— Договорили сме се да платим откупа — настоя Праймър.

— Да, договорили сте се... — съгласи се Нокс. — А ние държим да измъкнем заложниците на всяка цена и не ни остават много варианти за действие. Не и след случилото се със Сержанта, с нас... Налага се да импровизираме.

— Маргарт може да събере четиридесет хиляди — отбеляза Праймър.

— Не е достатъчно.

— Няма да правите наддаване за счетоводните записи!

— Опасявам се, че ще отдадем предпочтенията си на този, който предложи повече пари — отвърна Нокс. — Но по-важното е това, че вече можем да изключим Йонг Ченг от списъка със заподозрените за отвличането. Ако той държеше Лу, нямаше да му се налага да плаща за счетоводните му записи. Щеше да ги изтръгне от него със сила.

— Наясно съм. — Праймър въздъхна шумно.

За момент никой от двамата не каза нищо.

— Грейс — обади се Праймър след малко, — предай счетоводните записи на Маргарт. Знаеш защо.

Грейс погледна Нокс в очите и отвърна:

— Опасявам се, че ще трябва да ги дадем на този, който предложи най-висока цена...

Нокс видимо си отдъхна и й се усмихна.

— По дяволите! — изруга тихо Праймър, но те го чуха.

— Планът ни е да ги измъкнем, без да плащаме — каза Нокс. — Трябва да успея да ги изведа от плен преди плащането на откупа.

— Не ставай глупак. Ще ги убият. Я чакай! — досети се изведенъж Праймър. — Да не би да знаеш къде ги държат?

Нокс се пресегна и прекъсна обаждането.

Грейс потисна усмивката си.

— Трябваше да приема предложението за работа на Ченг — каза тя.

В 20:45 личният телефон на Грейс иззвъня и тя отговори почти веднага.

— Госпожице Ву? — извика, така че Нокс да разбере, че се обаждаше асистентката на Ченг. — Да, благодаря ви. Ще ви се обадя веднага — каза тя след кратка пауза и прекъсна разговора. Сетне погледна Нокс: — Двеста хиляди щатски долара...

— Впечатляваща сума за толкова кратък срок — усмихна се той.

— Опасявам се обаче, че не трябва да я приемаме...

— И защо?

— Заради господин Праймър. Клиентът ни е „Бертолд Груп“. Нямаме представа какви биха били последствията, ако предадем тази информация на Йонг Ченг. Той може да я използва по много начини, но преди всичко, за да унищожи „Бертолд Груп“. А те са нашият клиент. Ще бъде голям срам. Представяш ли си? Американска фирма да бъде обвинена в даване на подкупи на хора от властта? Това няма да свърши добре за никого.

— Първо, похитителят е нашият клиент — отбеляза Нокс. — Служим преди всичко на похитителя. Ти искаш ли да доставиш четиридесетте хиляди на Маргарт? Ще вземем четиридесет от Маргарт и шестдесет от Ченг, а след това и на двамата ще кажем, че другият получава счетоводните записи на Лу. Ще дадем на Маргарт декодираната версия, а ще оставим Йонг Ченг да се помъчи да си ги дешифрира сам. Така ще осигурим на Маргарт достатъчно време, за да се подготви за всичко, което Йонг Ченг евентуално би хвърлил срещу него. Това е най-доброто, което можем да направим.

— Обещахме да ги дадем на този, който предложи най-висока цена.

— Това е Китай — напомни й той.

— А ти предлагаш доста интересен компромис — отбеляза тя.

— Ще го приема като комплимент — усмихна се той.

Нокс така и не беше успял да се свърже с Ейми и притесненията му за нея се увеличаваха с всеки изминал час. Но въпреки това бе успял да наеме Ранди, за да ги консултира по предоставянето на доказателствата за живота на похитените на витрината на онзи магазин.

— Дали ще се справим? Аз и ти, имам предвид? — попита Нокс и я погледна.

— Ще се справим — кимна му Грейс.

*11:00 часа
квартал Жабей*

Син миниван „Буик“ спря край тротоара, пробивайки си път през гъстата колона от велосипеди, скутери и мотоциклети, претоварени с хора и багаж. Нокс отвори страничната врата и слезе. На предната седалка до шофьора имаше голяма пътна чанта, закопчана с предпазния колан, за да не пада. Нокс я откопча, взе я и затвори вратата със замах. Миниванът потегли и след миг изчезна.

Двамата с Грейс се срещнаха три пресечки по-нататък. Тя пристигна, носейки подобна пътна чанта. Седнаха един до друг на една пейка в парка със стоте хиляди долара в брой, прибрани в чантите на коленете им.

Нокс непрекъснато оглеждаше обстановката, скрил се зад чифт класически тъмни очила на Рей Бан.

— Метростанцията — изнервена, каза Грейс. — Очакват ме там за парите.

— Само минаваш набързо и ги оставяш.

— Да, чух, че господин Праймър спомена нещо подобно, но не разбрах точно какво имаше предвид...

— Нарича се „Мръсния Хари“ — опита се да ѝ обясни той. — Това е герой от филм, ченге... Казва се инспектор Хари Калахан. Той

трябаше да остави един откуп, като притича от един уличен телефон до друг, за да бъде отделен от подкреплението си.

Грейс пое дълбоко дъх, сякаш някой я беше бълснал в гърдите.

— Какво? — озадачен попита Нокс.

— Нищо.

— Уплашена ли си?

— Може би съвсем малко — каза тя, но в очите ѝ се четеше решимост.

Нокс виждаше в погледа ѝ всичко друго, но не и страх.

— Ще ми кажеш ли?

Грейс мълчеше.

Той само кимна. Каквото и да я беше накарало да потрепне, то тя се беше съвзела бързо и не искаше да го обсъжда.

Но въпросът си оставаше.

Мелчой разтърка чуканчетата на двата си пръста, изгубени от измръзване преди година и половина, прогонвайки болката в костите, която предвещаваше идващата буря. Благодари на боговете за добрия си късмет; за това, че се возеше на мотоциклета си, вместо да е заседнал в някое задръстване. Отправи се към мястото, където се беше разбрал да се срещне с человека на Фен Ки — неговия вътрешен човек в екипа на Йонг Ченг. Той му звънна преди малко, а това бе четвъртото подобно обаждане от негова страна.

— Власти са прихванали разговор на изпълнителния директор на „Бертолд Груп“ — докладва човекът, — говорил е с жена на име Чу. Тя ще предаде парите за откупа. Ще трябва да отиде до един магазин на улица „Нанджин“, откъдето ще получи доказателството, че заложниците са все още живи.

— Какъв магазин? — попита Мелчой.

— Не е известно.

— Вашите хора ще я наблюдават ли?

— Улица „Наиджин“ е дълга и има много магазини — отвърна мъжът.

— Ето какво ще направиш: ако хората ти я забележат, ще ми се обадиш незабавно. А ако аз ти се обадя, ти ще докладваш, че сте видели жената на мястото, което ти кажа — заяви Мелчой.

Отсрещната страна на линията замлъкна, но обаждането не прекъсна.

— Имам портфейла ти. Имам адреса ти. Имам и адреса на семейството ти — напомни му Мелчой. — Недей да мислиш. Просто го направи.

— Фен даде на полицията видеозапис с жената — осведоми го човекът.

— Защо?

— Все още се опитвам да разбера.

Мъжът прекъсна линията. Днес, осмият ден на десетия месец, беше благоприятен ден за подобно събитие. Фен искаше онази жена Чу да бъде арестувана, преди да успее да плати откупа.

Мелчой предузеща наблюдаването на голям успех. Пчелата не можеше да е далеч от меда. Чужденецът щеше да бъде разкрит и наказан за всички проблеми, които беше създал.

Мелчой почти усещаше сладостта на успеха и вече виждаше усмивките на децата си...

13:00 часа

квартал Луан

Американското консулство

Големи петна от тъмнозелено и яркочервено изскачаха ритмично на компютърния монитор пред Стив Козловски и показваха неумолимото напредване на приближаващия тайфун. Козловски присви очи. Дъщеря му Тъкър посещаваше Международното училище в Шанхай и всеки ден се возеше на един от осемдесетте училищни минибуса. Последното, което му се искаше да се случи, бе Тък да остане в петъчното предпразнично задръстване в някой от училищните автобуси, заобиколена от метър вода по улиците. Тъкмо обмисляше дали да не се обади на шофьора им Пунг, който да отиде и да я вземе с колата, преди бурята да се разрази, когато телефонът му иззвъня.

— Козловски — отговори той.

— Почти съм направил сделката за мотоциклета — каза познат глас от другата страна на линията.

Последва серия от припуквания и статичен шум от сменянето на линиите.

— Там ли си все още? — попита след малко Нокс.

Козловски отвори чекмеджето на бюрото си и погледна белия айфон, който бе прибрали от американеца в болницата. Беше се обаждал веднъж от него, за да го пробва, и разпозна звука от приложението, което непрекъснато превключваше разговора между различните оператори и правеше подслушването невъзможно. Изненада го фактът, че Нокс също притежава такъв телефон.

— Предупредих те, че може да дойде време, в което няма да имам възможност да ти помогна. Е, това време дойде — каза Козловски и внимателно притвори чекмеджето пред себе си.

— Не затваряй, моля те! Линията сигурна ли е? — побърза да попита Нокс.

— Е, ти как мислиш? — отвърна Козловски. — А как е от твоя край?

Нокс не отговори.

— Показаха ми някакъв запис от охранителни камери, на който се виждаше западняк, който пребива някакви местни, и то неведнъж, а два пъти. Да знаеш, че не обичам градската полиция тук да ме вика по работа.

Нокс нямаше намерение да го лъже, затова не каза нищо.

— Слушай един съвет от мен — каза Козловски. — Китайците разполагат с най-съвременна система за разпознаване на лица. На излизане от страната стой далеч от летищата и гарите и гледай да бъдеш с наведена глава, когато си навън по улиците. Вече си маркиран, Нокс. На твоето място бих се изнесъл оттук възможно най-бързо, докато все още можеш.

— Онези типове бяха монголци, а не китайци — отвърна Нокс и се замисли дали не го бяха проследили след излизането от рибния пазар именно чрез системата за разпознаване на лица. — Бяха наети биячи, работещи за някой пекински големец с необичайни финансови връзки с „Бертолд Груп“. Единият от тези глупаци има професионална видеокамера, скрита в тайник в стената. Това говори ли ти нещо?

Козловски задържа телефона настрани от лицето си, докато се опитва да се успокои. След малко отново го долепи до ухото си, а Нокс все още говореше...

— Я повтори! — помоли Козловски.

— Видеокамера. Скъпа, но доста поочукана играчка, която все още може да възпроизвежда съдържанието, записано на нея. Мислех си, че ще представлява интерес за теб. На камерата има табелка с надпис: „Собственост на «Роуд Уорти фильм & видео», Глендейл, Калифорния“.

— Да. Наясно съм, че е била открадната — отбеляза Козловски.

— Това е Китай. Мислех си, че ще можем да се споразумеем — предложи Нокс.

— Слушам те.

— Трябва ми подсигурен маршрут за четирима за напускане на Китай.

От другата страна на линията последва дълго и колебливо мълчание.

— Американското правителство няма практика да... — започна Козловски.

— Или се интересуваш, или не. Трябва ми за днес. Надвечер, може би дори през нощта. Можеш ли, или не можеш? — попита направо той.

Козловски бе поработил здраво, за да си изгради кариера, която в днешно време бе прerasнala предимно в попълване на документи и доклади и изпращане на имейли, а някога работата му бе включвала изпълнение на секретни задачи по най-опасните места в Найроби и Делхи. Господи, колко много обичаше работата си като оперативен агент! Но бракът и детето го бяха накарали да стане по- внимателен към живота и кариерата си, а за него това представляваше една професионална трагедия...

Понякога завиждаше на Нокс за опасностите и разбираше важността на собствената си роля, но въпреки това му липсваше желание да се лиши от удобствата на досадните часове писмена работа, които го бяха довели дотук — четири години преди ранното пенсиониране на 49 и с цял живот пред себе си. Но тази видеокамера и записаното на нея представляваха златна мина и главната му задача бе да разкрие изчезването на американския оператор.

— Ще се радвам да получа видеокамерата — каза Козловски.

— След като приятелите ми и аз се измъкнем оттук — отвърна Нокс.

Последва мълчание.

— Ако те арестуват, оставам без нищо. Нямаме сделка. Искам камерата. След това ще направя каквото мога.

Слабото припукване и смяната на интонацията допълнително подчертаха думите му.

— Може ли да се направи? — попита Нокс.

— Може да се уреди контакт, но какво ще стане... Ами нищо не мога да ти обещая. Това е Китай — напомни Козловски.

— Каква е уговорката? — попита Нокс.

— Ще ти дам един служебен номер на който да се обадиш. Официално е фирма за недвижими имоти. Мога да ти помогна с това.

Служебен номер. „ЦРУ“, осъзна Нокс.

— Е, обясни ми — съгласи се той.

— Първо ми кажи къде се намира камерата. Ще се заема с нея, след като се чуя с теб или след като ми се обадят, че си бил задържан от китайските власти. Но трябва да я видя преди това. Това са условията — каза Козловски.

Нокс му описа тясната уличка в мюсюлманския квартал. Обясни му, че ще е по-лесно лично да го заведе дотам.

— Това е моят град, Нокс — припомни му Козловски и в следващите няколко минути му обясни по какъв начин да се свърже с компанията. — Все още ми дължиш един мотоциклет — добави той накрая и прекъсна обаждането.

14:30 часа

Тридесет минути по-късно Нокс се чу с Ранди за трети път.

— Изпратих запитване по имейл до магазина — каза Ранди на развален английски. — Магазинът ми върна имейл. Така имаме IP адреса и маршрутизатора на кода.

— Обясни ми го на прост език — настоя Нокс, който нямаше търпение да изслуша техническите обяснения.

— Нали твоя беше идеята да проследим евентуалното видеопредаване до източника му?

— А това какво общо има с имейла? — попита Нокс.

— Общото е от техническа гледна точка. Това ще ми помогне. За теб не е проблем. Проследяването на видео обратно до източника ще отнеме време, може би четвърт час, може би половин...

— Твърде много време... — каза Нокс и си представи как пристига на мястото и намира Лу и Данър мъртви вече от десет минути. — В мига, в който изпратят видеото, могат да направят всичко... Ще имам по-малко от тридесет минути, за да стигна до указаното място.

— Възможно е... — колебливо каза Ранди.

— Давай! — насырчи го Нокс.

— Виж, на мястото на тези хора аз бих проверил канала за предаване на данните предварително. Може би около час преди това или поне половин час предварително. Така ще съм сигурен, че излъчването ще бъде успешно.

— Това ми дава времето, от което се нуждая — съгласи се Нокс.

— Да, така е.

Но по този начин поемаше дяволски голям риск.

— Ами ако изпратят видеозапис вместо излъчване на кадри на живо? — попита Нокс.

— Това е много голям обем файл. Всеки имейл се движи на пакети — една част тук, друга там. Накрая всички части се събират и пристигат на твоя компютър. Това създава проблем за нас.

Нокс беше проучил предварително магазина за електроника, чрез който щяха да получат доказателството, че похитените са живи. На витрината му отпред имаше изложени телевизионен монитор и камера, които показваха случващото се на тротоара пред самата витрина. В мига, в който бе забелязал инсталированата камера, Нокс си беше представил как на монитора се показва видео със заложниците. Похитителите може би имаха втора камера или екип, който да наблюдава улиците, така че да са сигурни, че Грейс е сама. Тогава това му се стори като бърз и ефективен начин да получат доказателствата. Онези на два пъти вече бяха използвали видео, а хората се придържаха към това, с което са свикнали.

— Може ли да предложа нещо? — попита Ранди.

— Казвай...

— Мога да разбия имейл сървъра на магазина. Това ще ги принуди да използват онлайн видеопредаване на живо.

Нокс се опаси, че подобен ход можеше да им изиграе лоша шега, и го сподели с Ранди. По-добре би било да оставят похитителите да смятат, че всичко е нормално.

Нокс погледна часовника си, марка „Таг Хойер“. Беше спрял.
Тъп китайски боклук.

19.

14:55 часа
квартал Луан
улица „Нанджин“

Грейс никога не беше виждала улиците на града толкова претъпкани. Заради предстоящите почивни дни тротоарите гъмжаха от пешеходци. Носейки обикновена пътна чанта, традиционна за всеки пътуващ китаец от провинцията, тя се приближи до магазина за електроника и се залепи за витрината му.

Нокс я беше предупредил да стои нащрек — доказателството за живота на похитените може би щеше да бъде показано на телевизионния еcran, на който в момента се виждаше нейното лице, или на някоя от многото дигитални фоторамки, или на широкоекранния монитор, разположени зад множеството камери и фотоапарати... Можеше и някой от служителите в магазина да й даде или да й покаже нещо през витрината. Възможно бе дори самите Лу и Данър да се появят за миг.

Тя остана да чака пред витрината, а времето сякаш спря. Предстоеше ѝ един тежък час. Вече не ставаше въпрос за упражнения, учебници или лекции — сега тя носеше отговорност за живота на двамата отвлечени мъже... Отхвърли от съзнанието си мисълта за това, което можеше да постигне с Джиан Лу, ако мисията ѝ се увенчаеше с успех. Докато по-рано Нокс не ѝ бе намекнал, тя не би признала напълно, дори и само пред себе си, своите скрити мотиви... Може би те я бяха накарали да приеме тази задача. Но дали беше точно така...

Погледът ѝ обходи всички камери, фоторамки и монитори, а очите ѝ трескаво се mestеха от един еcran на друг. Оглеждаше се за движение или за сигнал от служителите вътре, а невнимателните минувачи я бълскаха и настъпваха. На два пъти дори успяха да я изтикат от мястото ѝ за наблюдение и се наложи да си пробива път с лакти сред тълпата, за да се върне отново пред витрината.

Сред шумотевичата от колите и пешеходците никой не чу възгласа ѝ, когато на екрана на един преносим DVD плеър се появи

картина с похитените...

— Еди! — възклика Грейс.

Той и чужденецът седяха на очукани трикраки дървени столове, а ръцете им, изглежда, бяха вързани зад гърба. Бяха застанали на фона на опънат чаршаф. И двамата бяха с брада по на няколко дни, а в погледа на чужденеца се четеше отчаяние. Чаршафът зад тях помръдна от някакво движение на въздуха — сякаш някой бе влязъл или излязъл от стаята. В опънатото платно се очертаваше нечия сянка. След миг в кадъра се появи и еcranът на мобилен телефон, който скри лицето на Еди, за да покаже датата и часа от някакъв уебсайт. Телефонът остана в кадър достатъчно дълго, за да се види добре, след което изчезна. Еcranът на DVD плеъра също угасна...

Грейс си пое дълбоко дъх. За втори път я бе обзел пристъп на тревога — първият беше, когато Нокс ѝ бе казал за „Мръсния Хари“, за начина на оставяне на откупа. Сети се и за склада, за резките, издълбани в стола, на който беше седял единият от отвлечените мъже. Резките не означаваха 44, а инициали... Не беше споделила това си подозрение с Нокс. Дори и сега не можеше да го приеме, неспособна да определи чувството, което превземаше съзнанието ѝ като отрова...

Стресна се от острия звън на телефон. Отне ѝ няколко секунди, докато разбере, че звъненето идва откъм пътната чанта. Бръкна в един от страничните джобове и извади мобилен телефон — не беше нейният. В навалицата на претъпкания тротоар някой бе пъхнал телефон в чантата ѝ.

— Да? — отговори тя на мандарински.

— Иди до магазина за дрехи „Робърт де Ниро“ през три врати от мястото, където си. Влез в първата пробна. Дръпни завесата и чакай за инструкции! — изкомандва гласът отсреща, след което разговорът прекъсна.

Грейс тръгна механично в указаната посока. Нокс беше някъде наоколо и я наблюдаваше. Не ѝ оставаше друг избор, освен да последва наредденията. Проправи си път до бутика, влезе в пробната и дръпна завесата зад себе си. Очакваше, че тук трябва да остави парите за откупа, преди дори да беше стигнала до метростанцията на Народния площад. Уловка.

Телефонът иззвъня отново.

— Наблюдаваме те — чу да казват тя. Погледна нагоре и видя дупка с назъбени краища, пробита в една от плочите на тавана. Беше достатъчно голяма, за да побере малка камера. — Съблечи се! — нареди гласът. — Свали всичко, веднага. След това си сложи дрехите, които ще намериш тук.

Грейс остави телефона и трескаво се съблече, обръщайки гръб към камерата. След малко гласът заговори отново и тя грабна апаратчето.

— Дръж слушалката близо до ухото си, докато ти кажа! — нареди човекът отсреща. — Сега се обърни. Трябва да видя, че си напълно гола. Quai, quai! Бързо, бързо!

Тя вдигна ръце и се обърна бавно, оставяйки тялото си на показ. Почувства се беззащитна... След това бързо намъкна широките дрехи, които ѝ бяха оставили.

Мъжкият глас ѝ нареди да прехвърли парите за откупа в пътната чанта „Найк“, оставена под пейката в пробната. Искаха да видят преместването на парите от едната в другата чанта и в същото време елиминираха възможността в нейната да бе поставено проследяващо устройство. Това бе последната им проверка преди плащането на откупа. Явно възможността просто да остави парите тук, в магазина, им се бе сторила твърде рискована. Искаха тя да се движи. И да попадне в хаоса и гълчката на метростанцията с много изходи и влакове.

Щом се облече, макар без бикини и сутиен, Грейс бръкна в джоба на работническия панталон, който ѝ бяха дали, и намери вътре сгъната пътна карта. Бяха я накарали да облече и един яркооранжев потник, с който лесно щяха да я различават сред тълпата. Облеклото ѝ завършваше с чифт гумени сандали, които ѝ бяха твърде големи и допълнително щяха да я затруднят, ако решеше да побегне.

— Дръж телефона наблизо! — изкомандва гласът. — Сега тръгвай към метрото.

Грейс излезе от бутика, побесняла, задето се наложи да се съблече чисто гола пред тях, но в крайна сметка успя да се съвземе бързо. Беше изпълнена с решимост да победи похитителите, ала все пак беше напълно наясно, че щеше да се нуждае от помощта на Нокс.

15:15 часа

Човекът на Мелчой, който на монголски носеше псевдонима Заека заради шестте деца, които беше създал, забеляза магазина за електроника на улица „Нанджин“ и веднага разбра, че той беше важна спирка при плащането на откупа.

— Магазин за електроника — докладва той на Мелчой по телефона. — Какво по-добро място да се изпрати доказателство за състоянието на заложниците? На витрината има десетки монитори и телевизионни екрани. Сещаш ли се?

Забележката не се хареса особено на Мелчой.

— Да. Изглежда ми като възможно място за такова нещо. Добре. Остани там! — нареди той.

— Ами ако я видя?

— Последвай я. Какво друго, глупако? Но каквото и да правиш, оглеждай се за проклетия wai guo ren. Той непрекъснато създава проблеми.

15:20 часа

Седнал край прозореца на втория етаж на традиционен китайски ресторант, Нокс, въоръжен с евтин десетдоларов бинокъл, наблюдаваше как Грейс излезе от бутика „Робърт де Ниро“. Тя вдигна ръка и се почеса по главата — това беше уговореният сигнал, че парите все още бяха в нея — изненадващ факт, при условие че пътната чанта, с която излезе, беше друга. Сега вече носеше черна чанта с емблема на „Найк“, но отдалеч си личеше, че е китайска имитация, защото знакът бе твърде голям, а тънкият му край се извиваше абсурдно нагоре подобно на изскубана вежда...

Нокс се втурна къмния етаж, пробивайки си път през морето от хора, изпълващо тротоарите. Опита се да не изостава от Грейс и в същото време да се движи така, че винаги да се намира между нея и входа към метрото. Беше облечен със сини джинси, носеше тъмни слънчеви очила и удобни маратонки, така че отстрани изглеждаше като всеки друг чужденец в града.

Само от няколко минути с Грейс се намираха в играта, а онези вече бяха успели да ги надхитрят — бяха я накарали да си сложи нови дрехи и да носи нова чанта. Айфонът ѝ сигурно беше изключен.

Личният ѝ телефон даваше свободно. Ако я изпуснеше от очи, рискуваше да я изгуби наистина и все пак гледаше да стои настрани от нея.

Нокс беше наясно, че похитителите, монголците и вероятно китайската полиция може би я следяха, затова избърза напред с петдесетина метра, за да влезе в метрото пръв.

Проби си път през един от претъпканите коридори, където беше шумно и миришеше на спарено. Държеше телефона в изпотената си дяснa длан и гледаше как тълпата се смаляваше, колкото по-надолу слизаше. Нуждаеше се от съобщение от Ранди — трябваше да знае дали момчето бе успяло да залови и проследи някакъв поток от данни, свързан с магазина за електроника, по времето, когато Грейс бе стояла пред витрината.

Нокс нямаше намерение да пречи на оставянето на откупа, но искаше максимално да защити Грейс и доколкото можеше, да огледа обстановката.

Спра пред опашката пред една бързо движеща се лента, където всички дамски чанти, пътни куфари и ръчен багаж биваха проверявани на скенер. Тъй като бе навечерието на Националния празник, охраната навсякъде не беше много внимателна, макар че трябваше точно сега да бъде по-съсредоточена. Скенерът работеше непрекъснато, а охранителят зад него едва си даваше вид, че гледа в монитора пред себе си.

Нокс изпревари колоната от чакащи и тъй като не носеше багаж, се отправи към детектора, издаващ писукащ предупредителен звук при преминаващите пред него, но никой от тях не беше спиран. Звукът се задейства и при Нокс. В сивото яке, което му беше дал Дулич, той носеше три мобилни телефона и сгъваем нож, който бе взел от монголеца. Ако решаха да го пребъркат, нещата щяха да се усложнят. Никой обаче не му обърна внимание.

Насочи се към ескалаторите, нареди се на опашката и маркира пътническата си карта през устройството. След миг вече беше вътре. Погледна телефона си, в който в момента с големи китайски символи пишеше „NO SERVICE“. Нямаше връзка с Ранди. Не можеше да си позволи за дълго да остане в подземията на Шанхай.

Зачака, оглеждайки преминаващите през проверката за сигурност.

Най-накрая оранжевият потник на Грейс се появи.

Тя се нареди на дългата опашка и зачака да постави на лентата чантата си със сто хиляди долара, преметната през рамото ѝ.

15:40 часа

Заека последва жената до входа на метростанцията. Прецени кога да я изпревари, за да мине през ескалаторите преди нея. Хората рядко се оглеждаха за преследвачи пред себе си, вместо това винаги извръщаха поглед назад.

20.

15:43 часа
квартал Луан
Шанхай

Ресторантът от веригата KFC на улица „Хуахай“ отдавна бе претъпкан до пръсване много над разрешения лимит, когато Стив Козловски успя да се добере до него.

Инспектор Шен седеше до барплота край стената и наблюдаваше прозорците. Беше едър, широкоплещест и набит.

Козловски изостави идеята да се нареди на някоя от опашките, на които имаше по повече от тридесет души, само за да запази достойнството си. Проправи си път през тълпата, отправяйки се директно към Шен. Не можеше да бъде сплашен толкова лесно. Бе прекарал по-голямата част от кариерата си в най-отдалечени кътчета на света, управлявайки другите, но сега присъствието на инспектор Шен го караше да се чувства неспокоен...

Народната въоръжена полиция бе служба, която действаше сама за себе си и не се отчиташе пред никого. Нейните офицери притежаваха твърде много власт, често работеха без началници над главите си и бяха известни с това, че пазеха делата си в дълбока тайна. Козловски усети, че колкото повече се доближаваше до инспектора, толкова по-напрегнат ставаше.

Поздравиха се с бързо кимване, а шумотевицата в ресторанта скри напълно тихия им разговор.

— Видеокамерата е намерена — каза Козловски.

Шен го погледна в очите, но Козловски не можа да разчете нищо в погледа му — стори му се толкова тъмен и неопределен, сякаш се взираше в празна стоманена тръба.

— Имам адреса, но не мога да го предам поне в следващите няколко часа. Искаше ми се да ви дам време да съберете хората си — продължи той.

— Нямам хора. Сам съм — каза инспектор Шен.

Козловски никога преди не бе чувал офицер от Народната въоръжена полиция да действа абсолютно самостоятелно. Това го накара да се замисли дали всъщност не разговаряше с агент на МДС — Министерството на държавната сигурност, което беше китайският еквивалент на ЦРУ.

— Първо ръката, сега и камерата... — продължи Козловски и добави: — Между другото намерена е в доста лошо състояние. Това не говори добре и за оператора... А ние искаме да го намерим. Както и вие...

— Само мотивите ни са различни — прекъсна го Шен. — Очаквам вашето съдействие по този въпрос.

И двамата мъже знаеха, че това беше малко вероятно. Доброволното предаване на камерата беше максималното, което Козловски би направил в случая. Лишаването от подобно доказателство, дори и в името на американското правителство, бе невъзможно, без от това да последват сериозни порицания, а и колкото и да му се искаше, ръцете му така или иначе бяха вързани от протокола в посолството.

— Ще ви съобщя местонахождението веднага щом мога. Ако американецът бъде намерен мъртъв, настоявам за щателно разследване, в което да участват и моите хора — каза Козловски.

— Да, както се разбрахме — съгласи се Шен.

Козловски отдавна подозираше, че Шен лично бе убил человека и в момента неофициално се опитваше да премахне доказателствата, водещи към него самия. Подобен сценарий обаче предпазваше Козловски от опасността да навлезе твърде навътре в случая и да рискува някой ден скутерът му неволно да бъде размазан от огромен военен камион.

— Доколко сигурен сте, че камерата е негова? — попита инспекторът.

— Не съм я виждал лично — уточни Козловски, — но от това, което ми разказаха, съдя, че не може да е на никого другого.

Шен го изгледа продължително.

— Той нарушава условията по входящата си виза — каза инспекторът. Използваното сегашно време прозвуча така, сякаш човекът, останал без ръка и без камера, може би все пак беше оцелял.

Ако операторът беше арестуван и китайците търсеха доказателства, за да предявят обвинение срещу него, то Козловски се намесваше директно в плановете им.

Миризмата на пържено откъм фритюрниците бе силна и започваше да дразни стомаха му — дори само от нея му се образуваха киселини. Проклетият му стомах бе истинска развалина след заболяването от дизентерия преди четири месеца. Сега в Консулството шагите за стомашни проблеми бяха станали по-популярни от вицовете за блондинки.

— Само лъжите са ни довели до тази ситуация — заяви Шен.

— Лъжите и тайните — добави Козловски. Имаше поне едно нещо, за което и двамата бяха съгласни.

— Ще ми запишете ли къде се намира камерата? — попита инспекторът.

— Когато имам потвърждение — побърза да отговори Козловски.

— Сега, моля. Няма да действам, докато не получа обаждане от вас. Имате думата ми — настоя Шен.

Козловски разбираше деликатността на момента — думата на този човек бе също толкова надеждна, колкото и неговата. Едно и също беше и в Сомалия, и в Атина, и в Шанхай — можеше да спечели много повече от изграждането на дългосрочни добри контакти с Народната въоръжена полиция, отколкото ако се опитваше да прикрива гърба на Джон Нокс. Така печелеше *guanxi* — най-тънкия и важен аспект от бизнес взаимоотношенията с китайци.

Козловски се поколеба само за миг, преди да извади химикалка от джоба си и да напише адреса на една салфетка.

Надяваше се, че с това не подписва смъртната присъда на Нокс.

21.

15:45 часа
квартал Луан

В сред непоносимата задуха, излъчваща се от телата на хилядите хора, проправящи си с мъка път към вратите на пристигащия влак в метрото, Нокс бе опрял гръб на една от цилиндричните колони и се чувстваше така, сякаш бе попаднал в придошла река. Единственото, за което можеше да се хване, бе дънерът на повалено от бурята дърво...

Всеки от околните можеше да е част от групата на похитителите. Изборът на точния ден и час за предаване на откупа беше брилянтен. Милиони хора излизаха от работа и бързаха да напуснат града колкото може по-скоро. Огромната тълпа беше идеално прикритие...

Нокс погледна часовника си за десети път.

Ако искаше да запази някакъв шанс да измъкнат заложниците, спешно трябваше да излезе на място, където мобилният му телефон имаше обхват, и да чака второто обаждане от Ранди. Момчето бе успяло да прихване тестов видеосигнал към магазина и в момента се прикачваше към него с надеждата да го проследи и да даде на Нокс точното местонахождение на излъчването му. Но ако онези успееха да отвлекат Грейс, всичко би било изгубено. Щяха да екзекутират Данър, а заедно с него вероятно и Грейс. Парите за откупа щяха да изчезнат, а Нокс щеше да бъде заловен и вкаран в затвора...

Сега той беше решен да не изпуска от очи Грейс, поне докато тя успееше да остави парите.

Нокс внимаваше да държи козирката на шапката си нахлупена ниско над очите, за да се пази от всевиждащите охранителни камери. Козловски вече го беше предупредил, че китайците разполагат с изключително добра система за разпознаване на лица. Последното нещо, което му трябваше в момента, бе полицията да тръгне по петите му.

Той остана на място, наблюдавайки оранжевия потник на Грейс, който ту се губеше, ту се показваше сред тълпите. Не изпускаше от поглед и преследвача ѝ, който бе влязъл малко преди нея. Не беше

много висок, но беше здравеняк. Беше се спрял до една от кабинките за информация, използвайки я като прикритие сред тълпата, за да погледне назад. След това бе провел кратък разговор по телефона. Твърде кратък — такъв, в който човек се обажда просто за да докладва за местонахождението си. Нокс предположи, че този бе един от хората на монголеца, и мислено го добави към списъка с непредвидените усложнения.

Забавена от навалицата, Грейс се придвижи към ескалаторите. Нокс пое през тълпата, следвайки движението на оранжевия потник. Не изпускаше от очи и човека на монголеца. Отбелязва си, когато една шапка с цвят каки се появи зад него и зае мястото до колоната, на което бе стоял допреди малко. Невероятно бързо бяха успели да го проследят.

Оранжевият потник отново се мерна пред него. Грейс се отправяше към стълбището, за да слезе на платформата на линия 2. Нокс продължи да се движи, така че да се намира между човека на монголеца и Грейс.

Изведнъж мобилният телефон завибрира в джоба му — явно бе навлязъл в зона, в която имаше покритие. Погледна към екрана, където пишеше: „Хонгкао“.

Ранди бе успял да проследи видеосигнала до квартал, северно от потока Сужоу — зона, която включваше новото пристанище за круизни кораби и бившето еврейско гето на града. В този район живееха повече от четвърт милион души.

„Повече подробности“, върна съобщение Нокс.

Секунди по-късно се изписа: „Трябва ми повече време“.

„Няма време“, отвърна Нокс.

Не последва нищо повече.

Нокс бе изправен пред избор: дали да изостави Грейс, за да спаси заложниците? Щеше да му отнеме между десет и петнадесет минути, за да стигне до Хонгкао с такси, дори и повече, като се има предвид задръстването. Това беше надпревара за живота на Данър. Ала не можеше да остави и Грейс в лапите на монголеца...

Зает с телефона, Нокс осъзна, че я бе изгубил от поглед. Затърси я разтревожено, извърна се и попадна очи в очи с един от охранителите, който стоеше на мястото, заемано от Нокс само преди

минута. Нямаше никакво съмнение, че веднага щом го видя, охранителят го разпозна.

Разделяше ги стена от забързани пътници. Нокс отново пое напред, за да се смеси с тълпата. Присъедини се към потока и чу как охранителят се разкрешя зад гърба му, разблъсквайки хората, за да му направят път. Нокс знаеше, че няма да стане, понеже в Китай през почивните дни всеки си проправяше път както може.

Някъде пред него отново се мерна яркооранжевият потник.

Грейс също го забеляза и извърна към него угриженото си лице. Нокс разблъска тълпата и се приближи до нея. Безброй лакти и колене се забиха в тялото му, но успя да се добере достатъчно близо до влака, който тъкмо бе пристигнал на перона.

— Следващата е „Ксинтианди“! Магазинът за сладолед! — извика му тя на английски, понесена от потока от тела.

Нокс поклати глава, опитвайки се да й даде знак да не казва нищо повече.

Човекът на монголеца се обърна и забеляза Нокс. Погледите на двамата се срещнаха.

— Видеото... Чаршафът зад тях. Счупено стъкло! Зад чаршафа има счупено стъкло. И двамата са живи! — продължаваше да обяснява Грейс.

Нокс се опита да си проправи път напред, за да настигне преследвача й, но тълпата имаше богат опит във възпирането на напористи пешеходци, които искаха да се прередят. Не му позволиха да мине напред.

Влакът доближи до перона и спря. Вълната от нетърпеливи пътници се люшна право към Нокс. Грейс и преследвачът й бяха понесени към един от вагоните. Грейс стискаше здраво пътната чанта, повдигайки я над рамото си. Той я зърна за миг над навалицата.

Емблемата на „Найк“ обаче бе с правилния размер и нямаше смешна извивка в края!

Нокс замръзна на място, опитвайки се трескаво да осмисли случващото се, докато вратите на вагона се затваряха.

Човекът на монголеца погледна към него, подсмихвайки се, доволен от успеха си.

Нокс беше изгубил Грейс от поглед. Грабна телефона си и опита да я набере, но в метрото нямаше сигнал. Погледна надясно и видя

охранителя, който се приближаваше към него, държейки радиостанция пред устните си.

Спомените за случилото се преминаха пред очите му като на филмова лента: тя излезе от бутика, носейки първата пътна чанта; след това си проби път през ескалаторите на метрото; сепак премина през охраната; качи се на перона...

Пренави лентата: бутикът, първата чанта, перона, различната чанта...

И тогава осъзна — охраната.

Видя го ясно в съзнанието си: вниманието му бе приковано в Грейс и оранжевия й потник, когато тя бе оставила пътната чанта на гумената лента за скенера...

От другата страна бе взела друга чанта, борейки се с навалицата от пътници, чакащи багажът им да бъде проверен.

От другата страна бе излязла друга чанта!

Промяната бе направена от охраната! Те бяха сменили пътна чанта с друга, за да премине през скенера...

Нокс се обърна и тръгна през навалицата право към охранителя, който не скри изненадата си от този ход. Нокс го сграбчи, заби коляно в слабините му и го прикова към една от циментовите колони. Измъкна радиостанцията от ръцете му и го пусна, оставяйки го да се свлече на земята, превивайки се от болка.

Сетне наведе глава и се устреми обратно през тълпата. Веднъж щом парите бъдеха доставени, Дани щеше да бъде мъртъв.

15:48 часа

Телефонът на Мелчой иззвъня.

— Жената се качи на влак, линия 2 — докладва Заека. — Аз съм един вагон след нея.

— Отлично. А чужденецът?

— Не успя да се качи. Оставил го на перона.

— Линия 2 — повтори още веднъж Мелчой.

— Да.

— Оглеждай се за него — предупреди Мелчой със строг тон.

— Оставил го зад нас, нали ти казвам! — настоя мъжът.

— Оглеждай се за него, Заек. Казвам ти, има шанс и да не си се измъкнал.

22.

16:00 часа
търговска зона „Ксинтианди“
Шанхай

„Ксинтианди“ представляваше модерен търговски център, изграден в напълно реставриран шанхайски квартал в стил 20-те години на XIX век, и заемаше район от осем пресечки, заети от просторни луксозни магазини и четиризвездни ресторани. Районът представляваше важна туристическа атракция и бе дом на най-богатите и известните. В навечерието на почивните дни преди Китайския национален празник мястото бе шумно и оживено като стадион по време на рок концерт.

Грейс се потопи в този хаос и веднага усети, че въздухът не ѝ достига. Лъхна я цигарен дим и мириз на пот, примесен с дъх на парфюми.

С мъка си проправяше път напред, а тежката чанта на рамото ѝ пречеше допълнително всеки път, когато опитваше да се размине с някой минувач. Започваше да ръми. Провирали се сред гъстата тълпа, тя се отправи към сладоледената къща „Колд Стоун“ точно зад ъгъла.

Влезе в сладоледената къща, стиснала мобилния телефон в ръка, очаквайки следващото обаждане.

Наложи се да чака дълго.

Екранът на телефона си стоеше все така тъмен. Грейс се молеше мислено да звънне, но никой не ѝ се обаждаше.

Дъждът се усили. Наблизаваше буря...

Дали не беше закъсняла?

Огледа се и веднага забеляза дваматаiformени полицаи, които бавно се движеха сред гъмжилото от хора.

Дали похитителите също бяха ги забелязали?

Липсата на връзка с Нокс не ѝ даваше мира. Чудеше се кога бе успяла да стане толкова зависима от Джон Нокс.

Пусна тежката чанта до нозете си, без да изпуска дръжката ѝ.
Все още нямаше обаждане.

Никакъв контакт.

Погледна към чантата. Двата плъзгача на ципа се срещаха точно по средата ѝ... Нещо не беше наред! Беше ги плъзнала в единия край, тъй като от опит знаеше, че тежките чанти се отварят, когато ципът е затворен с двата плъзгача до средата.

Съвсем ясно си спомняше, че бе затворила плъзгачите в единия край.

Коленичи до чантата.

Дъждът вече се лееше като из ведро, носен от силен вятър, но тя не го усещаше...

И тук, сред тълпата, която я заобикаляше отвсякъде, сред бушуващата буря, подгизналата до кости Грейс нервно сграбчи двата плъзгача на ципа и ги дръпна. Поколеба се само за секунда, преди да разтвори чантата...

Беше пълна с пачки вестници, овързани с ластици.

Останала без дъх, тя безпомощно вдигна поглед към небесата, сякаш очакваше отговор оттам. Кога, къде и как се бяха изпарили парите? Самата тя ги беше преместила в тази чанта! Това беше невъзможно...

Ала се беше случило. Разрови вестниците просто за да се увери, че не халюцинира...

Двете ченгета вече се приближаваха към нея. Преследвачът ѝ все още беше някъде зад гърба ѝ. Разполагаше само с няколко секунди. Оранжевият потник я издаваше.

Заряза чантата.

Нямаше пари. В себе си носеше само транспортна карта с двадесет юана, равняващи се на около три долара. Побърза да се отдалечи от полицайите и се приближи към един магазин за тениски.

Открадна една. Не успя да свали закачалката от стойката, а просто издърпа дрехата от нея. Сто метра по-нататък прилепна и дари две момчета в тийнейджърска възраст с неописуема гледка: свали пред очите им оранжевия си потник и навлече задигнатата тениска.

Върна се при входа на метрото, минавайки само на няколко метра от полицайите, които, изглежда, търсеха именно нея.

Някъде назад щяха да се натъкнат на захвърления на паважа мокър оранжев потник, стъпкан от стотици крака, мръсен и скъсан.

23.

*16:00 часа
квартал Хуанпу*

Нокс припираше шофьора на таксито да кара пътно зад синьото „Волво Седан“, притиснато в трафика малко по-напред.

Беше успял да се върне до будката на охраната в метрото и да хване смяната на поста точно в 4 часа следобед. Бе наблюдавал как един от униформените охранители си беше тръгнал от работа, носейки тежка пътна чанта с огромно лого на „Найк“ от едната страна.

Охранителят пое напряко през Народния площад, без да обръща никакво внимание на усилилия се дъжд. Нокс успя да се прикрие умело и го последва. Охранителят продължи да върви пеша още две пресечки, а след това се качи в очакващото го синьо „Волво“.

Първият що-годе приличен късмет за цялата седмица се случи, когато само на метри пред него майка и дъщеря слязоха от едно такси. Беше в същата посока, в която бе заминало и волвото. И всичко това в проливния дъжд, в петък вечер, пиков час...

Нокс го прие за поличба.

Сега шофьорът му минаваше почти на червено на светофарите, а броячът продължаваше да се върти. Мъжът мина в дясната лента, за да изпревари два микробуса, като при тази маневра едва не избълска няколко велосипедисти.

— Hen hao! Браво! — извика му седналият на дясната седалка до него Нокс. Бяха успели да го настигнат и двете коли вече се намираха на по-малко от една пресечка разстояние.

Шофьорът се ухили широко и разкри няколкото останали в устата му криви и кафеникави от тютюна зъби.

24.

*16:04 часа
„Ксинтианди“*

След провала Грейс се върна обратно в метрото. Краката ѝ изгаряха от болка, гърлото ѝ беше пресъхнало, а подгизналата зелена тениска лепнеше по тялото ѝ като чужда кожа. С ясното съзнание за стотиците всевиждащи електронни очи наоколо и вероятността един от монголците все още да я следва, тя наведе глава и се опита да се смеси с тълпите, с хилядите китайци, които изпъльваха метрото.

Операцията бе претърпяла провал. Лицето ѝ вече бе известно на полицията. Беше изгубила връзката си с Нокс, беше изгубила и парите, събрани за откупа. Един от монголците продължаваше да я преследва.

Еди Лу най-вероятно щеше да бъде убит, Данър също.

Сигурно бяха извършили подмяната на парите, когато в метростанцията на Народния площад ѝ се наложи да придвижи чантата по лентата през скенера. Това бе единствения път, когато се бе отделила от багажа си. Личеше си, че е замислено предварително и замяната е била подгответа внимателно.

Знаеше, че може да вини само един човек, задето се беше провалила толкова лесно.

25.

16:20 часа

Северно от мястото, където потокът Сужоу се вливаше в река Хуанпу, Нокс влезе в района на Американския квартал, който в средата на 19-и век бе представлявал малка и неприветлива крайречна зона, дарена на Американската търговска делегация. Районът дълги години бе считан за безперспективна и подценявана част от града, но наскоро бе преживял разцвет и в момента приютаваше десетки хотели, кафенета и сгради с офиси. Таксито на Нокс подмина няколко пресечки с красиви градски къщи, които някога бяха служили за домове на евреите бежанци от Втората световна война.

Той потупа шофьора по ръката и каза на шанхайски:

- По-бавно, приятел, продължавай напред.
- Извинете ме. Колата... — започна шофьорът.
- Напред — повтори Нокс. — Обърни и спри вдясно.
- Но... — опита се да се възпротиви човекът.
- Quai! Quai! Бързо! — настоя Нокс.

Волвото бе намалило ход и бе направило два последователни десни завоя — рутинно действие, за да се провери дали някой не го следи. Нокс можеше да се обзаложи, че ще направи още два, преди да се върне към предишния си маршрут. Паузата, за да се огледат за евентуални „опашки“, всъщност беше добър знак — значи бяха близо до целта.

Нокс накара шофьора на таксито да обърне, така че да има видимост към предното стъкло на волвото, за да е сигурен, че пътникът не бе напуснал автомобила. Не му се щеше отново да направят някой хитър трик с чантата.

Нокс погледна часовника си, забравил, че той беше спрял преди часове. В момента, в който парите пристигнаха при похитителите, Данър и Лу щяха да бъдат убити и приблизителното време нямаше да му свърши работа. Чувстваше се така, сякаш часовникът му бе спрял нарочно.

Шофьорът на таксито му се усмихваше и очакваше Нокс да каже нещо. А Нокс едва успява да разсъждава.

Преследването продължи твърде дълго! Оказа се, че волвото всъщност не се беше опитвало да се измъкне от евентуални преследвачи — двата последователни десни завоя бяха в резултат на пропусната пресечка или еднопосочна улица. Колата явно приближаваше към мястото.

Нокс написа съобщение на Ранди: „Трябва ми мястото“.

Миг по-късно се върна друго съобщение: „Скоро“.

Нокс насочи шофьора към мястото, където за последно бяха видели волвото. Спомни си, че Грейс бе споменала някакво счупено стъкло в заден план на видеото, и осъзна, че в момента се намираха в неправилния квартал.

— Има ли някаква изоставена сграда или тесни улички из този район? — обръна се той към шофьора. — Виждал ли си някакви счупени стъкла?

По лицето на таксиметровия шофьор се изписа изумление.

— Електроцентралата край реката е изоставена от много години — каза той. — Наскоро построиха нова.

— Новата не ни върши работа — каза Нокс и посочи на шофьора да свие вдясно. Волвото не се виждаше никъде.

Телефонът му завибрира: Южно от улица „Кунмин“, източно от „Далиан“.

Нокс повтори посоката на шофьора.

— Близо сме — каза той и натисна газта. Стигнаха до улица „Далиан“, която се намираше само на две пресечки от мястото. — Районът е доста голям.

— Да, така е — съгласи се Нокс, докато се оглеждаше през зацепаното предно стъкло.

Шофьорът вдигна окурожително палец и посочи през прозореца от своята страна.

Не сочеше волвото, а голяма тухлена сграда, построена леко встрани от пътя.

Сградата имаше стотици изпочупени прозорци.

Крайбрежният район

Заека бе изгубил жената някъде из „Ксинтианди“, което вбеси Мелчой дотолкова, че на монголеца му се искаше да счупи нещо — като начало главата на Заека. Обади се на свръзката си с хората на Фен Ки.

— Какво можеш да ми кажеш? — попита той.

Линията прекъсна. Явно човекът не можеше да говори в момента. Няколко минути по-късно свръзката го набра:

— Подслушваме честотите на полицейските радиостанции — каза той. — Чужденецът е бил забелязан в метростанцията на Народния площад.

— Кажи ми нещо, което не знам! — развика се Мелчой.

— Хората ни са тръгнали натам — отвърна мъжът.

— Мамка му! Закъснели сте! Той отдавна е изчезнал — изкрещя Мелчой и си помисли, че чужденецът щеше да си плати за това.

Ако въобще успееха да го намерят отново.

Квартал Хонгкао

Нокс стоеше пред два еднакви рушащи се четириетажни тухлени блока, свързани помежду си с покрит коридор. По покривите и прозорците на сградите зееха дупки. Като имаше предвид местонахождението, дадено от Ранди, и описанието на Грейс, може би това беше мястото, което търсеха.

Времето на Данър изтичаše бързо. Нокс трябваше да се пробва.

Жилищният квартал бе леко отдалечен от пътя и се обграждаше от висока тухлена стена. В средата на стената имаше арка с красиво изработен, но силно ръждясал железен портал, който в момента бе леко открехнат. Зад него се виждаха няколко очукани градински стола, в които в момента седяха пет едри жени, които пушеха, говореха шумно на шанхайско наречие и се смееха така, че гласовете им се чуваха ясно отдалеч. От някои прозорци по вторите и третите етажи на лявата сграда висяха кабели, а дясната постройка изглеждаше напълно изоставена.

Явно в сградата живееха самонастанили се обитатели, които се бяха „устроили“ тук и отказваха да бъдат преместени.

На Нокс никак не му се искаше да се конфронтира с група шанхайски матрони, които изглеждаха доста по-заплашително от

всякакви монголци, но те със сигурност знаеха всичко случващо се в тези сгради.

Пресече улицата и се приближи към тях. Вече започваше да се поти от притеснение.

Жената, седнала най-близо до улицата, носеше лента за ръка, символизираща принадлежността ѝ към властите в качеството ѝ на наблюдател на квартала. Нокс си помисли, че само в Китай можеше да бъде видяно подобно нещо — самонастанил се да заема обществена позиция.

По сухия цимент, точно под арката на входа, се виждаха мокри следи от стъпки. Бяха скорошни и водеха навътре към жилищните сгради. „Охранителят“, помисли си Нокс. Или пък куриер, който бе посрещнал волвото и бе взел чантата.

Изкушаваше се да последва стъпките и да не обърне никакво внимание на жените, но знаеше, че така щеше да събуди много повече подозрения. Нямаше време, за да скъсява и без това кратките минути, в които щяха да оставят Данър жив.

— Доста силен дъжд... — каза той на английски.

Най-младата от петте жени — и най-прилично изглеждаща сред тях, кимна леко, въпреки че тарторката им я изгледа неодобрително — явно не желаеше групата им да започва разговор с чужденеца.

— Дъжд — повтори Нокс на мандарински, като нарочно произнесе думата неправилно.

Главната матрона изпружи шията си напред, за да го огледа по-добре. Нокс отново се опита да ги заговори, леко подобрявайки акцента си. Жената кимна и набързо изстреля нещо на шанхайски, казвайки, че *wai guo ren* говорят китайски така, сякаш имат камъни в устата. Останалите жени се разкискаха. Не се засмя само най-младата и Нокс реши, че в нейно лице може да срещне подкрепа.

— Тук ли живеете? — попита той, отново придържайки се към тактиката да говори развален мандарински. — Тази сграда? — посочи с ръка той.

Тарторката на групата се взря в него с поглед, в който се четеше подозрение. Отвърна му на шанхайски, давайки му да разбере, че не е негова работа, а езикът ѝ бе толкова груб, че една от приятелките ѝ се засрами и заби поглед в основата на тухлената стена, обграждаща района.

— Дръж се възпитано, стара вещице! — сгълча я най-младата от жените на шанхайски. — Той е гост в нашата страна. Той и другите като него носят търговията и просперитета ни.

— Носят само птичи грип и KFC. Всичките да вървят по дяволите! — отвърна по-възрастната, засягайки темата, която се бе превърнала в национален въпрос. В Китай се ширеше мнението, че птичият грип бе дошъл от САЩ.

— Да, ние живеем тук — каза по-младата жена на Нокс, обръщайки се към него на преднамерено бавен мандарински, така че той да я разбере.

— А никакви млади мъже, на моята възраст или по-млади, скоро да са идвали насам? — попита я той.

— Млъквай, момиче, или ще докладвам, че ти и родата ти въртите публичен дом. Ще ви вкарат в затвора за цели поколения. Не си мисли, че не мога да го направя! — изстреля бясно на шанхайски най-възрастната.

Заканата ѝ явно подейства на останалите, като в същото време от думите ѝ Нокс разбра всичко, което искаше да узнае. Той улови погледа на по-младата, която се беше изчервила.

— На кой етаж? Покажи ми на пръсти. Няма да те издам — попита той на английски, знаейки, че матроните не могат да го разберат.

— Какво каза той? Какво каза той? — изстреля ядно старата. — *Няма да говориш! Няма да му отговаряш!* — извика тя.

Но Нокс вече се беше обърнал и си тръгваше. Бе видял лявата ръка на момичето, чиито свити пръсти, дискретно облегнати на коляното ѝ, показваха три.

Направи две крачки, спря се и отново излезе на дъжда. След това се обърна към най-старата от жените и на перфектен шанхайски изстреля:

— Ти си само една дърта крава с мозък на кокошка. Имах петстотин юана, които щях да ви предложа, за да ми помогнете за статията, която пиша за едно списание. Сега те ще си останат в джоба ми, а вие ще си седите по столовете все така бедни заради грубостта си.

Обърна се и пое с големи крачки, газейки из локвите. Жените веднага наскочаха и се скучиха около тарторката си, засипвайки я с

упреци и проклетии. Нокс знаеше, че спорът щеше да продължи поне петнадесет минути, които с малко късмет можеше да се окажат достатъчни, за да влезе и да излезе незабелязано. По ирония на съдбата се притесняваше само от най-младата от жените, тъй като тя може би се досещаше какви са намеренията му.

В дъното на квартала, но откъм външната му страна, имаше пететажна жилищна сграда, долепена до оградата. Целият изпотен от напрежение и тревога, Нокс се приближи до нея и прескочи оградата. Прегази калта в двора и намери някакъв отвор в сградата, където преди би трябвало да е имало врата.

Влезе в тъмен коридор, по който се стичаше дъждовна вода. По пода се стелеха купища боклуци, счупени тухли и дебел слой прахоляк и мръсотии. По стените си личаха останките от избелели плакати, приковани с кабарчета. От тавана висяха жиците на импровизираното окабеляване. Нокс докосна една от тях. Най-чистата жица беше телефонен кабел. Изглеждаше нов. Обитателите на подобни места за живееене едва ли биха си инсталирали телефон, но банда похитители биха се вързали нелегално към някой от стълбовете, за да ползват безплатен интернет.

Увереността на Нокс растеше с всяка изминалата крачка. Качи се тихо по мръсното стълбище, спирачки се на всеки няколко метра, за да се ослушва. Единственият звук, който се чуваше ясно, бе трополенето на поройния дъжд навън.

Ако парите бяха вече доставени, то с Данър беше свършено.

Нокс стигна до първия етаж и провери двете най-близки стаи — вратите им бяха отворени или липсваха. И двете изглеждаха необитаеми и бяха пълни със строителни отпадъци.

Коридорът на втория етаж беше по-тъмен, тъй като прозореца в края му имаше шперплат вместо стъкло. Тук жиците се разделяха и се виеха като лозови филизи към различни стаи. Кабелите бяха два — поддебелият явно бе електричеството, а по-тънкият — телефонната линия. Бяха усукани един около друг и се насочваха и към следващия етаж.

Затаи дъх, а сърцето му заби бясно, предуслаждайки сцената, която щеше да завари в края на жиците. Приближаваше целта, заради която беше дошъл: Данър. Следвайки кабелите се качи на третия етаж, като внимаваше да не вдига шум. Стигна до третата врата вляво по

коридора, където чифт следи от мокри обувки се бяха отбелязали на дълчения под пред вратата. Скорошен посетител...

Погледът му бе привлечен от новия и лъскав патрон в ключалката на вратата — аматъорски ход. Много внимателно натисна дръжката и се опита безшумно да отвори.

Беше заключено.

*16:30 часа
квартал Хонгкао*

Иззад заключената врата се чуваха приглушени гласове, които явно водеха разгорещен спор. Нокс долепи здравото си ухо до вратата и долови шепот на шанхайски — говореха двама или трима души, а поне един от тях приказваше на мандарински. Вгледа се в мокрите стъпки, оставени по дървения под.

Докато подслушваше, несъзнателно преброи на пръсти гласовете в стаята. Бяха четирима. Това затрудняваше нещата, имайки предвид, че той разполагаше само със сгъваемия нож, взет от монголеца.

Обмисли дали да не излезе през прозореца в края на коридора и да заобиколи сградата отвън, увеличавайки елемента на изненадата, но фасадата беше прекалено открита, а и старите вещици в двора можеха да го забележат.

Наведе се и погледна през процепа под вратата. Виждаха се четири чифта крака, застанали край някаква маса — два чифта от тях бяха обути в платнени обувки, носени от мнозина шанхайци. Отличаваха се и чифт маратонки „Найк“. Седналият от мъжете не можеше да стои спокойно и краката му „танцуваха“ и потропваха по пода. Не бяха завързани за стола, както забеляза Нокс. Четвъртият чифт обувки бяха черни и с гумени подметки, а глезните над тях бяха закопчани с белезници за краката на стола. Вдясно до стената се виждаше и пети чифт крака. Нокс не можа да ги огледа добре, но забеляза, че обувките им бяха с много голям номер — Дани! Значи в стаята бяха петима.

Нокс приседна на пода до вратата, облегна гръб на стената и въздъхна. Бореше се с желанието да разбие вратата с ритник и да се остави на бушуващия в него бяс. Трябваше да помисли...

Но не беше дошъл дотук, за да размишлява — беше дошъл заради Дани.

Изправи се и изrita вратата близо до бравата. Резето се счупи, а рамката се разкова от стената. При втория ритник вратата вече зееше отворена.

Трима от мъжете в стаята веднага скочиха на крака: двамата бяха вляво, до масата, а третият — в дъното. Вдясно имаше още един. Дани седеше на стол вдясно от Нокс, беше със завързани очи и с лепенка на устата. Изглеждаше силно изтощен, но беше жив.

Въодушевлението на Нокс от това, че беше намерил Данър, едва не му коства живота, когато мъжът вдясно извади нож.

Пътната чанта лежеше отворена на масата, а около нея бяха разпръснати пачки банкноти. Ръцете на единия от мъжете вляво все още бъркаха в нея. Нокс се насочи първо към него, като още на първата крачка сграбчи ръба на масата и я засили към человека с ножа. Той падна.

Нокс го удари силно по ръката и успя да избие ножа от пръстите му, докато се боричкаше със следващия от мъжете, който бе доста жилав, но май не носеше на бой. Мъжът обаче имаше доста силни и отсечени движения и освен това беше бърз. Изрита Нокс отстрани, точно в раната, и нозете на американеца се подкосиха.

Онзи с ножа се изправи, вече разоръжен, и Нокс изведнъж се оказа изправен срещу двама. След миг, когато и мъжът от стола скочи на крака, станаха трима.

Нокс тръгна да се изправя и с гръб избути масата към мъжа до стола. Чантата падна и парите се пръснаха по пода. Нокс удари жилавия в гърлото и мъжът се задави. Успя да парира удар от страна на този с ножа, завъртя се и също го цапардоса.

Вторият от мъжете бе по-умел в ръкопашния бой. Нокс умееше да се отбранява и постепенно накара мъжа да отстъпи назад, признавайки превъзходството му. В един миг онзи се опита да го ритне в десния глезен и вероятно щеше да го счупи, ако беше успял, но Нокс отскочи и ритникът потроши крака на масата.

Останалите удари се случиха твърде бързо: Нокс накара мъжа да отстъпи още крачка назад и го повали с ритник в бъбреците отляво и светкавичен юмрук в сърцето.

Мъжът се просна по гръб. Нокс долови за миг блясъка от острието на изпуснатия нож, отблъсна го настрана и се обрна, за да довърши падналия.

И тогава видя човека, който лежеше на пода и се превиваше от болка — същия, който само допреди миг бе седял спокойно на стола, наблюдавайки броенето на парите...

Това беше Едуард Лу.

26.

16:39 часа
квартал Хонгкао
Шанхай

Нокс се изправи над поваления Лу. Вдигна крак и бе готов да забие пета в гърдите му и да го рита, докато изпочупи всичките му кости. Смесицата от изненада и гняв понякога можеше да бъде пагубна. Едуард Лу бе едновременно заложник и похитител.

Лу изпусна ножа и поклати глава, сякаш всичко това се случваше само в кошмарите му.

— Ти? — възклика Нокс. — Ах ти, боклук такъв!

— Трябва да ти обясня! — извика Лу, а гласът му трепереше, докато се мъчеше да се изправи и да застане колкото може по-далеч от Нокс.

— Дяволски си прав! Всички ще давате обяснения! — отвърна той и огледа пораженията, които бе нанесъл.

Приближи се към Данър.

— Хей, добре ли си? — попита.

Данър леко поклати глава.

Нокс вдигна ножа от пода и го приближи до лицето на Лу. Завърза ръцете на тримата мъже зад гърбовете им, използвайки връзките на обувките им, сетне запуши устите им с топки банкноти. Накара Лу да легне по лице и го пребърка за скрито оръжие.

Намери още два мобилни телефона в джоба му и ги взе. След това внимателно си проправи път до Данър и го освободи, като през цялото време не откъсна поглед от Едуард Лу. Сетне подаде ножа на Данър и извади собствения си, така че и двамата бяха въоръжени.

Данър се опита да се изправи, но не успя и се свлече на пода.

Нокс посегна към хладилника и разбълска няколко парчета студена пица и пакети чипс, за да го отвори. Подаде на Данър шише с вода и кутийка с енергийна напитка.

— Кажи ми сериозно, добре ли си? — попита отново Нокс.

— По-полека с него... — помоли Данър, имайки предвид Лу. — Задник е, но се отнасяше добре с мен. Почакай само да чуеш историята му. Този е тотално прецакан поне по шест начина и до неделя ще е мъртъв.

Нокс забеляза окървавената превръзка на ръката на Данър.

— По седем — отбеляза той, без да сваля очи от Лу, и добави: — А седем е число, което носи нещастие.

— Сложно е — каза Данър.

— Напоследък все на сложни неща се натъквам — отвърна Нокс. — Звучиш така, сякаш те е хванал стокхолмският синдром, Дани. Вече си свободен. Ще те измъкнем оттук.

— И тримата ще се измъкнем — настоя Данър.

— Да, предполагам, но ще е така само защото съм обещал на някого...

— Те ме хранеха. Държаха ме вързан, но ме mestеха от време на време. Можеше да бъде и много по-зле. Казвам ти, по-добре съм, отколкото изглеждам... — рече Данър.

— Отрязали са пръста ти. А той можеше да те е убил! — заяви Нокс.

— Не! Не! — извика Еди Лу. — Никога!

— Мълкни! — прекъсна го Нокс и се наведе заплашително над него, което накара Лу да се свие, ужасен, и да отстъпи към стената.

Нокс се чувстваше като човек, попаднал в къщата на ужасите в някой лунапарк в мига, когато светлините угасват, а огледалата изкривяват образите. Дани защитаваше Лу. Лу не беше заложник. Парите се бяха пръснали по пода.

— Мамка му! — извика той.

Отново усети, че побеснява. Адреналинът все още бушуваше в него, караше го да унищожи Едуард Лу. Нокс изрига преобърнатата маса, а тя се плъзна по пода и се удари в един от вързаните мъже. Той изпъшка.

Данър бе разрязал тиксото около китките си и вече се освобождаваше от него. Обърна се към Нокс:

— Направи ми само една услуга: изчакай, преди да го убиеш. Не че му прощавам или нещо такова...

— Така вече звучиш по-добре — отвърна Нокс, погледна към приятеля си и си позволи малка усмивка.

— Ако след като чуеш историята му, все още искаш да го ликвидиращ — продължи Данър, — да знаеш, че аз ще те изпреваря. Това няма нищо общо с теб, не и след всичко, което направи за мен.

— Мисля, че е най-добре да мълкнеш — прекъсна го Нокс, хвърляйки изненадващо хладен поглед към Данър. Излизаше, че написаното от него на облегалката на стола не беше „44“ — това бяха инициалите LH — Лу Хао.

Той разсъждаваше трескаво. Нещата не се връзваха. Отчаянието, раняването, рисковете... А се оказа, че Лу се беше отвлякъл сам. Нокс все още кипеше от гняв и искаше да го смаже. Помисли си за Грейс. Чудеше се какво ли щеше да последва и предусещаше отговора: Дулич. Нямаше как да остави Дулич.

— Опаковай всичко обратно в чантата! — нареди Нокс на Данър.
— Парите идват с нас.

27.

*17:07 часа
квартал Хуанпу*

Вдясно от третия вход към метростанцията на улица „Нанджинг Лу“ имаше огромна метална врата, облепена с плакати на музикални банди и реклами на американски производители на китари и микрофони, и постери на местни рок групи. Входът не беше обозначен по никакъв начин, но мястото бе открито и лесно за наблюдение.

Грейс почука и отвътре ѝ отвори плешив мъж на средна възраст с проницателен поглед. Иззад него долиташе приглушена какофония от хеви метъл и рокендрол, изпълнявани крайно фалшиво. Мъжът я разпозна — беше я виждал и по-рано, когато двамата с Нокс бяха наемали стая за репетиции. Той отвори тежката метална врата и я пусна да влезе в тесния коридор със спускащо се надолу стълбище.

Грейс се озова на осемнадесет метра под земята, в широк коридор, който водеше към редица врати, окачени на массивни панти. Светлината от луминесцентните лампи над главата ѝ примигваше в такт с пулсиращите музикални звуци, идващи иззад вратите. Свиреха не една, а поне три различни групи, и то едновременно.

Намираше се в едно от дузината бомбени убежища, построени от Мао, за да приютят населението на града и армията му при военно нападение над Шанхай. Спомените от японската окупация и убийствата по време на военния режим така и не бяха заглъхнали, те никога нямаше да напуснат съзнанието на китайците. В момента част от бункерите бяха превърнати в музеи, а други, като този, бяха станали жертва на комерсиализацията, превръщайки се в места за репетиции на бъдещи рок звезди.

Грейс стигна до бункер 4 и отвори още една метална врата; влезе и я прихлопна след себе си. Стаята миришеше лошо на пот, цигарен дим и пица. По сивите циментови стени бе залепена изолационна пяна, а по пода си личаха останките от стар мокет. От стените стърчаха кабели и контакти, а от тавана висяха две бледи луминесцентни лампи.

„Докъде съм стигнала“, помисли си тя — да се крие под земята като никакво животно. Бе принудена да лъже и да дава подкупи, за да се добере до тази тясна стая, и всичко това заради многото други лъжи и подкупи. „Злото ражда само зло“, спомни си поговорката тя. Изведнъж усети как я обзема смесица от чувства — мъка, гняв, ярост... Шок от натрупания по време на неуспешната акция адреналин и безсилие от факта, че бе обиколила половината град с пътна чанта, натъпкана с вестници. Как ли щеше това да се отрази на Нокс и на неговите усилия да освободи заложниците?

Мокра и разтреперана, Грейс погледна към затворената врата и за миг се зачуди дали Нокс щеше да дойде, или това, че бе изгубила парите, означаваше, че изцяло е провалила мисията!

17:26 часа

Нокс заведе Лу и Данър при подземните зали за репетиции, където Грейс трябваше да се погрижи за Данър, докато наблюдава внимателно и предателя Едуард Лу.

Грейс и Нокс си размениха само няколко думи. Погледът, с който тя го посрещна, когато пристигна пред вратата на бункера, му каза всичко — Грейс знаеше за Едуард... Нокс остана изумен от този факт. Не можеше да си обясни откъде бе разбрала, но съвсем ясно видя, че не се изненада при вида на вързаните ръце на Лу, а и самата тя го сграбчи грубо за раменете и го завлече в помещението.

— За това по-късно... — каза Нокс, потупвайки пътната чанта, в която имаше сто хиляди долара.

— Къде отиваш? — извика тя след него.

— Ако държиш девет десети от нещо, то е твое — отвърна той и излезе.

Нокс влезе в мюсюлманския квартал, облечен в светлосин гащеризон, каквito носеха градските метачи и събирачите на смет. Носеше пътна чанта „Найк“, а лицето му беше умело скрито от козирката на ниско нахлупената шапка и от безличната бяла стерилна маска, каквато мнозина носеха, за да се предпазват от градския прахоляк и смог.

Само пътната чанта изглеждаше някак не на място, преметната през рамото на уличен метач, но все пак беше началото на почивните дни около Националния празник и никой не обръщаше внимание на такива детайли...

На път за апартамента на монголеца прекоси тясната и разкаляна от дъждъ уличка. Все още предстоеше тайфунът да се разрази с пълна сила. Много по-малко се тревожеше за монголеца, отколкото за полицията или за другите, на които вероятно Козловски вече го беше предал, тъй като знаеше, че всеки момент можеше да се озове под гумите на някой автобус — ей така, в знак на отмъщение...

Беше съобщил на Козловски адреса на монголеца в замяна на възможността да напусне страната. На Данър бе разказал подробностите на свръзката, в случай че не успееше да стигне жив до бомбоубежището. Последното парче от пъзела обаче си струваше риска — ако можеха да прехвърлят отговорността за отвличането и получаването на откупа върху монголеца, то нито той, нито Грейс, нито дори Едуард Лу щяха да бъдат обвинени, че са били замесени в това. А и Козловски, изглежда, бе единственият човек с достатъчно власт, за да измъкне Дулич от страната невредим.

Тръгна по-бързо по уличката, усещайки нечий поглед в тила си. Счупи върха на джобното си ножче, докато бърникаше в ключалката на монголеца, но успя да отвори вратата, без видимо да й навреди. Заключи след себе си и набързо отвори подвижния панел в стената, където се криеха видеокамерата и китайската валута, които бе видял преди. Извади диска от камерата, тъй като той беше доказателство, което можеше да му свърши добра работа, и напъха в джобовете си четири пачки от по 10 000 юана — достатъчно, за да си купи някоя и друга услуга...

Мястото беше прекалено тясно, за да побере пълната чанта, и на Нокс не му оставаше друго, освен да отдели малко време, за да разопакова долларите и да натъпче пачките в свободното пространство в нишата. Щом приключи, стената изглеждаше така, сякаш бе облицована с изолация от стодоларови банкноти. Нокс натъпка и празната чанта в едно от празните пространства, така че отвън всичко изглеждаше чисто и подредено.

Тъкмо завинтваше обратно капака на подвижния панел в стената, когато чу стъпки по алеята отвън. Приближиха се и спряха пред

вратата на стаята.

Нокс грабна чифт чорапи и набързо забърса мокрите следи от обувки по пода, които водеха към панела в стената. Въпреки всичко монголецът не трябваше да намери парите преди полицията. Ключалката изтрака от превъртация се в нея ключ. Нокс отвори едно чекмедже на скрина и разбърка съдържанието му, така че да изглежда все едно бе тършувал из квартирата.

Братата се отвори и дъждът нахлу в тясното помещение заедно с монголеца. Мъжът носеше нож, но щом влезе, го прибра в джоба си.

Нокс уви стегнато около лявата си ръка една тениска, която намери в чекмеджето.

— Знаеш ли защо съм тук? — попита Нокс на мандарински.

— Май искаш да преговаряме — предположи монголецът. — Обаче нямаш нищо, което да искам... Освен живота ти, разбира се. Него ще го прекратя, и то мъчително — завърши той.

— Имам Едуард Лу и сметките му — изстреля Нокс.

— Не ми се вярва.

— Мога да му звънна — увери го той.

— Защо ми е да плащам за нещо, което мога да си взема така или иначе? — попита монголецът.

— Защото не знаеш къде е — отвърна Нокс.

— О, да, но след малко ще знам. В противен случай ти ще си мъртъв. Каквото и да стане, мен все ме устройва. Ти си голям трън в задника, чужденецо. С радост ще се отърва от теб, щом така искаш — заплаши го той.

— Ще убиеш и него — каза Нокс.

Монголецът се засмя злобно и сви рамене.

— Но не и преди да си взел сметките му — допълни Нокс.

— Бил си по-малко глупав, отколкото си мислех, макар че очите ти не са дръпнати — подкачи го монголецът.

Нокс не каза нищо, когато другият съвсем спокойно и преднамерено бавно пристъпи, за да затвори и да заключи входната врата. Мъжът явно разбираше от стратегия и така и не се доближи до Нокс, а вместо това блокира единствения изход навън. Сега американецът трябваше да пристъпи към него, а това даваше на монголеца значително предимство.

Нокс отстъпи крачка назад, тъй като човек с ръста на противника му сигурно имаше доста голям обхват. Стаята изведнъж стана ужасно тясна.

— Имаме общи интереси — започна Нокс. — Ти искаш Лу мъртъв. Аз искам Лу извън страната, и то тази вечер, ако е възможно.

— Ти ми докара много проблеми — повиши глас монголецът.

— Преувеличаваш. Аз съм сам срещу всички.

Монголецът го изгледа недоверчиво.

— Сметките ти ме забавляват — каза той. — Последно при фризьорския салон преброих четирима, а петият е онзи, който влезе в болница заради глупавата ти размяна.

— Ти го вкара в болницата — отвърна Нокс. — Задължен съм ти за това.

— Тук съм — предизвика го монголецът.

Нокс реагира светкавично, парирайки с лявата си ръка остието, което проблесна пред него. Едрият мъжага беше извадил сгъваемия нож. Нокс го блъсна с рамо и го повали на земята. Ножът изсвистя край него и одраска бузата му. Успя да блокира втория удар, но остието поряза ръката му.

Последва меле от юмруци и ритници, сред които проблясваше остието на ножа. И двамата бяха силни противници — Нокс бе побърз и пъргав, но монголецът бе по-силен физически.

Нокс и преди се беше борил с такива мъже и при всеки удобен случай бе приемал предизвикателството да се бие с тях, но рядко му се случваше да бъде победен. Просто знаеше къде да стовари юмрука си, за да бъде ударът ефективен и да постигне успех. Монголецът би очаквал юмрук в челюстта — всички борци очакваха точно това и правеха всичко възможно, за да го предотвратят. Но ако удареше в такава масивна челюст, Нокс рискуваше да си счупи пръстите, а при това най-много да му счупеше няколко зъба. Стратегията му в този бой трябваше да бъде като при игра на шах: трябваше да се насочи към корема и слабините, да се опита да накара мъжа да съмкне ръцете си в защита, да открие челюстта му и да се опита да нанесе силен удар в гърдите и сърцето. Не можеш да спреш устремил се към теб камион, като му разбиеш предното стъкло или пък му спукаш гумите — трябва да спреш двигателя му.

Подобно на колегите си полицаи, монголецът също бе добре трениран борец, но Нокс имаше предимството да знае това. Противникът му беше и толкова едър, че сигурно имаше навика да размята хората наоколо като парцалени кукли...

Блокирайки изхода обаче, монголецът сам се беше затворил в капан — беше се заклещил между въжетата в ъгъла на ринга. Нокс максимално се възползва от това — забиваше юмруци, отскачаше ловко назад и се опитваше да го предизвика да се приближи към средата на стаята, където имаше повече пространство. Онзи отвърна с още няколко яростни замахвания на ножа, които доведоха до още две ранни по ръцете на Нокс.

Американецът обаче успя да го удари отстрани на кръста. Сигурно болеше. Лицето на монголеца почервения и той се наведе напред, неспособен да се задържи изправен. След такъв удар в бъбреците сигурно щеше да пикае кръв. Замахна отново с ножа, този път малко по-неуверено, тъй като болката все още не му даваше да си поеме дъх.

Нокс се възползва от ситуацията и заби юмрук ниско в ребрата му. Усети как костите изпukаха под кокалчетата му.

Монголецът изрева и Нокс разбра, че ударът му беше уцелил точното място. Беше успял да го разконцентрира, а разконцентрираният боец бе изгубен. Нокс отправи трето кроше ниско в корема на монголеца, малко над долната част на срамната кост. Монголецът бе осъзнал колко уязвим е, когато е приведен така, и изведнъж рязко се изправи. Това обаче даде на Нокс очаквания достъп до гърдите му. Той скочи напред, рискувайки да попадне твърде близо, и стовари юмрука си право в сърцето му с такава сила, сякаш ръката му щеше да излезе през гърба.

Монголецът прибели очи, когато сърцето му излезе от ритъм, и се свлече на пода, останал без дъх...

Нокс взе мобилния му телефон, но подхвърли личната му карта, за да можеше полицията да я намери. Излезе и затвори вратата след себе си. Опита се да побегне, но беше твърде изтощен. Кръстоса ръце пред гърдите си, за да скрие кръвта по тях, и пое бързо напред.

След малко написа съобщение на Козловски, но го прие като признак на слабост. Обещанието обаче си беше обещание, а и Нокс се нуждаеше от връзките му, за да измъкне Дулич.

„Камерата е твоя“, написа му той.

17:30 часа

Шен Деши забеляза, че чужденецът все още носеше същите сини дрехи на уличен работник, с които бе отишъл до мястото. Сега мъжът излезе от уличката и побърза да се смеси с тълпата.

Беше го забелязal на влизане, и то не заради гащеризона на уличен метач, а заради походката му. Шанхайските работници обикновено се влачеха мудно, привели уморените си тела. Този мъж обаче имаше жива и пружинираща походка.

Шен съзнаваше важността на информаторите си; знаеше и че този мъж бе важен за Козловски. Полицията и тайните служби се избиваха да се доберат до такъв информатор. Този *wai guo ren* отговаряше на описанието на мъжа, когото търсеха. Ако успееха да го закопчаят, това би означавало успех за всички „железни ръце“, а и самият Шен щеше доста да се издигне в очите на началниците си. За съжаление обаче връзките на неговия отдел с американците изключваха всякакви арести. Беше дал дума, че няма да направи нищо, преди да му се обадят, затова така и не помръдна.

Минути по-късно Шен получи така дългоочакваното обаждане от Козловски и веднага извади визитната картичка на полицейския инспектор, за да му позвъни и да му предаде чутото. Докладва, че е видял търсения *wai guo ren* и даде информация между кои пресечки се намира.

— Щом го заловите, държа да получа всяка информация, която заподозреният ви предаде — наблегна на думите Шен.

— Да, разбира се, сър. Всяка информация ще ви бъде съобщена своевременно — отговори капитанът с боязлив тон, сякаш бе получил втори шанс за живот.

Любимото житетско кредо на инспектор Шен Деши бе: „Защо да вършиш черната работа, когато друг може да я свърши вместо теб“. Щеше да остави притеснения капитан да изтръгне истината от чужденеца с бой и нямаше да си цапа ръцете с кръв.

Сега тръгна с преднамерено бърза крачка по тясната уличка, водеща към жилището на монголеца. Така и не си помисли дали да

почука, преди да влезе — просто изрита ключалката с тежката си обувка и вратата отхвръкна навътре.

Монголецът седеше на края на постелката на пода, която му служеше и за легло. Изправи виновно глава и вдигна ръце в защитна поза, но си личеше, че е смазан. Шен го прочете в погледа му.

— „Специални служби“ — представи се той бавно на мандарински. — Разбираш ли? — Извади служебната си карта. — Ако посмееш да ме нападнеш...

Монголецът изпъна десния си крак и се опита да го препъне, но Шен реагира светкавично и го парира също с крак. След това скочи, изблъска монголеца по гръб, притисна с коляно слабините му и заби върха на ножа в дланта му. Със свободната си ръка хвана поваления противник за гърлото и процеди:

— Ако се опиташ да ме нападнеш, ще те обвинят в такива неща, че ще изгниеш в затвора, ти, мръсно монголско лайно! Разбра ли?

Монголецът изръмжа.

Шен усети как с яростта силите на поваления мъж се възвръщаха.

Обърна го по корем и закопча с белезници ръцете му зад гърба.

— Ако много шаваш — предупреди го Шен, — да знаеш, че ще те кастрiram със собствения ти нож.

След това внимателно претърси стаята и почти веднага попадна на подвижния панел в стената. Използва върха на ножа на монголеца като отвертка, за да развинти болтовете, а щом панелът се отвори, от дупката изпадаха пачки американски долари.

— Какви са тези пари, по дяволите! — измърмори монголецът.

Шен отправи мислена похвала към онзи wai guo ger. Явно бе подценил находчивостта му. Отлична стратегия! Трябваше да му изкаже комплиментите си веднага след като полицейският капитан го смачкаше от бой.

По всичко изглеждаше, че денят му щеше да завърши добре. Там, зад всичките пачки с пари, Шен Деши забеляза и нещо друго: видеокамерата. Усмихна се. След цяла седмица къртовска работа и притеснения сега му се поднасяше изненада. Направи й снимка с телефона си, така както си беше прибрала в тайнния панел в стената, и снима още няколко пъти, докато вадеше парите и ги прибираще в празната пътна чанта, която също намери там. Монголецът беше

прецакан: пътната чанта със сигурност бе заснета от някоя от уличните охранителни камери, запечатали подхвърлянето на откупа. Онзи wai guo ren добре се бе погрижил да го натопи.

— Това не е мое! — извика монголецът.

— Затваряй си устата! — изкрештя Шен в отговор. — Майчице, това са доста пари!

Инспекторът прецени количеството на око — трябваше да са повече от петдесет, шестдесет или седемдесет хиляди долара. Цяло състояние. Парите, които щеше да изработи до пенсия, в момента се намираха в ръцете му. Досега внимателно бе подбирал пътя на кариерата си, така че да стои далеч от всякакви подкупи, и просто чакаше да настъпи и неговият час. Вместо това, прецакваше системата, като си създаваше връзки с хора, които можеха да му бъдат полезни, но никога не се беше надявал на такова огромно количество пари... Гърлото му пресъхваше само като си помисли за това. Помисли си и за това нещастно лайно на пода. Изкушението го завладя изцяло.

Освен това имаше и доста банкноти в местна валута — поне двеста хиляди юана.

Откри найлонова торбичка, в която бе прибран паспортът на монголеца, няколко семейни снимки и малко монголски пари. При паспорта бе прибрана и монголска полицейска значка.

Спря се за миг, щом я видя.

— Аха! — възклика той. — Виждам, че двамата с теб сме братя!

Приседна на пода, заобиколен от парите, опиянен от тях. Главата на монголеца се намираше до нозете му.

— Нека те попитам нещо, братко — започна той. — Постави се на мое място. Представи си всичките тези пари, а ти си сам със заподозрения, който е нещастен похитител, нелегален чужденец и доколкото може да се съди по видеокамерата — много вероятно и убиец. Е? Би ли изчакал да се появи дългата ръка на закона, или по-скоро би се заел с въпроса собственоръчно?

Монголецът завъртя енергично глава и изруга.

— Само така, заради разговора, угоди ми и ми дай отговор — продължи Шен. — Какво би направил?

Погледна отново към парите. Заплатите му за пет години? За десет? За двадесет? Досега винаги бе отказвал подкупи, но в момента

бе уцелил джакпота. Дали трябваше да предаде цялата тази огромна сума, и то само за да изчезне, а може би и той с нея, или просто да разчисти нещата след себе си? Можеше да направи компромис: да ги сподели с някой висшестоящ и да се подсигури, така че никой да не задава въпроси около ранното му пенсиониране.

— Имам едно предложение за теб... — обрна се Шен към монголеца. — Ти ще ми кажеш всичко, което знаеш, а след това двамата с теб ще се поразходим. Става ли, братко? Ще попътуваме малко с ферибота по Хуанпу. Ще идем на гости на един познат. А ако остана доволен от съдействието ти, ще те оставя на полицията в Пудон. Ако обаче не остана доволен... бог да ти е на помощ.

— Трябва да се обадя на един човек — каза монголецът. — Само едно обаждане и двамата ще бъдем богати, а ти дори ще получиш повишение. Обещавам!

— Обаждане ли?

— Да. До Пекин.

При тези думи кръвта на Шен Деши кипна във вените му. В какво се беше забъркал? Пекин?! Погледна още веднъж към парите и след това към мъжа пред себе си, чудейки се на кое от двете да вярва.

28.

17:40 часа
квартал Луан

Грейс вече беше успяла да овладее гнева си, а Данър спеше уморен на пода. Тя се приближи и приседна до Еди Лу, чито ръце и глезени все още бяха пристегнати с пластмасови връзки. Прикривайки изцяло емоциите си, както всяко китайско дете бе обучавано още от съвсем ранна възраст, Грейс попита спокойно:

— Какво си направил, Еди?

— Хиляди извинения, Йойа Чу. Умолявам те да ми простиш. Аз обърках всичко, а най-вече посрамих честта на семейството ми. Заслужавам всяко наказание, което прецениш, че трябва да ми наложиш... — Беше навел виновно глава и се взираше в шарките на килима.

— Кажи ми каквото имаш да казваш, преди да те предам на американеца и да му позволя да направи с теб това, което и аз смятам, че е справедливо.

— Всичко беше просто лош късмет, нищо повече. Беше случайност. Видях едно лице... Познат от доставките, които правех за господин Чи и за „Бертолд Груп“. Беше свързано с работата, която ти ми намери. Трябваше да си остане така. Xing xing zhi huo ke yi liao uuan — изрече той, което буквально означаваше: „И една искра може да подпали огън, който да изгори цялото поле“.

— Плащал си големи суми на монголеца — продължи Грейс.

Лу я изгледа шокирано, впечатлен от това, което тя знаеше.

— Да. И всичко е заради плика, който в момента се намира в задния ми джоб. Четиристотин хиляди долара! И всичко това само за едно число! — прошепна той.

— Число ли?

— Да, кълна се! Всички тези пари са само заради един-единствен плик. В него има само едно число и нищо друго.

Грейс измъкна червения хартиен плик от задния джоб на джинсите му, отказвайки да повярва, че събитията от изминалата

седмица се дължаха единствено и само на някакво си число. Разгледа внимателно плика.

— Отворил си го — забеляза тя.

— Четиринадесет милиарда и седемстотин милиона — каза Лу.
— Какво ли означава? Какво трябваше да направя с него? Веднъж щом влязоха в онази сграда, мъжът беше пребит. Биха го, докато се строполи. Казвам ти, загина... А другият, онзи човек от правителството, той просто гледаше...

— Какъв човек от правителството?

— Той пристигна с правителствена кола, видях регистрацията — беше обикновена синя табела, но със знака *hi*, а след него имаше буква „A“. Това означава правителствен автомобил, знаеш ги. Уплаших се! Направо бях ужасен! На никого не можех да вярвам. Обадих се на теб, Йойа Чу, на кого другиго? Все пак ти ми намери тази работа. Реших, че може би ти ще знаеш нещо. Не видя ли обаждането ми?

Еди Лу я погледна, а в очите му се четеше молба да получи обяснение. Но Грейс мълчеше...

— Втората пратка с пари — двеста хиляди долара. Казаха ми просто да приема един плик. Но онзи човек... Как само ме изгледа, докато му давах парите. Сигурно съм се издал по някакъв начин. Кълна се, той знаеше, че го бях видял как той и другият мъж убиха онзи. Не ме питай откъде е знаел!

„От видеозаписа“, помисли си тя. Точно както и Нокс бе разпознал Лу.

Едуард Лу звучеше така, сякаш всеки момент щеше да се разреве. Точно като малкия Еди, какъвто Грейс го помнеше — винаги зависим от по-големия си брат или от баща си, за да го измъкват от кашите.

— Тогава измислих историята — продължи Еди. — Трябваше да бъда отвлечен. Съдържанието на този плик щеше да ме направи много ценен за работодателя ми, със сигурност достатъчно ценен, за да даде за мен четиристотин хиляди долара. Щях да искам откупа и да върна дълговете на баща ми. След това естествено щеше да се разрази трагедията — всички щяха да смятат, че съм бил убит, а тялото ми така и нямаше да бъде намерено. Родителите ми щяха да си върнат бъдещето и достойнството пред хората, а аз щях да изчезна. Щях да отида в Австралия или в Америка — продължи той и й показва ръката

си с липсващия пръст. — Е, планът ми не можеше да мине без жертви — допълни, погледна към спящия Данър и добави: — А тогава се появи той...

Грейс също погледна към него.

— По-тихо — предупреди го тя и кимвайки към плика, добави:
— За какъв номер говориш?

— Казвам ти, цената му е четиристотин хиляди щатски долара.

Грейс го изгледа, объркана, докато си мислеше за думите на Селена Минг за съвместното пътуване на Маргарт и Чи — „за уреждане на бъдещи проекти“. Освен това монголецът имаше връзка с Пекин, където се вземаха всички важни решения. „Майчице!“, помисли си тя, щом се сети за назованото от Лу число. Беше твърде голямо, за да е сума на подкуп. Но ако беше сума за наддаване за някакъв правителствен проект в строителството? Да, парите бяха огромни, но хипотезата не беше невъзможна.

— Еди... — започна Грейс.

— Американецът! — прекъсна я той. — Само ако бяхме оставили американеца. Но всички планове са обречени, нали? — тъжно добави той.

— Еди...

— Те ще ме убият, Йойа. Какво ще стане със семейството ми? Аз ги посрамих. Нямах друг избор.

Грейс се опита да обмисли чутото. Какво показваше големината на числото, заради което „Бертолд Груп“ си беше платила? Нито един подкуп не можеше да е в размер на милиарди юани. Какво ли означаваше това огромно число?

— Чужденецът взе парите от откупа. Върни ги, братовчедке, дай ги на баща ми — каза Еди.

— Вече е твърде късно за това. Парите платиха свободата ти.

— Трябваше по-рано да се усетя, че тези хора не биха се спрели пред нищо.

— Кои са те? — попита тя. — Какви са тези монголци?

Едуард сви рамене.

— Аз съм само куриер, предавам съобщения. Откъде да знам? Ще ти кажа едно обаче: онзи мъж беше зъл, в очите му се четеше смърт.

— А тази фабрика? — продължи да разпитва Грейс. — Видях я на видеозаписа...

— Виждала си видеозаписа? — изуми се Лу и скочи на крака.

— Къде е това? Къде се намира фабриката? — попита Грейс. Мястото, където и да беше, явно бе в центъра на проблема...

Изведнъж я опръска нещо топло. Едуард Лу се люшна напред и главата му тежко тупна на мръсния килим.

Клейт Данър стоеше зад него, все още стиснал дървената закачалка за дрехи. Канеше се да замахне и да го удари втори път.

Грейс скочи на крака и го хвана за китките, предотвратявайки втори удар. Очите на Данър блестяха от ярост.

— Спри! Спри! — изкрештя тя.

Но Данър беше достатъчно едър и я изблъска настррана.

— Достатъчно! Достатъчно!

Данър беше объркан, полуусънен... Очите му не можеха да се фокусират. Не ѝ отговори нищо. Изглежда, дори не я беше чул. Дали не ходеше насиън? Дали не бе изпаднал в наркотично състояние, причинено от травмата? Опита се отново да удари Лу по главата с окървавената закачалка, но усилието явно го беше изтощило и гневът му се изпаряваше... Грейс успя да се пребори и да изтръгне закачалката от ръцете му. Данър се препъна, опря гръб в стената и се свлече на пода, заравяйки лице в шепите си.

— Всичко ще бъде наред — успокои го тя.

Едуард Лу обаче остана да лежи в безсъзнание на пода, с кървяща рана на главата. Всъщност братовчед ѝ изглеждаше полумъртъв.

17:45 часа

Нокс пристигна в бункера с две чанти спортни дрехи и два чадъра. Почука на вратата и Грейс му отвори, а в погледа ѝ се четеше отчаяние.

— Не внимавах достатъчно! — каза тя, щом Нокс видя лежащия и окървавен Едуард Лу. Личеше си, че е в безсъзнание. До него беше разхвърляна изцапана с кръв тоалетна хартия, която Грейс бе използвала, за да го почисти и превърже. — Приятелят ти се събуди разярен — добави тя.

Нокс разбра. Данър все още седеше, облегнат на стената и заровил лице в длани си. Спеше ли? Лу лежеше по гръб на пода, а главата му бе подпряна изправена на стената. Окървавената закачалка беше захвърлена на пода.

— Исусе Христе! Само допреди час той го защитаваше! — изуми се Нокс.

— Може да е в шок. Кой знае? Сега искаше да го убие.

— Мамка му!

— Еди е в безсъзнание. Ранен е много лошо — каза Грейс.

— Не, не, не... — измърмори, объркан, Нокс, прокарвайки пръсти през косата си.

— Еди... всичко е било негова идея — продължи тя. — На стола не е било издраскано 44, а инициалите LH — Лу Хао. През цялото време ни е насочвал към Лу.

Двамата си поговориха за няколко минути и Грейс му преразказа краткия разговор с братовчед си. Имаше повече въпроси обаче, отколкото отговори.

— Ще го измъкнем оттук — обеща Нокс и потупа вътрешния джоб на якето си. — Дискът с видеозаписа е в мен. С него ще можем да откупим свободата на Дулич. Трябва да се обадя на Козловски. Ако някой може да го уреди... — не довърши мисълта си той и добави: — Освен това купих сухи дрехи за всички ни. Тръгваме след пет минути.

Четиримата с Данър и Лу се преоблякоха в чисти дрехи и си сложиха бейзболни шапки. Нахлупиха шапката на Лу ниско, така че да скрият раната му. Очите му бяха отворени, но мозъкът му даваше заето и той не можеше да каже и дума. Задължително беше възможно най-скоро да получи медицинска помощ.

Данър все още беше в шок, а очите му се взираха тъпо в пространството. Опитите на Нокс да го заговори не доведоха до нищо, освен няколко отнесени погледа.

— Ще пътуваме по двама с наведени глави. Ще ми трябва помощ с Лу. Разбираш ли? — попита Нокс.

Данър кимна.

— Ако още веднъж се опиташ да му сториш нещо, ще отговаряш пред мен — предупреди го Нокс.

— Съжалявам, шефе — отвърна Данър, проговаряйки за пръв път от няколко минути.

Нокс го потупа разбиращо по рамото.

— Не се тревожи, почти приключихме. Дръж се! — окуражи го той.

Данър отново кимна.

Грейс отправи към Нокс угрижен поглед — трябаше да се справят с един, който едва се крепеше в съзнание, с друг, тежко ранен, и с трети, който се намираше в болница.

— Всичко ще бъде наред — увери я той, въпреки че и сам не вярваше на думите си.

Качиха се по стълбите и излязоха на нивото на улицата. Нокс провери дали телефонът му има обхват, след което побърза да се заеме с инструкциите, дадени от Козловски.

Набра номера.

— Фирма „Уайт Стар Риълти“ — чу се гласът на китайка от другия край на линията, но жената говореше много добър английски.

— Обаждам се за Франсис.

— Франсис не е тук.

— Трябаше да ви позвъня снощи — каза Нокс и затвори.

Минута по-късно телефонът му звънна отново и той вдигна:

— „Уайт Стар Риълти“ — каза същият глас.

— Търся двустаен апартамент в Шанхай с гледка към реката — обясни той. Това означаваше измъкване от Шанхай; предпочтан начин за транспорт — по вода.

— Момент, моля — каза гласът.

Нокс зачака. Айфонът превключи линията и издаде слаб писукащ звук.

— С какво мога да ви помогна? — обади се друг женски глас. — Имате ли никакви ограничения?

— Не искам да е по-високо от двадесет и четвъртия етаж — каза Нокс. Тоест: „не по-късно от полунощ“.

— С колко легла? — попита жената. Тоест „колко човека ще пътуват“.

— Пет.

— Моля, изчакайте, за да проверя — каза жената и Нокс зачака. Линията пак превключи. След малко тя се обади отново: — Имаме

хубав апартамент с прекрасна гледка, която може би отговаря на изискванията ви. Намира се на южната страна на булевард „Жонгшан“, номер 1800. Една от представителките ни може да се срещне с вас там, за да видите жилището...

Нямаше адрес бул. „Жонгшан“ 1800. Но 18:00 означаваше шест часът вечерта и на адрес „Жонгшан Юг“ 600, където се намираха фериботният терминал „Донгмен Луду“ и хотел „Индиго“.

— На кой етаж? — поинтересува се Нокс. Тоест: по кое време.

— На двадесет и първия етаж. В осем часа — каза гласът. В 21:00 вечерта. Умишлено бяха споменали и час, за да подведат евентуалните подслушвачи.

— Благодаря — каза Нокс. Не беше сигурен как щяха да осъществят връзката, когато отидеха до терминала, но щеше да мисли за това по-късно.

— Оценяваме вашето запитване и възможността да ви бъдем от полза — заключи жената и линията прекъсна.

Нокс прибра телефона в джоба си.

— Петима души ли? — попита Грейс.

— Няма да оставя Сержанта — каза ѝ Нокс. — Първо ще измъкна вас тримата, а след това ще се върна за него.

— Господин Дулич може и сам да се погрижи за себе си — каза тя. — Господин Праймър няма да позволи да му се случи нищо лошо.

— Точно както нищо лошо не се случи и на нас — саркастично отбеляза той. — Сержантът може да бъде пожертвован, ние — също. Сами се забъркахме в това. Вие излизате от играта — ти, Данър и Лу. Те и двамата се нуждаят от медицинска помощ. Двамата със сержанта ще ви последваме. Няма да спорим за това! — настоя Нокс.

Грейс го изгледа, готова да възрази, но вече се намираха на улицата, сред хаоса на тълпите и обилно леещия се дъжд.

18:15 часа

Нокс махна и спря две моторикши — те бяха по-безопасни от такситата и градския транспорт.

Грейс и Данър се качиха и седнаха на пластмасовите седалки под скъсания от вятъра гюрук, а Нокс помогна на Лу да се качи при него в

първата рикша. Водачите управляваха триколесните моторни колички в лентата за велосипеди и мотопеди.

Двадесет минути по-късно стигнаха до фериботния терминал и хотела зад него. Хиляди китайци се редяха по улиците в очакване на фериботите. Мракът се спускаше бързо и тълпите ставаха все по-нетърпеливи, изнервени и ядосани.

Четиримата влязоха в хотел „Индиго“, отново измокрени до кости. Нокс каза на рецепционистката, че го изпращат от „Уайт Стар Риълти“. Заведоха ги до две стаи на втория етаж, разположени в двата края на дългия коридор. Нокс никога не вземаше стаи на по-високо от петия етаж. Декорацията бе в европейски стил с много елементи от неръждаема стомана и матирано стъкло.

Нокс и Грейс огледаха раната на Лу. Грейс се опита да го заговори на мандарински, но Едуард Лу се криеше някъде зад празния и кървясал поглед на това, което бе останало от него.

— Доста е зле — отбеляза тя.

— Да — съгласи се Нокс. — Не ни остава много време.

Грейс се извини, отиде до тоалетната и се върна със сресана коса. Данър беше заспал в мига, в който го бяха оставили на леглото. Нокс и Грейс изправиха Лу и сложиха лед на раната му.

Нокс поръча румсървис и много черен чай. Очертаваше се дълга нощ.

— Трябва да поговорим — каза му Грейс. — Да отидем в другия край на коридора.

— Не можем да оставим тези двамата сами — отбеляза той.

— Само за пет минути — настоя тя.

— Имам разменната монета — каза Нокс, потупвайки отново джоба на якето си. — Тук е записът от видеокамерата. С това трябва да успея да купя билет към къщи за Сержанта, но не ми остава много време за действие. Може ли да поговорим по-късно, когато се върна?

Грейс поклати глава, но не се опита да го спре.

— Обещавам ти, че ще поговорим — успокои я той, излезе от стаята и се запъти към другата в противоположния край на коридора.

Нокс набра номера на айфона на Дулич. Козловски вдигна след четвъртото позвъняване.

— Давай! — подкани го той.

— Аз съм — каза Нокс и побърза да напомни: — Тези телефони са безопасни.

— Доста си зает напоследък. Да знаеш, че си се изкачил до върха на списъка с най-търсените лица от шанхайската градска полиция.

— Ще ти дам мястото и хората, които са отговорни за това! — предложи Нокс.

— А аз се обадих тук-там, обаче без заложниците и без парите за откупа нещата ще изглеждат като поредното нарушение от твоя страна. Накрая има риск ти да си го отнесеш.

— В момента не мога да се тревожа за това — отвърна Нокс.

— Просто го имай предвид. На твоето място щях да се покрия възможно по-дълбоко.

— Искам да измъкна человека, от когото си взел този телефон. Тази вечер. Да е с мен тук... — кратко обясни Нокс.

— Първо, въобще не искам да знам къде си — започна Козловски. — Второ, няма как да стане. Заловили са единия от шофьорите. Знаят, че е било част от заговор, и са поставили ченге пред стаята на приятеля ти в болницата. Той няма да ходи никъде.

— Трябва да го промениш — каза Нокс.

— Спомняш ли си онзи наш разговор? Когато те предупредих докъде най-много мога да се намеся в това? — попита Козловски.

— Имам видеозаписа, който е заснел твойт оператор, преди да изчезне — изстреля Нокс.

Последва дълго мълчание.

— Я повтори? — отвърна Козловски.

— Чу ме добре. Вижда се, че Едуард Лу е станал свидетел на тежко престъпление — на убийство, както твърди самият Лу. На записа се забелязва, че едно лице — монголецът, изтръгва камерата. След онази нощ твойт оператор е изчезнал завинаги. Прав ли съм?

Отново настъпи тишина.

— Не ти ли се иска да приключиш случая с това изчезване? — попита Нокс. — На видеото се вижда съвсем ясно как монголецът си има вземане-даване с някакъв охранен тип. Определено е някакъв богаташ и е китаец. Цялата тази каша има нещо общо с това, че Маргарт и „Бертолд Груп“ са плащали огромни суми на някого, за да

се сдobiaят с едно число. Монголецът е бил посредник, а изглежда, дебелакът е бил източникът на информация.

— Какво число? — поинтересува се Козловски.

— Голямо число. Много голямо — отвърна загадъчно Нокс.

— Не разбирам...

— Нито пък аз — призна си Нокс. — Предполагам обаче, че работата на монголеца е била да узнае и да съобщи числото на хората, които са си платили за него — на „Бертолд Груп“. Той е разбрал колко важен е бил Лу. Никой не знае какво е станало, след като информацията е стигнала до купувача. Тогава се е случило и отвличането и може би никога няма да разберем — обясни Нокс, пропускайки подробностите за участието на Лу в собственото му отвличане. — Ще ти дам диска в замяна на приятеля ми. Трябва да го измъкна тази вечер.

— Тези доказателства няма да убедят никого в нищо. Щеше ми се да мога да ти помогна, наистина. Но познавам тези хора. Това няма да стане.

Нокс бе дотолкова сигурен, че ще успее да откупи свободата на Дулич, че думите на Козловски буквально го оставиха без дъх.

— Имам видеозаписа — повтори той.

— А аз, от своя страна, мога да се възползвам от него. Да, прав си, искам да приключка въпроса с това изчезване, но както и двамата знаем, на мен ми е забранено да разследвам. Официално дори не мога да задавам въпроси. Затова ще трябва да изиграя добре картите с това видео. Тогава може и да се предизвика диалог, но не гарантирам, че този диалог ще доведе до освобождането на приятеля ти. Той стана жертва на нагласено престъпление, а властите ще искат да го разпитат и да получат отговори.

— Трябва да го измъкнеш оттук — каза Нокс, знаейки, че Дулич нямаше да съдейства на полицията и това щеше да го доведе до затвора.

— Знам какво си мислиш: смяташ, че ще успееш да го измъкнеш от болницата — каза Козловски. — Но знаеш ли какво? Няма да можеш. Той е добре охраняван и е в доста лоша форма. В момента може да напусне болницата само на носилка, а носилката, доколкото знам, се носи от двама.

— Аз и ти — каза Нокс.

— Аха...

Нокс трескаво обмисляше някакво друго разрешение на проблема, но всеки път щом му хрумнеше нещо, планът му удряше на камък.

— А този дебелак, когото спомена — смени темата Козловски. — Бизнесмен ли е?

— Според Лу — не е. Пристигнал е с правителствен автомобил, шанхайска регистрация.

— Има ли го на видеозаписа? Точно това ни трябва — оживи се Козловски.

— Не — отвърна Нокс. — А правилно ли чух да споменаваш, че това „ни“ трябва?

— Има ли някакъв начин да се потвърди? — попита Козловски.

— Дори и да знаеше, в момента моят човек е в безсъзнание. А може би и не знае... Трябва да си вдигаме чукалата най-късно в осем тази вечер...

— Няма как да стане — прекъсна го Козловски. — Очаква се бурята да се разрази. От шест години по тези места не са виждали подобно бедствие.

— А ако ти дам името на този човек? — опита за последен път Нокс. Явно Козловски, който официално бе възпрепятстван от закона да разследва, сега искаше Нокс да свърши мръсната работа вместо него. На Нокс не му трябваше много, за да се досети, и това го накара да се замисли доколко недостъпен всъщност бе Дулич.

— Това променя нещата... — поколеба се Козловски.

— Как точно би ги променило?

— Виж, ако онзи наистина е от правителството... Да речем, е някой министър... Или пък някой от партията... И ако е замесен или дори е отговорен за две убийства? Такова нещо се продава лесно, Нокс. Точно това може безпроблемно и без много въпроси да купи билета към къщи за приятеля ти.

— Можеш ли да го гарантираш?

— Не, няма гаранции — отвърна Козловски.

— Значи говорим за изход. Какво ще кажеш, ако искам само това? Да ми осигуриш изход за двама, единият от които на носилка?

— Отговорът ми е същият. Но ще опитам. Със сигурност — увери го Козловски.

— Използваш ме — възрази Нокс.

— Не, приятел, взаимно се използваме.

— Но нали ти ще имаш най-голямата полза от това? — отбеляза Нокс.

— Не. Каквото и да откриеш, то няма как да излезе от мен. Това би означавало, че съм участвал в разследването. Но, от друга страна, има си начини да се заобиколи абсолютно всичко. Дай ми името на онзи корумпирал човек от властта, а като добавиш към това и показанията на китаец очевидец... Шегуваш ли се? В тази страна, при настоящите обстоятелства, това е чиста разменна валута, сериозна валута. Вярвай ми.

— Не ти вярвам — заяви Нокс.

— Знаеш ли, преди известно време те смятах за глупак — призна Козловски. — Нали не си такъв?

— Гледай да държиш този телефон включен и зареден — прекъсна го Нокс. — Отново ще ти се обадя на него.

— И помни, приятел: не те познавам — заяви Козловски.

— И аз те обичам — отвърна Нокс и прекъсна разговора.

29.

19:00 часа

Крайбрежният булевард

Проливният дъжд се изливаше по прозорците на хотелската стая като из ведро. Гледката към реката се предполагаше, че трябва да е към Пудон, но Нокс виждаше само гъмжилото от хора, изпълнило доковете на пристанището.

— Е? — попита Грейс, имайки предвид телефонния разговор, който Нокс бе провел с шефа на „Ръдърфорд Риск“ Брайън Праймър.

— Иска да се махнем оттук — довери й Нокс.

— Виждаш ли?

— Но няма какво да направи за измъкването на Сержанта. Дори не знаеше, че е задържан в болницата. Определено мога да кажа, че новината го изненада. Притиснах го, за да видя има ли някакъв план, но думите му бяха „всичко по реда си“. На първо място иска да измъкне нас.

— И аз нямам нищо против това — заяви Грейс.

— Нито пък аз — каза Нокс. — Той няма никакъв план, но дори и да имаше, не би ни свършил работа, ако Сержанта бъде преместен в някой китайски затвор. Козловски познава начините за влизане и излизане от страната по-добре от всеки друг. Обеща ми, че ще направи нещо, и аз му вярвам. Ще остана тук, вие тримата тръгвате.

— Едва ли ще стане — отвърна Грейс. — С този вятър и толкова бурна река вероятно ще затворят пристанището и фериботите няма да пътуват. Трябва да измислим алтернативен план.

Тя приседна на края на леглото и отпи глътка от зеленчуковия бульон, който бяха донесли в стаята.

— Това е алтернативният план. Само дето няма да ни качат на ферибота — отбеляза Нокс. — Използват доковете само като място на срещата.

— Няма как да разпознаеш онзи човек без мен — каза тя, повтаряйки за пореден път аргумента, който му бе изтъквала през последния един час от разговора им.

- Само гледай... — подкачи я Нокс.
- И как ще мога да те гледам от Хонконг? — отвърна тя.
- Е, тук вече се предавам — усмихна се той.
- Трябва да разбереш, че...
- Това вече го обсъдихме — прекъсна я Нокс. — Ти искаш Еди да се измъкне оттук. Аз искам да измъкна Данър. Сега и двамата са при нас и трябва да направим всичко възможно да ги изведем от страната. Подсигурих нещата така, че обвинението да не падне върху Еди. Най-вероятно монголецът вече е арестуван за това. Ако успеем да се доберем до него, може би той ще издаде името, но едва ли ще го срещнем отново. Край на историята — заключи Нокс.
- „*Nie*“ ли го обсъдихме? — отново опита да спори тя.
- Това вече не подлежи на обсъждане. Ами ако Дани се събуди и отново изпадне в ярост? Някой трябва да бъде наоколо, за да го предотврати.
- На лодката ще има хора, които да ги държат настрана един от друг — отвърна Грейс.
- Сигурна ли си? — попита той.
- Знаеш, че съм ти нужна... — настоя тя.
- Наистина го знаеше, но нямаше намерение да си го признае.
- Имам нужда да бъдеш тук, когато Лу най-после дойде в съзнание и може да говори. Трябва да ми съобщиш мястото, където е бил заснет видеозаписът. Трябват ми някакви следи, от които да започна.
- Джиан Лу — брат му, може да ни помогне. Ако Еди е бил на острова на двадесет и четвърти, то значи е бил там със семейството си. Джиан Лу може да ни помогне да запълним белите полета във времето. Но това няма да ти бъде от полза поне засега, не и без моето участие.
- Нокс не се беше сетил за семейната връзка.
- Щом Лу се събуди, можеш да измъкнеш от него поне местонахождението на фабриката. Трябва да бъдеш наоколо, за да го попиташ.
- Все някой трябва да бъде наоколо — отвърна тя. — Но не е задължително да съм аз. Може да е Данър.
- Беше права и за това. Данър съжали, задето беше нападнал Лу, и нямаше да го направи отново. Освен това Дани свободно говореше езика.

— Той е слаб. Недохранен е, изтощен е и е травматизиран — отбеляза Нокс.

— Въобще някога съмнявал ли си се във възможностите му? — попита тя. — Кажи ми? Да или не? Е, и аз не съм се съмнявала. Той може да го направи вместо нас.

— Вие и тримата ще слезете на доковете и ще се качите на кораба — заключи Нокс.

— Дори не знаем дали корабът ще е там.

— Няма да споря повече с теб!

— Не ставай смешен — подсмехна се тя, — та на теб ти харесва да спорим.

21:00 часа

фериботен терминал „Донгмен Лу“

Фериботният терминал на пристанището гъмжеше от няколко хиляди подгизнали и ужасно изнервени китайци, които нямаха къде другаде да отидат. Тонове дъжд и мръсна вода от пристанището биваха довявани към тълпата от ураганния вятър, движещ се с осем километра в час. Услугите на фериботната компания бяха временно прекратени. Сред тълпата от хора, притиснати плътно един в друг постепенно назряваше неконтролируема ярост...

Нокс, Грейс, Данър и парцалената кукла, която представляваше Едуард Лу в момента, навлязоха сред блъсканицата. Нокс реши, че сред тълпата лесно ще бъдат забелязани от свръзката си, но не спомена нищо пред останалите. Поне със сигурност можеше да се каже, че на дока двамата с Данър бяха единствените пътници, които не бяха китайци.

— Трябва най-напред да се опитаме да стигнем до будките за билети! — опита се да надвика тълпата Грейс.

Данър и Лу бяха надлежно регистрирани при краткия си престой в хотелските стаи. Лу можеше да ходи, но едва се крепеше в съзнание. Данър бе изтощен и трябваше да мобилизира всичките си запаси, за да продължи да върви.

Четиримата се оказаха изблъсквани от тълпата против волята си, следвайки всяко нейно движение.

— Ако се случи нещо — извика Нокс, за да го чуят останалите, — когато се случи нещо, недейте да се борите. Ще вървим по течението и ще се опитаме да стигнем до брега колкото може по-бързо.

Останалите не казаха нищо, може би не го бяха чули.

— Независимо какво става обаче, гледайте да не падате — продължи той. — Ще се хванем здраво за ръце и ще стоим един до друг. Иначе бълсканицата може да ни убие.

Нокс хвани Данър през лакътя с лявата си ръка, а с дясната стори същото с Лу. Грейс подхвани Едуард за другата ръка и така можеха да го държат изправен, но беше почти невъзможно четиридесетата да се придвижват напред.

Ситуацията в тълпата бързо прерасташе в безредие, щом нетърпението, ядът и клаустрофобията започнаха да вземат превес.

Нокс, който с всички сили се опитваше да издърпа останалите напред, виждаше как персоналът на ферибота се мъчеше да задържи настрана предната част на тълпата. Хората се опитваха да се качат на борда, за да не бъдат изблъскани във водата. Един от членовете на екипажа размаха верига над главите им, удари неколцина и предизвика сбиване. Боят бързо се предаде нататък, подобно на огън в суха трева. Непознати се обръщаха един срещу друг и започваха да се налагат.

Само няколко минути по-късно воят на полицейски сирени оповести пристигането на отряда за бързо реагиране при безредици. Тълпата се люшна назад по улиците, отдръпвайки се от полицията. Лу залитна и едва не падна. Нокс и Грейс успяха да го изправят и се оставиха на тълпата да понесе и четиридесетата.

Кордон от полицаи се появи в пространството зад кея; всички носеха сини каски и прозрачни плексигласови щитове. Втори кордон от полицаи се появи откъм хотел „Индиго“ и затвори изхода за бягство от юг.

— Сега! Давайте! — извика Нокс най-вече на себе си.

Със склучени един за друг лакти четиридесетата се наведоха напред, за да устоят на напора на тълпата, която се оттегляше на юг, далеч от полицията. Трябаше да преодолеят натиска и да се доберат до билетния терминал.

Полицейската стратегия обаче се оказа totally погрешна: притиснати от ченгетата, хората от тълпата можеха да избягат от натиска само навън към доковете и реката, принуждавайки се в

бездрицата да скачат във водата, опитвайки се да се доберат до празните фериботи.

Нокс зарови лице в рамото си, за да забърше дъжда от очите си. Забеляза туристическа табела с надпис „Уайт Стар Адвенчърс“, издигната от нечия слаба ръка.

— Ето там! — извика той.

Жената с табелата беше китайка, дребна на ръст, облечена строго официално и цялата подгизната от дъжда. Тя се здрависа с Нокс и го поздрави с „Добре дошъл на това пътуване“. Ако играеше роля, то жената определено се вживяваше максимално добре. Усмивката така и не слезе от лицето ѝ и тя даже не спомена лошото време.

— Опасявам се, че нашият кораб е завързан от другата страна на трети терминал — този откъм юг — каза тя. — Терминалът е малко препълнен днес. Очакваме ли още някого?

Нокс беше споменал, че ще пътуват петима.

— Ще се качат само трима! — извика той.

— В такъв случай всички ли сме тук? — попита жената.

— Да!

— Много добре. Бихте ли ме последвали, моля — каза тя, все още стискайки табелата в ръка.

— Май ще е най-добре, ако не правите реклама — отбелаяза Нокс и внимателно свали ръката ѝ.

Жената кимна и се усмихна, а по лицето ѝ се стичаха дъждовни капки.

— Много добре. Насам, моля.

Южният кордон от полицаи се простираше от хотела до реката. Тълпата се забълска далеч от тях, оставяйки празно пространство между ченгетата и безредицата. Нокс насочи водачката им право към това пространство, знаейки, че полицията нямаше да си позволи да нападне западняци. Той и останалите четирима успяха да се придвижат почти безпроблемно, без да бъдат смазани от тълпата.

Шумотевицата наоколо прерасна в открита борба, която доведе до увеличаване на натиска от страна на полицията, разположена най-близо до улицата. Единственият изход обаче беше към реката, което доведе до катастрофални последици. Хората, застанали на ръба на доковете, бяха изблъскани във водата. Мнозина се опитваха да прескочат през огражденията в лодките и корабчетата, но не успяваха.

Персоналът на фериботите ги изблъскваше настрана. Те падаха във водата, озоваваха се между тежките фериботи и гumenите им бъмпери по доковете, и биваха смазвани от люлеещите се кораби. Чуваха се писъци, които докарваха вече изнервената тълпа до необуздана лудост.

Жената поведе групичката на Нокс към южния край на пристана, където положението не беше много по-добро. Тя хладнокръвно ги качи по тясната стоманена стълба, която водеше към корабчето. Китайците се бълскаха в последните ограждения на дока и се опитваха да се доберат до кораба, докато тълпата зад тях ги смазваше с натиска си. Все повече и повече хора падаха през огражденията във водата и крещяха за помощ.

В този момент сред члените редици Нокс забеляза две малки деца, ужасени и безпомощни срещу смазващата сила на множеството. Успя да грабне едното момченце точно преди тълпата да го изблъска в реката. Подаде го на Грейс и хвана и второто — беше момиченце, което се вкопчи с всички сили в него. Двамата с Грейс държаха децата и използваха металните ограждения като щит, за да ги предпазят от тълпата.

— Трябва да преминем през борда на последния ферибот, за да стигнем до нашата лодка! — извика водачката им. — Персоналът на ферибота ме познава, имаме уговорка, но това може да усложни ситуацията.

„Да я усложни ли? — помисли си Нокс. — По-невъзможна от това няма накъде да стане.“

— Трябва да действаме бързо и да разчитаме на екипажа. Моля ви, не спирайте. Отиваме право на лодката.

Тъмните води под тях вече се пенеха от усилията на падналите да изплуват. Ужасените писъци на давещите се хора изпъльваха въздуха, смесваха се с воя на вятъра и плющенето на дъждъа по палубите на лодките.

Паниката превзе гъмжащото множество. Насилието и боят се понесоха като огън из целия кей и в резултат на това още повече хора се озоваха във водите.

— Ще се придвижваме само заедно, като група! — извика водачката им, а в гласа ѝ за пръв път се прокрадна тревога.

Нокс, все още стиснал детето, вкопчило се здраво в него, погледна към Грейс и срещна погледа на дълбоките ѝ тъмни очи.

Дъждовните капки се стичаха по лицето й като сълзи.

— Двама от нас остават! — извика той. — Ще изведем тези деца в безопасност.

Благодарност, граничеща с щастие, се прокрадна по лицето на Грейс. За момент сякаш на дока се намираха само те двамата с Нокс.

— Уговорката не е такава! — възпротиви се водачката. — Няма да мога да се върна обратно дотук.

— Върви тогава! Вземи тези двамата и върви! — извика й Нокс.
— Осигурете им медицинска помощ възможно най-скоро.

Водачката погледна първо към Нокс, после към Грейс, а след това към морето от насилие и хаос пред тях. В погледа ѝ се четеше паника.

— Елате с мен! — извика тя, хващайки Данър под ръка, а самият Данър сграбчи неадекватния Едуард Лу.

Погледна назад към Нокс и дори и да му каза нещо, Нокс така и не го чу.

С огромни усилия и използвайки дълги пръчки, екипажът на ферибота успяваше да удържи настрана тълпата от хора, за да направи път на водачката, Данър и Лу да се качат на борда. Най-ужасният момент бе, когато китайците буквально трябваше да бъдат изблъсквани обратно на кея. Грейс погледна назад, а Данър, Лу и жената прекосиха палубата на първата лодка и изчезнаха.

Нокс се доближи до парапета и Грейс го последва. Тръгнаха към полицейския кордон и щом го приближиха, започнаха да викат на мандарински, за да бъдат пропуснати да минат. За негова изненада двама от полицайите се разделиха и му направиха път. Нокс, Грейс и децата минаха през блокадата, убедени, че цветът на кожата на Нокс ги беше спасил.

Оставиха двете деца на грижите на персонала в хотела и се качиха в стаята горе.

Грейс се зае да подсушава косата си с хавлия.

— Много глупаво беше от твоя страна да останеш — каза ѝ той.

— Добре дошъл в клуба — върна му го тя, без да прекъсва заниманието си с кърпата.

— Тази нощ ще останем тук — каза Нокс. — Аз ще поема първата смяна и ще те събудя след три часа.

— За една китайка не е проблем да пътува за Националния празник, но с един wai guo ren? И то издирван от полицията?

— Благодаря! — отвърна той и се обърна с гръб към нея, оставяйки я да смени мокрите си дрехи.

30.

21:30 часа

Крайбрежният булевард

Баржите пореха разпенените до бяло вълни на Хуанпу точно зад фериботния терминал на „Донгмен Лу“ въпреки бурното време. Между тях минаваше само един малък ферибот за четири автомобила с една-единствена кола на борда. Вълните го подмятаха насам-натам като черупка, докато фериботът прекосяваше водите от западния до източния бряг на квартал Пудон.

Инспектор Шен Деши бе останал за много кратко зад щурвала на ферибота, тъй като не искаше да се отделя за дълго от пътната чанта, която в момента лежеше скрита под задната седалка на колата. Самата кола се мяташе толкова силно при всяка вълна, че инспекторът се опасяваше да не се откъсне от веригите, които я държаха на борда на малкия ферибот. Бе платил на капитана цяло състояние за десетминутното прекосяване на реката, но не му се искаше той да вижда лицето на монголеца и въпреки обилния порой, бе извел пленника си отвън на палубата. Тук се чувстваше малко по-сигурен.

През последните дванадесет години инспектор Шен бе служил в Министерството на държавната сигурност, представяйки се за полицейски служител само като прикритие. Това бяха дванадесет години на жалки заплати и безброй подмолни игри, пълни с хора с протекции, дребни риби и плащания под масата, които само усложняваха работата му. Бяха дванадесет години, в които бе виждал колегите си агенти да се издигат неимоверно много. През последните четири години Шен Деши бе един от малкото офицери, на които можеха да поверят разследване за корупция на всички нива — за това време той бе разкрил престъпления за десетки милиони юани, част от които му бяха предлагани и като подкуп. Ала никога не бе вземал и фен.

Сега му предстоеше да вземе съдбоносно решение, което щеше да предопредели кариерата му. И то без никакво колебание...

Сто хиляди щатски долара. И още сто и четиридесет хиляди юана, които монголецът внимателно бе разпределил в найлонови пликове, скрити в тайника в стената. Всичко това съставляваше сума, по-голяма от заплатите, които щеше да получи за двадесет години напред. Най-накрая бе попаднал на огромни пари, които не можеше да подмине. Щеше да бъде богат до края на живота си, ако успееше да измисли защищен план, който нямаше да събуди подозрения. И смяташе, че познава точния човек, който му трябваше за това.

В момента обаче се налагаше да се погрижи за някои неща. Беше наясно с усложненията, до които водеше едно такова решение — неколцина щяха да загинат от неговата ръка. Щеше да започне с монголеца и капитана на ферибота. Доказателствата трябваше да бъдат унищожени. Трябваше внимателно да си изработи лъжлива теза. По време на цялата си кариера от него бе изисквано да побеждава заподозрените и сега не беше изправен пред нещо ново. Неминуемо беше и някои от тях да загинат, а това, така или иначе, не беше много по-различно...

Досега чужденецът трябваше вече да се намира в затвора или да е пребит от някой особено прецизен в работата си полицейски капитан. Налагаше се да се погрижи за това. Онзи *wai guo ren*, както и спътникът му, трябваше да бъдат накарани да замъкнат...

Ако се появяха и други трудности, щеше да намери начин да се справи и с тях. Птиченцето само веднъж кацаше на рамото и той не възнамеряваше да го изпусне...

— Сега трябва да внимаваш! — обърна се той към монголеца, надвишвайки шума от проливния дъжд и ръмженето на двигателя. Откачи веригата и отвори металната преграда, монтирана на перилата на ферибота. — Тази лодка заминава за Пудон. От теб зависи дали там ще слезем двамата, или само единият от нас.

Мелчой го изгледа сърдито, търсейки начин да се измъкне. Опита да разхлаби връзките около китките и глезните си, но те бяха пристегнати толкова силно, че нямаше как да се освободи.

Единственото му предимство в тази невъзможна ситуация бе явният факт, че ченгето пред него се чувствува крайно некомфортно на борда на клатушкащата се лодка. Изглежда, мъчеше го морска болест и всеки момент щеше да повърне.

— Къде е сниман видеозаписът? — извика инспектор Шен.

— На остров Чунмин — извика Мелчой. Като ченге той също знаеше, че в момента не е време да увърта излишно.

— Кой те нае?

— Виждал съм человека само веднъж. Не знам имена. Някакъв държавен служител. Обаче заплашваше с изнудване и се наложи да го елиминирам — отвърна Мелчой.

— Wai guo ren ли беше?

— Не, китаец. Беше само наблюдател. Убих го. Но онзи wai guo ren беше забелязан, снимаше с камера. Не му беше там мястото. Убих и него — разказа накратко монголецът.

— Ти ли отряза ръката му?

— Нарязах го целия. Проклети журналисти! — извика Мелчой.

— Отлично!

— Хвърлих частите от тялото му в реката за храна на рибите.

Инспектор Шен изпитваше вътрешно задоволство от чутото.

— Все повече започваш да ми харесваш! — възхити се той. — А какво снимаше онзи?

— Мисля, че знаеш.

— Кажи ми тогава — отвърна Шен, — каква беше целта на полагането на онзи асфалт?

— Човек прави само това, за което му плащат — отвърна Мелчой.

— И защо да убиваш човек заради нещо толкова обикновено? — попита инспектор Шен.

— Правя това, което ми кажат.

— Но кой би ти поръчал подобно нещо?

— Плащанията ми бяха оставяни на задните седалки на различни таксита или ми ги донасяха с поръчки на храна за въкъщи. Никога не повтаряха един и същи начин на плащане два пъти. И недей да си мислиш, че не съм се опитвал да разбера — срещнах се с човека, но така и не научих името му. Обаче крушата не пада далече от дънера... Той се намира някъде в Пекин, това го знам със сигурност. И очевидно зад него стои някой с много власт. Колата му беше с шанхайска регистрация, но определено я ползваше назаем от някого.

Шен Деши предвкусваше удоволствието от успеха. Само ако успееше да идентифицира този човек, можеше да го използва като скрито предимство в собствената си игра.

— Дай ми телефонния му номер тогава — настоя той.

— Онзи проклет европ — чужденецът... Той ми взе телефона — отвърна Мелсчой.

Шен Деши реши, че очевидно беше време да намери онзи wai guo ren и да се погрижи за него. Трябаше отново да се обади на капитана от полицията.

— Сигурно го помниш — настоя Шен.

— Първо ми развържи китките и глезените, а когато слезем на брега, ще говорим — отвърна Мелсчой.

— Не съм толкова глупав, че да пробвам да разпитвам бивш полицай! — ухили се агентът и скръсти ръце пред гърдите си, но от това движение изгуби равновесие и тялото му залитна напред.

Мелсчой реагира светковично, наведе се и го удари с глава в коленете.

Инспектор Шен се строполи по гръб. Мелсчой се опита да нанесе повторен удар с глава, но получи ритник в лицето, носът му се счупи и започна да кърви.

Шен Деши го сграбчи за косата и го замъкна до отворената преграда в перилата на корабчето.

— Не! — изкрещя Мелсчой, опитвайки се да го изблъска.

— Телефонният номер! — яростно извика Шен Деши.

— Твой е, ако ме освободиш.

— Ще те затрия, ако не ми съдействаш! — извика Шен Деши и започна да го рита в гърдите и корема.

Зад гърба му колата скърцаше и се мяташе, вързана за обезопасителните вериги. Целият ферибот се люшкаше от огромните вълни.

— Дай ми проклетия номер! — изкрещя Шен Деши.

Мелсчой отвори уста, за да му отговори, но корабът се люшна силно и следващият ритник на Деши попадна право в гърлото му. Смаза трахеята и ларинкса му. Мелсчой започна да се задушава и да се бори за гълтка въздух.

Фериботът отново се издигна и се наклони на една страна. Шен Деши инстинктивно се пресегна да го спре, но стoltът на Мелсчой се плъзна настрани по мократа палуба, падна през отвореното ограждение и се изгуби сред разпенените тъмни води на Хуанпу.

СЪБОТА, 2 ОКТОМВРИ

31.

12:00 часа

Крайбрежният булевард

До полунощ бурята вече бе преминала. Полицията бе успяла да озапти побеснелите тълпи, бе арестувала доста хора и безредиците бяха потушени. Нокс наблюдаваше случващото се от прозореца на хотела, докато Грейс спеше тихо на леглото. Щом дъждът спря, водата бързо се оттече от улиците, градът се възстанови от наводненията и както само в Шанхай можеше да се случи, огромният мегаполис отново се върна към живот, сякаш нищо не беше станало...

Разчистиха боклуците и трафикът се върна към нормалното си състояние. По улиците от всички посоки се появяваха хора, такситата се движеха отново. Градът приличаше на огромен мравуняк, който някой бе разровил с пръчка, но само минути по-късно мравките пъргаво започваха да го строят отново.

Нокс така и не събуди Грейс, за да го смени в наблюдението, остави я да спи. Когато най-накрая утрото дойде и закусиха, а Нокс изпи няколко чаши черен чай, двамата седнаха да си поговорят.

— Е, ето докъде я докарахме.

— Да — съгласи се тя. — Да разбирам ли, че имаш някакъв план?

— Островът — отговори той.

Грейс кимна.

— Приятелят ти — продължи Нокс.

— Знам, че аз го предложих, но не ми се иска да го правим — отвърна тя и го погледна крадешком. — Предпочитам да започнем с наетия от Маргарт шофьор или с хотела, където двамата с Чи са били отседнали.

— Все още го обичаш... — отбеляза Нокс.

— Вие, западняците, възприемате любовта като нещо, което има начало и край. За китайците обаче не е така — отвърна тя.

— Най-краткото разстояние между две точки минава по права линия — отвърна Нокс. — Каквото и да ни каже шофьорът, все ще ни

бъде от полза. Можеш да му се обадиш и да си уговорите среща. Но братът ще знае повече от всеки друг, наясно съм какви са братята. В този случай от значение е времето. Сержантът ще попадне в затвора, ако вече не е задържан.

— Не мисля, че Праймър ще позволи това да се случи — отвърна Грейс.

— Дори и неговите връзки не стигат толкова нависоко.

Грейс поклати невярващо глава.

— Дори и един ден, прекаран в китайски затвор, е твърде много — каза Нокс.

— Тук вече си прав...

— Тогава да се свържем с брата. Но преди това се обади на шофьора и гледай да го уредиш така, че той да ни кара.

Тя го изгледа учудено.

— Моля те — настоя той.

— Май за пръв път те чувам да изричаш тези думи — подразни го Грейс.

— За всяко нещо си има първи път — изрецитира друга поговорка Нокс.

Той открадна една от тойотите в покрития паркинг в подземията на хотел „Индиго“, като свърза кабелите ѝ накъсо. Беше си сложил тъмни очила, лента за коса, която прикриваше ушите му, и грим, който Грейс му помогна да нанесе, така че скулите му изглеждаха пошироки, а брадичката му се стесняваше. С тази дегизировка се надяваше да заблуди всевиждащите очи на охранителните камери, които разполагаха с най-добрата система за разпознаване на лица в света.

Шофираше Грейс, а Нокс бе залегнал на задната седалка, така че през предното стъкло на автомобила да се вижда само лицето на китайката.

Половината град беше опустял заради празниците и движението не беше толкова натоварено. Прекосиха моста Лупу и навлязоха в квартал Пудон. Половин час по-късно тойотата пое из системата от тунели и мостове, водеща към остров Чунмин.

Вятърът беше утихнал, но дъждът все още продължаваше да ръми. Небето бе покрито с тъмносиви облаци. Улиците на Чунмин бяха

все още мокри, на места и наводнени от бурята, а хората се щураха насам-натам и изглеждаха леко замаяни.

Тридесет минути по-късно стигнаха до Чунмин Сити. Грейс вкара тойотата в двора на една пететажна жилищна сграда и паркира там.

Посегна към дръжката на вратата.

— Внимавай! — предупреди я Нокс.

Тя се спря за миг и погледна назад към него. В очите й се четеше само тъга, граничеща с мъка.

— Не излизай от колата, Джон. В този град лицето ти се набива на очи. Тук не е Шанхай — предупреди го тя.

— Значи и лицето на Маргарт се е набивало на очи — отвърна Нокс, знаейки, че тя преувеличава. Все пак тукашните хотели и колите под наем не съществуваха само за удоволствие на местните, а островът скоро щеше да бъде признат като един от кварталите на Шанхай. — Ако реша, мога да бъда още по-незабележим...

— Тук също има охранителни камери — напомни му тя.

Грейс слезе от колата. Нокс се изправи на задната седалка и огледа крадешком сивите сгради наоколо, които до една изглеждаха като извлечени от ерата на Мао. Небето над тях също сивееше. Навсякъде се виждаха боклуци.

Искаше му се да излезе навън.

Жилищната сграда беше съвсем обикновена, а местоположението ѝ не се отличаваше с нищо особено. Чунмин бе просто малък остров, който, независимо от средствата, които правителството наливаше в местната икономика, все пак си оставаше едно земеделско селище с оризища и свинеферми.

Грейс знаеше това, макар че никога го бе считала за нещо важно. Ала какво ли не би дала сега, само и само да има ключ от вратата, пред която стоеше в момента...

Сърцето й биеше до пръсване. Вдигна ръка, за да почука, но след миг размисли и я свали. Това не беше обикновена врата. Зад нея щеше да се отвори миналото ѝ. Грейс обаче не искаше да гледа в бъдещето. Беше мечтала и сънувала този момент цели шест години, а сега изведнъж ѝ се стори, че нещата се случваха твърде бързо.

Оцъклена като рибешко око шпионка на вратата примигна. Сигурно той я беше чул... Или бе почувстввал присъствието й. Сърцето ѝ примря. Насили се да се усмихне и почука съвсем леко, чудейки се какво ли го беше забавило, за да ѝ отвори. Надяваше се, че щом я видеше, тъгата му щеше да бъде също толкова голяма, колкото и нейната.

Вратата се отвори бавно и той се появи на прага. Моментът бе завладяващ. И двамата можеха да разговарят на английски или на шанхайски, но предпочетоха майчиния си — мандарински.

— Джиан — каза тя.

Въобще не беше остарял, както забеляза, въпреки че винаги бе изглеждал по-възрастен, отколкото бе в действителност. В момента косата му беше по-къса и по-подходяща за човек, работещ като държавен служител. Ръцете му изглеждаха гладки и имаха добре поддържани чисти нокти. От очите му се изльчваше същата позната ѝ отпреди самоувереност. За миг дъхът ѝ секна. Грейс помисли, че ще припадне...

— Йойа — нарече я той с рожденото ѝ име.

— Сърцето ми се радва да те види.

— Все така прекрасна си, както винаги — отвърна той, но думите му ѝ прозвучаха сухо и неискрено. Тя виждаше скрит смисъл във всеки негов жест и поглед. — Ще влезеш ли? — попита я след кратко мълчание.

Грейс пристъпи през прага, свали обувките си в антрето и остави дамската си чанта до тях. Джиан я насочи към скромно обзаведената дневна.

— Чай? — предложи ѝ той.

— За мен ще е удоволствие да го пригответя — искрено отвърна тя.

— Връщам се след минута — уклончиво отвърна той и излезе.

Отказът му я нарани. Той явно не искаше да навлизат в подобна интимност. Изминаха пет минути, в които той правеше нещо в кухнята. В това време Грейс разгледа плоскоекранния телевизор, DVD плеъра, елипсовидния фитнес велоергометър и редицата тежести, поставени в единия край на стаята. Мокрите от дъжда стъклата на прозорците разкриваха гледка навън към безличното сиво небе.

— Доста голяма буря беше — извика тя, опитвайки се да започне разговор отдалеч.

— Почти през цялата нощ нямаше ток, дойде едва преди час — отвърна той от кухнята.

Грейс забеляза, че в апартамента нямаше признаци за намеса на женска ръка. Вероятно жената, с която го бе видяла на снимката на Едуард, не бе нищо повече от мимолетна връзка. От друга страна, ако той се беше оженил, майка й никога нямаше да й каже от страх, че Грейс можеше да направи нещо крайно неразумно. Забеляза снимките на семейството му и дъхът й спря за миг, когато зърна и собственото си лице сред тях. Спомни си деня, в който бяха направили снимката — двамата бяха излезли заедно на пазар. Спомни си и усмивката му... Не забеляза снимка на друга жена и прие това за много добър знак.

— Това е традиционен китайски черен чай — каза той и сложи таблата пред нея.

— Чувствам се неудобно — прошепна Грейс.

Той се засмя.

— И за теб ли е така? — попита тя.

— Да, предполагам... — отвърна той, опитвайки се да потисне усмивката си.

Тя се учуди защо...

— Тъй и не отговори на нито едно от писмата ми — отрони се от устата на Грейс.

Можеше да му каже милиони други неща, но вътрешно се намрази за това, че бе нарушила строгата формалност на разговора им.

— Какво можех да ти кажа? — попита той.

— Баща ми...

— Не искам да го чувам отново — прекъсна я той. — Баща ти е човек с чест и аз уважавам желанията му.

„Лъжец! — прииска й се да му изкреши. — Ти още тогава не уважаваше родителите ми и ако беше направил и най-малкия намек за това, щях да пренебрегна волята им и да избягам с теб.“

— Видя ли се с тях? — попита той. — С родителите ти, имам предвид.

— Не. Дойдох първо тук — прошепна тя и след кратко мълчание добави: — При теб.

Той очевидно остана изненадан и не намери какво да каже. Престори се на зает с чая и побърза да налее две чаши.

— Еди е свободен — каза тя. — В момента вече е извън страната и е в безопасност.

Джиан Лу остави чайника настрани, преви се на две, зарови лице в ръцете си и, изглежда, заплака. Тя се пресегна внимателно и сложи ръка на рамото му, а ѝ се искаше да направи много повече.

— Откъде би могла да знаеш подобно нещо? — недоверчиво попита той миг по-късно, щом се съвзе и избърса сълзите от ъгълчетата на очите си.

Тя се замисли колко от истината можеше да му разкрие.

— Аз бях тази, която му намери работата, нали си спомняш?

— Нищо не съм чул. Така и не са се свързали с родителите ни за това.

— Не. Неофициално е.

— Но си сигурна, нали?

— Да, разбира се.

— Би ли ме извинила за момент? Ще се обадя на родителите ни, за да прекратя и тяхната мъка.

— Не, Джиан, моля те... Има известни усложнения. Нуждая се от твоята помощ — помоли тя.

— Ти ми донесе много радостна вест, Йойа Чу! Много, много радостна — каза той със сълзи на очи.

— Трябва ми... една услуга.

— Каквото и да е! — отвърна той, обзет от еуфория.

— Ти си важен служител... Поне доколкото знам от майка ми... — започна тя.

— Е, тя преувеличава, както винаги. Опасявам се, че не съм толкова важен — отвърна той и за пореден път показва, че амбициите му — или по-скоро липсата на такива според баща ѝ — бяха основна черта от характера му.

— Чух, че си се издигнал доста бързо — започна тя отново. Бе чула много повече, но не беше съвсем сигурна как да изиграе картите си с информацията, която имаше.

— Имам предимството да притежавам невероятна мотивация — каза той, а погледът му се впи в нейния.

Амбициозността му в този момент показва, че баща ѝ бе грешил.

— Еди е бил тук в средата на септември — рече тя.

— Да.

— На гости на семейството ли?

— Беше за рождения ден на майка ми — отвърна той.

— Трябва да я поздравиш от мое име.

— И защо те интересува това посещение? — попита Джиан Лу.

— Еди е видял един човек и го е проследил до едно отдалечно място.

— Така ли?

— Не ти ли е споменавал нещо за това?

Джиан Лу поклати отрицателно глава.

— Този човек, когото е проследил, се е срещнал с някаква важна правителствена клечка. Еди споменавал ли ти е за такъв човек?

— Не, Йойа, съжалявам.

— Ами за някакво място... Голяма сграда, боядисана в синьо. Прилича на стара фабрика. В името ѝ се споменава и Чунмин? — попита тя.

— Споменава се в имената на много фирми — отвърна той. — Не знам нищо за подобно място.

— Този човек от правителството... — продължи Грейс. — Мисля, че е свързан със строителния бизнес. Може би осъществява надзор или по някакъв друг начин... Но става въпрос за проекти за милиарди юани.

— Ами не е невъзможно, откакто провъзгласиха Чунмин Сити за седмия по големина град. Несъмнено подобни влиятелни хора вече често посещават града ни.

Преди петнадесет години партийните власти набелязали седем града, всичките в околностите на Шанхай, които трябваше да се свържат с града. Щяха да се изградят железници и магистрали, и да се увеличи търговията с тях, а по-късно щяха да станат квартали на мегаполиса. Чунмин Сити бе последният район, който според главния план трябваше да бъде развит.

— Важно е да разберем кой е бил човекът, когото Еди е проследил на онази среща.

— Разбира се, ти си попитала самия Еди, нали? — каза Джиан.

— За него той е бил само едно лице. Не го е познавал — отвърна тя и се поколеба. — Знай, че един човешки живот зависи от тази информация. Жivotът на човека, който ми помогна да извоюваме свободата на Еди. Той е мой пряк началник.

Джиан Лу тежко си пое дъх. Очите му се впиха в нея и тя се почувства отмаляла като цвете, оставено на слънце, но миг по-късно той отклони погледа си, опитвайки се да се съсредоточи и да разсъждава.

— Строителство, така ли? — замислено повтори той. — Доста такива проекти се планират в момента.

— Това трябва да е нещо голямо. Много голямо. Нещо, което да си струва измама и предателство, както и ожесточена конкуренция между най-силните в бранша.

— Хотел, офис сграда? Какво? — замисли се Джиан Лу.

— По-голямо трябва да е. Може би е свързано с ландшафтите. Става въпрос за нещо, което би струвало десетки милиарди юани.

— Десетки милиарди! — удиви се той.

— Възможно ли е да поразпиташ наоколо? Трябва ми нещо, за което да се заловя, и то бързо. Искам да знам какви проекти биха могли да привлекат вниманието на чуждестранни строителни компании...

— Чуждестранни ли?

— Имам сигурни доказателства в тази насока — увери го тя.

— Ти спаси брат ми. Ще направя всичко, което е по силите ми — обеща Джиан Лу.

— Ала не искам да поемаш никакви рискове. Тези хора... Предполагаме, че са замесени в много сериозни престъпления — предупреди го тя.

— Вие ли?

— Аз и колегата ми — уточни Грейс.

— Все още ли си сгодена? — попита изведнъж той, а думите сякаш сами избягаха от устата му. В погледа му си личеше, че ако можеше, би върнал въпроса си обратно.

— Да — отговори тя и наведе глава.

— И този човек те чака цели шест години?

— Да. И ако трябва, ще чака още шестдесет.

— Засрамваш родителите си — укори я той.

— Така е.

— И защо?

— Точно ти ли ми задаваш този въпрос? — смиръщи се Грейс, ала той отклони погледа си встрани.

— Ще поразпитам тук-там — обеща. — Жivotът на брат ми е дълг, който никога няма да мога да ти изплатя.

— Между нас няма дългове — каза Грейс, — само миналото ни. Той замълча. Тя беше прекрачила границата.

— Как да се свържа с теб? — попита Джиан Лу.
Грейс му написа номера от айфона на Нокс.

— Не трябва да ми звъниш от твоя телефон. Купи си нова SIM карта, преди да ми се обадиш, така е най-безопасно — предупреди го тя.

Той кимна разбиращо.

— Загазила ли си?

— Просто вземам мерки. Ти също трябва да го направиш.

— Но все пак си дошла дотук на свой риск — досети се той.

— Страхувам се, че в момента и двамата сме изложени на риск. Действията ти трябва да бъдат изключително дискретни, Джиан. Трябва много да внимаваш. Не се доверявай на никого.

— А полицията?

— Дори и на тях.

— Можеш да останеш тук — предложи ѝ той. — С мен.

При тези думи сърцето ѝ едва не се пръсна от вълнение.

— Много мило от твоя страна, но за съжаление не става. Мнозина знаят за нас... Ако започнат да разпитват, ще ме търсят първо тук...

— Това лошо ли е?

— Страхувам се, че е опасно. Ако някой те попита, трябва много да внимаваш, Джиан. Недей да отричаш, че съм идвала. Кажи им, че си ме отпратил. Обясни им, че съм дошла от любов, а не по работа, и че си ми показал пътя...

— Никога не бих го направил! — възропта той.

— Не трябва по никакъв начин да привличаш вниманието им.

— Имам много доверени хора тук и доста приятели — каза той.

— Сигурна съм в това — отвърна Грейс, а в очите ѝ напираха сълзи. — А сега трябва да си ходя...

— Дори не докосна чая си.

Тя протегна ръка и я сложи нежно върху неговата.

— И теб не съм докоснала.

Той не каза нищо, но позволи на ръката й да се задържи дълго. След малко обаче я отстрани внимателно и се облегна на стола си.

— Ако въобще съществува подобен огромен проект — каза той, — едва ли ще е повече от един. Ще го проверя.

— Внимавай.

Той стана от стола си и докато я изпращаше до вратата, Грейс някак си очакваше, че ще я спре. Заради това неловко се забави, докато обуваше обувките си и си търсеше чантата. Миг по-късно той вече затваряше входната врата зад гърба й, без дори да й каже довиждане.

32.

11:30 часа

Чунмин

Нокс знаеше, че не е лесно да откраднеш нещо в Китай: навсякъде имаше твърде много очи — както човешки, така и електронни. Въпреки молбата на Грейс да стои в колата, той слезе и тръгна по тесните странични улички, където бе малко вероятно да има камери. От паркираните там коли открадна два чифта регистрационни табели и ги напъха отзад под ризата си.

Камерите за контрол на скоростта по пътищата по принцип записваха регистрационните номера на автомобилите. Ако тойотата вече бе обявена за открадната, вероятно някъде по пътя бяха записали номера ѝ. Знаеше, че Брайън Праймър бе прав: не си струваше двама души да се озоват в китайски затвор, опитвайки се да спасят трети оттам. Нямаше намерение да достави на Праймър това удоволствие — да разбере, че е бил прав.

И след смяната на регистрационните номера, рано или късно, щеше да се наложи да зарежат тойотата. Трябваше да намерят място, където да могат да се приютят. С всяко следващо предизвикателство вероятността за грешка ставаше все по-голяма и колкото по-дълго останеха на острова, толкова повече нарастваха шансовете да бъдат заловени.

Грейс се приближи до колата с печална физиономия. Сякаш току-що я бяха изхвърлили. Нокс замълча и само я наблюдаваше от задната седалка, докато тя шофираше.

- Той ще се обади, ако разбере нещо — проговори накрая тя.
- Ако въобще допуснем, че се опита да разбере...
- Ще опита. Честта изисква да го стори. Ние спасихме брат му, той не може да не плати дълга си.
- Той е идиот, щом те е зарязал — изрече ненадейно Нокс.
- Очите ѝ го стрелнаха в огледалото за обратно виждане.
- Ами шофьорът на Маргарт? — попита той.

Не беше сигурен като нея, че тайнственото пътуване на Маргарт до острова бе свързано с високопоставения партиен служител, когото бяха видели на видеозаписа — същия, чието име се опитваха да разберат. Но Маргарт бе свързан с монголеца чрез доставките на Едуард Лу, а монголецът беше свързан с важния човек от правителството, така че беше почти невъзможно пътуването на Маргарт да не бе свързано с това... Нямаше към кого другого да се обърнат.

— Той ще ни чака пред един мъжки клуб — каза Грейс. — Знае се, че често е посещаван от влиятелни хора, и май е едно от местата, където със сигурност няма камери.

— Колко си умна! — похвали я Нокс.

— Това е едно от предимствата на живота на остров: тук има много малко тайни — отвърна тя.

— Ами ти, Грейс? Какви са твоите тайни? Или няма да ми кажеш, защото ако го направиш, вече няма да бъдат тайни? — попита той, надявайки се поне да предизвика усмивката ѝ, но нищо не се случи.

— Ще паркирам колата. Ще тръгнем поотделно и ще се срещнем в клуба — обясни тя, зави зад ъгъла и намали. — Гледай да държиш главата си наведена. Ти тръгни пръв.

В преддверието на клуба миришеше на сандалово дърво. Имаше и електрически фонтан, вграден в стената, който плискаше вода над миниатюрен пейзаж, изрязан от нефрит. В ъгъла имаше кушетка, а над нея — прозорец със спуснати тежки завеси. Зад елегантното бюро на рецепцията стояха две симпатични момичета, облечени в традиционни прилепнали рокли с прости яки. На лакираната черна ламперия зад тях беше изрисуван яркочервен дракон.

Нокс бе приветстван и посрещнат в клуба, а щом го видяха, усмивките и на двете млади жени се превърнаха в момичешко кискане. Той беше *wai guo ren!* С накъсания си английски едното от девойчетата го попита дали не би искал коктейл, въпреки че дори не бе станало време за обяд. Той си поръча бира.

След малко дойде една от служителките и седна срещу него, за да му обясни цената на членството в клуба, от която имаше отстъпки при закупуване на няколко посещения в пакет. Казаха му, че цената на

забавленията щеше да бъде обсъждана едва след като одобряха членството му и го допуснеха на горния етаж.

Бирата беше фантастично студена и примамлива за пие и ако сервитьорките изглеждаха поне малко като жените тук долу, то съвсем разбираема бе и популярността на клуба.

Грейс също влезе и се настани до Нокс. По-старшата от двете жени зад рецепцията, явно свикнала и с клиенти жени, започна да изтъква предимствата на членството и пред нея.

— Водка с лед — поръча си Грейс на мандарински и каза нещо на сервитьорката толкова бързо, че Нокс успя даолови само част от думите ѝ: бе нещо от рода, че той ѝ бил съпруг и след няколко питиета щяла да го води у дома. След това тя остави банкнота от 100 юана на масата и доволно се облегна назад.

Водката ѝ пристигна и Грейс отпи голяма глътка. Заговориха си на английски. Грейс явно пиеше с лекота.

— Всички си имаме своите малки тайни — каза тя. — Тук жените можем да пием.

Нокс извади банкнота от петдесет юана, помоли рецепционистката да го запише и да го качи горе.

— Какво правиш? — сграбчи го за китката Грейс.

— Шофьорът не е тук. Не можем просто да си седим! Привличаме внимание — обясни ѝ той. Изпи половината от бирата си на малки равни глътки. — Отдавна търся такова място — блажено се усмихна той. — Точно така виждам и връзките си: наситени и ярки, но кратки. Е, не твърде кратки, не ме разбирай погрешно. По-скоро краткотрайни.

— Скъпи... — каза тя, влизайки в ролята си.

— Защо не дойдеш с мен? — попита той. — Защо не се присъединиш към нас?

— Няма да бъда тук, когато се върнеш. — Тя пусна ръката му.

Водката беше изпита, а ледът остана на дъното на чашата ѝ.

— Ако все пак промениш мнението си — продължи той, — знаеш къде да ме намериш.

Нокс се качи по стълбите и чу как зад гърба му Грейс си поръча втора водка.

На втория етаж се намираха седем жени, някои от които все още момичета. Едни бяха доста хубавички, другите не чак толкова и

всичките се опитваха да изглеждат заети. Нокс седна между две от тях и си поръча втора бира.

Почти беше преполовил бутилката, когато Грейс се появи на горната площадка на стълбището. Изглеждаше легко замаяна от алкохола. Тя прошепна нещо на ухото на красивото момиче до него, то се изправи и Грейс зае мястото ѝ.

— Какво толкова се чудиш? — подразни го тя. — Избери си някоя.

— Ако трябва да съм честен, жените от най-древната професия никога не са представлявали интерес за мен. Наречи ме твърде старомоден, ако щеш.

— Тогава защо се качи тук? За да ме накажеш ли? — попита тя.

— Да те накажа ли? Това няма нищо общо с теб...

— Защо тогава?

— Успях да свия една значителна сума пари от монголеца. Ако ни хванат — по-скоро, когато ни хванат — тези пари ще бъдат конфискувани и ще потънат в ръцете на някое ченге. А тук може да си доставим някое и друго специално изживяване — каза той, прокарвайки пръст по вдълбнатината между гърдите на момичето, седнало до него. То се усмихна и постави ръка от вътрешната страна на бедрото му.

Грейс също сложи ръка на бедрото му и изблъска ръката на момичето.

Нещата явно започваха да стават твърде интересни.

— Това, че се държиш надменно, не те прави важен — каза тя, борейки се с изпитата водка.

— Благодаря за пояснението — отвърна той, отпи гълтка от бирата си и начерта с пръст странна фигура по запотената повърхност на чашата си.

— Е, избери една — подкани я той. — Нека да е някоя, която си заслужава.

— Не искаш ли мен?

— Защо не? Все пак аз съм за това да се дават равни възможности на всички — отвърна Нокс, но тя явно не разбра шагата му.

За миг я съжали, но след това се замисли колко ли нейни шаги бе пропуснал самият той, преди да се сети, че тя никога не се шегуваше.

Това обаче го накара да я съжали отново.

— Ти наистина ли вярваш, че няма да се справим с това? — попита го тя.

В действителност вярваше, че в момента говори с изпитата ѝ водка, затова позволи на изпитата бира да отговори вместо него.

— Обзалагам се — каза той. — Не виждаш ли, че изпод всеки обърнат камък изпълзват все по-големи змии. И това не е никаква американска поговорка. Казвам само това, което виждам.

Той оставил бирата си настрани и си обеща повече да не пие.

— Така е... — измърка Грейс, довършвайки втората си водка.

— Все още чакам да избереш някоя — напомни ѝ той, щом видя, че погледът ѝ се замъглява.

— Парите ти ще отидат на вятъра. Нали знаеш, че която и да е от тях утре пак ще заработка, легнала по гръб?

— Това си е неин избор — каза той.

— Колко смяташ да оставиш?

— Десет хиляди.

— Няма да го направиш! Колко точно си взел? — изуми се тя.

— Много повече.

Тя се взря продължително в него. Нокс посрещна погледа ѝ, извърна глава, но след малко отново я погледна.

— Ето тази — каза тя, сочейки в далечния край на тясното помещение.

Момичето разбра жеста ѝ и се изправи, усмихвайки се лъчезарно.

— Защото е най-младата ли? — попита Нокс.

— Не — отвърна Грейс. — Не е заради възрастта ѝ.

Момичето се приближи и застана пред Нокс, полюшвайки леко бедрата си и усмихвайки се изкусително.

— Нали съзнаваш, че нямам какво повече да правя тук — каза Нокс.

— Каквото и да правиш, само гледай да не ѝ го подаваш пред останалите — рече Грейс.

— Вярвам, че говориш за плика с парите — отвърна той, но водката явно ѝ пречеше да разбира шагите му.

Момичето очевидно бе доволно, че е успяло да спечели благоразположението на чужденеца. Нокс се оставил тя да го поведе

навътре по коридора в една от удобните свободни стаи. Той огледа леглото и си помисли само за сън...

Когато се обърна, момичето вече беше голо. Бързо бе успяла да съмкне леката си рокля, която в момента лежеше в краката ѝ. Имаше малки и стегнати гърди и плосък корем. Изглеждаше на не повече от деветнадесет или двадесет години и явно не чувствуваше свян от голотата си, защото се усмихваше самоуверено. Нокс коленичи на пода, а тя явно не разбра жеста му и разтвори крака. Той вдигна внимателно роклята нагоре по тялото ѝ и я покри. Обърна я с гръб и закопча двете копчета на врата ѝ.

Подаде ѝ пачката юани, така както си беше с гръб, и на много правilen мандарински каза:

— Това са пари, които да похарчиш за бъдещето си, не за миналото. Ясно ли ти е? Недей да казваш на останалите. Има много други неща, които можеш да работиш.

След това просто я целуна по врата и се наслади на опияняващия ѝ аромат.

В този момент някой почука и миг по-късно вратата се отвори.

— Той е тук — каза Грейс.

12:00 часа

Чунмин

Грейс преговаряше с младия, гладко избръснат мъж, който бе карал Алън Маргарт по време на уикенда в средата на септември. Двамата с Нокс бяха седнали на средната седалка на синия микробус „Буик“. Шофьорът явно се беше досетил за цената на информацията, която можеше да им даде, затова Грейс откупи съдействието му срещу 75 щатски долара и с обещанието за още 75 над стоте долара, които получаваше на ден.

Шофьорът си спомняше за трима мъже, двамата от които чужденци. От описанието му Грейс разпозна Престън Чи и Алън Маргарт, но нямаше представа кой ли би могъл да бъде третият. През по-голямата част от времето говорил само Чи, а Маргарт бил заровил поглед в екрана на блекбърито си.

— Ще можеш ли сега да ни заведеш дотам? — попита Грейс.

— Имаме споразумение, госпожо... — оправда се шофьорът.

— Нещо май не е наред — обърна се Грейс към Нокс, говорейки на английски.

— Защо? — попита я той.

— Ами за какво му е да ми напомня за това споразумение?

Нокс се наведе напред и преднамерено бавно и на идеален мандарински заяви на шофьора:

— Ако не удържиш на думата си за това, за което сме се разбрали, майка ти няма да успее да познае собствения си син. — След което спокойно се облегна обратно назад.

— Няма нищо за гледане! — отвърна мъжът, извръщайки се към Грейс. — Кълна се, че ще останете много разочаровани. Това е само земеделска земя, нищо повече.

— А спомняш ли си по кой път стигна дотам? — попита го тя.

— Да, разбира се. Все пак тук съм израснал — отвърна шофьорът.

— Аз също — каза Грейс. — Затова не се опитвай да си играеш с мен.

— Бяха само някакви разкаляни пътища, сестро, кълна се! Нищо повече.

— Покажи ни — настоя Нокс.

Грейс го изгледа оживено. „Разкаляни пътища. Разработване на земи.“ Той долови явната гордост в погледа ѝ и усети превъзходството от сладката ѝ победа. А може би всичко се дължеше на водката.

Миг по-късно тя наведе глава, настани се удобно, въздъхна и бързо заспа, а леката усмивка все още играеше по устните ѝ.

Само след няколко минути път извън града човек усещаше, че се е върнал двеста или триста години назад във времето. Пейзажът бе изпълнен с малки оризови ферми, изпипани до най-дребния детайл. Покрай пътищата се издигаха западнали селски къщи. Деца водеха домашен добитък, вързан на вериги през носа, или носеха живи пилета, увесени за краката.

— Къде сме? — обърна се Грейс към шофьора, щом отвори очи.

— На крайречния път за Чунанцун — отвърна той.

— Това Чунан Сан Дуй ли е? — попита тя.

— Точно така, сестро! Личи си, че си от острова! — отвърна мъжът, отби микробуса и спря край пътя. — Ето тук беше първата ни спирка — каза той.

— По какво разбра, че е било тук? — попита Нокс. — Те какво точно ти казаха, за да ги докараши дотук?

— По името на селото — отвърна шофьорът.

— Само това ли? И нищо друго? — учуди се Нокс.

— Името на селото беше достатъчно — отговори мъжът.

— Само до това село ли дойдохте? — поинтересува се Грейс.

— Не. След това отидохме до Ван Бейкун.

Нокс направи няколко снимки с айфона.

— Закарай ни дотам, моля — обърна се той към шофьора.

Пътуването се оказа трудно и бавно, тъй като се наложи да се движат по тесни разкаляни пътища, предназначени само за двуколки или волски коли. Преминаха през половин дузина бедни селца и двадесет минути по-късно стигнаха до първия кръстопът. Микробусът отново спря.

— Това ли е? — попита Грейс.

— Това беше последната ни спирка, преди да се върнем в Чунмин Сити — отвърна шофьорът.

— Дай ми джипиеса си — каза Нокс и след като го получи, изписа настоящото им местоположение на латиница. Помоли шофьора да им покаже къде се намират на картата, която носеше.

Нокс говореше с Грейс на английски, но много тихо, така че шофьорът да не го чува.

— Имало е и втора кола — каза ѝ той. — По някое време се прехвърлили във втора кола.

Грейс разбра и кимна едва забележимо.

— По дяволите! — изруга тя.

Беше първия път, в който Нокс я чуваше да изрича подобни думи.

— Така нито един от шофьорите не е имал цялостен поглед върху пълната картина на поземления парцел — отбеляза той.

— Да — съгласи се тя. — Но това не може да е само един парцел, площта е прекалено голяма. Вероятно е проект, който предвижда разширяването на няколко по-малки града, или нещо

такова. Никога няма да разберем. Те успяха да ни победят — въздъхна Грейс.

Докато тя обмисляше провала им, Нокс се замисли колко ли време би отнело на шофьора, ако го оставеха сам в колата, за да се свърже с Престън Чи и да му предаде информацията, че двама непознати се опитват да проследят стъпките му. Колко ли време след това щеше да е нужно на Чи, за да уведоми полицията?

— Ще ни трябва нещо повече от това — каза Грейс.

— Маргарт и Чи определено не са си правили неделен пикник с кола извън града. Предчувствията ти се оказаха правилни — призна той.

— Да, но не разполагаме с нищо друго, освен с местоположенията на две малки селца.

Четиридесетминутното пътуване обратно към Чунмин Сити се оказа още по-трудно и двамата бяха крайно изтощени. Нокс се бореше с тялото си, за да остане буден, докато Грейс подремваше, все още замаяна от водката.

Шофьорът ги оставил на две пресечки от мястото, където бяха паркирали тойотата. Нокс тъкмо подменяше регистрационните ѝ табели, когато телефонът му иззвъня.

Грейс вдигна, слуша известно време без да продума, след което прошепна нещо, затвори и притисна телефона към гърдите си.

— Е? — попита Нокс.

— Джиан Лу не е открил нищо, което да е свързано с някаква сделка със земя, било то голяма или малка. Нищо, освен проектите за седемте града, които така или иначе вече са оповестени и се изпълняват. Никъде не се споменава за Чунан Сан Дуй или Ван Бейкун.

— Това вече е потискаща новина — отбеляза Нокс.

— Но докато е разпитвал наоколо, е попаднал на някаква история, на която си заслужава да обърнем внимание — довърши тя.

— И защо?

— Става въпрос за катастрофа с една жертва, при която шофьорът е избягал от местопрестъплението и се е укрил. Случило се е миналия месец с общински служител — геодезист на име Ксулон Яо. Човекът е бил бълснат и убит на място на пътя близо до Юан Ли Киду. Шофьорът така и не е бил намерен.

— И какво означава това? — попита Нокс.

— Юан Ли Киду е малко село, което също е заобиколено само с ферми — поясни тя, грабна картата от ръката му и му показва къде се намира. — Ето тук е, виждаш ли?

Ако се свържеха линиите на двете места, където току-що бяха ходили, с новопосоченото от Грейс място, на картата се получаваха три четвърти от идеален правоъгълник... Беше невъзможно човек да не забележи симетричното разположение.

— Доста огромен район е — отбеляза Нокс.

— Джиан ми каза къде мога да намеря семейството на убития.

— И аз участвам в играта — напомни й той.

— Може да се окаже чисто губене на време — предупреди го Грейс.

— Трябва да се измъкнем оттук — настоя Нокс. — Мисля, че шофьорът все още слухти някъде наблизо.

— Нали подмени регистрацията на тойотата?

— Да, но повярвай ми, те не са чак толкова тъпи.

33.

12:30 часа

Куаксинжен

В малка оградена кутийка, представляваща една от стотиците идентични кутийки офиси в огромното хале в североизточната част на Шанхай, вниманието на една жена, наречена Лон Би, бе привлечено от появилата се на екрана регистрационна таблица от обявените за издирване.

Натисна бутона и включи съответния видеоматериал само за да открие, че откраднатата таблица беше монтирана на „Тойота Сантиана“, която в момента прекосяваше моста тунел към остров Чунмин. На един от видеозаписите се мерна лицето на wai guo ren, който гледаше през задното странично стъкло на колата. Дъхът на жената секна от изненада и тя се обади на началника си, който назначи още двама служители, които да прегледат внимателно записите и да идентифицират регистрационната таблица.

Само след двадесет минути информацията беше предадена до всички поделения на полицията, включително и до това на инспектор Шен, който бе заминал за остров Чунмин заради забележката, спомената от монголеца. Благодарение на съобщението Шен вече разполагаше с основание да посети местните полицейски и жандармерийски сили и да изиска информация.

А ако по време на ареста или разпитите на чужденеца се случеше да бъде неволно убит, всичко това щеше да се разглежда официално и дори можеше да се предостави за разследване на невежите местни полицаи вместо на него.

34.

12:35 часа
остров Чунмин

Встрани от тесния прашен път, обозначен само от два ронещи се бетонни стълба, се намираше отбивка, която водеше до махала от пет дървени къщички, стари и с белеща се боя по фасадите. От комините им се виеше дим, който носеше миризма на пържено. Нокс и Грейс се приближиха до къщите пеша.

От верандата на втората къща ги посрещна възрастна жена с широка бяла роба и бяла забрадка на главата, която миг по-късно изчезна в тъмнината на дома си.

— Това е бабата — обясни Грейс. — Отива да извика дъщеря си. Облечена е в бяло, защото е в траур.

Малко по-късно от същата къща се показва около четиридесетгодишна жена с тъжен и отчаян поглед. Нокс и Грейс бяха поканени в една затъмнена стая, в която им предложиха ниски столчета за сядане около откритото огнище, на което вреще и вдигаше пара почернял от сажди чайник.

Нокс успя да разбере всяка дума от представянето, въпреки че жената говореше със силен акцент: дядото бил грънчар, а съпругът на по-младата жена бил негов чирак; синът им Ксулон Яо бе учили в местното училище и след завършването бе отишъл да работи като геодезист в града.

Грейс обясни, че тя и чуждестранният й приятел са разбрали, че синът е участвал в някакъв много важен проект, с който семейството му е можело да се гордее, и че важността му за този проект е била огромна. Каза им, че сега искат да документират постиженията на сина им.

Майката им показва негова снимка и не спря да се хвали с него в следващите петнадесет минути, докато Нокс и Грейс отпиваха от сервириания им зелен чай. Грейс не я прекъсна нито веднъж, показвайки необичайно за нея търпение — качество, което Нокс обаче нямаше.

— А сега всичките тези лъжи... — изрече ядосано майката, а в очите ѝ напираха сълзи.

— Обяснете ни за какво става дума — помоли я Грейс.

— Те не знаят нищо за сина ми! Много пъти го обяснявах на полицията и въпреки това, щом ме видят, гледат да ме отпратят оттам.

— Какво точно не знаят за сина ви?

— Ами дрехите му, мис! Умрял е в най-хубавите си дрехи — онези, които си пазеше само за вечерите, когато излизаше. Дрехите за ходене в града, за срещи с момичета, за бизнес... Намерили са го край пътя, облечен в най-хубавите му дрехи, а работните инструменти били до него. Отгоре на всичко не били неговите! Как е възможно? Казвам ви, няма начин да се е случило така, както твърдят. Не знам защо разправят всички тези лъжи за сина ми, но лъжите са си лъжи! — оплакваше се жената, а в очите ѝ се появиха сълзи, но тя побърза да ги забърше с опакото на ръката си.

— Скорошна ли е снимката? — попита Нокс.

— Не много — отговори майката.

— Той така ли си носеше косата?

— Беше по-къса — отвърна жената, — знаете ги какви са младите хора в наши дни.

Нокс се опита да си представи същия човек, но с по-къса коса. Мъчеше се да го идентифицира с мъжа, когото бе видял на видеозаписа да влиза във фабриката. Не беше невъзможно да е той...

— Колко висок беше синът ви? — попита Нокс.

— Около един и шестдесет... А може би и малко повече.

Нокс си го представи — метър и шестдесет, доста подобен по ръст на жертвата. На записа изглеждаше по-висок.

— Разкажете ни повече за проблема с работните му инструменти — помоли Нокс. — Споменахте, че не били негови. Какво имахте предвид?

— Да, наистина не бяха! — отвърна жената и погледна към съпруга си, който досега бе стоял в сянката на единния край на стаята.

Мъжът излезе веднага и се качи на горния етаж.

Тогава жената им обясни, че баща ѝ бил подарил на сина им най-съвременно земемерско оборудване в деня, когато го назначили на държавна работа. Оборудването било скъпо и дядото го бил купил със спестяванията си, които кътал от години. Синът се грижел много добре

за уредите и внимавал да не им се случи нещо, но когато го намерили край пътя, близо до него имало държавно земемерско оборудване — странност, която така и не намерила обяснение.

Съпругът слезе долу, понесъл обикновен пластмасов цилиндричен куфар в едната ръка и чанта в другата. В чантата се намираха дрехите, с които бе загинал синът им. Там бяха и обувките — официални и от черна кожа, както забеляза Нокс. Подметките им се бяха залепили за вътрешната страна на найлоновата чанта. Нокс ги измъкна, отлепвайки ги от найлона, и разгледа дрехите една по една, подавайки ги на Грейс.

Майката през сълзи им разказа за часовника и обувките на сина си и за това как той никога и при никакви обстоятелства не би излязъл с тях на работа на полето.

Оказа се, че обувките са изцапани с нещо черно и лепкаво, подобно на катран, което полепна по дланите на Нокс. Бащата му предложи парцал, за да се почисти, и отвори пред него големия цилиндричен куфар, в който лежеше новичък яркооранжев триножник и оптичен теодолит — последна дума на електронната техника.

Нокс се зае да разглежда оборудването.

— Това е теодолит — обърна се той към Грейс и добави: — И даже е снабден с джипиес. Сложна работа. Сигурно струва цяло състояние.

Нокс помоли майката и бащата да разгледа уреда. Разрешиха му. Той го включи и малкото зелено еcranче примигна, показвайки меню на китайски. Нокс се зае да превключва из менюто, докато останалите го наблюдаваха.

— Има възможност за запаметяване на последните десет местоположения — каза той на английски.

— Нещо не е наред ли? — притеснено попита майката.

— Всичко е наред — каза Нокс на английски и след това добави на мандарински: — Тази информация ще ни помогне много.

Проследи с пръст втория от записите в паметта на уреда, чудейки се дали Грейс щеше да се досети колко близо се намираха координатите до онези, които Нокс бе взел от навигационното устройство на шофьора. Различаваха се само с няколко секунди.

Грейс си записа всички десет координати, съхранени в паметта на уреда.

— При вас ли е мобилният телефон на сина ви? — попита Нокс.

Бащата се качи обратно горе, но след малко се върна с угрижено и объркано изражение. Двамата със съпругата му проведоха някакъв разгорещен разговор.

— Изгубен е! — каза им майката.

— Бях готов да се обзаложа, че ще е така — кимна Нокс.

Той искаше да остави на двамата малко пари, но Грейс го спря още преди да беше предложил. Споразумяха се да купят няколко от грънчарските произведения на дядото. Последва внимателно увиване на всяка от покупките в отделно парче вестник, което се оказа доста бавен процес и поизнерви Нокс.

Щом се върнаха при тойотата, той вече бе приготвил айфона. Въведе първите и най-скорошни координати, преписани от секстанта, и на картата на телефона се появи синьо знаменце. След това второ и трето. Бяха подредени в права линия, водеща към Ван Бейкун.

— Този младеж е бил доста дребен — отбеляза Нокс. — Също като онзи от видеото.

— Да.

— И онзи от видеото беше облечен в доста хубави дрехи.

— Да — съгласи се отново тя.

— Значи може и да е бил той и да са го захвърлили някъде далеч от фабrikата — заключи Нокс.

— Възможно е — каза тя и се настани зад волана.

— По дяволите! — изпъшка Нокс и разтърка ръцете си.

— Какво има? — погледна го Грейс.

— Пръстите ми горят — отвърна той и плю върху длани си. — Мамка му! Я спри тук!

Грейс се сепна при вида на зачервената и раздразнена кожа.

— Това е химическо изгаряне — каза той. Беше виждал подобни неща в Кувейт.

Грейс спря колата, Нокс изскочи отвътре и побърза да се измие в една локва. Върна се след пет минути.

— По-добре ли си? — попита тя.

— Малко по-добре — отвърна той. — Това трябва да е от сода каустик.

— Обувките... — досети се тя.

— Да. Нашето момче е ходило на някакво много място точно преди да загине.

— Като например в някоя фабрика — добави тя. — Трябва да проверим всички записани координати.

— Ако се окаже, че сме прави, то който и да го е сторил, искал е да изглежда като злополука, сякаш е бил ударен от кола, докато се е занимавал с геодезическото заснемане. В противен случай е трябало просто да изчезне.

— Това означава, че изчезването му би породило нежелани въпроси — каза тя. — Въпроси, на които сега трябва да намерим отговорите.

През следващите няколко часа, докато караха по координатите, записани от теодолита, минаха през десетина малки фермерски селища. В два случая от общо десетте координати данните съвпадаха до абсолютна точност с тези, които бяха посетили по-рано с шофьора на Маргарт — в Чунан Сан Дуй и Ван Бейкун. Спряха се и на двете места.

Грейс разгледа внимателно картата, на която Нокс беше начертал свързващи линии между отделните точки с посочените координати.

— Все още ли си мислиш, че това може да е група малки градчета? — попита я той. На картата беше начертал трите страни на идеален правоъгълник.

— Огромно е. Това е твърде голяма площ — отвърна тя.

— Така си е — съгласи се той и се опита да разгадае изражението й, докато тя разучаваше картата. — Имаш ли някакви идеи какво може да е това?

Грейс вдигна поглед към равнинния пейзаж наоколо и към оризищата, които се простираха до края на хоризонта.

— Прилича ми на *нов град* — каза тя.

Нокс беше запознат с термина. Китайското правителство от време на време създаваше нови технологични или производствени центрове в отдалечени извънградски райони.

— Това не е ли шамар за Чунмин Сити? Нали той бе определен да е седмият град? — попита Нокс.

— Всъщност това даже допълва идеята. Вероятно ще бъде „преселнически град“ — заяви тя малко по-уверено. — Има подобен близо до Ченгду.

Понятието беше ново за Нокс и той си го призна.

— Китай вече не е в състояние да изхранва хората си — обясни Грейс. — Принудени сме да внасяме дори основните храни, като например ориз. Проблемът е в ефективността на фермерството. Да, имаме около седемстотин милиона фермери, но въпреки това средно на всеки от тях се пада по по-малко от половин хектар земя. Правителството ни е направило изчисления, че са ни необходими минимум по хектар и половина на фермер, за да може селското ни стопанство да покрие нуждите на пазара. Това означава, че ще трябва да намерим работа за един от всеки трима фермери. В момента се намираме в центъра на най-голямата миграция на население от зората на човечеството до наши дни. — Думите й прозвучаха някак гордо.

— Преселение... — замислено изрече Нокс.

— Да. Преселническите градове се изграждат върху пусти пространства като това — каза тя и посочи с ръка полята наоколо. — Къщите се строят набързо и в такива градове обикновено се заселват между четири и пет милиона души.

— Господи! — удиви се Нокс, опитвайки се да възприеме цифрата.

— А колко би струвал подобен строителен проект?

— Милиарди юани... — рече той. — Ако трябва да сме точни, би струвал четиринаесет милиарда и седемстотин милиона. Значи това беше числото. Това е цената на проекта.

Седяха в колата и мълчаха, опитвайки се да осмислят новата информация. И двамата осъзнаха, че само така нещата си идваха на мястото...

— Дължа ти извинение — каза Нокс след малко. — Пътуването на Маргарт все пак е означавало нещо.

— Приема се — усмихна се тя.

— Както и червеният плик на Лу...

— Бил му е предаден от някакъв важен човек от Пекин. Първите двеста хиляди вероятно са били предплата, за да може Маргарт да получи координатите и да посети мястото. Така би било по-сигурно да наддава в проекта, ако преди това е виждал земята лично...

— Така е можел да предвиди предварително по-голямата част от разходите и да предложи най-оптimalна цена.

— Следващите двеста и петдесет хиляди вероятно са отишли за това да купи информацията за наддаването и да предложи сума, приемлива за Комитета по разселванията — тези четиринадесет милиарда и седемстотин милиона. Това би позволило на Маргарт да подбие предложенията на всички останали потенциални участници.

— Ксулон Яо явно е разбрал с какво точно се занимава — добави Нокс. — Все пак островът не е чак толкова голям. Сигурно се е досетил, точно както и ние. Може би е предложил да продаде координатите на Йонг Ченг или на друг конкурент на „Бертолд Груп“ или пък просто е искал пари, за да си държи устата затворена. Което и да е вярно, това му е коствало живота.

— Но той определено е знаел с кого да се свърже — каза Грейс.

— Бил е наясно на кого да се обади. Възможно ли е да е познавал монголеца?

— Може и да не го е познавал — отвърна Нокс.

— Тогава онзи служител на правителството? — предположи тя.

— Вероятно... Но ако е успял да разкрие кой е той, то и ние ще можем.

Единственото леко изкривяване в идеалната правоъгълна форма, очертана от координатите на картата, се намираше в югоизточния ъгъл, където една неправилна по форма площ свързваше парцела с бреговете на река Яндъзъ. И двамата я забелязаха почти едновременно.

— Познавам тази част от острова — каза Грейс. — Преди много години там имаше фериботен док. Сега там се намират складовете и производствата на леката индустрия.

— Химикалите — отвърна Нокс.

— Точно така, химикалите — повтори тя.

35.

12:45 часа
област Хонгкайо

— Проклети китайци! — изсумтя Козловски пред жена си, щом затвори телефона.

— Скъпи! — скара му се тя и погледна към дъщеря им Тъкър, която в момента играеше на някаква електронна игра.

— Неделя е — каза той, — отгоре на това сега са почивните дни на националния им празник, а онази лаборатория точно днес е решила да върне доклада от съдебната експертиза.

— Значи поне те работят — каза жена му и добави: — Но ти няма да работиш.

— Де да беше така.

— Моля те.

— Налага се. Има едно доста високопоставено ченге, което е замесено в това. А участва и Нокс. Нали го познаваш?

— Загазил ли е? — попита жена му.

— Да. Затънал е до шия. Знаех си, че въобще не трябваше да вдигам телефона — ядоса се Козловски.

От обаждането преди малко беше разbral, че отрязаната ръка, намерена в Яндзъ, е била отделена от мъртво тяло, а не от жив човек. ДНК-то сочеше, че е принадлежала на бял човек с кръвна група 0-отрицателна. Белезите в пътта на китката сочеха химическо изгаряне, а пробите от почва, взети под ноктите на два от пръстите, бяха показали високо съдържание на тежки метали: живак, олово, кадмий, хром и арсенник.

— Какво ще рече това? — попита Козловски лабораторния техник.

— Металите са в съдържание двадесет и три пъти превишаващо нормите, измерени в градинските почви на Шанхай — отговори му той.

„Градинските почви на Шанхай ли? И на кого, по дяволите, му пушка за градинските почви на Шанхай?“, помисли си Козловски.

— Това е почва от остров Чунмин — обясни лаборантът.

— Я повтори?

— Почвите на Чунмин са единствените в радиус от няколкостотин километра, в които има приблизително такова съдържание на тежки метали.

Козловски преглътна с мъка. Беше определил двама души, които да проследят инспектор Шен Деши след срещата им в KFC. Хората му го бяха изгубили по време на прекосяването на реката в бурята, но след това го бяха открили отново и го бяха последвали на остров Чунмин.

— За какви точно химикали говорим? — попита Козловски.

— Цяла комбинация са и са намерени по кожата на китката — отвърна лаборантът. — Натриев хидросулфид, натриев карбонат и натриев метабисулфит. Бих предположил, че става въпрос за цех за преработка на естествени кожи.

— Кожарски цех на остров Чунмин... — измърмори Козловски.

— Правилно.

Козловски затвори, опасявайки се, че Шен Деши този път щеше да го изпревари в събирането на доказателства за убийството на американския оператор. Доказателства, които инспекторът щеше да унищожи възможно най-бързо и всички шансове за правосъдие и справедливост щяха да бъдат безвъзвратно изгубени.

Тогава Козловски се свърза с двамата си агенти.

— В момента той е в полицейското управление на Чунмин Сити — докладва единият от тях.

— Останете с него! — нареди Козловски. — Искам да знам за всяка негова стъпка.

36.

13:00 часа
остров Чунмин

Инспектор Шен Деши се беше разположил царствено и с кръстосани крака в ъгъла на ярко осветената конферентна зала на 5-о районно управление на Китайската народна полиция в Чунмин. Носеше тъмни очила и се възхищаваше на младостта на неколцината местни полицейски офицери. Опитваше се да си спомни дали и той някога бе изглеждал така като млад.

Решението да задържи парите го беше накарало да се замисли. Не можеше да изтрие от паметта си изненадата, изписана на лицето на монголеца, когато беше изхвърчал във водата. Може би беше прибързал да го унищожи. Ако имаше нужните връзки, човекът, наел монголеца, можеше да направи живота му ад. Същото можеше да направи и Козловски, ако му попаднха доказателства, че монголецът е накълцал на парчета онзи американски оператор. Трябваше да постави край на всичко това. И да действа бързо, докато все още можеше...

Полицейският капитан свика групата си на оперативка. Униформите им бяха зле скроени и висяха грозно по телата им. В групата имаше три жени, две „стари кучета“, едва навършили тридесет, и една доста привлекателна мацка, която приятно изпълваше униформата си отпред. Шен Деши реши, че тя можеше да го съпровожда в задачата му.

Изслуша доклада на капитана по ситуацията до момента: опасен чужденец беглец, придружаван от китайка; и двамата издирвани за няколко престъпления, включително отвличане, побой и убийство. Полицията на остров Чунмин считаше за сериозен случай кражбата на някоя кокошка и в момента полицайте се удивляваха от мисълта, че щеше да им се удаде възможност да преследват истински престъпници. И то не защото се наслаждаваха на преследването, което си беше самата истина, а защото единственият изход от адска дупка като остров Чунмин бе шансът да спечелят вниманието и благоразположението на някого от шефовете си и да поискат

повишение. И деветте събрали се ченгета смятаха, че в момента капитанът им размахва печеливш лотарийен билет под носовете им.

Шен реши, че забавянето все пак си струваше. Искаше му се да се подсигури с подкрепата на местната полиция, в случай че нещата тръгнеха в лоша посока, както и очакваше. Освен това се надяваше да хвърли примамка на кучетата и да ги прати в грешната посока, така че да го оставят да прибере наградата си сам или почти сам — изглежда, не беше чак толкова лошо да вземе младата полицайка със себе си.

Петнадесет минути по-късно двамата вече седяха в колата му и тя се хващаше за всяка негова дума, тъй като добре знаеше, че не трябва да пита къде отиват.

— Имам доста връзки в частния сектор — каза ѝ той, знаейки, че с това ще я впечатли. — В случая говорим за една криминална лаборатория, използвана от европейците и американците. Получих информация от тях, преди тя да стигне до американците. Търся кожарска фабрика на острова — такава, която доскоро е работила.

— Кожарска фабрика „Чунмин“ — веднага се досети тя.

— Какво знаеш за нея?

— Починалият ми вуйчо работеше там, докато властите не я затвориха. Закриването на фабrikата донесе много трудности и глад за семейството му — каза момичето.

— Сградата е синя, нали? — попита инспекторът. — И се намира близо до вода? — Беше видял записа на монголеца. Предположи, че е близо до вода, защото ръката на оператора бе намерена в реката.

— Същата е — потвърди полицайката.

— Моля те, заведи ме до това място.

— Завийте вдясно при следващата пресечка — упъти го тя.

Шен сви рязко вдясно. Момичето залитна и се опря в него, за да запази равновесие — точно както той искаше.

— Далеч ли е? — попита я.

— На петнадесетина минути извън града.

— Харесват ми устните ти — изрече изведнъж Шен Деши. — Допада ми формата им.

— Благодаря — изчерви се тя и погледна настрани.

Инспекторът я хвана за косата и рязко обърна лицето ѝ към себе си.

— Още повече ще ми харесват, ако са в ската ми — заяви той.

Момичето стана още по-червено, а устните ѝ побеляха от притеснение.

— Нали не искаш да ме разочароваш? — предизвика я той.

Радваше се на уплашения ѝ поглед и усещаше силата на страха, който ѝ всяваше. Останалите офицери постоянно получаваха сексуални услуги, но не и Шен Деши и сега той реши да си навакса пропуснатото. С една ръка спусна облегалката си назад, а с другата придърпа лицето ѝ към ската си.

— Може дори да си спечелиш повишение — обеща ѝ той.

Почти излезе от пътя, докато тя го довършваше. Дясната му ръка се беше спуснала под ризата му, а лявата стискаше волана.

Момичето се пооправи и само минута по-късно изглеждаше така, сякаш нищо не се беше случило.

— Сега ще ме заведеш до кожарската работилница! — нареди ѝ той. — Ще паркирам някъде наблизо, но встрани от пътя. Ти ще останеш да пазиш и да ме уведомиш, ако се случи нещо необичайно.

— Районът е доста отдалечен и там няма никого — каза тя. — След затварянето на фабrikата останалите фирми също се преместиха.

— Защо? — учуди се инспекторът. Знаеше, че земята бе прекалено ценна, за да бъде изоставяна с лека ръка.

— Местният комитет на Партията обяви района за бъдещ парк — обясни тя.

— А каква беше истинската причина? — попита той. Нямаше особен смисъл да се строи парк на слабо населен остров.

— Това беше единствената причина, за която съм чувала.

— Кажи ми от какво почина вуйчо ти?

— От заболяване. Имаше рак на кръвта.

— Имаше ли и други заболели? — попита я той.

— Тук трябва да завиете вляво — смени темата тя и посочи с ръка. Шен Деши зави наляво. — Този път води до реката. След това трябва да завиете надясно по крайбрежния път.

— Виждам, че съм изbral правилния партньор — похвали я той.

— Добре се справяш.

Момичето се изчерви от гняв и срам.

— Радвам се, че ми се удаde възможност да работя с теб — добави Шен. — Взаимодействието между отделите трябва да се поощрява.

— Тук завийте вдясно — каза тя.

— Добре поработихме заедно, нали? — попита той и проследи с пръст линията на бузата ѝ.

Тя потръпна. Изглеждаше така, сякаш ѝ се повдигаше.

— Спрете, моля! — извика момичето изведнъж.

Шен Деши кривна встрани от пътя и спря.

Тя отвори рязко вратата на колата и повърна.

37.

*18:00 часа
остров Чунмин*

На фона на залеза въздухът над хоризонта на Шанхай изглеждаше като тънка розова мъгла, обгърнала града. Близо до мястото, където река Яндзъ се влива в Китайско море, се разгръщаше най-усилният корабен трафик и малките баржи плаваха редом с огромни контейнеровози, а самолетите прелитаяха ниско, заходящайки за кацане на летище „Пудон Интернешънъл“.

Грейс караше тойотата, на която бяха монтирали третия комплект регистрационни табели. Сви с колата по крайбрежния път и спря на един разкалян паркинг, заобиколен с изоставени складове и отрупан с боклуци. В дъното на паркинга се забелязваше силуетът на някакъв стар кран.

— Това е цял град призрак! — възклика Нокс, щом слезе от колата и се огледа.

Грейс го последва.

— Обикновено е така през почивните дни на националния празник — отвърна тя.

Изоставените сгради бяха отделени една от друга чрез прегради, издигнати с бетонни блокчета. Грейс тръгна покрай една от стените по пътека, която водеше извън чакълирания паркинг.

— Предлагам да застанеш на позиция тук, до купчината пясък — каза тя с тона на бивш офицер от армията, посочвайки към мястото. — Оттук ще можеш да виждаш всички сгради, а и прикритието е добро.

— Съгласен — отвърна Нокс. — Само дето ти ще стоиш да пазиш, а не аз.

— Една китайка, заловена да се разхожда из тези места, ще бъде третирана много по-благосклонно от един wai guo ren — обясни Грейс, но мъкна, тъй като осъзна, че е твърде дребна на ръст, за да се качи сама на стената.

— Аз обаче мога да се катеря по стените без чужда помощ — подразни я той.

Помогна й да се качи и я последва от другата страна. Минаха напряко през едно запустяло и вмирисано пространство, заето от стръкове изсъхнала трева и кал, и стигнаха до втората стена, обграждаща двора. Слънцето вече клонеше към залез и се канеше да потъне зад облатите смог и изпарения. Нощта се спускаше бързо.

Двамата заедно се изкачиха на купчината пясък и успяха да погледнат отвисоко към индустриталните сгради вляво.

— Третата сграда ето там — каза Нокс. — Това около нея не е кал.

— Асфалт е. Обаче оттук не мога да прочета табелата.

— Обзалагам се, че е същата табела от видеото на монголеца.

— Не можеш да си сигурен — възрази Грейс.

— Ако се качим на онзи кран, ще можем да погледнем от по-добро място.

— Да ли се намира случайно втори телефон? — попита тя.

— За какво ти е?

— Да ми дадеш единия и да ми се обадиш, ако видиш нещо, докато си тук.

— Хубав опит — усмихна се Нокс.

— Като жена — започна тя, — родена и израсната на този остров, мога да ти кажа, че имам много повече шансове да успея да се измъкна от напечена ситуация с преговори, ако случайно ме заловят.

— Аз като мъж въобще не се занимавам да се измъквам от напечени ситуации с преговори — контрира я той.

— Именно! Така дори и да не успея с разговори, няма да се проваля. Ако ми трябва помощ, ти ще си наблизо.

— И как точно смяташ да прескочиш тези стени?

— Само едната стена е трудна. Виж — посочи с ръка тя, — втората е започнала да се руши и няма да има проблем.

— Тогава ще отидем и двамата — настоя Нокс.

— Но ти си чужденец.

— Знам...

— Подобно нещо означава сами да си търсим белата, мисли разумно — продължи да го увещава тя.

— Недей да искаш от мен невъзможни неща.

— Помогни ми само да прескоча първата стена и ако от другата страна не срещу никого, може и ти да дойдеш да огледаме заедно —

съгласи се тя.

Беше компромис, с който той можеше да се примери, макар и с нежелание. Нокс ѝ подаде телефона. Няколко минути по-късно тя вече се катереше по наклоненото тяло на крана, който беше опрян от едната страна на стената.

Щом се спусна върху насекоро асфалтирания двор, Грейс побърза да се прикрие в сенките близо до стената. Пътят, по който бе решила да се промъкне до сградата, я скриваше от погледа на Нокс, но беше за предпочитане пред откритото прекосяване на двора.

Докато напредваше по обходния периметър покрай стената, успя да види цялата синя таблица на сградата и да прочете надписа „Кожарска фабрика Чунмин“. Във видеото се забелязваше само последната дума.

Грейс се спотай в един тъмен ъгъл и се огледа. Постоя така. Някъде в далечината се чуваше боботенето на двигателите на преминаващите кораби, плисъкът на речните води, оглушителното крякане на жабите и цвъртенето на нощните насекоми. Най-накрая Грейс застана на мястото, откъдето бе заснет видеоматериалът, като все още се чудеше за какво е било необходимо онова среднощно полагане на асфалт.

Пресече един малък участък от двора, опитвайки се да върви нормално, а не да се промъква към мястото, в случай че някой я забележеше отвътре.

Почувства погледа на Нокс в гърба си.

В централната част на сградата имаше огромни двойни врати, заключени с нов катинар. Вдясно от тях се намираше по-малка портичка за влизане на хора. Тя също беше заключена с катинар, а всички прозорци бяха заварени с метални решетки.

Тя се върна до вратите в центъра и видя, че между тях имаше пролука от няколко сантиметра. Опита се да използва една захвърлена наблизо тръба като лост, за да раздалечи двете врати достатъчно, за да може да се промъкне. Успя доста да измести дясната. Отдъхна си за момент и опита втори път с лоста. Щом натисна силно, вратата поддаде още повече. Ако можеше да я застопори в това положение, сигурно щеше да има достатъчно пространство, за да се вмъкне. Това

беше работа за двама. Несъмнено Нокс я наблюдаваше и си мислеше същото.

Грейс набързо отхвърли мисълта, че се нуждае от неговата помощ. Ако го помолеше, това би означавало, че го вика да дойде тук, а тя не искаше той да напуска мястото за наблюдение.

В този момент телефонът, който той ѝ беше дал, завибрира в джоба ѝ. Не си направи труда да го вдигне. Точно в момента не се нуждаеше от цинизма и саркастичните му забележки.

Забеляза една купчина захвърлени наблизо циментови блокове, от които бе направена оградата. „Добра идея — реши тя. — Концентрирай се и използвай уменията, получени от обучението в армията.“

Няколко минути по-късно натисна отново с всички сили импровизирания лост и едновременно с това изблъска с крак циментовото блокче в образувалия се отвор между двете врати.

Наведе се, легнала по корем, и се промъкна през тясното пространство, горда от факта, че бе успяла да се справи с нещо, с което Нокс не би могъл.

Озова се вътре.

Покачен на стръмния, полегнал на една страна кран, Нокс искаше Грейс най-накрая да вдигне проклетия телефон. Само преди миг бе видял приближаващи се фарове, които се бяха изгубили при един от завоите на крайбрежния път, идващ от Чунмин Сити. Едно от многото обяснения можеше да бъде, че колата бе отбила от пътя и бе изключила светлините — вероятно в нея бяха двойка тийнейджъри, които търсеха малко извънградска романтика; или пък ченге, което се опитваше да постави капан на пътя; или пък нещо още по-лошо...

Но сякаш напук тя не вдигаше проклетия телефон. И тъй като бе впечатлен от начина, по който тя успя да се вмъкне в сградата, той би я последвал на мига, ако беше сигурен, че ще успее да се пъхне в отвора, който беше направила...

Вместо това Нокс се съсредоточи върху наблюдението на колата, която бе изключила светлините си. Измина минута, две, три...

Нищо не се случваше.

Може би все пак щеше да се окаже, че са били любовници.

Използвайки синкавата светлина от екрана на телефона като фенерче, Грейс влезе навътре в кожарската фабрика. Подмина няколко стоманени колички, които бяха предвидени да се движат по релси по циментовия под. От двете ѝ страни имаше огромни метални контейнери, свързани с тръби. Миришеше на хлор и други химикали, а във въздуха се прокрадваше и непогрешимата миризма на разложението.

Очите ѝ привикнаха към тъмнината и стана по-лесно да се придвижва само на светлината от телефона. Премина под сложна мрежа от издигнати платформи и свързващи ги метални пътеки. В центъра на помещението имаше огромен телфер, под който бяха оставени два мотокара с издадени напред вилици. Зад тях се виждаше склад с десетки наредени един върху друг метални варели.

Усети какво се беше случило тук само от жуженето на мухите и от миризмата на разложено мясо, която я удари в носа. Стигна до ъгъла и видя помещение, в което имаше редици маси за разфасоване, наредени под много луминесцентни лампи. На всяка маса имаше отделен комплект от ножове и режещи инструменти, а по пода минаваха отводнителните канали и тръби. Грейс се обърна и потръпна от гледката — най-близката маса явно бе почистена съвсем набързо и мухите се стелеха над остатъците от кости и плът по нея. В краищата на масата, където се намираха отворите за отмиване, имаше засъхнали локви кръв.

Но разкъсаните парчета плат, напоени с кръв, бяха това, което привлече вниманието ѝ. Бяха парчета накъсан памучен плат и деним. Тук определено бе заклан и насечен човек.

Но смъртта на Ксулон Яо бе инсценирана да изглежда така, сякаш бе настъпила след сблъсък с кола. Мъжът не беше заклан.

Грейс се отдръпна встрани инстинктивно, но обувките ѝ се хълзнаха, тя залитна и посегна да се хване за нещо. Успя да докопа висящата наблизо верига, но я пусна веднага, тъй като усети нещо лепкаво по дланта си. Сигурно бе засъхнала кръв.

Поднесе екрана на телефона по-близо, за да види. Не беше червено или черно, а имаше вид на тъмнокафява лепкава субстанция.

Каквото и да беше, стичаше се някъде отгоре и постоянно бе капало на пода, където се беше събрало в гъста локва близо до дренажния сифон.

Побърза да избърше ръката си в една месарска престилка, увесена наблизо, и усети топлината, която веднага пълзна по пръстите й. След това започна да я пари. Чувстваше се така, сякаш плътта ѝ гори.

Втурна се през лабиринта от помещения и машини, свиваше ту вляво, ту вдясно в търсене на мивка. Стигна до помещението, в което се намираха баните и тоалетните, постави ръката си под един от душовете и с коляно вдигна ръкохватката на душа нагоре, но не потече вода.

Побърза да отиде по-нататък и почти заслепена от болка, се спъна в някакви инструменти и празни кутии, захвърлени по пода. Намери една мивка, монтирана на стената, и завъртя кранчето. Струята вода потече почти веднага и Грейс пъхна и двете си ръце под нея. Точно в този момент телефонът иззвъня.

Болката бе твърде силна, за да махне ръцете си от водата. Щеше да му се обади след малко, веднага след като измиеше химикалите от дланите си.

Грабна някакво парче сапун, оставено наблизо, и се опита да направи пяна. Постепенно болката намаля. И двете ѝ длани бяха силно зачервени и подути. Всеки момент кожата ѝ щеше да се сцепи и да потече кръв.

Бе получила същите изгаряния като Нокс, когато той бе докоснал обувките на геодезиста. Искаше да му се обади и да му каже какво е намерила, но щом извадеше ръцете си извън струята, болката ставаше толкова силна, че се налагаше отново да ги пъхне под нея.

Телефонът извибрира за трети път. Грейс се опита да надвие болката и пъхна пръсти в джоба на джинсите си. Измъкна апаратата и се опита да го нагласи в сгъвката между ухото и рамото си, без да измъква свободната си ръка от водата, но устройството се изплъзва и се плюсна на пода сред звук от счупена пластмаса.

Екранът му мигом угасна.

38.

18:40 часа
остров Чунмин

Някаква фигура се приближаваше с широки крачки към сградата на кожарската фабрика, без дори да се опитва да се прикрие. Беше ченге. Имаше голяма глава, но тялото му не бе достатъчно широкоплещесто, за да е монголецът. Не беше и достатъчно висок, за да е Козловски.

Нокс позвъни на Грейс още няколко пъти. След малко телефонът превключи на гласова поща, явно бетонната конструкция на сградата препречваше сигнала, реши той.

Прилепна по-ниско до наклонения кран, опасявайки се, че силуетът му можеше да изпъкне на фона на хоризонта, и проследи ченгето с поглед.

Мъжът се обърна и тръгна право към вратата на фабrikата. Носеше нещо... Пистолет или гаечен ключ?

Китайските полицаи нямаха право да ходят с оръжие, но офицерите от Народната въоръжена полиция винаги носеха. Дали това не беше човек на Козловски?

Нокс притихна за момент, когато мъжът се обърна в неговата посока. Ала веднага щом новодошлият отиде до входа на фабриката, Нокс побърза да се спусне по стената в двора. Миг по-късно отекнаха две силни метални прещраквания. Мъжът влизаше вътре.

Щом чу тракването на вратата, Грейс побърза да спре водата и потърси къде да се скрие. Осъзна, че предната врата се отваря, едва когато чу проскърцването на пантите. Сви се сред машините. Дали беше Нокс? Стъпките се чуха отчетливо и отиваха към вътрешността на фабриката.

Не беше Нокс. Мъжът носеше малко фенерче, чиято светлина Грейс видя да пълзи по пода. Успя да зърне и част от тялото му, докато

минаваше край големите контейнери. Не беше толкова висок, колкото Нокс, но беше дебеловрат и с голяма глава като на неандерталец.

„Монголецът?“, мина й през ума. А можеше да е полицай или пазачът на сградата...

Затаи дъх в опит да усмири вълнението си. Използва кратките отблясъци на фенерчето, за да планира собствения си път за бягство от сградата.

Все още приклекнала ниско, Грейс започна бавно да се придвижва към пътеката, избягвайки да стъпва върху кутиите и инструментите, които неволно беше разпиляла. На половината път към изхода обаче любопитството ѝ надделя.

Обърна се и го проследи. Изглежда, мъжът също като нея оглеждаше мястото за пръв път. Не приличаше на човек, който се е завърнал на местопрестъплението, или на пазач, който знае къде отива. Знаеше, че трябва да бяга, но в същото време ѝ се искаше да остане, за да го наблюдава. Мъжът стигна до масите за разфасоване и също като нея се зае да ги разглежда подробно.

Съдейки по увереността, с която ходеше, и по методичността на действията му, установи, че беше ченге. Лъчът на фенерчето му се пълзна по масите и режещите инструменти, оставени на тях, а след това се насочи към отводнителните канали на пода. Той намери веригата, видя капещата от нея лепкава течност и я проследи до локвата ѝ край канала. След това отиде при варелите.

Свали коженото си яке и го окачи внимателно на една тръба, пристъпвайки опасно близо до мястото, където се криеше Грейс. Тя успя да забележи износения калъф на пистолета на мишницата под лявата ръка.

Ако този беше ченге, то със сигурност бе един от офицерите на Народната въоръжена полиция. Желязната ръка на Козловски?

Мъжът намери някакъв маркуч, който Грейс не беше забелязала, включи го и от него потече вода. Насочи струята към мръсната транжорна маса.

Грейс едва успя да сдържи изненадата си — този човек унищожаваше всички доказателства, за които Козловски бе разказал на Нокс. Грейс знаеше, че и двете страни ги искаха. Защо му бе да унищожава доказателства срещу монголеца?

Отговорът изведнъж ѝ се стори повече от очевиден: защото монголеца просто вече го нямаше.

В този момент телефонът на мъжа иззвъння с мелодия на „Металика“. Той се върна при якето си и ядосано се обади...

Нокс се надвеси над стената и надникна в двора. Не искаше с присъствието си да издаде Грейс, ако тя бе успяла да избяга или да се скрие, но и не щеше да я изоставя, ако бе разкрита и заловена.

Опитваше се да убеди сам себе си да бъде спокоен и да остави ситуацията сама да се развива. Тъкмо се беше покачил на стената, когато някакви фарове осветиха асфалта отсреща. Той притисна глава към студения цимент.

Рейндже роувърът се плъзна по новоположения асфалт и се насочи към отворените врати на сградата. Шофьорът слезе.

Беше Стив Козловски.

Нокс едва не извика, но се сдържа, щом осъзна, че Козловски бе дошъл тук, за да се срещне с някакво китайско ченге — лошо ченге, както го бе описал самият шеф на охраната в посолството. И всичко това ставаше в неделя вечер, по време на почивните дни за националния празник, на закътано и отдалечно място...

Дали Козловски не играеше двойна игра?

Служителят от Консулството оставил двигателя на рейндже роувъра да работи и не изгаси фаровете, които осветяваха входа. Влезе в кожарската фабрика с вдигната глава и наперена походка.

Нокс скочи от стената. Прилекна долу за миг и след това се затича към рейндже роувъра.

Фаровете осветиха вътрешността на фабrikата и позволиха на Грейс да се придвижи до най-крайната пътека, а също да се качи до една от платформите горе. Легна по корем и се загледа в мъжа, който унищожаваше доказателствата от транжирната маса. Той работеше бързо и почти с маниакална методичност измиваше всичко.

В този момент на вратата се появи силуетът на друг мъж. Той влезе свободно, държейки се така, сякаш фабриката беше негова. Щом човекът се обърна в профил, Грейс едва не извика от изненада — той

пасваше точно на описанието на Нокс за шефа на охраната в Американското консулство. Козловски...

„Хм, интересно приятелство!“, помисли си тя.

Козловски се спря за момент, за да вземе една захвърлена наблизо метална тръба, и продължи напред към вътрешността на фабриката, насочвайки се по звука от течащата вода.

Може би Грейс бе съркала за приятелството. Човекът застана на няколко метра зад китаеца, а водата продължаваше да тече и да отмива кръвта.

— Не го прави! — извика Козловски на английски. — Отстъпи веднага настрана!

— Отивайте си, господин Козловски. Това не е ваша работа — отвърна Шен и продължи със заниманието си.

— Унищожаваш доказателства за евентуалното убийство на американски гражданин. Престани и се махни оттам!

— Съветвам те да си вървиш. В момента си навлязъл в чужда собственост. Нямаш правомощия тук — хладнокръвно заяви Шен Деши.

— Няма да ти позволя да унищожаваш доказателства. Престани веднага или ще те накарам да спреш! — извика Козловски и вдигна тръбата.

— Ако останеш тук, където не ти е мястото, ще те обвиня в промишлен шпионаж — отвърна Шен. — Ще бъдеш правителствен шпионин. Наистина ли искаш да си навлечеш такива проблеми?

— Унищожаването на доказателствата от кръвта няма да потули престъплението. В момента унищожаваш съдебни доказателства, които са мои, и мога да те подведа под отговорност за това — заяви Козловски.

— Нямам идея за какво говориш — отвърна Деши и насочи струята на маркуча към циментовия под. — Не бъди наивен, господин Козловски. Имате само една ръка, намерена в реката. Нямате тяло. Имате забрана да водите разследвания на тази територия, а в момента правите точно това. Намирате се в частна фирмена собственост, което само по себе си представлява промишлен шпионаж. Колко още проблеми искате да си навлечете?

— Химическите вещества и пробите от почва, взети от ръката, водят право към това място — каза Козловски. — Ръката е на човек от

бялата раса. ДНК профилът ще покаже, че това е изчезналият американски видеооператор. Имам всички права да събера и да запазя доказателствата за извършеното престъпление.

Специализираният правен език, използван от Козловски, накара сърцето на Грейс да подскочи. Тук беше извършено убийство, и то повече от едно. Еди никога нямаше да бъде в безопасност и планът му да отвлече сам себе си, за да се скрие, вече ѝ се струваше далеч посмислен.

— Кога се очаква да излязат резултатите от ДНК теста? След шест седмици? След осем? Искаш ли да прекараш осем седмици в китайски затвор? Добре тогава. Дори и да успееш да докажеш подобна връзка, то операторът е вършил нещо, далеч от всичко, което му е било възложено, а това също намирисва на американски шпионаж. Така ти ще бъдеш свързан с него, а той с теб. В това ли искаш да бъде замесено Американското консулство? Това е грубо нарушение на споразуменията, които съществуват между нашите две суверенни държави. Нещата ще тръгнат много зле за всички.

— Отстъпи! — настоя Козловски.

Шен насочи струята обратно към масата за разфасоване.

— Трябва да си вървиш веднага — каза той. — Давам ти последен шанс. Не искам да те въвличам в такива проблеми. От всички добродетели благотворителността е най-добрата.

— Тук е бил убит американски гражданин. Най-вероятно убиецът е китаец. И двамата го знаем — каза Козловски, след което свали тръбата, извади телефона си и направи снимка. — Унищожаването на доказателства също е престъпление.

При примигването на камерата Шен Деши хвърли маркуча и тръгна заплашително към Козловски, като в същото време посегна да извади пистолета си.

— Глупак! Хвърли тръбата! Горе ръцете, така че да ги виждам!
— изкомандва той.

— Сигурно се шегуваш.

— Вашето ЦРУ е използвало оператора — член на екипа, който прави документален филм за „Ксuan Тауър“, в опит да изложи китайското правителство или да застраши споразумението със Световната търговска организация. Кой знае каква може да е била причината... Поредният американски номер.

— Това са глупости! — възрази Козловски.

— Свали тръбата!

Козловски я хвърли на страна и металната тръба изтрака по пода.

— Ръцете зад гърба! — изкомандва Шен Деши и размаха пистолета. — Застани на колене!

— Ако ме арестуваш, това ще предизвика междуправителствен скандал. Замисли се как би се отразило на кариерата ти.

— Това вече е скандал. Шпионажът не е игра. И недейте да се тревожите за моята кариера, господин Козловски. Тревожете се за вашето здраве, когато влезете в китайски затвор, и за това как ще се справи семейството ви.

— Имам дипломатически имунитет.

Шен Деши пристъпи напред със забележителна за толкова едър човек пъргавина и удари Козловски с дръжката на пистолета, след което закопча ръцете му с белезници зад гърба. С една ръка успя да извади телефона му, разглоби го на части и ядно смаза всяко парче с тока на обувката си.

— Ставай! — нареди Шен и срита Козловски да се размърда.

Грейс се възползва от последвалия шум, за да прикрие стъпките си на слизане от платформата. Приведе се напред и се втурна към отворените врати, но в този момент отвън пристигна втора кола и Грейс се озова в капан. Едва успя да се прикрие в една от близките сенки край огромните цистерни.

Шофьорът на втората кола се оказа млада жена в полицейска униформа. Тя влезе в сградата и помогна на Шен Деши да изведе Козловски на двора. Шен й нареди да закара „затворника“ в Шанхай и да го остави на адреса, който й продиктува.

— Ще се обадя, за да го чакат — каза ѝ той. — А ти ще бъдеш възнаградена за съдействието си.

— Навличаш си голяма беля на главата — обърна се Козловски към инспектора.

— Този безсръден wai guo ще ти наговори куп лъжи — каза Шен на младата жена. — Знай, че всички чужденци имат златни езици. Недей да му обръщаш внимание.

— Да, сър.

— Добрите препоръки и повишението със сигурност следват делата на тези, които показват такава лоялност и експертно ниво при

изпълнение на задълженията си — поучително каза инспекторът, но думите му прозвучаха крайно заучено и кухо.

Жената седна зад волана на рейнджа роувъра.

Шен натика Козловски на задната седалка и уви пътно предпазния колан няколко пъти около врата му, така че придърпващият механизъм на колана да го държи изправен. Ако се опиташе да се наведе напред, щеше да се задуши.

— Пребий проклетия шпионин с фенерчето, ако се наложи — каза Шен на жената. — Той си заслужава всеки удар.

— С удоволствие — отвърна тя.

След това инспекторът затвори вратата, потупа с длан по покрива, за да й даде знак, и колата потегли. С лека, почти скоклива походка Шен Деши се върна в сградата, прибирайки пистолета в кобура си.

Щом втората кола пристигна на мястото, Нокс се промъкна зад рейнджа роувъра на Козловски и се скри. Чуваше по-голямата част от ставащото във фабриката и внимателно се премести до втората кола с надеждата да успее да открадне ключовете й или да я повреди, така че да стане безполезна.

Ако можеше да измъкне Козловски и Грейс с рейнджа роувъра...

Той отвори внимателно вратата на седана, стараейки се да не вдига шум. Натисна с пръст бутона на вратата, така че светлината в купето да не се включи. Ключовете все още се намираха в стартера.

Нокс неволно удари с глава огледалото за обратно виждане и го размести. Посегна и се опита да го върне в първоначалната му позиция.

Сетне забеляза нещо отзад и замръзна на място.

Съзря черната лента на дръжка, оплетена около предпазния колан в средата на задната седалка. Беше спортната чанта с надпис „Найк“.

От задната седалка на рейнджа роувъра Козловски осъзна, че дипломатическата регистрация на колата в момента не беше в негова полза. Нито един пътен полицай не би рискувал да спре такъв

автомобил или да му състави фиш за превищена скорост. Жената заобиколи кожарската фабрика с колата и се насочи към портала на изхода.

Тъгълчето на една от книжките на дъщеря му се показваше от джоба на седалката и щом я зърна, сърцето му трепна. Козловски беше тръгнал, без да й каже довиждане. Колкото до приказните начини за завършване на историите, в които се разправяше как добрите мъже служели на родината си, той знаеше отлично как свършващ животът на повечето от тях: като трупове на удавници, заровени в боклука и покрити с мухи, намирани на някой бряг или на градското сметище със завързани очи и с ръце, закопчани с белезници...

Дори и да измолеше свободата си от жената, която в момента го караше нанякъде, това нямаше да сложи край на проблемите му. Веднъж щом бе попаднал в китайски плен, с живота му почти беше свършено.

Рейндър роувърът намали, за да мине през портала на зоната, в която се намираше фабриката. Козловски се наведе напред, а предпазният колан се затегна около шията му.

В този миг стъклото откъм страната на шофьора се разби с трясък. Появи се нечия ръка и главата на полицайката се бълсна във волана. Ръката се пресегна към ключалките и вратата се отвори в движение. Зашеметената жена зад волана бе издърпана от седалката и Нокс зае мястото ѝ. Той сигурно се бе опитал да натисне газта, но кракът му попадна на спирачката и колата спря рязко. Нокс поsegна към ключа, но в същия момент проехтя изстрел...

— Спри или ще стрелям! — изкрещя Шен Деши на мандарински.

Беше достатъчно близо и главата на Козловски бе точно на прицела му. Омотан в предпазния колан, самият Козловски не смееше да помръдне.

— Ще го застрелям! — извика отново инспекторът, този път на английски. — Може и да го спасиш, но може и да не успееш.

Нокс стисна по-здраво ключа в стартера и премести скоростния лост на заден.

— Ти, шофьорът! Излез от колата! — изкомандва Шен Деши.

— Ако го застреляш, ще те смачкам — извика Нокс през счупения прозорец. — Така че по-добре се прищели точно.

— Нокс? — изсъска задавено Козловски откъм задната седалка.

— Гледай да си сигурен, че ще убиеш и мен, защото може само да те осакатя с колата. Ще запазя хубавото за накрая — извика Нокс.

— Много говориш! — изкреша Шен Деши. — Слизай от колата! Веднага!

Нокс измъкна краката си навън.

— Да не си полудял?! — изуми се Козловски.

Грейс замахна с тръбата, възnamерявайки да удари мъжа отляво и да счупи ръката и ребрата му едновременно. Беше се промъкнала зад него, докато Нокс се опитваше да отвлече вниманието му. Нямаше намерение да убива китайско ченге, но ако ѝ се удавеше удобен случай, на него можеше да му се прииска да е мъртъв.

Стовари тръбата със сила, сякаш замахваше за сервис. Усети как костите му изпукаха и поддадоха от удара. Полицаят се преви надвре, изпусна пистолета, залитна и се строполи вляво. Грейс побърза да изрита оръжието му настрана и вдигна тръбата, така че той да я вижда, готова да го цапардоса в главата, ако се наложеше.

Шен Деши нямаше никакво намерение да се остави в ръцете на някаква си жена. Те ставаха само за чукане и за смукане, за нищо друго... Счупената му ръка и изместеното рамо висяха неестествено над спуканите му ребра, но той събра сили, скочи на крака и успя да я ритне настрани. Тръбата издрънча в асфалта. Деши инстинктивно се пресегна да я хване, но изкреша от болката в неестествено извитата си и безполезна дясна ръка.

Грейс се хвърли към падналата тръба. Ченгето отново се опита да я ритне, но едва успя да я докосне. Ритникът му обаче я уцели точно под ребрата, а следващият намери хълбока ѝ.

Нокс се хвърли към полицая, сграбчи го и го завлече настрана, след което стовари три тежки юмрука право в разместеното му рамо. Ченгето нададе неистов рев.

Шен Деши зашлеви Нокс с опакото на здравата си ръка, извърна се и изрига американеца в лицето. Нокс тежко се стовари на асфалта и в очите му блеснаха звезди.

Шен успя да блокира следващия удар на Грейс с тръбата. Хвана я, изви я силно и успя да я изскубне от ръцете ѝ. Замахна, но тя отскочи ловко назад.

Чужденецът отново беше на крака, но си личеше, че е замаян. Носът му кърваше и не можеше да фокусира погледа си. Беше навел глава, разярен като бик. Шен не можеше да повярва на очите си — този wai guo ren беше мъртвец! Вдигна тръбата високо над главата си с намерение да я стовари с всичка сила право върху главата му, но изведнъж осъзна, че някой е сграбчил тръбата зад гърба му. Не успя да замахне.

Деши се извърна: беше онази флиртаджийка, полицийката. Стискаше с две ръце тръбата, а в погледа ѝ се четеше решителност. Чужденецът го ритна силно и на Шен Деши му се стори, че асфалтът подскочи към него, и той се стовари на земята с цялата тежест на сто и двадесетте си килограма.

Изрева от болка, когато противникът му го стисна за рамото и размаза лицето му в асфалта. Веднъж, втори път...

Последва мрак.

Грейс държеше пистолета на ченгето насочен към полицийката, която стоеше срещу нея с окървавената тръба в ръка и дишаше тежко, приковала поглед в поваления мъж.

За един кратък миг тримата само стояха и се гледаха. Бяха изморени, сломени от изтощение.

— Никой никого няма да убива — обърна се Нокс към полицийката.

„Стига толкова смърт“, беше си помислила Грейс в същия момент и се изненада, че Нокс изрече мислите ѝ на глас.

— Той няма да посмее да докладва за това — обърна се Грейс към момичето. — Има твърде много неща, които не може да обясни. Остави тръбата.

— Хвърли пистолета — отвърна ѝ младата жена.

Грейс извади пълнителя и го остави на асфалта до краката си.

— Да го направим заедно? — предложи тя.

Полицайката кимна.

Грейс и момичето се наведоха едновременно, оставяйки тръбата и пистолета на земята.

— Можем да те закараме донякъде — предложи ѝ Нокс на мандарински.

Тя се изплю, отвратена, върху Деши, след което отстъпи настрана и се отдалечи с гръб към рейнджа роувъра. Накрая се обърна и тръгна надолу по крайречния път, без да бърза особено.

— Ами ако той може да ни каже името? — обърна се Грейс към Нокс, поглеждайки към падналия полицай.

— Този ли? Ще му трябват доста силни лекарства и поне две седмици време, преди да успее да ни каже собственото си име — отвърна Нокс.

— Тук ли ще го оставим? Просто така?

— А имаш ли друга идея? — попита Нокс и разтърка главата си, сякаш да се увери, че все още беше цяла и на мястото си.

— Нямам. Но от всичко това не успяхме да измъкнем нищо — ядоса се Грейс.

— А Козловски? А кожарската фабрика и това, което е останало под асфалта? А отправните точки за бъдещето на едно огромно парче земя? Ние се добрахме до всичко това...

— Това е Китай — прекъсна го тя. — Не забравяй, че до сутринта всички евентуални доказателства ще са изчезнали. А американците, така или иначе, нямат право да водят разследване тук.

Грейс се приближи до поваления мъж от отряда „Желязна ръка“ и го изрита силно в раненото рамо, колкото да се увери, че не се преструва.

— Аз ще го направя — каза Нокс.

Грейс отново зареди пълнителя в пистолета, докато Нокс претърсваше джобовете на инспектора. Намири портфейла му и паспорт с монголска националност. Подаде ги на Грейс.

— Това ни дава някои отговори — кимна той.

— Инстинктът ми подсказва, че не бива да го оставяме тук... Не и жив, не и в това състояние — заяви Грейс.

— Не забравяй, че все пак отпечатъците на момичето са върху тръбата. Ако искаш да натопим този, нямам нищо против. А за това можем да набедим нея.

— Но нали каза...

— Виж какво, това беше само за нейно добро. В момента се опитвам да направя най-доброто за всички ни.

Грейс си позволи лекичко да се усмихне и повторно разглоби пистолета, като този път разхвърли частите му на различни страни.

— За пръв път те виждам да се засмееш — отбеляза Нокс.

— А колата му? — попита Грейс.

Нокс отново бръкна в единия от джобовете на инспектора и измъкна ключовете.

— Винаги си с една крачка напред, Джон Нокс — похвали го тя.

— Невинаги. Само понякога — каза той.

— И понякога ми звучи добре. Даже много добре — отвърна тя.

Нокс затръшна багажника на рейнджа роувъра. Беше приbral тръбата с отпечатъците на полицайката като доказателство, в случай че инспекторът не оживееше след раните си. Искаше да се подсигури възможно най-добре.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита го Козловски веднага щом бе освободен от примката около врата си.

Нокс се настани на предната седалка.

Грейс приплъзна шофьорската седалка напред и нагласи огледалото за обратно виждане. Тя щеше да шофира.

— Питам те сериозно — настоя Козловски.

— Видях те да идваш и си помислих, че си ни предал. Представи си изненадата ми — каза Нокс.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Нокс?

— Вършим твоята работа вместо теб. Правя това, което ме помоли да сторя.

— Недей да се шегуваш с мен — предупреди го Козловски.

— Един геодезист е бил убит тук, на острова, и смъртта му е била представена като инцидент — обясни Нокс. — Възможно е той да се е опитвал да изнудва онази голяма клечка от Пекин — мъжът, за когото говорихме с теб. И това е, защото вероятно е разбраł какво са

му възложили да замерва — разработването на нов град, който евентуално да бъде населяван от поне четири милиона души. Моето предположение е, че е искал пари, за да си държи устата затворена, така че се е наложило монголецът да му я затвори завинаги.

— Какъв монголец? — попита Козловски.

— Едуард Лу е видял всичко. Видял го е и твойт оператор. Преди да се прости с живота си...

— Ти си задник... — изпъшка Козловски, облегна се на седалката и разтърка врата си.

През следващия час Нокс и Грейс споделиха с него това, което знаеха, и му разказаха за нещата, които все още очакваха да разберат.

— Ти поиска от мен да разбера името на человека от правителството чрез видеозаписа — каза Нокс. — Ти изложи живота на Дулич на опасност заради това. Как, мислиш, че се чувствам в момента?

— И какво от това? — промърмори Козловски.

— И което е по-важно — продължи Нокс, — замислял ли си се как би реагирал генералният консул на всичко това?

— Тръгнал си по погрешен път! — предупреди го Козловски.

— Ние ти дадохме всичко, до което успяхме да се доберем. Остави разузнаването да се оправя с това, но искам да измъкнеш Сержанта от болницата и сетне да осигуриш бягството и на трима ни от страната, и то не по-късно от утре на обяд — заяви Нокс.

— Той ви спаси живота — намеси се и Грейс.

Двигателят на колата работеше равномерно. Магистралата отново гъмжеше от коли, сякаш бурята никога не беше бушувала тук. Останаха в трафика цели двадесет минути, опитвайки се да преминат през моста Лупу.

— Обичам този град! — възклика Нокс.

— А аз мразя това място — оплака се Козловски, но след миг мълчание се обади отново: — Нали спомена, че „Бертолд Груп“ се е опитвала да купи точната цена при наддаването за проекта за новия град? Спомена, че точно тогава се е намесил и човекът от правителството.

— Казах, че нещата изглеждат така. — Грейс подхвърли личните документи на монголеца в ската на Козловски.

— Моето предположение пък е, че най-добрият ти свидетел скоро няма да може да се върне в играта — намеси се Нокс.

— Прав си за нашите момчета. Ако има някаква връзка между кожарската фабрика и човека от Пекин, те ще я открият — рече Козловски. — Но нещата не стоят така, че да можем спокойно да го извадим от уравнението, независимо кой е той.

— И защо?

— Защото сме американци. Нямаме право да разследваме — напомни му Козловски.

— Тук става и въпрос за национално достойнство — намеси се Грейс. — Ще бъде голям позор и срам за китайското правителство, ако местната корупция, засягаща и високите етажи на властта, бъде изложена на показ пред трета страна, каквато е САЩ. Това никога няма да бъде допуснато, независимо колко очевидно е.

— Е, значи стигнахме дотук и сега трябва да си замълчим? — раздразнено попита Нокс.

— Алън Маргарт започна всичко това — отвърна Козловски. — Той ще си плати.

— Алън Маргарт е играл с картите, които са му били дадени. Стига глупости! Да не би той да е от единствената американска компания, която е плащала подкупи тук? — попита Нокс.

— Това е единствената, която сме успели да заловим... — отвърна Козловски и добави: — За тази седмица.

— А докато настъпи моментът счетоводството на Маргарт да бъде прегледано — рече Нокс, поглеждайки многозначително към Грейс, — то ще бъде чисто като сълза.

— Не е така — отрече Козловски.

— Сигурно е — настоя Нокс.

— Сещам се за един начин — намеси се Грейс, докато шофираше — това да се свърже само с Китай.

— Вярвай ми — прекъсна я Козловски, — то вече е свързано само с Китай.

— Слушам те — подкани я Нокс.

— Ако господин Козловски може да разкрие самоличността на корумпирания правителствен служител, то имаме човек, който с радост ще предаде всичко това на съответните власти, без да разкрива източниците си.

В колата настана тишина, нарушавана само от шума на мотора.

— Да не би да искаш да кажеш, че Едуард Лу е бил в онази кожарска фабрика в същата нощ, когато и американският видеооператор е бил там? — попита Козловски.

— Представи си — каза Нокс, — направо извадихме късмет, че Едуард Лу е решил да мине към лошите.

— Така е — кимна Грейс.

— Мястото е доста токсично — продължи Нокс, разтривайки обгорените си пръсти. — Не е трудно да се досетиш, че с това среднощно асфалтиране са се опитвали да прикрият огромното замърсяване на района.

Козловски се наведе напред между двете седалки.

— Инспектор Шен в крясъците си спомена нещо за група екологи от „Уърлд Лайф“. Намекна, че операторът бил свързан с тях...

— Това има по-голямо значение — отвърна Грейс. — Китайските закони са особено строги по отношение на мерките за почистване на такива места, това трябва да става на разноски на инвеститорите.

— Не на собственика? — учуди се Нокс. — Как е възможно?

— Права е — съгласи се и Козловски. — Допреди няколко години нормата съществуваше само на книга. Една американска фирма опита действието на закона и изгуби доста, бих добавил. Първоначалният собственик следва да бъде този, който носи отговорност за предпазването на терена от замърсяване. Заради това е всичко. При всяко последващо разработване на терена инвеститорът е този, който отговаря за почистването му, като идеята е, че собственикът може и да не разполага със средства за това.

— Значи веднага щом Маргарт е щял да бъде обявен за печеливш в търга, сметката за чистенето е щяла да го удари в лицето? — попита Нокс. — Е, това вече не е правилно.

— По дяволите! — изруга Козловски.

— Виждате ли? Такива са чужденците — заключи Грейс.

— Не всички — възрази Нокс.

— Явно алчността на господин Маргарт се е обърнала срещу него. Толкова много е искал да спечели наддаването за изграждането на новия град, а площта на терена е огромна, така че не е могъл да се справи с разноските. Времето е било от съществено значение. Скоро е щяло да ги хване в капан. Всъщност почистването на района около

фабриката е щяло да погълне милиони щатски долари под формата на скрити разходи и така Маргарт печели наддаването, но губи, когато се появят разходите. Щял е да изгуби достойнството и позициите си, а това е много добре за китайците, които са искали той, като wai guo ren, да се провали.

— А това е било дяволски удобно за първоначалния собственик на фабриката — каза Нокс.

— Е, значи оттам ще започнем — обяви Козловски.

— Ние ли? — учуди се Нокс.

— Майната ти! — дружески му отвърна служителят на Консулството.

Нокс обори глава на облегалката и се усмихна.

Само след миг се унесе в сън.

39.

22:09 часа

Крайбрежният булевард

Подполковник Пот Хо от Министерството на държавната сигурност заемаше червен кожен стол, разположен зад обикновено бюро в малък сив офис без прозорци. Мъжът бе доста дебел и с мазни устни, мазен перчим и нетърпелив нрав.

Шен Деши бе седнал срещу него с гипсирана ръка, обездвижена със слиинг през врата, и с превързана глава с обръсната на места коса, под която се виждаха шевове. Инспекторът се опитваше да изглежда уверен, докато се взираше в очите на човека от отсрещната страна на бюрото.

— Е? — попита подполковникът на шанхайски. — Щях да те накарам да повториш отново всичко това, но не искам да го чувам пак. Ако американците настояват да повдигнат обвинение срещу теб...

— Да, разбирам — отвърна Деши.

— Как така си го взел на прицел? — продължи да разпитва подполковникът.

Шен замълча. Челото и горната му устна бяха плувнали в пот — сигурен знак, че изпитваше слабост. Подполковникът можеше да му скъса топките, ако поискаше.

— Ти трябваше да запазиш доказателствата за евентуално замърсяване на района и да прикриеш останалото, преди въпросът да се е разчул — смъмри го началникът.

Шен Деши потъна още повече в стола си.

— А вместо това си се натресъл право в ръцете на американците, които всеки момент може да отправят официално запитване и да потърсят отговорност. Ако исках подобен род внимание, щях да съм наел фирма за връзки с обществеността! — извика подполковникът.

Шен се окопити и се опита да откупи спасението си от ситуацията.

— Разполагам с някои доказателства, които навеждат към обвинение срещу американския видеооператор. Имам камерата му.

— Защо не си я унищожил, глупако?

— Разбира се, както желаете — съгласи се Деши.

— Тя е последното нещо, което ни трябва в момента.

— Има и още нещо — отвърна Шен Деши в опит да разкрие картите си докрай.

— Обясни.

— Сто хиляди щатски долара — каза той. — И още триста хиляди юана.

Погледът на подполковника светна като очите на хартиен дракон по време на годишния фестивал. Той намигна на служителя си и с дебелия си показалец разтърка месестата си горна устна.

— И какво предлагаш? — попита той и отвори едно чекмедже на бюрото си, за да си запали цигара. Намери и някакво шоколадче, от което си отчупи парче и го пъхна между мазните си устни. Димът излизаше от устата му, докато дъвчеше и пушеше едновременно. — Моля, майоре, продължете — подкани го той.

— Пенсионирах се миналата седмица. Ако бъде отправено някакво запитване — каза Деши, — може да посочите, че съм действал на своя глава.

— И аз си мислех за нещо такова — отвърна подполковникът. — Ще подгответя документите. Покрий се за ден-два. Ще те обяvia за издирване в следващите четиридесет и осем до седемдесет и два часа — достатъчно дълго, за да изглежда така, сякаш полагаме усилия да те намерим.

— Както желаете — кимна Шен Деши.

— Това ще бъде добре за нас — продължи подполковникът.

— Така е — съгласи се Шен, който от цялото изречение чу само думата „нас“.

— Лоялността ти никога не е била поставяна под въпрос — добави началникът.

— Благодаря ви, господин подполковник — отвърна Шен Деши и прегълътна сухо.

— А доказателствата?

— Съдържанието на пътната чанта не е докладвано. Дойдох директно при вас, както вие ме посъветвахте. Следователно това не е записано никъде — отвърна Шен Деши.

— Не искаме подобни доказателства да излизат черно на бяло! Ще настане голяма бъркотия! — прекъсна го началникът и издиша голям облак дим.

— Точно така, сър.

— Значи несъмнено трябва да решим какво да правим с тези тъй наречени „доказателства“ — продължи подполковникът.

— Несъмнено — съгласи се Деши.

Той искаше Шен да предложи съюз, никога не би го предложил сам.

— Бих могъл да предам средствата на Народната въоръжена полиция — каза Шен.

— Това е едната възможност.

— Или пък да се опитам да ги върна на тези, които са ги дали — продължи инспекторът.

— Откупът за отвличането ли? Несъмнено е осигурен от някоя западна застрахователна компания, едва ли ще им липсва — отвърна подполковникът.

— Да, и на мен ми хрумна същото... — съгласи се Шен Деши.

— Трябва да има и друго решение — наблегна подполковникът на последните две думи, а крайчецът на фаса му се показа между мазните му устни, изцапан с шоколад. — Е? — подкани той, окуражавайки подчинения си да говори.

— Хрумна ми и колко добра работа биха свършили тези средства на някои училища или на жертвите от земетресения и наводнения — продължи да увърта Шен, — но, разбира се, те не могат да излязат директно от Министерството.

— По дяволите! — изруга началникът му.

— Но ако са от името на частни лица, това вече е друго нещо — заключи Деши.

— Съвсем друго — отвърна подполковникът.

— Ако, да кажем... си разделим сумата... в процент, който взема предвид вашия по-висок пост и стаж, разбира се... — продължи неуверено Шен. — Аз имам десет години в Министерството, а вие — петнайсет... Какво ще кажете на шейсет на четирийсет?

— Седемдесет на трийсет — отвърна началникът.

— Шейсет и пет на трийсет и пет.

— Дадено.

— Можем да се погрижим за разпределението на сумите много по-отговорно, отколкото би го сторила бюрокрацията в Министерството — продължи Деши.

— Разбрах добре идеята ти и я приемам. Много добре казано, майоре. Да, ясно виждам загрижеността ви по този въпрос — заяви началникът и след миг добави: — А кога можем да пристъпим към разрешаването му?

— Когато пожелаете, разбира се — отвърна Деши.

— Но нека не е тук. Да отидем в парка. Тази вечер в „Тай Чи“, на пейката отпред.

— Разбира се — съгласи се Шен Деши.

— Недей да ме разочароваш. Да не вземеш да размислиш — предупреди го подполковникът.

— Не, сър — отвърна инспекторът, представяйки си ада, в който би попаднал човек, който се е осмелил да не спази уговорка с Пот Хо.

— Свободен си — каза подполковникът.

Деши се изправи бавно и с изражение, пълно с болка. Каква ирония! Министерството на държавната сигурност бе предназначено да се бори с корупцията и корпоративните злоупотреби.

— Да се разберем обаче за едно нещо — добави началникът. — Технически погледнато, това не са кървави пари, нали? — Беше по-скоро въпрос, отколкото настояване. Все пак подполковникът не искаше да се излага на опасност.

Шен Деши си представи физиономията на монголеца в мига, когато беше паднал от ферибота. Представи си транжирната маса в кожарската фабрика, на която монголецът бе накълцал оператора. Спомни си жужащите роящи мухи.

— Не, разбира се — отвърна той. — Просто ги намерих.

— Намерени значи.

— Да.

— Добре тогава. Да действаме — отвърна началникът.

Шен Деши с мъка се добра до колата си. Отключи и реши да провери дали всичко с безценната чанта беше наред. Отвори задната врата и се надвеси над нея.

Повдигането на задната седалка не беше лесна работа. Механизмът заяждаше дори и когато под нея нямаше натъпкана чанта с пари; направи го и този път. От болката в спуканите си ребра и

счупената ръка Деши едва успяваше да се движи, а какво оставаше да премести неудобната седалка и да погледне под нея, но все пак събра последни сили и с едно силно издърпване успя да я повдигне.

Хората разправят, че когато човек умира, целият му живот преминава като на филмова лента пред очите му — от детството до настоящето, и че изходът към рая прилича повече на огледало, отколкото на врата. Животът на Шен Деши премина пред очите му и все пак, като се изключат няколкото счупени кости, той все още беше жив.

Отделението под седалката беше празно.

Отне му няколко минути, преди да осъзнае реалността на случващото се. Забътска седалката напред-назад, сякаш тежкият сак можеше да се е пъхнал между механизмите или да беше изпаднал от колата, когато седалката се отвори.

Самият той беше скрил парите там! През цялото време беше стоял в колата, с изключение на няколко момента...

Онази кучка!

Беше я оставил сама в колата, когато бе отишъл да огледа фабриката, а тя бе дошла с нея след пристигането на американеца.

Трескаво се замисли какво, по дяволите, трябваше да направи сега, когато някъде от дълбините на съзнанието му се надигна глас: „Бягай!“.

НЕДЕЛЯ, 3 ОКТОМВРИ

40.

09:20 часа
квартал Луан
Шанхай

Малко след закуска на следващата сутрин Грейс получи телефонно обаждане от Джиан Лу. Не беше казала на Нокс и Козловски за помощта, която ѝ бе окказал бившият ѝ любовник. Като държавен служител Джиан Лу разполагаше с достъп до информация, за която американското разузнаване би се наложило да се труди със седмици, за да събере и анализира.

— Да? — попита тя.

— Собственикът не е само един — бе започнал направо Джиан Лу. — Кожарската фабрика — тя е собственост и е била управлявана от компания с десетчленен борд на директорите. Фирмата е прекратила дейността си и фабrikата е била затворена преди две години.

— Когато са влезли в сила законите за защита на околната среда — досети се Грейс.

— Времето съвпада. Можеш ли да ми кажеш за какво е всичко това? — попита Джиан Лу.

— Имаш ли възможност да издириш кои лица са били в борда на директорите на фабриката?

— Вече съм го направил.

— Наистина те обичам. Знаеш го. — Грейс се усмихна на телефонната слушалка. Не беше правилно да го казва и веднага съжални, че се беше изплъзнало от устата ѝ, но откакто бе пристигнала в Консулството и вече бе в безопасност, постоянно се чувствуше като замаяна и не знаеше какво говори. За момент си помисли, че той ще ѝ затвори.

— Мога да ти дам имената им — продължи Лу съвсем делово от другата страна на линията. — Имаш ли химикалка?

Тя бавно и внимателно си записа няколко китайски символа и ги прочете обратно на Джиан Лу, а той я изслуша и не я поправи нито веднъж.

— Това ли е? — попита той.

„Това ли беше?“, замисли се за миг тя, но на глас каза:

— Надявам се, че не.

— Чух се с Едуард. Той наистина е в безопасност извън страната. Като негов по-голям брат... и от името на семейството... знам, че сме ти задължени... — започна той.

— О, моля те. Няма никакъв дълг — прекъсна го Грейс.

— Бих искал да изразя огромната ни благодарност — каза съвсем официално той.

— Като начало би могъл да ми дойдеш на гости в Хонконг — заяви тя. Е, от китайките се очакваше да бъдат много по-добре възпитани от това и Грейс се надяваше да не му е прозвучала твърде нахално и да го отблъсне.

— Да, разбира се — отвърна той.

— Само ако искаш, естествено — побърза да добави тя.

— Това, което човек иска, и това, което приема, са две много различни неща — каза той.

— Имаш адреса ми. Същият е.

— Значи смяташ да напуснеш страната? — попита той, а гласът му ѝ прозвуча някак си разтревожен.

Грейс за пръв път го чуваше да звуци така. Не каза нищо, оставяйки думите му да ехтят отново и отново в главата ѝ.

— Възможно най-скоро, още днес или утре — добави тя след малко.

— Разбирам.

— Полетът не е дълъг.

— Но за мен си е цяло пътуване — добави той.

— Ще те чакам — каза Грейс.

Той затвори. Тя остави внимателно телефона и се взря в него, преповтарящи си наум всяка дума от разговора им. Търсещ скрит смисъл в думите и интонацията, с която ги беше изрекъл.

Почукване на вратата я извади от унеса ѝ.

Беше Нокс.

12:30 часа

Грейс предаде имената на членовете на борда на директорите на Козловски и през следващите няколко часа премина през буря от емоции. Нокс успя да дремне за двадесетина минути, след което изпи две големи чаши силен чай. Грейс прекара времето си сама, седнала край прозореца в стаята за гости в Консулството и вгледана в слънчевите градини навън. От влажната почва се издигаше пара. Денят се очертаваше да бъде много горещ.

На нея ѝ се сториха часове, но всъщност малко по-късно един от войниците от охраната на Консулството ги поведе към другата част на сградата, където се намираше офисът на Козловски. Нокс се чувствува така, сякаш последно бе идвал на това място преди повече от шест месеца, а всичко бе започнало само преди няколко дни. Козловски бе успял да се изкъпе, да се избръсне и да се преоблече, въпреки че все още не се беше видял със семейството си.

— Първо — започна той, — американското правителство не знае нищо за членовете на Комитета по разселването на Народна република Китай.

— Ясно — каза Нокс, разбрали, че Козловски всъщност им съобщаваше, че правителството им вече бе запознато с цялата информация.

— Второ, продължавам да изследвам възможностите да използвам информация от тайни канали, за да изоблича онзи човек от китайското правителство, но ми казаха, че е много вероятно това да не се случи — продължи Козловски.

— Мисля, че знам какво можем да направим по въпроса — обади се Грейс. — Продължете, моля.

Козловски ѝ подаде през бюрото си лист, на който на ръка беше написано нещо.

— Имаме попадение — каза той. — Един от членовете на борда на директорите служи и като председател на Комитета по разселването. Казва се Ли Жмин, председател Ли Жмин.

Грейс избухна в сълзи.

„Плаче от радост и успокоение“, помисли си Нокс.

— Грейс има план — обади се Нокс.

— И какъв е той? — попита Козловски.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Предполагам, че не — поклати глава служителят на Консулството.

— Ти ще трябва да ни осигуриш начин да се измъкнем оттук — продължи Нокс, — в случай че Шен Деши и момчетата му наблюдават мястото...

— Няма как да стане с разговор по телефона — обясни Грейс на Козловски. — А и човекът, с когото смятам да се свържа, в никакъв случай не би искал да бъде видян да влиза в Американското консулство.

16:05 часа

С факта, че Нокс бе издирван за редица нападения, а Грейс бе разпозната като негов съучастник, идеята да напуснат защитения с дипломатически имунитет район на Консулството не беше много добра. Обмислиха няколко алтернативи: по идея на Грейс тя трябваше да действа сама; според Козловски можеха да използват превозните средства на Консулството; а Нокс сведе предложението си до използването на пристрастна хитрост.

Накрая се стигна и до генералния консул — една дама със забележителен характер, чийто съпруг ръководеше петролна фирма в северната част на Айдахо и която бе встъпила на служба по време на смута около разразяващата се световна финансова криза.

Точно в четири часа следобед джипът на генералния консул, управляван от командос от охранителните сили, излезе от главния портал на Консулството, както често го бяха виждали да прави по това време. Жената изскочи от автомобила и се разкремчи на мандарински на охранителя от Китайската национална гвардия за лошия пропускателен режим откъм улицата.

В същото време работниците в Консулството — градинари, механици, хора от поддръжката, камериерки и чистачки, обичайно си тръгваха пеша след края на работния ден.

Сред тях вървяха и Нокс и Грейс. Той се движеше приведен и с гримирано лице, за да изглежда кожата му по-тъмна, и носеше шапка с козирка, която да закрива част от лицето му. Дванадесет от работниците преминаха по улицата и завиха зад ъгъла към автобусната спирка. Двама от тях продължиха пътя си напред.

41.

17:00 часа

Крайбрежният булевард

На самотния седми етаж на просторния шикозен апартамент на М. над Крайбрежния булевард Нокс, въоръжен с бинокъл, разглеждаше множеството от хора, запълнило района долу. Слънчевият следобед и топлата вечер бяха довели двадесет хиляди туристи, предимно китайци, които в момента се бързаха, за да се доберат до късче от вълшебната гледка към отсрещния бряг на река Хуанпу. Там, сред десетките кули от стомана и стъкло, се издигаше и „Ксuan Тауър“. Скелето ѝ беше разкъсано и висеше от едната страна, а металните му платна се развиваха от вятъра. Не можеха да се намерят хора, които да разчистят последиците от унищожителния тайфун, и цялото строителство в града бе претърпяло загуби вследствие на природните стихии.

С айфона в ръка Нокс наблюдаваше разхождащите се долу хора и търсеше червения чадър, носен като слънчобран въпреки залязващото слънце. След малко го забеляза да се приближава от правилната посока. Знаеше, че под него се крие Грейс, и я наблюдаваше, докато се качваше по стълбите към платформите, за да се слее с разхождащите се тълпи.

Там чадърът се смеси с останалите слънчобрани, бебешки колички, балони и хвърчила на клечка, спря се в центъра на множеството и зачака.

Черното „Бентли“ пристигна и спря в отбивката за автомобили. Един забързан шофьор слезе, за да отвори вратата на пътника в тъмен костюм, и въпреки че мъжът, изглежда, пътуващ сам, Нокс и Грейс добре знаеха, че не е така. Йонг Ченг никога не беше сам.

— Забелязах те. Той идва — докладва ѝ Нокс по телефона.

— Тук е толкова претъпкано — чу се гласът ѝ. — Има ли полиция?

— Забелязах двама край входа на метрото от твоята страна на улицата. Има още двама край хотел „Мир“.

— Нормално — каза тя.

— Да. Всичко е наред. Остани на позиция — каза Нокс, а тя не затвори телефона, така че той да може да чува. Преметна слушалката микрофон през врата си, сякаш бе от айпод с музика, сложен на пауза.

Грейс се криеше под червения чадър, но накрая го наклони назад, за да може да погледне Йонг Ченг, който вече стоеше пред нея. Суматохата, породена от хилядите китайски туристи, я притесняваше. Опита се да ги игнорира от съзнанието си и да си представи, че само тя и този мъж бяха тук, точно както я бяха учили, но на практика не беше толкова лесно.

Говореха на английски, понеже множеството около тях не разбираше езика.

— Мога да предам името на служителя, както и съпровождащите доказателства на съответните власти за борба с корупцията. Няма да имат друг избор, освен да прекратят договора на „Бертолд Груп“ за изграждането на „Ксуан Тауър“ — рече тя.

Йонг Ченг тежко си пое дъх, сякаш тя го беше ударила в стомаха. Ако наоколо нямаше толкова много хора, Грейс сигурно би могла да чуе ударите на сърцето му.

— Звучи интересно, но не това търся — хладнокръвно заяви той.

— Това, което търсите, е като златото на глупака. Цената на поръчката при наддаването за изграждане на новия град — каза тя. Очите му се разшириха от изненада, въпреки че той се опита да го прикрие. — Това е само капан, заложен за онзи чужденец — продължи Грейс.

— Така ли?

— Парцелът е трябало да включва и един доста силно замърсен район.

Йонг Ченг неволно подсвирна, докато си поемаше дъх през стиснатите си устни.

— Ще ви спестя накъренената чест и доста пари — продължи Грейс.

— Знам, че бихте казали какво ли не, само и само да подобрите положението си. Двамата с чужденеца сте издирвани от полицията.

— Четиринаесет милиарда и седемстотин milionna юана — заяви тя.

Той се спря и я погледна изумен, докато тълпата край тях ги заобикаляше.

— Но ако наддавате за това, ще допуснете грешка, повярвайте ми. Планът е бил да се прехвърлят разходите върху Маргарт. Това, което аз мога да ви предложа, е много по-добро: името на човека, който е предал информацията за числото. Знам, че може и да не получите публично признание, но със сигурност ще бъдете богато възнаграден, ако предадете този човек на правосъдието.

— А в замяна на това? — попита Йонг Ченг.

— Искам нещо незначително.

— Съмнявам се — изсумтя той.

— Става въпрос за един американец, който се намира в болница. Знам, че е дреболия, но той трябва да се върне в Консулството.

— И какво искате за този американец? — попита Йонг Ченг.

— Трябва да бъде освободен.

— От болницата?

— Да. Има хора, които възнатеряват да го разпитват и да му създават проблеми, а той не е никак добре.

— И наричате това нещо незначително? Съмнявам се да е така.

— Искам го в замяна на информацията — настоя Грейс.

Йонг Ченг се замисли за момент, претегляйки възможностите си.

— Изборът си е ваш, но офертата ще бъде отправена и до друг, ако вие откажете — предупреди го тя.

— Какво друго имате да mi казвате? — попита строителният предприемач, усетил, че в гласа ѝ имаше нещо неизказано.

— Ние четиримата не трябва да се появяваме в никакви списъци за наблюдение или такива за издирвани лица. Гражданството ми и възможността за получаване на визи, както и тези на Лу Хао, ще останат незасегнати. Искаме напълно чисто досие.

— Човек не може да обещава подобни неща. Може да отнеме много време, за да бъдат постигнати, както и доста средства.

— Ето защо идвам точно при вас, уважаеми Йонг. Имате двадесет и четири часа да измъкнете американца от болницата — каза Грейс.

— Абсурд! Ще ми трябват поне две седмици. Може би една, ако извадя късмет — отвърна Йонг Ченг.

— Ще проучите възможностите си и щом човекът Дейвид Дулич, въпросният американец в болницата, пристигне в Консулството, вие ще получите името на корумпирания политик, както и всички доказателства. Ако не успеете, по това време утре ще търся друг човек, с когото да въртя бизнес — заяви тя.

— Това не е бизнес, а изнудване — възпротиви се той.

— Бизнесът понякога ни свързва в страни взаимоотношения — отвърна тя.

— В „Йонг и синове“ винаги ще се намери място за умница като вас, госпожице Чу. Имате телефонния ми номер — каза Йонг Ченг.

Грейс свали чадъра, което бе и сигналът й към Нокс, и тръгна, изгубвайки се сред тълпата.

Човекът на Йонг Ченг се приближи към него и двамата известно време наблюдаваха отдалечаващата се Грейс. Нокс го разпозна като единия от двамата нападатели в уличката.

Тя сви в северна посока и си запробива път сред множеството, надявайки се, че Нокс все още я наблюдава. Пъхна отново слушалката в ухото си.

— Виждаш ли ме? — попита тя.

— Помахай — каза той.

Тя вдигна ръка и я размаха.

— Видях те. Не те следят — каза той и замълча за момент. — Каква беше цялата тази безсмыслица с визите? — попита той след малко.

— Тук е домът на семейството ми и домът на Еди. Не можем да се връщаме тук, ако сме бегълци — каза тя.

— Но ти го обвърза с измъкването на Сержанта, а не се бяхме споразумели така.

— Не сме имали никакво споразумение, Джон — възрази тя. — Това беше само уговорка.

Десет минути по-късно черен рейндж роувър спря в локалното платно пред хотел „Мир“ и задната врата на колата се отвори. Висок мъж и дребна слаба жена се качиха вътре и вратата се затвори след тях.

Рейндж роувърът се върна обратно в натовареното движение.

ПОНЕДЕЛНИК, 4 ОКТОМВРИ

42.

*10:00 часа
квартал Луан
Шанхай*

Само преди час дъждът се беше усилил неимоверно много. Нокс, Грейс и Козловски стояха на сушина на стълбището пред сградата на Консулството.

Точно пред портала на сградата, на китайска територия, чакаше линейка с един-единствен червен буркан, който проблясваше на покрива ѝ.

Порталът се отвори и металните преградни блокове се прибраха в земята. Линейката обаче не помръдна.

— Хайде де! — нетърпеливо каза Нокс, очаквайки специалната кола да пресече границата и да премине на американска територия.

Грейс държеше айфона на Нокс до ухото си.

— Катрин, моля те, линейката е вече пред входа — каза тя и погледна към Нокс. Очакваха секретарката да ги свърже с Йонг Ченг.

— Той няма да го направи по телефона, прекалено предпазлив е — прошепна Грейс, след като закри микрофона с ръка.

— И какво тогава? Тук ли? Къде? — попита Нокс.

— Мисля, че по-скоро става въпрос за „как“ — отвърна Грейс. — Ченг не би рискувал да бъде видян или подслушан как научава от американец името на някакъв китайски високопоставен служител и покъсно предава въпросния човек наластите. Той очевидно разбира, че може би си играем с него и това може да е просто номер от страна на американското разузнаване.

— И, разбира се, ще бъде прав — вметна Козловски. — Ако се предположи, че американското разузнаване е било достатъчно умно, за да измисли подобен сюжет. Премахването на високопоставен човек от властта чрез слухове и безпочвени обвинения определено би било успех за нас.

Грейс замислено допря телефона до бузата си.

— Катрин? — каза тя. — Моля те, предай на господин Йонг Ченг, че офертата важи още само четиридесет минути. Ще чакам на портала на Американското консулство и бих предала информацията само на теб или на господин Ченг, на никого другиго — заяви тя и прекъсна разговора.

Червената светлина продължи да пулсира в лицата им.

— Защо? — попита я Нокс.

— Ако изпратят някого от Министерството например, няма гаранции, че сделката за господин Дулич ще стане — отвърна тя.

— Но Йонг Ченг може да я осъществи, така ли? — саркастично попита Нокс.

— Разбира се.

— И защо?

— Заради честта си — отвърна Грейс, абсолютно убедена в думите си. — Той не би нарушил обещание, което е дал, гарантирам ти го.

Нокс държеше чадъра над Грейс, докато я съпровождаше до охраната на предния вход, и след това застана редом с нея до портала, за да огледа линейката по-добре. От спряно наблизо „Хъмви“, управлявано от един от командосите от охраната, се носеше мелодия на U2. Човекът зад волана припяваше фалшиво в такт с музиката, а двигателят не работеше.

Това бе една от най-дългите разходки, които Нокс бе предприемал в живота си. Внимаваше да остане в територията на Консулството и в същото време се опитваше да надзърне през предното стъкло на спряталата отвън линейка. Шофьорът на линейката реши, че Нокс гледа към него, и му показва изрезката със снимка на Кобе Брайънт^[1], която висеше от огледалото за обратно виждане, след което се ухили и вдигна палец в знак на „този е номер 1“.

Нокс обаче гледаше покрай въртящия се образ на Кобе към мъжа, седнал на една от страничните пейки отзад в линейката. Някаква жена, вероятно парамедик, седеше до него, а срещу тях се виждаше друг човек, облечен в тъмносиня униформа. Полицай. Дулич държеше ръката си, обездвижена в слинг през врата, а главата му беше омотана в бинт. Изглеждаше наистина много зле. Дулич кимна леко и се облегна с мъка назад, като или не го видя, или предпочете да не показва, че го е познал.

Зад и отстрани на линейката бяха спрели две полицейски коли, а във всяка от тях имаше по четирима унiformени. Нокс обмисляше как би могъл да измъкне Дулич, но осем срещу един, и то без да броим ченгето в линейката, не обещаваше резултат в негова полза. И все пак, ако линейката си тръгнеше, ако сделката се провалеше, той нямаше какво да направи, за да го спре.

Нокс се огледа в двете посоки на необичайно празната улица, търсейки с поглед черното „Бентли“ на Йонг Ченг, което бе забелязал на Крайбрежния булевард. Вместо това минаха няколко коли и таксита, както и десетина велосипеда и мотопеда, но нямаше никакво „Бентли“.

Нокс проклинаше китайците за това, че си бяха изградили стени сред стените от чест и срам, които му се струваха като безсмислена защита от противниците. Та това бяха правила в правилата, закони в законите, а отгоре на всичко, изглежда, се променяха според случая и нуждата... И въпреки че се преструваше, че ги разбира, Нокс не ги разбираще ни най-малко.

Изминаха десет минути, но на него му се сториха като четиридесет. Все още стоеше на същото място, дъждовните капки барабаняха по чадъра. Продължаваше да се оглежда, когато видя едно такси да спира в локалното платно пред Консулството. Отвътре слезе жена, която инстинктивно се опита да предпази косата си с ръка. Ако паметта не го лъжеше, отдалеч жената приличаше на Катрин, но мозъкът му бе изморен и нервен от дългото чакане, така че можеше и да греши. Дамата се отправи директно към охраната на портала.

Нокс зачака. Шофьорът на таксито изключи двигателя и също зачака.

Жената не бе стояла в будката на охраната повече от тридесет секунди, преди да излезе и отново да се качи в таксито. Шофьорът потегли и колата се отдалечи. Нокс погледна към линейката, очаквайки да тръгне, но тя не помръдна.

Грейс също излезе от будката на охраната и забърза през внимателно поддържаната чакълена пътека право към очакващия я Нокс с чадъра.

— Готово — каза тя.

— Е, и какво следва?

— Сега зависи от Йонг Ченг да прецени информацията, вероятно да я провери и да проучи дали този Жмин наистина носи наказателна

отговорност. Той ще реши дали това е достатъчно важно за „Йонг и син“, за да рискува репутацията си и да изгуби ценни политически връзки.

— Идеално! — измърмори тихо Нокс.

— Предполагам, че обмисляш атака към линейката — каза тя.

Нокс замълча. Не му харесваше фактът, че тя се беше научила да го разпознава толкова безпогрешно.

— Всичко е наред. Нали така? — попита тя.

— Изразът е такъв — рече Нокс. — Но в случая не е така.

— Ако линейката си тръгне, ще знаем, че сме се провалили — каза тя с ледено спокоен глас.

— Ако линейката си тръгне, няма да успее да измине и десет метра — отвърна той.

— Джон?

— Да, Грейс?

Тя сложи ръка на рамото му и се сгуши по-близо под чадъра до него.

— От много години не е имало случай на компрометиран министър. Правителството ни ще извлече много от това — каза тя. — Няма да е добре за Партията обаче. За китайския народ най-голямото престъпление е корупцията и правителството вероятно няма да успее да устои пред възможността да се сдобие с кървав трофей като главата на председателя Жмин.

— Това е Китай — отвърна простишко Нокс.

— Ще видиш — увери го тя.

Линейката обаче не помръдна нито напред, нито назад. Шофьорът си играеше с Кобе Брайънт, докато Дулич още повече увеси глава. Изглеждаше отчаян и победен.

Изминаха още пет минути.

— Йонг Ченг няма да го направи — каза Нокс.

— Дай му малко време — успокои го тя.

През струите на дъжда Нокс видя, че единият от полицайите в по-близката кола вдигна портативното радио. Нокс го наблюдаваше, докато в колата явно течеше разгорещена дискусия между този с радиото и шофьора, който със знаци му показва, че са блокирани.

Полицаят, който бе взел радиостанцията, слезе от колата и отиде при втората полицейска патрулка, която блокираше пътя на линейката.

Шофьорът на втората кола погледна към Нокс и в очите му се четеше зла самоувереност и победа. Нокс видя нещата пред него да се развиват като на забавен каданс. Проклети служители, които злоупотребяваха с властта си!

Нокс погледна обратно към Консулството, където от дистанция ги наблюдаваше Козловски, и след това отново се обърна към линейката. После бързо погледна към командоса зад волана на хъмвito и най-накрая към куката с лебедка, монтирана на предната броня на военния автомобил.

Нокс изтича към куката, освободи я, издърпа около десет метра от здравия стоманен кабел и с куката в едната си ръка тръгна към портала.

— Нокс! — разтревожено извика Грейс.

— Ей! — последва го и гласът на командоса, който бе слязъл от хъмвito.

Нокс се промъкна през локвите и навлезе в китайската територия пред района на Консулството, в която той беше със статут на издирван престъпник, и докато се навеждаше под купето на линейката, забеляза, че едната от полицейските коли се отдръпна. Нокс заключи куката за теглича на линейката и побърза да отскочи назад, щом чу звука от отварящи се врати — сигнал, че полицайт идваша, за да го заловят. Изтича и се шмугна обратно в частта зад портала на Консулството, която се считаше за американска територия. Затича се обратно към хъмвito и отвори със замах кутията, от която се управляваше макарата. Китайските полицаи го изпуснаха на косъм.

— Не можеш да го направиш! — извика му командосът, но определено бе по-зает с двамата китайски полицаи, които почти бяха прекрачили браздата, разделяща китайската от американската част на посолството. Командосът тръгна натам и застана на няколко сантиметра от тях.

Кабелът на лебедката се изпъна.

Командосът успя да се задържи прав, а пръските слюнка от разгорещените му думи, отправени в лицето на единия от двамата китайски полицаи, се примесиха с капките на дъжда. Това обаче бе ясен сигнал за Нокс.

— Престанете и се отдръпнете, сър! — извика командосът. — Това е американска собственост.

Нокс забързано отвори вратата на хъмвите, качи се на мястото на шофьора и дръпна ръчната спирачка. Линейката понечи да потегли, но кабелът се изпъна още повече и не ѝ позволи. Двигателят ѝ започна да реве, а целият ѝ корпус се разтресе. Хъмвите дръпна рязко назад и между двете коли започна битка на издръпване.

Нокс измести големия камък, който запречваше чакълената алея, и го използва, за да блокира предната гума на хъмвите. Сега всичко зависеше от военната машина. Линейката бавно започна да се пълзга по мокрия асфалт все по-близо и по-близо до портала.

Двамата полицаи явно разбираха от физика и механика, защото скочиха почти едновременно и се хванаха за металния кабел, но усилията им се оказаха напразни.

Козловски също дотича откъм сградата на Консулството; беше останал без дъх и се отправи директно към вратата на хъмвите. Нокс му препреши пътя.

Единият от полицайите изтича към патрулната кола, отвори багажника и измъкна оттам ножица — секач за метал.

Задната броня на линейката бе само на сантиметри от портала.

— Войнико! В тази линейка се намира американски ветеран! — извика Нокс към командоса. — Ако не успеем да го издръпаме от сама граничната бразда, той отива право в китайски затвор.

Думите бяха отправени и към Козловски, който стоеше точно до Нокс и наблюдаваше как лебедката все повече придърпва линейката към портала.

Нокс беше наясно, че разстоянието между хъмвите и линейката няма да позволи на лебедката да издръпа целия автомобил на територията на Консулството. Той направи знак на Дулич и стана свидетел как човек с превързана глава и гипсирана ръка напада и обезоръжава полицай, седнал на пейката срещу него.

Дулич се наведе и се спусна към задната част на линейката, а в същия момент полицаят успя да прищипе малките челюсти на ножицата — секач за метал, около стоманеното въже. Командосът обаче го изрита откъм американската страна на граничната линия и ножицата падна. В този момент задната броня на линейката навлезе в американска територия.

Полицаят прекрачи границата, опитвайки се да пререже кабела, а войникът извади оръжието си. Ченгето веднага побърза да се отдръпне

и се задоволи само да наблюдава случващото се.

— Ефрейтор! — извика Козловски, оставяйки Нокс сам, но не и преди да му изсъска: — Ах ти, копеле!

Нокс се усмихна на притеснената Грейс.

Задната част на линейката вече се намираше на територията на Консулството. Отпред трима от полицайите се опитваха да влязат в нея през страничната ѝ плъзгаща се врата, за да спрат Дулич, а самият той бе в задната част на колата.

Козловски изкрешя на командоса да прибере оръжието си.

— Сър! Това е моя отговорност, сър! — отвърна му войникът, вдигна оръжието си и го стовари върху ръката на единия от полицайите в линейката. — Ей! — изкрешя командосът, за да привлече вниманието му. — Оттеглете се! Намирате се на американска територия!

В усилието си да се отскубне линейката се плъзна встрани и закачи едното крило на солидния метален портал. Тежката врата се изкриви и се стовари навътре към двора сред оглушителен метален трясък. Командосът насочи оръжието си към полицая, който не смееше да помръдне. След цели две минути страничната врата на линейката също пресече граничната линия и Нокс изключи електрическата лебедка.

Дулич слезе от линейката и бе посрещнат от Козловски и Грейс, които му помогнаха да се придвижи по-навътре към сградата на Консулството. Нокс освободи кабела и командосът изрита куката назад към хъмвито. Нокс се пресегна и я прибра.

— Сър! — извика командосът към ошашавения шофьор на линейката. — Автомобилът ви е спрян неправилно на американска територия. Отстранете го веднага!

Шофьорът едва ли разбираше английски, но линейката толкова бързо се стрелна напред, че ченгето в нея загуби равновесие и се свлече на пода, а в бързината автомобилът закачи една от патрулките.

Откъм сградата на Консулството притичаха още шестима командоси, въоръжени с автомати M-16, и се присъединиха към ефрейтора.

Нокс и Козловски подкрепяха Дулич от двете му страни. Единият от командосите се приближи до Нокс и предложи да го отмени.

— Не, благодаря — отвърна Нокс, затягайки здравата си хватка около ръката на ранения.

Вторник, 5 октомври

[1] Американски баскетболист. — Б.пр. ↑

43.

*06:00 часа
остров Чунмин*

Шен Деши седеше зад волана на автомобила си, паркиран срещу сградата на 5-о полицейско управление в Чунмин Сити, в очакване приключилата смяна полицаи да излезе. Беше стоял на това място близо девет часа и бе премислял отново и отново създалата се ситуация. Тази жена полицайка го беше прецакала. Трябваше на всяка цена да му върне парите. Шен Деши щеше да ги подели с подполковника в сътношение, в което се бяха уговорили, и официално щеше да излезе в пенсия. Все още имаше надежда.

Тя се показва от сградата след няколко минути, отключи един от велосипедите, паркирани отпред, и потегли. Шен Деши я последва, давайки ѝ солидна преднина.

Живееше в порутена четириетажна сграда, каквото той беше виждал с хиляди. В нея имаше не повече от шест семейства, като всяко от тях насядаваше пространство от около една голяма стая. Деши слезе от колата и я последва. Нямаше по-добър от него в проследяването пеша. Щом жената съвсем спокойно влезе в апартамента си на третия етаж, инспекторът разбра, че тя дори не се беше усетила, че е следена.

Не искаше да ѝ даде време, за да се окопити. Затича се към вратата и я изрита силно. Тя поддаде, удари се в стената и отскочи обратно към него, а Шен Деши скочи вляво и инстинктивно издаде напред раненото си рамо, за да я спре.

В дясната си ръка стискаше камък.

Жената пред него държеше бебе.

Гледката на детето го стъписа и той се спря. Жената беше толкова млада, че Шен си я беше представял как дели апартамента с още четири-пет момичета на нейната възраст, а вместо това, се оказа очи в очи с втори полицай — мъж, при това едър. Униформената му риза беше разкопчана. Определено изглеждаше ядосан. Държеше сгъваем нож.

— Това е той! — каза полицайката. — Онзи със свирката.

Шен веднага съжали за глупостта си. Бе позволил на привързаността и емоциите да ръководят действията му. И откога така? Откакто тази кучка бе откраднала бъдещето му изпод задната седалка на колата...

— Искам само парите си — заяви Шен.

— Какви пари? — попита жената с непоколебим тон.

Съпругът ѝ не каза нищо, само пристъпи към Шен и стисна ножа по-здраво в юмрука си.

— Сигурна ли си? — попита мъжът.

— Съмняваш ли се в мен? — отвърна му полицайката. — Човек не забравя подобно нещо! — изсъска тя и плю на пода. — Все още усещам отвратителния вкус.

Решимостта в погледа на съпруга вещаеше само проблеми. Шен Деси почти бе готов да се откаже от парите си, но не би си позволил да бъде заплашван и унижаван от двойка пладнешки обирджии.

— Парите! — настоя той. — След това си тръгвам.

Само дето не си беше направил правилно сметката за съпруга. Мъжът скочи и се засили, но не към него, а към вратата, блокирайки единствения изход навън.

Жената бе оставила бебето в креватчето му и също се беше въоръжила с нож.

— Можем да преговаряме! — извика Шен и почувства тежестта на безполезния камък в дланта си. Не че не можеше да надвие мъж и жена, въоръжени с ножове. Можеше да го порежат или намушкат, но, общо взето, би могъл да го преживее. Само че свирепият поглед на съпруга беше това, което смразяваше кръвта във вените му.

— Не тук — обърна се спокойно мъжът към жена си.

— Знам едно място. Далече е и е изоставено. Идеално е — каза полицайката.

Шен Деси си спомни за окървавената вода по масата за транжиране и за звука, с който се оттичаше в канала.

— Нека бъдем разумни — предложи Шен Деси.

44.

16:40 часа

Хонконг

Двама служители на „Ръдърфорд Риск“ посрещнаха Нокс, Грейс и Дейвид Дулич на частния терминал на летище „Чек Лап Кок“ в Хонконг. Успяха бързо да преминат през имиграционните проверки и бяха отведени до черен мерцедес, който ги чакаше на паркинга. Дулич и Нокс бяха оставени в близката болница „Принцеса Маргарет“, където прегледаха набързо залепената със секундно лепило рана на Нокс, сложиха му инжекция с антибиотици и му предписаха никакви лекарства. Той остана там, за да чака новини за състоянието на Дулич.

Грейс се прибра у дома, за да разопакова нещата си и да се почисти. Шофьорът услужливо отвори багажника на колата и мина отзад, очаквайки да прибере куфара ѝ.

— Всичко е наред — каза Грейс. — Нямам багаж.

— Джентълменът ме помоли да ви предам това, мис — обърна се към нея шофьорът, извади пътна чанта с надпис „Найк“ от багажника и я остави в краката ѝ. — Както и това — добави той, бръкна в джоба си и извади оттам един червен плик.

— Благодаря ви — каза Грейс, объркана. В себе си не носеше дори пари, за да му остави бакшиш.

Шофьорът затвори багажника, усмихна ѝ се, върна се обратно зад волана и потегли.

Грейс усети, че гърлото ѝ е пресъхнало, а ръцете ѝ трепереха. Отвори плика и прочете оставената в него бележка само с няколко думи: „За Едуард. Чест“. Нямаше подпись. Тя се наведе, за да вдигне чантата за дръжката, и си спомни тежестта ѝ веднага щом я сложи на рамо. Беше забравила за това. Нямаше и никаква представа как Нокс бе успял да се сдобие с нея, но бележката не ѝ оставяше никакви съмнения — само той можеше да го е сторил.

Тя се напъха с чантата в асансьора и се качи до апартамента си, а след като влезе, остави багажа на пода, седна на дивана и се взря в него. Сълзите сами изближнаха в очите ѝ, стиснаха я за гърлото и тя

зарови лицето си в длани. Събитията от изминалата седмица извираха като петрол от кладенец и сълзите ѝ бяха разтуха, която я остави изтощена, но с ободрен дух.

Така и не отвори ципа на чантата и не провери съдържанието ѝ. Обади се на Еди в хотелската му стая и помоли за разрешение да го посети. Той я покани.

СРЯДА, 6 ОКТОМВРИ

45.

10:00 часа

Хонконг

На следващата сутрин Нокс и Грейс се срещнаха в офиса на Брайън Праймър. Седяха един срещу друг, но Нокс отбягваше погледа ѝ.

Дулич бе освободен от болницата и се предполагаше, че трябва да се е приbral за лечение у дома, но той се появи на срещата десет минути след останалите.

— Събитията тук се развиват доста бързо — осведоми ги Праймър, облечен във великолепния си копринен костюм и с хубав спортен тен, придобит от голф уикендите във Виетнам. Седяха в същата стая, в която Грейс бе получила първите си инструкции по случая.

Той подхвърли сгънат вестник към Нокс. В долната част на страницата имаше статия за ареста на председателя Жмин по обвинения за вземане на подкупи и корупция.

Очите на Грейс и Нокс най-накрая се срещнаха и тя го изгледа с онзи поглед, който говореше: „Нали ти казах!“.

— Алън Маргарт е напуснал страната — каза Праймър, — но ще му бъдат предявени обвинения. „Бертолд Груп“ на практика е била заловена със свалени гащи. Това няма да им се отрази добре. Китайците обаче не обичат да губят време. Изглежда, „Йонг Ченг и син“ ще са първите, на които ще бъде възложено завършването на „Ксуан Тауър“, поне доколкото може да се вярва на пресата, а това можеше... би трябало... да отнеме месеци. Всичко обаче се случи за един ден.

— Значи сме приключили? — попита Нокс.

— Никак даже — отвърна Дулич.

— Вие двамата свършихте забележителни неща — похвали ги Праймър.

— Благодаря — отвърна Грейс.

— Възнамеряваме да ви компенсираме добре. Във вашия случай, господин Нокс, това ще включва и използването на фирмения самолет, за да ви превозим, докъдето посочите.

— Искам първо да говоря с Дани — каза Нокс.

— Господин Данър си замина у дома, при семейството си.

— Не, не е заминал. Проверих в „Четири сезона“, има стая на шестнадесетия етаж със самостоятелен асансьор. Бих си направил труда да нахлюя там, но вашата благословия значително би улеснила нещата — каза Нокс.

Праймър сви рамене.

— Това е... гъвкав бизнес, Джон. Нали мога да те наричам на малко име? — попита той.

Нокс също сви рамене. Погледът на Дулич се беше впил изпитателно в лицето му. Той усещаше накъде бие Праймър, но Нокс очевидно нямаше желание да се пазари. Единственото нещо, което все още го задържаше на стола, беше Грейс, но след миг реши, че дори това беше глупаво. Какво чакаше? Беше приключил тук и толкоз.

— Е? — обади се Нокс. — Свободен ли съм да си вървя?

Грейс го погледна и му се усмихна. Той ѝ върна усмивката.

— Доскоро — каза ѝ Нокс и се изправи.

— Говорете със секретарката ми, за да ангажирате самолета — гордо му напомни Праймър, като не пропусна отново да му предложи играчката си. — Само им се обадете поне час и половина предварително — добави той. — Секретарката ми е уведомена.

— Благодаря ти — каза Грейс и протегна ръка към Нокс. — За всичко.

Двамата си стиснаха ръцете и след преживяното заедно се почувстваха страшно сковано и неловко от формалния жест, точно като истински китайци.

— Идеята е, че вие двамата... Нали знаете, че изникват и други възможности... — започна Праймър.

— Винаги — добави Дулич.

Нокс пусна ръката на Грейс и тръгна към вратата.

— Томи ме очаква — каза на излизане.

— А като говорим за брат ти — извика тя след него, — най-накрая успях да погледна счетоводството на фирмата ти, Джон.

Той се спря, спомняйки си за непристигналото плащане до Ейми Сю.

- Ще ти трябва помощта ми — каза Грейс.
- Ще можеш ли да го направиш за мен? — попита той.
- Ще мога — съгласи се тя.
- Добре тогава.

Той излезе от стаята, без да се обръща. Спра се пред бюрото на секретарката и не можа да се стърпи да не погледне в плика, който му подадоха. Вътре имаше чек за умопомрачително голяма сума. Нокс сгъна плика и го прибра в задния джоб на джинсите си.

- Искам да резервирам онзи самолет, моля — каза той.

13:00 часа
хотел „Четири сезона“
Хонконг

Нокс почука леко на вратата на хотелската стая и зачака. След малко почука отново. Накрая опита дръжката. Беше отключено, вратата се отвори, изскърцвайки леко, и Нокс влезе. Двамата мъже се прегърнаха братски, а Данър държеше бинтованата си ръка на страна.

- Праймър ми каза, че си ме намерил — каза Дани.
- Почти повярвах, че си се приbral у дома — призна му Нокс.

Стаята беше просторна и обзаведена в изискан делови стил: с огромно двойно легло и няколко стола около доста голяма дървена маса. На масата имаше свежи цветя в стъклена ваза.

— Ще ми се да се бях приbral — призна Данър. — Влязох в страната без паспорт. Китайците искаха да ме арестуват, но се съгласиха, че тук ще бъда под наблюдение. Общо взето, обичайните неща, когато някой иска да си тръгне. Ще гледам да ги уредя утре или вдругиден. Персоналът от Консулството вече работи по въпроса.

- А Пеги?
- Сега гледам да не я тревожа с това. Очакваме бебето всеки момент.
- Да, чух. Знаеш ли дали ще е момче или момиче? — попита Нокс.
- Не, но съм наясно как ще го наречем, независимо дали е момче или момиче — отвърна Данър.

— Не можеш да наречеш момиче Джон — пошегува се Нокс. —
Ще я дамгосаш за цял живот.

— Грейс е хубаво име — каза Данър.

— Така е.

— Тя е приятна дама.

— Да.

— И е корава мацка — добави Данър.

— Несъмнено — отвърна Нокс.

Данър му предложи бутилка бира от минибара и двамата пиха.

— Е, защо го направи? — попита накрая Данър.

— И ти щеше да го направиш за мен.

— Не, нямаше — отвърна Данър с каменна физиономия.

— Направих го от собствени подбуди — каза Нокс.

— Заради парите ли?

— Не мога да лъжа, определено и те бяха в сметката.

— Заради Томи. Парите за Томи, искам да кажа — добави Данър.

— В момента имаме малко затруднения. Медицинските му разходи са огромни и продажбите на разни дрънкулки не могат да ги покриват — призна Нокс.

— Как е той?

— Стабилен е.

— Това е добре.

— Да.

— А ти? Как се справяш?

Нокс внимателно обмисли думите си, преди да отговори.

— Опитвам се да печеля достатъчно пари, за да прикривам чувството си за вина, когато не съм до него — каза той.

— Едното не може без другото — съгласи се Данър.

— Да, така е.

— Аз не бих се тревожил твърде много за това.

— Разбира се, че би се тревожил — отвърна Нокс.

— Да. Май си прав.

— Сега ти си наред. Ти си негов кръстник, пазител, болногледач, ако се наложи. Затова го направих — обясни Нокс, отговаряйки на предишния му въпрос.

— Надявам се, че се шегуваш — рече Данър.

Нокс не отговори.

— Не можеш цял живот да захранваш двигателя с вина, приятелю Форт — каза Данър, наричайки го с прякора, който Нокс не бе чувал от години. Името му припомни отминали времена и събития, случили се сякаш в предишен живот. — Трябва да преодолееш тези глупости, иначе те ще те унищожат — добави той. — И да знаеш, че не ми дължиш нищо просто защото аз искам да ти помогам по някакъв начин.

Нокс не каза нищо.

— Ще намеря някакъв начин да платя за лечението на Томи — обеща Данър.

— Не — спря го Нокс. — Няма да намериш, освен ако не планираш да обереш няколко банки.

— Да знаеш, че и с това мога да се справя — пошегува се Данър.

— Сигурно...

Данър се усмихна и забеляза, че Нокс се взираше в превръзката на ръката му.

— Това не е твоя грешка. Дори недей да си го помисляш — каза Данър.

— Инициалите на стола — отвърна Нокс. — Решихме, че е числото четиридесет и четири, и изгубихме доста време, докато го разчетем правилно.

— Казвам ти, дори не си го и помисляй — отвърна Данър.

— Джипиесът изигра важна роля.

— Онзи от мотора ми ли?

Нокс кимна.

— Намерил си мотора ми?

— Идеята беше на Грейс — каза Нокс.

— Тя е страхотна!

— Несъмнено.

— Моторът не е голяма загуба — каза Данър. — Поне няма неволно да изтърва някого от задната седалка.

— Сега с това ли ще се шегуваш?

— Защо? Имаш ли някаква друга идея? — усмихна се Данър.

Нокс се покашля.

— Дължник съм ти, човече — каза простишко Данър.

— Глупости.

— Даже много съм ти дължник.

— Не е вярно.

— Така че, ако ми кажеш „скачай“ — продължи той, — ще те попитам само колко отвисоко.

— Никой никъде няма да скача.

— Ще остана на работа в „Бертолд“ — заяви Данър. — Казвам ти го, за да знаеш. Пеги ще ме побърка, но на мен ми харесва този живот, а и парите са страхотни.

— Бебето сигурно ще промени мнението ти — отвърна Нокс.

— Бебето ще промени всичко — философски отвърна Данър. — Те все така правят.

— Е, за негово здраве! — Нокс вдигна кутийката си с бира.

И двамата си мислеха за Томи. Алуминиевите им кутийки се чукнаха с глух звук.

— Аз не бих направил същото — призна Данър. — Но ако сега се наложи, бих го сторил.

— Разбира се — отвърна Нокс. — Да се надяваме, че никога няма да ми се наложи да ползвам помощта ти за нещо такова.

— Да, да се надяваме.

15:03 часа

Хонконг

Частният терминал на летище „Чек Лап Кок“ бе удобно декориран с меки плюшени кресла. Прекрасни стюардеси предлагаха на Нокс напитки и лека храна, докато на плоските екрани над главата му изльчваха новините на „Си Ен Ен Интернешънъл“. Беше помолил да му осигурят полет обратно до Лаос. Беше оставил стоките си там и трябваше да се погрижи за износа им, но дори самата мисъл за това го притесняваше. В момента някак си не се чувстваше привлечен от възможността да е търговец на бронзови статуетки.

Небето обаче го привличаше. Далечните отблъсъци на хоризонта показваха, че някъде там има хора, които се борят за оцеляване на няколко квадратни мили площ, борят се за едни и същи няколко тона ориз, телешко и кафе. Имаше нещо силно нацистично и примитивно в повика за оцеляване и именно то го привличаше. Самият Нокс не се чувстваше очарован от идеята, че е сам. Едва можеше да се познае.

Телефонът му иззвъня и той вдигна, без да погледне номера, надявайки се да е тя, но веднага разпозна гласа на брат си.

— Джони? Тя... аз се изложих — започна Томи.

— Томи! По-спокойно!

— Евелин! Тази кучка! — каза брат му.

Явно ставаше въпрос за счетоводителката им Евелин Ритер.

— Томи?

— Тя е хакнала всички сметки! — извика брат му.

— Томи? Успокой се! Дишай! Започни от... Какво имаш предвид под „всички“ сметки? — попита изведнъж Нокс.

— Тя не се появи тази сутрин. Помислих си, че може да е болна. Аз откъде да знам! — почти през плач занарежда Томи.

— Тя няма достъп до всички сметки — каза Нокс и се почувства по-спокоен. Брат му сигурно грешеше. — Има достъп само до чековата, а в нея никога не държим много пари. Да не би да искаш да кажеш, че е източила чековата сметка? Обади ли се в полицията? На кого се обади, по дяволите? На ФБР? — започна да разсъждава на глас Нокс.

Тишината отсреща стана още по-осезаема. Нокс за миг се замисли за пътната чанта с надпис „Найл“ и затвори очи. Обеща си никога повече да не си спомня за това.

— Томи? — обърна се отново към брат си.

— Тя каза, че трябвало да завърти някакви пари. Каза, че обикновено ти си го правел, но нали в момента те нямаше...

— Нали не си й дал паролите — каза Нокс, досещайки се какво бе станало. Фирмата им имаше пълно интернет банкиране.

— Парите не могат да изчезнат просто така, нали? Искам да кажа... Нали винаги има начин да ги проследят? Говорим за страшно много пари, брат — през сълзи каза Томи.

— Ти си й дал паролите! — повтори Нокс.

— Тя каза, че трябвало да се направи и че обикновено си го правел ти. Аз се прецаках, нали? Аз се прецаках! Недей да ми се ядосваш, Джони. Моля те, само недей да ми крециш!

Нокс отстрани телефона от ухото си и затвори очи. Пое си дълбоко дъх няколко пъти.

„Ще ти трябва моята помощ“, спомни си той думите на Грейс. Върна телефона обратно до ухото си.

— Не съм ти ядосан, Томи. Ясно? Всичко ще бъде наред, разбрали? — попита Нокс.

— Човече, разорени сме. Всичко е изцедено. Няма да бъде наред. Дължим ужасно много пари на ужасно много хора. Но ще можем да ги намерим, нали? И да си ги вземем? Има хора, които се занимават с това, нали?

Нокс почувства чека, сгънат в задния му джоб. Допреди няколко часа сумата му се беше струвала огромна.

Пилотът се показва в коридора. Беше дошъл да го търси.

— Готови сме за излитане, когато пожелаете, сър.

— Чакай малко, Томи — каза Нокс и захлупи телефона с ръка. — Господин Праймър каза, че този самолет можел да ме остави навсякъде... Където пожелая. Офертата все още ли важи? — обърна се той към пилота.

— В друга дестинация ли искате да летите, сър?

— Самолетът ви може ли да стигне до САЩ?

— Да, сър. С презареждане в Хаваи.

Нокс се върна обратно на телефона. Томи повтаряше в унес едно и също и почти бе изпаднал в истерия. Редеше извинение след извинение и звучеше така, сякаш всеки момент щеше да се разреве с глас. Нокс не искаше брат му да изпада дотам и отдели пет минути, за да го успокои.

— Перлената дама ни прати имейл — каза накрая Томи.

— Ейми ли?

— Пишеше, че повече не иска да работи с нас. Май наистина ти беше много ядосана — докладва брат му.

— Ще видим.

— Казваше, че от приятелството ѝ с теб са излезли само лоши неща. Това какво значи? — попита брат му.

— Седмицата ми тук беше доста натоварена, Томи. Ще уредя всичко, когато се върна. — „Нали винаги правя така?“, помисли си Нокс.

— Перлената дама ми харесва.

— И на мен ми харесва.

За момент между двамата настана тишина, която бе нарушена първо от Томи.

— Има хора, които се занимават с това — каза той и започна да го повтаря като мантра: — ... хора, които се занимават с това...

— Всичко е наред, Томи. Ще намерим парите — каза Нокс. Но знаеше, че ако не успееха, ежемесечните разходи по лечението на брат му щяха да ги закопаят. — Има хора, които правят това — повтори и Нокс, за да го успокои и да прекъсне натрапчивите му мисли. Повтори още веднъж казаното и чу как дишането на Томи се успокои. — Познавам един човек — каза Нокс. — Тя се занимава с такива неща.

— Наистина ли? — оживи се брат му и в гласа му се прокрадна надежда. — А аз познавам ли я?

— Не, но ще я харесаш — отвърна Нокс.

ЕПИЛОГ

В един студен ноемврийски ден, изпълнен с дъжд и пронизващ чак до костите вятър, Стив Козловски се надигна от дивана в дневната си, където гледаше запис на един мач на „Игълс“, за да види кой чука на входната врата. Събитията от предходния месец почти бяха забравени, изместени от по-важни въпроси, сред които бе и предстоящата визита на вицепрезидента.

Лиз излезе от кухнята, като не можеше да повярва, че съществува сила, която да откъсне съпруга ѝ от телевизора по време на мач. Водеше я едновременно отговорността, но и любопитството какво ли можеше да искат съседите от тях. Ако ги търсеше някой външен за Консулството, то охраната щеше да ги е предупредила по телефона.

Тя се спря, щом видя съпруга си да доближава до вратата, но не се обръна, за да се върне в кухнята. Искаше да види кой е и предполагаше, че мъжът ѝ няма да иска да се занимава с никого от съседите.

Козловски отвори вратата и остана на място, загледан навън.

— Скъпи? — повика го тя. — Кой е?

Съпругът ѝ не помръдна, а фигурата му се очертаваше на фона на мъглата навън и сивкавата оградна стена, която обграждаше двора на Консулството.

— Стив? — повика го повторно тя.

— Един приятел е — отвърна той.

Тя се приближи, решена да разбере какво става.

— Вземи си шал — каза съпругът ѝ.

— Но навън вали! — опита се да протестира тя.

— Точно затова ще ти трябва шал — отвърна той, без да се обръща към нея. — Вземи и една бейзболна шапка за мен — добави.

— Няма да излизам — каза Лиз.

— Да, и двамата излизаме. Ще се понамокрим, но ще ни бъде забавно — каза съпругът ѝ.

— За какво, по дяволите, говориш? — не се стърпя тя и се приближи към него.

Козловски излезе на дъжда навън и едва тогава Лиз успя да зърне нещото, което се намираше в предния им двор. Беше излъскан до блясък черен мотоциклет с кош — истинска антика от полиран хром и нова кожа на седалките. Стив го обиколи бавно, за да му се полюбува от всички страни.

Тя грабна шала и шапката. Извика на Тъкър горе, че двамата с татко ще излязат за малко и скоро ще се върнат, и се появи навън под дъжда, ревнувайки малко от мотоциклета заради усмивката, която беше донесъл на лицето на съпруга ѝ.

След това затвори вратата на къщата след себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.